

"MUHTEŞEM, ÇARPICI, CESUR VE ÖNEMLİ BİR KİTAP."

S.J. WATSON

Max Walker'ın mükemmel bir hayatı vardı...

ALTIN ÇOCUK

Bro
Sis

Aynı zamanda da sakladığı büyük bir sır.

ABIGAIL TARTTELIN

Max Walker altın çocuktu.

**Mükemmel evlat, mükemmel arkadaş
ve okuldaki kızların mükemmel sevgili
adayıydı.**

Çekici, zeki ve atletikti.

Küçük kardeşine bile iyi davranırdı.

**Tüm sınavlarını başarıyla geçecek ve
anne babasının gurur kaynağı
olacaktı.**

Max Walker'ın bir sırrı vardı.

Max diğer çocuklardan farklıydı...

Çünkü interseks doğmuştu.

**Yani ne tam bir erkekti ne de
bir kız...**

**Ve bu sırrı ortaya çıkarsa hayatı
altüst olacaktı.**

Ama biri bu sırrı öğrenmişti.

ALTIN ÇOCUK

Pegasus Yayınları: 1769

Bestseller Roman: 759

ALTIN ÇOCUK
ABIGAIL TARTTELIN
Özgün Adı: Golden Boy

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Zeynep Şehiraltı

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017

ISBN: 978-605-299-314-9

“Yetişkin okurlar içindir.”

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © 2013, Abigail Tarttelin

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Conville & Walsh Ltd'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ABIGAIL TARTTELIN

ALTIN ÇOCUK

İngilizceden eviren:

FAZİLET MISTIKOĞLU

PEGASUS YAYINLARI

Anneme babama...

BİRİNCİ KISIM

Daniel

Abim Max derslerinden hep A alır ve genelde herkese iyi davranır. Onun lisesinde idman ve maç yapan ilçe futbol takımında oynar; kaptanlık en iyi üç oyuncu arasında sırayla döner, yani abim ve en yakın arkadaşları arasında, o yüzden üç ayda bir takımın kaptanlığını yapar. İnsanlar onu sever çünkü adaletlidir ve diğer oyunculara destek için her zaman isimlerini bağırır ve kazandıklarında alkışlar, ayrıca başka birinin golüyle kazanırlarsa, gazetede çıkacak fotoğrafta kupayı o kişinin tutmasına her zaman dikkat eder.

İkimiz arasında kusursuz olan odur. Ailem ne zaman gazeteye çıksa, abimin fotoğraflarını koyarlar. Genelde beni keserler. Abim benden çok daha uzun boyludur, saçları benimkinden daha açık renktir ve daha uzundur, benimkiyse epey kıvrıkcık ve daha koyu bir sarıdır, bazı insanlar kızıl olduğunu söyler, bu yüzden okulda bana sataşır. Annem hep onun melek gibi görüldüğünü, benimse küçük bir şeytan gibi olduğumu söyler ama beni küçümsemeye çalıştığını sanmıyorum çünkü söylerken, memnun edecek bir şey demiş gibi gülümser. Abimin sağlam kasları vardır, cidden hızlı koşar ve okul spor turnuvalarında bütün yarışları kazanır. Ayrıca ortaöğretimden sonraki büyük okul için bir giriş sınavına hazırlanıyor, annemle babam onun okuması için hiç para ödemek zorunda kalmasın diye

ve annem onun muhtemelen sınavı kazanacağını söylüyor çünkü çok çalışıyor ve doğuştan zeki.

Arkadaşları Marc ve Carl komiktir. Şakacı-komikler ama aynı zamanda tuhaf-komikler de. Bazen bizim evdeyken, ben odaya girdiğimde hepsi bir anda sessizleşir ve ben de derim ki, “Hey! Benim hakkımda konuşuyordunuz!”

Onlar da der ki, “Konuşmuyorduk.”

Ben de derim ki, “O zaman ne hakkında konuşuyordunuz?”

Bazen saçma bahaneler uydururlar ama bazen biri der ki, “Kızlardan bahsediyorduk.”

Sonra ben de derim ki, “Hayır bahsetmiyordunuz! Benden bahsediyordunuz!”

Abim de der ki, “Hayır, cidden Daniel, yemin ederim kızlardan bahsediyorduk.”

Sonra onlara inanırım çünkü abim bana asla, asla yalan söylemez çünkü biz kardeşiz ve birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize dair kanla imzalanmış bir anlaşma var aramızda. Kanla imzalanmış anlaşma demek, birbirine yalan söylemeden öleceksin demek.

Abim kızlar arasında çok popülerdir. Bunu bana Carl söylemişti, Marc da ve annem de. Ayrıca bu çıkarımı yaptım çünkü birkaç kere onu okuldan arabayla aldık ve bir kızla konuşuyordu ve el ele tutuşuyorlardı ve sonra bir keresinde... bir keresinde bir kızla öpüşüyordu ve ben afallamış ve dehşete kapılmıştım ve annem açık kalmış ağzıma gülmüş ve kornaya basıp ona el sallamıştı. Abim de gülümsemiş ve yüzü kızarmış, sonra da arabaya binmişti ve arabaya bindiğinde ben demiştim ki, “Neden bu kadar kırmızısın?”

Sonra o da demişti ki, “Kesssesini Daniel.”

Sonra annem yine gülmüştü, daha da şiddetli.

Ahimle ilgili en iyi şey, gelmiş geçmiş en harika *World of War* oyuncusu olmasıdır. O kadar sık oynamaz bile! Sadece benimle oynar. Genelde Marc ve Carl’la Xbox’ta oyun oynar, biz de bazen alt katta anne ve babamla Wii oynarız ve abim ara sıra Sega oynar ama cidden çok oyun oynamaz çünkü dışarıda futbol oynar. Ama

çoğu geceler benimle *World of War* oynar ve sekiz ya da sekiz buçuğa kadar oynarız, sonra benim ya banyo yapıp yatağa gitmem ya da direkt yatağa girmem gerekir ama genellikle banyo yapıp yatağa giderim. Sonra yatmadan önce anneme kitap okurum ya da bazen babama okurum ama genelde babam henüz eve gelmemiş olur. Bazen abim yanıma gelir ve sohbetimizi ederiz, hayatla ilgili çok ilginç konuşmalardır bunlar. Abim çok bilge olduğumu söyler ve haklıdır. Her zaman ona verecek tavsiyelerim vardır.

Çok farklı insanlarız. İkimiz arasındaki bazı farklı şeyler iyidir ama, mesela onun en iyi dersleri İngilizce, coğrafya ve tarihtir ve büyüdüğünde ne olmak istediğini bilmez ama ben yaşıma göre çok ileri seviyede bir robot tasarımcısıyım ve büyüdüğümde tam olarak ne olmak istediğimi biliyorum: bir robot mühendisi. Robotların tüm tasarımlarını yapacağım, prototipin yapımını denetleyeceğim ve sonra sıfırdan bir robot ırkı yaratacağım ya da sıradan insanlara robotik uzantılar eklemek için robot güçlerimi kullanacağım, böylece ne isterlerse onu olabilecekler. Mesela göremiyorsanız ama savaş uçağı pilotu olmak istiyorsanız o zaman robot gözler ekledim, böylece 20/20 görüşünüz olurdu ya da hatta daha iyisi 40/40 görüşünüz ve gece görüşünüz, hem kızıl ötesi hem de mor ötesi ışınları tespit etme yeteneğiyle birlikte. Başınızda bir kadran olurdu ve hangisiyle görmek isterseniz ona çevirebilirdiniz. İnsanlar atölyeme gelirdi ve onlara şöyle bir bakardım ve tamamıyla kusursuz hale gelene ve daha fazla geliştirilemeyene kadar onları geliştirirdim. Abim üzerinde çalışırdım ve onu acayip büyük ve kaslı ve bir çita kadar hızlı yapardım, ona acayip kalın bir ses ve üç numara saç kesimi ve keskin duyuları ona tehlikede olduğumuzu söylediğinde sol kolundan beliren bir silah verirdim.

Abime ne olmak istediğimi söyledim, bunun hoş olduğunu ama ne yazık ki ona uzantılar eklememe izin vermeyeceğini söyledi çünkü neyse o olmak ve işlerin nasıl gideceğini görmek istiyordu. Bu aptalca dedim. Kim kusursuz olmak istemezdi ki? Ya da robot olmak?

Ve işte bu yüzden kompozisyon ödevimi abim hakkında yazmayı seçtim.

Saygılarımla,

Daniel Alexander Walker, dokuz artı dört bölü beş yaşında.

Karen

A nne babam birbirinin antiteziydi. Annem güzel, hüzünlü bir kadındı; koyu tenli, ufak tefek ve fevri. Fedakârlık ve bizim için vazgeçtikleri hakkında söylenirdi. Ben on altı yaşındayken öldü ve şimdi keşke onu daha yakından tanısaydım diyorum. Babam uzun boyluydu, bir yana yatırılmış altın rengi saçları ve nazik, yumuşak bir mizacı vardı. Babam avukatlık yapardı ve her gün, sabahın çok erken saatlerinde ofisine gitmek için York'a doğru yola koyulurdu. Sonradan siyasetçi oldu. Bizim için hayal kuracak kadar dünyayı görmüştü ve gidebileceğim zaman geldiğinde (lisans derecesi almak hâlâ ücretsizken) beni Oxford Üniversitesi'ne gönderdi.

Kız kardeşim Cheryl'dan üç yaş büyüktüm ve yalnız gitmek istemedim, o yüzden arkadaşım Leah, Oxford'da hemşirelik eğitime başvurdu ve peşimden geldi. Oxford'a taşınmamızdan iki yıl sonra, nehirde kürek çekerken bir felsefe öğrencisi olan Edward'la tanıştı. Ondan bu kadar hoşlanmasına şaşırmıştım çünkü Leah kendi halindeydi, Edward ise kibre yatkındı. Sıcak Leah'nın yanında fazla soğuk geliyordu. Altı ay sonra, Leah'yı tanıştıkları nehre pikniğe götürdü ve bütün arkadaşlarının önünde ona evlilik teklif etti. Evlendiler ve Edward'ın işi için Hemingway'e taşındılar. Evlerin değeri daha yüksekti ve içleri daha genişti, kasaba da ses-

siz ve güvenliydi. Bundan birkaç yıl sonra bir bebekleri olacağını öğrendiler; bir oğlan.

Leah banliyöye taşınmıştı ama ben Oxford'u seviyordum. Avukat olduğum, kocamla tanıştığım ve ilk evimizi aldığımız şehir burasıydı. Buradaki enerji vızırtısı eşsiz bir ivme kazanır ve en sıradan başlayan akşamı bile yeni, farklı ve beklenmedik bir yere taşırdı. O zamanlar erkek arkadaşım olan Steve, hukuk fakültesinde benden iki sınıf üstteydi. O mezun olduktan sonra çoğu akşam altı civarında barda buluşur, sonra ya geç saatlere dek orada kalır, içki içer ve muhabbet eder ya da birlikte eve yürürdük. Londra'dandı, uzun boylu, yağsız ve kaslı bir vücuda sahip, tasasız şekilde yakışıklı ve tatlı bir şekilde kendini beğenmişti. Tutkuluydu. Çok tartışırdık ama aynı değerlere sahiptik. İkimiz de bağımsızlık ve otorite peşindeydik ama bir şekilde başarının şimdiden bizi beklediğini hayal ediyorduk. Sağlıklıydık, gençtik ve umut doluyduk. Sorunumuz ve şüphemiz yoktu.

Ben mezun olduktan birkaç hafta sonra Oxford'da evlendik. Sonrasında ikimizin de çok sevdiği bir Hint restoranına yemeğe gittik.

Oxford'daki dairemizi değiştirmemizden hemen önce hamile olduğumu öğrendik ve ilk çocuğumuzun doğumundan birkaç ay sonra Hemingway'e taşındık. Steve yirmi sekiz yaşındaydı, bense yirmi altıyım. Taşınma beklenmedikti ama Oxford bir anda fazlasıyla klostrofobik gelmişti. Arkadaşlarım çat kapı uğrardı, haber vermeden, bizse her şeyden önce mahremiyet istiyorduk.

Bebeğin ismine karar vermemiz uzun zaman aldı; birkaç hafta. Steve nefret ettiğim isimler önerip durdu: Jamie, Taylor, Rowan. Sonunda sabretemedi ve bebeğe "Max" demeye başladı. Bir süre sonra isim yapışıp kaldı.

Sonra, ikinci çocuğumuz Daniel doğduğunda kız kardeşim bana daha yakın olmak için Hemingway'e taşındı. Cheryl'in hayatı benimkinden çok farklı. Üniversiteye gitmek yerine seyahat etti. Birkaç uzun ilişkisi oldu ama ancak geçen sene, otuz sekiz yaşında

evlendi, büyük, çocuksu bir sırıtışa ve vahşi kıvrıkcık saçlara sahip Charlie'yle.

Kulağa mantıksız geldiğini biliyordum ama bazen kardeşimin tecrübe ettiği bütün o özgürlüğü ve yalnızlığı kıskanıyordum. Mahkemede dava vekili ve iki çocuk annesi olarak, boş zamanım kıymetliydi. O zamanı ailemle geçirirdim ve bazen fırsatım olduğunda Cheryl'ı ya da Leah'yı görürdüm ama bu şansı bile sanki nadiren yakalıyordum. İkisini de düzenli olarak arıyordum ama ancak ayda bir öğle ya da akşam yemeğine çıkmayı başarıyorduk.

Belki hayatta benzer seçimler yaptığımızdan, Leah'yla kız kardeşimle olduğumdan daha yakındık. Bilirdim ki bana bir şey olursa Leah çocuklarımın yanında olacaktı. Leah'ya bir şey olursa da ben oğlu kardeşi olmayan birçok çocuk gibi kaprisli ve kontrolcü olabilen Hunter'ın yanında olacaktım. Tabii oğlu hakkındaki bu düşüncemi Leah'yla paylaşmıyordum çünkü hepimiz çocuklarımızın kusursuz olduğuna inanmak isteriz ve şahsen ben, bu rüyadan uyandırılmayı istemezdim.

Hunter'ın buyurganlığına rağmen Max'le o küçüklüklerinden beri en yakın arkadaşlardı ve Leah'yla ben bu durumdan hep memnunduk çünkü ortak çıktığımız tatillerde kendilerini eğlendirmeyi iyi bilirlerdi. İkisi de becerikliydi, birlikte futbol oynarlar, keşfe çıkarlar, yüzer, sörf yapar, kavga eder ve bizim müdahalemiz olmadan barışıklardı. Max her zaman ilk affeden olurdu, bazen de tek; iflah olmaz arabulucu.

Max'in durumu konusunda açılmak için ilk güvendiğim kişi Leah'ydı ve Hunter da dört yaşındayken öğrenmişti. Max'le yatma vaktinden önce banyoyu paylaşırken fark ettiğinde küçüktü, bir çocuk ne kadar anlayabilirse o kadar anlamış gibiydi. Ona yalnızca Max'in farklı olduğunu söyledik. Max özeldi.

Max

Eylülün sonlarında bir pazar gecesi saat on biri on geçiyordu ve benim uyumuş olmam gerekirdi ama uyanıktım. Annemlerin akşam yemeğine misafirleri vardı. Yetişkin olduğunda, çok az arkadaşın kaldığında ve nadiren eğlendiğinde atmaya başladığın hoppa, isterik kahkahaların sesinden, kendi muhteşemliklerinin balonuna kapıldıkları ve salondan yakın zamanda çıkmayacakları belliydi.

O yüzden uyumuyordum. Ebeveynlerinin odaya gelmeyeceği güvence altındayken çoğu on beş yaşındaki insanın yaptığından şüphelendiğim şeyi yapıyordum. Gözlerim kapalı, elimi bacağıma indirdim. Birini öptüğümü düşündüm. Şimdiye kadar bunu yaparken düşündüğüm tek şey buydu, gerçek hayatta öpüşmenin ötesine geçemezsem diye. Yani, tabii ki istiyordum. Ama, işte... hiç yapamayabilirdim. Sevişemeyebilirdim yani. O yüzden çok düşünmek istemiyordum.

Dolayısıyla öpüşmeyi hayal ediyordum. Öpüşmek iyidir. Öpüşmekte kesinlikle başarılıydım. Bazı muhteşem öpüşmeler yaşadım. Öpüşmeyi düşünmek “ama ya hiç yapamazsam...” sancılarını getirmiyordu beraberinde. Öpüşmeye bayılıyordum.

Böylece zihnimde, dudaklarım başka birininkilere değiyordu ve okul bahçesinin çimine uzanıyordum. Ellerim bacaklarımdan yukarı hareketlendi ve kasığımda gezindi. Boşalmamı neyin sağ-

layacağını hiçbir zaman bilemezdim. Genellikle oraya ulaşmak gerçekten uzun sürüyordu, o yüzden yalnızca iyi hissetmeyle ve o bölgenin etrafında genel bir dokunmayla yetiniyordum.

Yan döndüğümde saçım yüzümde yumuşak bir şekilde hareket etti ve bunu erotik buldum. Neredeyse hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya karar verip serçe parmağımı emdim, sonra karnımın aşağısına uzandım.

Her zaman işe yarardı. Muhtemelen nadiren yaptığım için ve ayrıca, muhtemelen son derece yeni olduğundan. Bir sır gibiydi. Yastığıma gömüldüm ve nefesim hızlandı.

“Ne yapıyorsun?”

“Lanet olsun!” Omzumdan geriye baktım ve kuş tüyü yorganımı almak için atıldım.

“Hadi be!” Koridorun ışığının aydınlatığı suret kapımın dışında duruyordu, alçak sesli bir kahkaha attı ve eliyle ağzını örttü.

Kapıyı çarpıp kapattı ve ışığa doğru yürüdü, suret Hunter Fulsom’a dönüştü, annemlerin arkadaşları Leah ve Edward’ın oğlu. Hunter kentin kolejine gidiyordu, eskiden aynı futbol takımındaydık, o bu yılın başında bırakana kadar. Şimdi sadece, yaşı tutmayan herkesin partilediği, ot ve alkol içtiği belediye binasında takılıyordu. Leah anneme Hunter’ın notlarının düştüğünü ve yazın başka birinin evine yumurta attığı için polis tarafından ikaz edildiğini söylemişti.

Ben ot içmezdim. İstesem de içmezdim zaten, babamla annem yüzünden. Onlar için beladan uzak durmam, iyi olmam gerekiyordu. İkisi de avukattı, çok çalışıyorlar ve sık sık gazeteye çıkıyorlardı. Bu ailenin bir üyesi olmak insanın üzerinde biraz baskı yapıyordu. Böyle bir şey yapsam hakkımızda yazı yazılabilirdi. Annemle ben buna “Prens Harrylemek” derdik.

“Beni Prens Harryleme,” derdi.

Zaten yapmazdım. Ama görünüşe göre Hunter yaparmış, yaptı da. Hunter uzun boylu, esmer ve sanırım yakışıklıydı. Yatak odamın görece karanlığında göz kapakları düşük ve gözleri gölgeli görün-

yordu. Yüz hatlarını yalnızca dışarıdaki ay ışığından görebiliyordum. Onunla ilgili her şey ya siyah ya griydi. Bana pis pis sırtıyordu.

“Hey sen,” dedi.

Hunter’ın annesi, annemin küçüklükten beri en iyi arkadaşıydı. Bu Hunter’ı kan bağı olmayan “kuzenim” yapıyordu ve neredeyse doğal olarak, büyürken en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Tüm sırlarımı bilirdi, yalnızca ailemin bildiği o sır da dâhil olmak üzere, yani bu yüzden, küçüklüğümüzde her zaman suyuna gitmek zorundaydım. Benden bir yaş büyük olduğundan ilişkimiz onun sorumluluğundaydı. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, gizemli ve ihtiyatlı kalan oydu, aydınlık, sarışın, açık ve içten olansa bendim ve kazara bütün çocukluk oyunlarımızda Hunter’ın buyruklarını yerine getirmek zorunda kaldığım bir duruma düşmüştüm çünkü onun benimle ilgili bildiği bir şey vardı, benim elimdeyse hiçbir şey yoktu. Buna rağmen Hunter’ı her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri ve bir şekilde kahramanım olarak gördüm çünkü yapmak istediğim şeyleri, ilk önce ve çok daha iyi yapıyordu. *Swallows and Amazons*’u okuduğumda takımımnda istediğim kişi Hunter’dı. *Terminatör 2*’de genç John Connor’ı gördüğümde aklıma gelen Hunter’dı. Yorkshire’da annelerimizin çocukluklarının geçtiği yeri ziyaret ettiğimizde bana göllerde yüzdürmem için el oyması ahşap tekneyi yapan oydu ve bana *Poohsticks* oynamayı öğreten de rüzgârın uğultusu hayaletler gibi ses çıkardığında gece yatakta bana sarılan da oydu. Tek çocuk olduğum sürece bana abilik etti ve sonrasında, sadık bir arkadaş, anca beraber kanca beraber falan...

Şimdi onu gördüğüme şaşırmıştım ama. Aylardır konuşmamıştık, yılbaşında seksle ilgili sarhoş muhabbetinden beri; İsviçre’de ailelerimizle bir kayak tatiline gitmiştik ve orada Hunter, bariz bir neden olmaksızın öfkelenmiş, ezilmiş ve bana, “Bas git güzel çocuk,” demişti.

“Kaç kişiyle yattın?” dediğimi hatırlıyordum en son. Tuzak kurmuş gibi gülümsemişti, mecburen kulağına fısıldamıştım; ebeveynlerimiz yan odadaydı.

“Kaç kişi mi?” diye sordu kuşkuyla, sonra ayağa kalktı ve kulübenin dışarı açılan kapısına sendeledi. Gırtlığında boğuk bir sesle kelimeleri yüzüme tükürdü, “Bas git güzel çocuk.”

Dokuz ay olmuştu.

“Ne yapıyorsun burada?”

“Annemleri almaya geldim.” Hunter araba anahtarını havaya kaldırdı. “Epey sarhoşlar. Seninkiler de öyle.”

Hunter bana doğru yürüdü. Karanlık, yürüyüşünü tehditkâr gösteriyordu. Kalçalarını, tuhaf bir şekilde, bir kurtmuş gibi savuruyordu. Benden bir metre uzakta siyah sırt çantasıyla durdu. “Gitmeden sana selam vereyim dedim. Sizinkiler sorun olmayaçağını söyledi.”

“Ha.”

Hunter sırtıyordu. “Sen...”

“Hayır,” dedim sebepsiz yere çünkü her şey ortadaydı.

“Seni gördüm.” Bir dakika sessiz kaldı. Dudaklarını ıslattı. “Yapabiliyor musun?”

“Tabii ki yapabiliyorum!” dedim sinirlenerek.

“Affedersin. Seni aşğılamak istemedim. Sadece... daha çok erkeklerin yaptığı bir şey bu, değil mi?”

“Ha,” diye geveledim, yüzüm kızarak. “Hıı, sanırım.”

“Sorun değil.” Gelip yatağımın kenarına oturdu ve belli etmeden, beceriksizce yorganı ve çarşafı biraz daha çekip dışarıdaki bacağımı örtmeyi tekrar denedim. “Utanacak hiçbir şey yok.”

“Biliyorum.” Kaşlarımı çattım.

“Dokunduğun yere dokunmanın yani.”

“Ne? Ne zamandır kapıdasın?”

Kendinden memnun sırttı. “Görebilir miyim?”

“Hımm, hayır!”

“Boş ver,” diye güldü. “Aslında istemiyorum. Sadece... seni o şeye dokunurken gördüğüm için.” Duraksadı, yüzüme bakıyordu.

“O şeye” lafı boğazımı düğümledi. “O şeye” sevdiğim bir laf değildi. Sessiz odada bir süre yalnızca ağır ağır ve ihtiyatla aldığı-

mız nefeslerin sesi vardı. Dışarıdan bir araba geçiyordu. “Kimseye söylemeyeceğim,” dedi, sesi tehditkâr bir şekilde.

Başımı kaldırıp ona baktım, gülümsüyordu.

“Git başımdan,” diye mırıldandım.

“Ooo!” Ellerin sahte bir itirazla kaldırdı, sonra dizlerine koydu ve omuz silkti. “Şaşırdım sadece. Senin kendine dokunacağını düşünmemiştim de.” “Sen”i vurgulamıştı.

Bunu düşündüm, omuz silktim ve kızardım. “Ha. Tamam. Affedersin.” (*Neden affedersin dedim, diye düşündüm.*)

Hayatım ve sahip olduklarımla ilgili şeylerde her zaman olduğu gibi mal sahibi havasıyla odama göz gezdiriyordu. Lider her zaman oydu, bazen de zorba. Uzun, kaslı ve erkeksiydi. Üzerimde sadece tişört, yorgana sarılmış halimle yanında küçük hissediyordum. Hunter bir müzik grubu logolu bir tişört ve kemer yerine ağır metal bir anahtarlık takılmış bir kot giymişti. Kolları güçlü ve kılıydı. Miskli deodorant ve bira kokuyordu. Ben büyük olasılıkla şampuan kokuyordum.

“Bir Stella ister misin?” diye sordu aniden, söyleyecek bir şey arıyormuş gibi. “Çantamda biraz var.”

Omuz silktim. “Tabii.”

Siyah sırt çantasından iki şişe çıkardı ve birini bana uzattı.

“İçkiliyken araba kullanma konusunda rahat mısın?” dedim.

Hunter sol bacağını yatağa koyup bana döndü. Bacağını yorganın altına sokmayı başardım ve doğrulup birayı yudumladım.

“Stella’dan bir şey olmaz. Herkes senin gibi hafif sıklet değil,” dedi Hunter, şişeyi kola içiyormuş gibi başına dikerek.

“Peki... ne âlemdesin? Seni yüz yıldır görmüyorum,” dedim yılbaşı konusunu açmamaya dikkat ederek.

Hunter kirpiklerinin altından bana baktı ve gözlerini devirdi. “Büyüdüm.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kafayı bulmak ve evlere yumurta atmak büyümek mi oldu şimdi?”

“Hadi canım sen de, sen ne bilirsin?” diye homurdandı Hunter ama oyun oynuyormuşuz gibi beni itti ve ellerini karnımda tutup, yatakta yanıma yaklaşip küçükken yaptığımız gibi yanıma kıvrıldı. “Sen değişmedin,” dedi saçımı karıştırarak. Omzuma yaslandı.

Ağzımda şişeyle gülümsedim ve biranın alt dudağımı ve çenemi ıslattığını hissettim.

“Aman,” dedim. Hunter ben ağzımı silerken dikkatle izledi, odaklanmış gibiydi. “Sarhoş musun?” diye sordum.

“Hayır.” Başını eğdi ve şişeyi kafasına dikti, sonra iki tanesinin daha kapağını açtı. “Çok susadım.”

Bana uzattığı şişeyi aldım ve komodinime koydum. Fazla hızlı içmekten şimdiden başımın dönmeye başladığını hissedebiliyordum. Hunter yatakta kıpırdandı ve duvara yaslandı, kucağımdaki bacakları beni hareketsiz kılıyordu.

“Peki...” Konuşacak bir şey bulmaya çalıştım. “Kelly Morez’le hâlâ çıkıyor musun?”

“Çıkıyor sayılmazdık.”

Bekledim. “Söyleyeceklerin bu kadar mı? Onunla yaptığını biliyorum, şeyde söylemiştin...”

“Evet, biliyorum, yılbaşında.” Hunter elini saçından geçirdi. “Bir kişiden hoşlanmıyorsan tam seks sayılmaz.”

“Hoşlanmıyor muydun?”

Hunter omuz silkti. “Başka insanları daha çok beğeniyorum.” Stella’dan bir yudum daha aldı. “Ya sen? Kimseyle görüşüyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Senin senenden bir sürü insanla olduğunu duydum.”

“Nereden duydun?”

“Çevreden. Seni yakından takip etmem lazım. Sen benim küçük kuzenimsin. Öyle sayılırsın.”

“Pek sayılmaz,” diye karşı çıktım. “Ayrıca senden sadece bir yaş küçüğüm.”

“Her neyse. Kolejde bir sürü insan da senden hoşlanıyor.”

“Cidden mi?”

“Aynen.” Homurdandı, güler gibiydi ama tam değil. “Seni güzel buluyorlar.”

“Güzel mi?” Kaşlarımı çattım.

“Yani, bilirsin. Her neyse. Sağlam vücutlu.”

Omuz silkтім. “Şey, hiç sonuna kadar gitmedim bile. O kadar ileri gitmeden duruyorum.”

“Biliyorum, duydum,” dedi Hunter.

“Ha? Kimden? Kim anlatıyor sana bunları?” diye sordum gülererek. “Bilginin kaynağı nedir Gestapo?”

Hunter gizemli bir edayla gülümsedi sadece. “Eh...” Ben ikinciyi alırken şişesini benimkiyle tokuşturdu. “Neyse, anlıyorum. Bazen istemiyorsan yapacak bir şey yok, değil mi?”

“Hımm, şey, aslında tam değil...” diye anlatmaya başladım.

“Bazen de sadece... yaparsın,” dedi Hunter sessizce şişenin etiketini inceleyerek. Birasını yudumladı ve odama göz gezdirdi. “Havalı oyunlar,” diye mırıldandı gözünü oyun konsollarına dikerek.

Kaşlarımı çattım. “İyi misin Hunter?”

Bir an gerçekten perişan göründü. Ama konuşmak yerine omzuma yaslandı.

“Yok bir şey,” dedi bir dakika sonra. “Yorgunum.”

Sonra hızlı hızlı nefes aldı ve ağladığını fark ettim.

“Sorun ne?” diye bağırđım kollarımla onu sarmalayarak. Yüzünü boynuma gömdüm ve dudaklarını tenimde açık ve ıslak olarak hissettim. Boğazından boğulma sesi geldi.

“Hişt, hişt,” diye mırıldandım yumuşak bir sesle ve ona bakabileyim diye yanaklarını ellerimle tutarak yüzünü nazıkçe geri çektim. Gözyaşlarını okşayarak sildim. “Neyin var?”

Hunter sakinleşmeyi başardı. Bana hiddetle, neredeyse öfkeli bir şekilde baktı. Dudağı titriyordu. Bir şeyi değerlendirir gibi, kafası karışmış gibi, dudaklarını birbirine bastırdı, sonra öne doğru eğildi ve beni öptü. Sağ elinin parmaklarını ensemdeki saçlara gömdü. Hunter’ın başına buyrukluğuna o kadar alışkındım ki bir an tepki vermedim. Dilinin dudaklarımla arasında hareket ettiğini hissettim.

“Hop,” diye mırıldandım, Hunter’ın benden bir hayli kuvvetli baskısından kurtulmaya çalışarak.

Koyu renk gözleri siyaha dönmüştü. Yüzümde baştan aşağı dolanıyorlardı.

“Ne yapıyorsun?”

Yüzü asıldı. “Benden hoşlanman gerekiyor.”

“Senden hoşlanmam mı gerekiyor?” dedim.

“Erkekten çok kıza benziyorsun,” diye geveledi Hunter ve çok sarhoş olduğunu fark ettim. Buraya arabayı bir yere çarpmadan nasıl geldiği ve ebeveynini nasıl eve götüreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Biz büyürken hep düşündüm ki... Max...” diye fısıldadı. “Lütfen Max.”

“Sen... Hunter, sarhoşsun.”

“Sadece gergindim,” diye mırıldandı. “Çünkü seni göreceğimi biliyordum. Lütfen Max.”

Tekrar uzandı ama yüzümü hafifçe yana çevirdim, dudakları yanağıma sürtündü.

“Ben eşcinsel değilim. Üzgünüm,” dedim. Kendimi savunur gibi konuşuyordum. “Kötü bir şey değil, sadece... ben değilim.”

“Olmak zorunda değilsin,” dedi soğukkanlılıkla.

Başımı yana çevirdim, bunu sindirmeye çalışıyordum, dudaklarımda “ne” kelimesi şekillendi. “Hımm,” dedim sonunda. “Ama... sen öylesin.”

“Hayır değilim,” dedi. “Oğlanları sevmiyorum. Kızları da. Sadece seni.”

“Araba kullanmaman lazım,” dedim gerginlikle. “İyi görünüyorsun.”

Hunter elini çekti ve gözleri buğulandı ama katı bir buğu bu, kışın araba camındaki kırağı gibi. Gözleri matlaşmıştı.

“Hunter,” diye fısıldadım yumuşak bir sesle. “Üzgünüm.”

Bana baktı, sonra elleriyle boğazıma uzandı ve boynumu kavradı. Saldırgan sayılmazdı. Samimiydi, eskiden olduğumuz gibi birbirimizin en iyi arkadaşydık. Gözleri bana dikiliydi; ilkel, vahşi.

Hunter'ı bir hayvanı izler gibi izliyordum, yırtıcının maksadını ölçen av gibi. Bakışlarıma karşılık verdi. Bakışlarım göğsüne indi ve benden ne kadar iri olduğunu fark ettim.

"Ucube olan ben değilim," diye homurdandı. "Bende bir sorun yok. Sende bir sorun var ve bana böyle hissettiren sensin."

Aşağı baktım ve alt dudağımın şiştiğini hissettim, durumumdan söz etmesi beni utandırıyor.

"Bana her zaman böyle hissettirdin," dedi. "Seni gidi gösterip de vermeyen. Ucube olan sensin. Ben öyle değilim... öyle..."

"Eşcinsel mi değilsin?" diye mırıldandım.

"Hayır, ondan değilim çünkü sen şey bile değilsin... çünkü sen..."

Gözleri üstümde geziniyordu. Kendini panik atak geçirmekten alıkoymaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Kolumu kaldırdım ve onu sakinleştirmek için bir elimi omzuna koydum. O da bundan faydalanıp kolunu benimkinin altından geçirdi, belime doladı ve beni kendine çekti. Tek bir hızlı, rahat hareketle oturma pozisyonundan sırtüstü yatar vaziyete, yatakta onun altında geçtim. Yaklaştı ve beni yeniden kısaca öptü, sonra da, "Hoşuna gidecek. Yemin ederim," diye mırıldandı.

Kapıya doğru baktı, hafifçe kalkıp kemerini çözdü ve yatağa atladı, sağ bacağıma yaslanıp onu sıkıştırdı, diğer bacağını da kollarıyla aşağıya itti. Bu o kadar çabuk oldu ki bunları yaptığı sırada hâlâ onun için üzülüyordum. Ses tonum yatıştırıcı ve yumuşak halinden, ani bir telaşa dönüştü.

"Hey! Dur, dur! Ne yapıyorsun?"

"Hişşt," diye tıslayarak uyardı. "Kardeşin."

On yaşına yaklaşan ve yan odada uyuyan Daniel'dan bahsediyordu. Hayır, o anda Daniel'ın uyanıp bizi duymasını ve odaya girmesini istemiyordum. Ben bunu düşünürken Hunter yorganı hızlı bir çekişle üzerimden attı. Yorgan vücudumla sağımdaki duvar arasına, bacağımın yanına düştü. Hunter, tam kasıklarımın üzerindeydi, acı vererek diz çöktü, ağırlığıyla beni olduğum yerde tutuyordu.

“Kahretsin!” Çığlık attım ve ellerimle vücudumu örttüm. “Ne oluyor ya? Hunter! Kalk üstümden!”

“Kes sesini.” Hunter atıldı, bir elini ağzıma, bir elini boynuma koydu ve beni şiddetle sarstı, beynim kafatasıma küt küt çarpıyor gibi geldi, sonra sessizleştirdim ve başım ağrımaya başladı. Yüzüme eğildi ve dudakları tenime sürtündü. “Kes sesini,” dedi bir kez daha, söylerken bile emin değilmiş gibi görünüyordu.

Ellerini çekti ve orada, hareketsiz, ellerim hâlâ yüzümün yanında, boynumdaki ağırlığından kurtarmaya çalıştığım yerde uzanır vaziyette kaldım. Nazıkçe öksürdüm, hava ciğerlerime yeniden doldu. Korkmuyordum. O Hunter’dı. Beş yaşındayken nasıl görüldüğünü hatırlıyordum. Kafamda o zaman da beş yaşındaydı.

Hareketsiz uzandım. Fiziksel benliğim, hareket etme kabiliyetim, vücudumun üstünde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Başım dönüyordu ve güçsüzleşiyordum. Kafamın içinde, zihinsel benliğim geri döneyim diye bağıırıyordu.

Sonra kendi bedenimde olduğum hissi geri geldi. İki kısa nefesle onu içime çektim ve gözümü tavana diktiğimi fark ettim, yaklaşık otuz saniyedir nefes almadan ellerim polisin karşısındaki mahkûm gibi havada duruyordu. Yatağın aşağısında bir aranma hali vardı. Bakışımı belime indirdim.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandım CSI’da berbat bir şey izliyormuşum gibi gördüğüme inanmayarak. Hunter’ın penisi bana doğru dikilmişti. Hunter ellerini uzatıp sertçe apış aramı ovuşturdu.

“Bu senin amın mı?” diye fısıldadı şok olmuş bir şekilde. “Lanet olsun.”

“Hayır!” dedim sesime yeniden hâkim olarak. “Dur!” Doğrulamaya çalıştım ama öne eğildi ve bir elini göğsüme bastırıp kolayca beni geri itti.

“Kıpırdama, tamam mı? Lütfen,” diye geveledi. “Kıpırdama yeter.”

O zaman şok hali dağıldı ve başıma neyin geleceğini anladım. Durumu kavramak uzun sürüyormuş gibi gelmişti. Yani böyle şeyler

asla yaşanmazdı. Başkalarının başına gelirdi ama senin, benim başıma gelmezdi. Dengesiz ama zararsız Hunter'dan gelmezdi. Ebeveyninin en iyi arkadaşlarının oğlundan gelmezdi. Çocukluğunda en iyi, gerçek, sonsuza değin arkadaşın olan insandan. Durgun, küçük bir kasaba olan Hemingway'de. Karanlık ara sokaklardaki insanların başına gelirdi bu, gece, yabancılar tarafından yapıldı. Bir şehirde kaybolduğunda başına gelirdi. Daha da önemlisi, kızların başına gelirdi. O yüzden bu noktaya kadar düşündüğüm şey şuydu: *Böyle bir şey yaşanmıyor. Bu kontrol altında tutabileceğim bir durum.*

Hunter ellerini çıplak tenimde gezdirirken sırtüstü sessizce uzanıp yattım ve onu hissedebiliyordum, öylesine ağırdı ki. Güçlü futbolcu bacakları kasıklarımın bastırıyordu ve ne yapacağını anlamıştım. Onu durduramayacağımı anlamıştım. Çok geç olmuştu ama anlamıştım.

“Of! Kalk üstümden! Lanet olası kalk üstümden!” Çabalıyordum ama onu eliyle itmeye başlamıştı bile, beni... onu, parmaklarıyla çekiştiriyordu. “Hayır! OF!”

Bir şeyin kabaca içime itildiğini (sokulduğunu) hissettim. Fazla büyüktü. Bugüne kadar hissettiğim her şeyden daha kötü bir ağrı saplandı vücuduma.

Gözlerim ve ağzım açık kaldı, panik halinde neredeyse feryat ettim. “Hayır! Ah Tanrım! HAYIR! Lütfen! Hunter! Lütfen!”

“Hey!” diye bana bağırdı. “Hişşt! Kapa çeneni!”

“Canım yanıyor! Hayır!” Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve şimdiden ağlamaya başlayan bir süt çocuğu olduğum için kendimden utanıyordum. Nefes nefese kalmıştım, kıvranıyor, gözlerimle ona yalvarıyordum, panik halindeydim ve tekmelenmiş bir köpek gibi sabit bir notayla sızlanıyordum, “Lütfen! Lütfen Hunter! LÜTFEN!”

“Daha iyi olacak!” diye tısladı ve kendini daha da içeri itti.

Alt kattan bir kahkaha kükremesi duydum. Bir bilgisayar oyunundan patlamalar duyunca Daniel'in uyumadığını fark ettim. Uyanıktı, *World of War* oynuyordu, bense Hunter'la yan odadaydım.

Hunter homurdandı ve derimin acı vererek çekildiğini hissettim ve bağırdım.

“HAYIR! Lütfen, lütfen, lütfen! Dur, lütfen dur! Lütfen!”

“Hey! Beni dinle! Kes! Dinle!” Beni omuzlarımdan kavradı ve tekrar öyle bir sarstı ki başım yastığın üstünde gidip geldi ve kendimi bir nesne, bir eşya gibi hareket edemeyen, olduğu yere mihlanmış, tıkalı ve işe yaramaz bir eşya gibi hissettim, sonra beni, doğrudan ona bakacağım şekilde tuttu. Koyu gözlerinin benimkilere bakışı soğuktu. Soğukluğu korumak için mücadele etmesini izledim.

Hunter’ın parmakları üst kollarımı kısırdı. Nefesi tenimde sıcaktı. Bana yaklaştı ve beni öptü, dudaklarımı hareket ettirmeyince ağzımı yalamaya başladı. Tamamen üstüme uzandı, ağırlığı göğsüme çöktü, kollarını belime ve boynuma doladı. Nefes alamıyordum. Beni itmeye devam etti. Dudaklarını yanağıma bastırdı. Ağzımı açtım ama hiçbir sözcük çıkmadı. İnlemeye başladım. Çok canım yanıyordu.

“Hey,” deyip başını kaldırdı. “Cidden annenle babanın seni duymasını mı istiyorsun?” diye fısıldadı. “Odana girip küçük kız-oğlan aletini görmelerini mi istiyorsun?”

Şok olmuş halde sustum ve bakışlarımı ona diktim.

“İster misin?” diye sordu neredeyse duygusuzca. “Annenle babanın küçük kız-oğlan aletini görmesini ister misin?” Dudakları açılıp kapandı. Yutkundu. Başını hafifçe iki yana sallıyordu, hâlâ içimdeydi. “Ben eşcinsel değilim,” diye mırıldandı. “Sen erkek değilsin. Sen... sen hiçbir şey değilsin.”

Dudaklarım titriyordu. Bakışlarımız birbirine kenetlendi. Kendini kendi sözleriyle ikna ederken Hunter’ın yüzü gittikçe soğuklaşıp öfkelenmeye başladı. Onu inanmayan gözlerle izledim.

“Sen bir ucubesin,” diye mırıldandı Hunter hızlı hızlı nefes alırken. “Sen bir kız-oğlansın.”

Hayatımın en kötü anıydı.

Benimle daha önce asla böyle konuşulmamıştı.

Bu kelimeler, yanaklarımda yanıyordu, sinir sistemimden utanç köklendirip yaşların gözlerimin köşelerinden bir anda, şıp diye fırlamalarına sebep oluyordu.

Birlikte, sessizce, sakinleşmemi bekliyorduk. Ağzım açıktı. Göz kapaklarım kırpışıyordu. Yutkunuyordum. Terliyordum.

Penisime baktım. Kapıya doğru baktım. Üstümdeki, içimdeki Hunter'a baktım.

"İster misin?" diye fısıldadı. "Görmelerini ister misin?"

Başımı iki yana salladım, dudaklarımı kapadım ve onu izleyerek bekledim.

Hunter başıyla onayladı. "İstemezsin tabii. Kimse onu görmek istemiyor, değil mi?"

Bekledim. Belimdeki deriyi işaret ve baş parmağıyla sıkıştırdı. "Öyle değil mi Max?"

Başımı yine iki yana salladım ve dudaklarımı oynattım, "Hayır."

Bir tür çıkmaza girmiştim. Kıpırdamayacağımı ve seslenmeyeceğimi anlamıştım. Zaten kıpırdamıyordum. Bağırıyordum. Hunter üzerime eğilirken birbirimize, birbirimizin gözünün tam içine bakıyorduk. Bacaklarımı V şekline büküp dizlerimi bastırıncaya kadar tamamen yatay vaziyette kalmıştım, bacaklarım birbirinden uzak. Bu kadar savunmasız olmak tuhaf hissettiriyordu. Hayatımda ilk defa bu şekilde, tümüyle başka birinin altına yayılarak uzandığımı fark ettim.

Kalçalarını hızla itti ve sert ve uzun bir şeyi daha da içime soktu. Penisini (yani sanırım çünkü başka bir şey de olabilirdi ve bu düşünce daha yeni aklıma düşmüştü). Kasığımda berbat bir esneme hissettim ve midemde ve boğazımda bir bulantı yükseldi.

Sersemlemiş bir halde çığlık attım, nefes dişlerimin arasından kaçtı. "Ahh... of, of..."

"Dar," diye mırıldandı Hunter soğukkanlılıkla, bilim adamı gibi. Sonra, özür dilercesine: "Biraz kuru. Islandığını sanmıyorum, ıslanıyor musun?" Sakinliğini korumaya çalıştı. Fakat dudakları titriyordu.

Düşünmeden cevap verdim. “Bilmiyorum.”

“Daha iyi olacak.”

Kendini tekrar itti, daha derin ve acıyla nefesimi tuttum. Acı... dayanılmazdı. Belirgin. Bayıltıcı. Aralıksız. Her itişle biraz artıp azalıyordu.

Buna uygun değildim. Yeterince geniş değildim. O çok büyüktü. O çok büyüktü.... Esneyen şey kırılmaya başladı, durdu ve yırtılmaya dönüştü. Orada yırtılan deriyi hissedebiliyordum. Üzerime eğildi, nefesi sıcak, naneli şeker ve bira kokuyordu. Midem daha da bulanıyordu.

Hunter gözlerini kapadı, yüzünü boynuma çevirdi ve inledi. “Ah,” diye mırıldandı içime girip çıkarken. “Aman Tanrım.” Gözlerimi kapayamıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Orada öylece uzandım. Boynumu öper, tenimi emerken orada uzanıyordum. Orada ağzım açık, şişme bebek gibi uzanıyordum. Hunter bacaklarıma bastırıp içimde gidip gelirken çarşafın üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu. Başını kaldırdı ve içime girdiği yere baktı. Ben göremiyordum. Başımı geriye yasladım. Görmek istemiyordum ama içgüdüsel olarak onun baktığı yere bakıyordum. O kendini içime doğru iterken sikim hayat belirtisi göstermeden çırpınıyordu. Büyük aletli iri, güçlü bir adam olmanın ve herhangi bir odaya girip boyun eğdirebileceğini ve istediğin herkesi alabileceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Bunu ister miydim diye merak ettim, yani seçme şansım olsa. Bana bu tuhaf bir şey gibi geliyordu. Yabancı bir his gibi geliyordu.

Hunter cinsel organlarımızın birleşmesini izliyordu. Bir tane daha, “Aman Tanrım,” nidası koyverdi, penisini içime daha hızlı sokarken ses tonu da yükseliyordu. Kolumu yakalayıp başımın üstüne itti, sonra da orada tuttu. Omzumu kokluyormuş gibi görünüyordu. İki elini de yeniden saçımın üzerine koydu, okşadı, karıştırdı ve ileri geri gidip gelirken inledi. Saçım gerçekten yumuşaktır. Eskiden de böyle okşardı, küçüklüğümüzde. Bir anlam çıkarmamıştım. Herkes saçımı okşardı.

Ona baktım, tavana baktım, odanın karşısındaki posterlerime baktım, İngiltere Futbol Takımı, Dakota Fanning, Saoirse Ronan, Hemingway Bölgesi 1. Futbol Takımı'nın Gençler Ligi zaferi, ben Marc ile Carl'in yanında ön sıranın ortasındayım. DVD'lerime baktım. Carl'la ikinci el pazarında bulup bir aydır çalıştırmaya uğraştığımız parçalarına ayrılmış pikaba baktım. Televizyona ve *XBox Live*, *Wii* ve gece geç saatte sarhoşken oynaması komik yılanmış *Sega*'ya uzanan kablo karmaşasına baktım. *Halo 4* yerde, kabından çıkmış, kirli don ve tişört yığınının yanında duruyordu.

"Ah Max," diye gözleri kapalı inledi, iyice kızışmıştı. Derimin daha da yırtıldığını hissettim ve ciyakladım, nefesim kesildi, bir "aah" sesi çıkardım ve yastığımı başıma çekip sessiz olmaya çalıştım. Kolları vücudumu kuşattı. Hafifçe sağıma yuvarlandım. Dikleşti, bir an durdu ve bacaklarımı kavradı.

Üzerime çıktı, gövdesi yatağa dikti. Uyluklarının benimkilerle vuruşunu duyuyordum. Korkunç, vıcık vıcık bir ses gittikçe yükseliyordu. Artık penisini özgürce sokup çıkarıyordu ama hâlâ sertti çünkü bunun için vajinam çok sıkı ve küçüktü. Buna uygun değildim. Ağrı bacaklarımdan yukarı yükseliyor ve başparmaklarımı uyuşturuyordu. Vücudumun bükülüşünden, sarsılışından ve ona açılışından utanıyordum. Utanıyordum ve kafam karışıyordu, neden çirkin hissetmeyi umursadığımı düşündüğümde, neden ellerimi penisime koymak ve başıboş savrulmasını engellemek istediğimi düşündüğümde. Acı giriş noktasında keskindi ve içimde daha ilerilerde köreliyordu. Endişeleniyordum. Neye değiştiğini merak ediyordum. Mideme çarpıyormuş gibi geliyordu. Şüphe ve şaşkınlık biraz dağıldı ve acı öyle güçlü bir şeye evrildi ki konuşmak zorunda kaldım. Yastığı yavaşça başımdan kaldırdım ve sıkıca yanıma koydum. Boğazım açıldı ve sesim alçak seslerin kakofonisine katıldı.

"Tanrım, lütfen!" diye yalvardım ona, ısrarla. "Tanrım, lütfen. Hunter. Lütfen."

"Hişşt, hişşt," diye nefes aldı yüzüme bakmadan. Ağzı açıktı, kalçaları hızla hareket ediyordu, gözünde tuhaf, şaşkın, titrek bir ışıltı vardı. Niyet. Heyecan. Merak. Huşu. Çaresizlik. Utanç. İdrak.

Utanç. İstek. İhtiyaç. O mat parıltı. Sonra, öfkeyle kaş çatma ve bir şeyi yapıp bitirmek, halletmek isteyen birinin hareketleri. Şap şap sesini duyabiliyordum, ıslaklığı duyuyordum, başka içbükey eşyalara vuran içbükey eşyaların bam bam sesi. Yatağın sessiz gıcır-tısını duyabiliyordum. Hunter'ın nefesini üstümde duyabiliyordum, koklayabiliyordum ve hissedebiliyordum.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı kendi kendine. “Geli...”

Vücudu büküldü ve üzerime çöktü. Alçak sesle uzun uzun inledi. Yüzü göğsümdeydi. Kolları uzandı, körlemesine omuzlarımı bulmaya çalıştı, bulduğunda da kavradı. Bana sarılırken bekledim.

Belki yirmi saniye geçtikten sonra başını kaldırdı, benimle pek göz göze gelmedi. Şaşkın görünüyordu, gözü yaşlı, bir yandan da minnettar. Minnettar ve çaresiz. Titreyen elini yüzünde gezdirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. Yatakta doğruldu Ben sırtüstü yatıyordum. Sol yanıma uzandı, hâlâ içimdeydi, kolu göğsümde, yüzü yastıkta bana dönmüş, dudakları kulağımın yanındaydı. Tavana bakıyordum ama beni izlediğini hissedebiliyordum.

Kaşlarımı çattım nefes alışım yavaşladı ve vücuduma baktım. “İçime mi boşaldın?”

Ona bir bakış attım, yeniden telaşlandığını gördüm, sonra o öfke paravanı yükseldi. Sinirli bir şekilde dudak büküyor. “Sana ne ki?”

Hunter yatakta aşağı kaydı. Penisini içimden hızlıca çıkardı ve benden “ırrr” diye bir ses çıktı, tuhaf, hastalıklı, kekeme, sitemkâr, mahcup bir ses. Kemerini bağladı.

“Niye şikâyet ediyorsun?” Çantasından çıkardığı kazağını giydi. “Sen söyleme, ben de senden bahsetmeyeyim. Annene de söyleme. Seninle ve spastik kardeşinle ilgili yeterince sıkıntısı var zaten.”

Nedense başımı iki yana salladım ve sakince fısıldadım: “Söylemem.”

Hunter boş bira şişelerini topladı.

“Spastik değil o,” dedim.

Hunter beş yaşına dönmüş gibi baktı, sanki ona parkta kötü davranıyormuşum gibi. Hoşlanmadığı bir şey yaptığımda takındığı bakış.

“Her neyse,” dedi.

Sonra Hunter ortadan kayboldu ve tek başıma kaldım, yatıyordum, bacaklarım ayrık, ölü bir böcek gibi, döşeğin üstünde acıdan dümdüz ve ağzım açık hızla göz kırptım. Az önce yaşanan şeyin yaşandığına inanamıyor gibi. Nerede olduğumu bilmiyor gibi. Hunter’ın kötü biri olma ihtimalinin olduğu alternatif bir gerçeklikteymişim gibi, sıradan küçük odamın suç mahali olduğu, öylesine nefret uyandıran bir şeye sessizce zorlanabileceğim, o kelimeyi zihnimde bile düşünemeyeceğim ve her şeyin beş dakikada sona erebileceği.

Hunter’ın ayakkabılarının bastığı merdivenlerin gıcirtısını duyabiliyordum. Oturma odasının kapısı açıldı, bir kahkaha tufanı kopup üst kata sızdı. Ağrıyan bacaklarımı yatağın üstüne bıraktım.

Anneme, babama, Charlie amcaya ve Cheryl teyzeye bir şeyler dediğini duyabiliyordum, teşekkür ediyor, iyi geceler diliyor, şaka yapıyordu. Yeniden kahkahalara boğuldular, babamın kalın sesi annemin tiz kıkırdamasının altından kükrüyordu. Annesi ve babasının onunla kalkıp veda ettiklerini duydum. Sonra ön kapı kapandı ve ayak sesleri çakıl yoldan uzaklaştı, kapı gıcırdadı, çalışan motorun sesi, tekerlerin çimdeki çıtırtısı gidişini işaret ediyordu.

Dışarıdaki yoldan bir kamyon gürüldeyerek geçti. Posterlerim duvardaydı. *Halo 4* hâlâ yerdeydi. Gece panjurların ardında geçmeye devam ediyordu. Hâlâ hareketsizdim, sessizdim, başım dönüyordu ve titriyordum. Üşüyordum, ıslaktım ve bacaklarımın arasında bir rahatsızlık hissediyordum. Hasta ve kusacak gibi hissediyordum. Utanıyordum, tuhaf hissediyordum ve acı içindeydim. Sesler üst kata yaklaşıyordu.

Sessizce, acı içinde doğruldum ve örtüleri üstüme çekip gözlerimi sımsıkı kapattım.

Daniel

Annem, babam, Cheryl teyze ve Charlie amca, Leah teyze ve Edward amca hâlâ aşağıdaydı ve konuşuyor ve bu tarz şeyler yapıyorlardı. Ne konuşuyorlar anlamıyordum. Yaptıkları her şey çok sıkıcıydı. Hep hukuk, kurallar ve davalar... Ben de anneme eğlenceli bir şeyler yapmasını söyledim, bilgisayar oyunları oynamak gibi, yoksa sıkıcı bir hayatı olacağını ve her zaman sıkıcı olacağını ve sonra bana bağırdı. Bu kadını anlamıyordum. Kabalık etmiyordum. Yardım ediyordum.

O kadar gürültücülerdi ki uyumak zor oluyordu, o yüzden sesi kapatıp odamda gizlice oyunumu oynuyordum. Çok karmaşık bir oyundu ve aslında on yaş ve üzeri içindi ama ben programlamada inanılmaz gelişmiş olduğum için bana kolay geliyordu. Kapımın önünde iki kere sesler geldi ama içeri kimse girmedi. Sanırım beni bazen tamamen unutuyorlardı. Onlara çok sinirleniyordum. Max beni unutmazdı ama bazen ona da sinirleniyordum çünkü annemle babam onun benden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bilmediğimi sanıyorlardı ama biliyordum. Büyüdüğümde ve o filmdeki o çirkin küçük ezik gibi milyarder bir robot mühendisi olduğumda gösterecektim onlara. Çirkin ya da ezik olmayacaktım ama. Milyarder olursam akıllıca olanı yapacak ve kendimi bir süper robota

dönüştürmek için güçlerimi kullanacaktım, sonra çok havalı arkadaşlar satın alacaktım.

İşte, yine gülüyorlardı. Sesleri çığlık gibi geliyordu, otuzuncu seviyede katliama gidip bütün uzaylıları imha ettiğiniz zamanki gibi.

Eh, beni unuttularsa ben de uyumayacaktım ve oyunumu oynayacaktım. O yüzden oynadım, oynadım, oynadım, arabaların eve gittiğini duyana kadar oynadım. Yirmi ikinci seviyeye gelince artık o kadar yorgundum ki oynayamıyordum, bir de toplam üç yüz otuz beş kötü cüce lordunu öldürmüştüm.

Sylvie

Başım Tobylerdeki müzikten bütün gece ağrıdı. Toby, Oxford'da yaşıyor ve üniversiteye gidiyordu. Kendimi eve bıraktırdım ama kafası acayip iyiydi. Bayağı korkunçtu.

Ben uyuşturucu kullanmazdım. Daha gençken birkaç kere denemiştım ama ancak Toby gibi aptallar bütün hayatlarını kafaları iyi geçirirdi. Yarın onu terk edecektim. Onu arayacaktım.

Bugün kendimi kiliseye bıraktırdım çünkü öyle bir tipti ki nerede yaşadığımı bilse gelir ve pencerenin önünde kötü kötü gitar çalardı. Daha önce buna benzer bir şey yaşamıştım ve ailemin bir daha kaldıracabileceğini sanmıyordum. Her şeyi kendi alanında tutmanın en iyisinin olduğunu düşünmüşümdür hep.

Gece gerçekten sessizdi ve kent, biri siyah beyaz çizimini yapmış gibi görünüyordu. Yaşayan tüm insanlar ölümler gibi uyuyordu ve sessizliği paylaşıyorduk. Mezarlıktaydım. Mezarlar karanlıkta çok tatlı görünüyordu. Korkutucu değillerdi. Tekinsiz filan değillerdi. Tuhaf, tatlı ve acayıptılar. Burada takılmayı seviyordum ama gece konuşamazdınız çünkü ruhları uyandırırınız ve mezarlara basamazdınız çünkü kutsala saygısızlık olurdu. Ölümleri uyandırmak istemezsiniz. Onlar da uyurdu, tıpkı hayattakiler gibi. Yani benim dışımda hayattaki herkes uyurdu sanırım.

Bir araba geçti. Daha görünmüyorken motorun uğultusunu duydum ve bir mezarın gölgesine gömüldüm.

Araba biraz yoldan çıktı, yavaşladı, sonra yeniden hızlandı. Camdan içerisini görecekt kadar yakındım ve araba kent merkezinden sürücünün yüzünü tanımama yetecek kadar yavaş geçti. Kolejden esmer saçlı bir çocuk. Seksi. Partilerden hatırlıyordum onu ama adını bilmiyordum. Yanında bir adam oturuyordu. Şoförün daha küçük ve yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu, o yüzden herhalde babasıydı. Arkada bir kadın vardı.

Araba bir anda belirince nedense beni ürküttü ve uzaklaşınca kilise kapılarından sıvışıp eve yürümeye başladım.

Keşke böyle olmasaydım. Her zaman bu kadar korkaktım. Yaşlandıkça daha çok korkuyormuşum gibi hissediyordum. Sınırım büyüdükçe dünyanın sen küçükken, başına gelebilecek en kötü şey bir kabadayının seni itmesi ya da sınıfta altına işemekken sandığından daha kötü bir yer olduğunu fark ettiğin içindi. Korkacak çok daha fazla şey olduğunu şimdi anlıyordum. Yalnız başıma karanlıkta yürümek beni korkutuyordu, gölgelerde pusuya yatmış adamlardan korkuyordum, dolu dolu, özgürce yaşayamayacak kadar korkuyordum. Ölmeden önce yapmak istediğim bütün o şeyler vardı, ya şimdi ya da yakında ölseydim? Beni korkutan başka bir şey, hayatımın şekillenmesi ve sağlamlaşmasıydı. Bu sene Genel Ortaöğretim Sertifikalarımızı alacak ve AS Seviyesi seçeneklerimize karar verecektik, iki yıl içinde üniversiteye başlayacaktık. Ya yanlış seçimler yapıyordusam?

Bazen böyle panik ataklar yaşıyordum. Yatağımın başında kah-verengi bir kese kâğıdı bulunduruyordum. O yüzden bazen gece böyle tek başıma dışarıda geziniyordum. Gecenin sadece dünyanın gölgedeki hali olduğunu, korkularımın beni ele geçiremeyeceğini, cesaretli olduğumu kendime kanıtlamak için.

Karanlık, bir görüş kaybı bile değildi. Yalnızca bir renk, bir ton değişimi idi. Günün aynısı, sadece farklı bir rengi.

Herhangi bir şey yapmak için cesarete ihtiyaç duyardınız. Bir sınava girmek, seçimler yapmak, en son yazdığınız boks tanken yeni bir şiir yazmak için gereken cesaret, gece korkmadan dışarı çıkmak için gereken cesaretin aynısıydı. Korkarsan asla yaşamazdın. Yaşamak için ona ihtiyacın vardı.

Kendi sokağıma dönmeden arabayı son bir kez duydum: Tekerlerin gıcırtısı ve arabanın motoru sola, Grove Caddesi'ne dönerken gecenin durgunluğunu böldü. Tekerlek yanıyordu. Herif havalı olduğunu sanıyordu. Aptal.

Karen

Sabahın en çok bu saatini seviyordum, şafaktan hemen öncesini. Sessizliği yüzünden. Eskiden, çocukken ya da üniversitedeyken fark etmezdim. Artık gün boyunca gürültü dolu olmayan tek dakikalardı bunlar. Gençliğe dair özlediklerimiz tuhaftı ama ben sessizliğin tomurcuklanmasını ve bir pazar günü öğleden sonra önümde açılmasını özlüyordum. Hemingway'deki ilk evimizi hatırlıyordum, bir bardak su için merdivenlerden kaymak ve cumbadan bahçenin karşısında hareket eden güneşe bakmak ya da yatakta yastıklarına yaslanıp sabahın sessiz uyanışında, daha kuşlar şakı-maya başlayıp Max'i uyandırmadan durgun bir şekilde oturmak. Üniversiteyi bitirdikten hemen sonra dairede yaşadığımız sessizlikleri hatırlıyordum, hamileliğimin ilk zamanlarında, üstü çıplak yeni kocam yanımda kitap okur, bense banal suç dramaları ve gerilim romanları (gizli zevkim) okuyor olurdum, kusmalı ve ağırlı gündelik ritüelime başlamadan önceki huzurun tadını çıkarırdım.

Steve'i o kadar genç, o kadar sıksıkayken hayal etmeye çalıştım. Göğsü kılsız, o eski yırtık kotlu sırık çocuk olarak hayal etmek. Pek başaramadım.

Geçen geceki akşam yemeği davetinde demlenen hafif akşamdan kalmalığımı defetmek için başımı ovdum. Cheryl'in bu yaz Fransa'dan getirdiği şarapların sonuncusunun dibini bulmuştuk.

Hayat tahmin ettiğimden farklı gelişmişti. Annemin ne demek istediğini anlıyordum şimdi, çocukların hatırına bir şeylerden vazgeçmeyi, belki de, fedakârlık anlamında geçmeyi başaramayacağım çizgiler vardır ama henüz onlara ulaşmamıştım ve ulaşmamayı umuyordum. Çocukken sahip olduğum ailenin aksine ailemin yakın olmasını istemiştım ve öyleydi. Her zaman en iyi ebeveyn değildim ama çok, çok çabalıyordum.

Hayal ettiğim hayatla gerçeği arasındaki en büyük fark, tamamen aşkın ne olduğunu bilmememle ilgiliydi. Benden ayrı, romantik bir şey olarak görüyordum aşkı. Hayatıma kattığı kadar alacağını, onsuz tamamen yoksun hissedeceğimi, onu büyütme için sahip olduğumu bilmediğim rezervlere inmem gerekeceğini bilmiyordum. Daha gençken aşkın gerçekte ne olduğuna, ne yaptığına, nasıl hareket ettiğine, nasıl büyüdüğüne, nasıl hissettirdiğine, neden değer gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Özellikle çocuklarıma karşı hislerim, çocuk sahibi olmakla ilgili hayal ettiklerimden farklıydı. Enine boyuna düşündüğümü sanmıyordum. Bedenimin ve ruhumun tümüyle talep edilmek üzere olduğunu, ağladıklarını duyduğumda fiziksel bir acı hissedeceğimi, berbat davrandıklarında bile onları bütün mantığın ötesinde seveceğimi anlamamıştım. İtiraf etmeliyim ki hazır değildim. Ebeveyn olmak, makul seçeneklerin çevresinde dolanmak yerine kesin kararlar vermek zorunda kalmak demekti. İsteddiğin ama hiçbir zaman gerçekleştirmek için uğraşmadığın şekilde yaşamak zorunda olmak, eskiden hiç düşünmediğin şeylere öncelik vermek demekti; sınırlara, kurallara, planlara. Okul bölgesinde yaşamak ve üniversite için para biriktirmek demekti. Göğsünde sıkışma ve her daim endişe demekti, her daim değilse bile, günde en az bir kere. Kontrol edemediğin iki özerk varlığın her hareketinden sorumlu hissetmek demekti.

Hele bir de artık büyüdüler ya. Bir şey olacak diye bekleyip duruyordum, bir şey gelip hepimizi mahvedecek diye.

Geçen ay, Max'ın okulundan, ondan birkaç yaş büyük bir kız, köprüden atlayarak intihar etti. Daniel'in sınıf arkadaşlarından biri önceki yaz astım krizi sırasında öldü. Onlara çok mu süt veriyordum? Bir gün okuldan uyuşturucuyla ilgili aranacak mıydım? Seksle ilgili? Sarhoşken şiddete başvurma?

Uyuşturucu, seks ve şiddet konusunda endişelenirken aklıma dokuz yaşındaki oğlum Daniel'in gelmesi tuhaf mıydı?

Max hiç böyle bir şey yapmadı. Yine de doğduğu günden beri Max için hep endişelendim. Hayatının ilk beş yılını devamlı bir panik havası içinde yaşamış olmalı. Sıkıntısı yüzünden. Doğumda bir şeylerin ters gittiği hikâyeleri duyarsın ama hamileyken ve doğum yaparken senin başına geleceğini asla düşünmezsin. Kimse sorunlu bebeğin kendi çocuğu olacağını düşünmez. Sonra benim bebeğim sorunlu oldu ve hayatının geri kalanı için daha da şiddetli bir endişe duydum, daha önce endişelenmekte haklıydım çünkü doğum zamanı, Max için yapabileceğim en önemli şeyi yapma zamanı geldiğinde bir şey ters gitmişti. O histen kurtulamadım, mantığa, muhakemeye ve sağduyuya rağmen, benim hatam olduğu hissinden. Gelecek yıllarda başka neyi yanlış yapacağımı merak ettim.

Fakat büyürken Max'ın hiçbir yanlışı olmadı. Hiç olmadı. Bazen tek bir sorun Max'e yetmişti diye düşünüyordum. Bazen sırtımızdaki yükü taşıyıp bitirdik gibi geliyordu, nasıl büyüyeceğini ya da neler olacağını bilmediğimiz korkutucu ilk yılları atlattık, şimdiyse oğlumuzun tadını çıkarıyorduk.

Günün işleri güzel sessizliğimi ilk olarak böyle bölüyor ve beni önüne katıp götürüyordu: Bu aksi düşünceler, dün geceden keskin bir baş ağrısı belirtisiyle birleşip bilincime dalıyordu. Gardırobuma baktım, bugünkü takımım asılı, ütülü, hazırды.

Takımlar. Kendimi takımlara kaptırmıştım. Modayı her zaman sevmiştim ama bu bir takıntıydı. Onları edinmek, satın almak, ütülemek, üzerime oturması, yenilere yer açmak için eski takımları atmak; hepsi zamanımı fazlasıyla alıyordu. Hayattaki rollerim için kusursuz gardırobu hedeflediğimden şüpheleniyordum, bu rollerin

benden ne beklediğinden asla emin olamadığım gerçeğini telafi etmek için. Gömme dolabın sol tarafındaki askıda İyi Dava Vekili iş takımları, sağında gündelik İyi Anne kıyafetleri, çoğunlukla düz bluzlar ile dar kesim pantolonlar ya da tişörtler veya gündelik ama pahalı beyaz gömleklerle üzerine uyacak spor ceketler. İyi Anne kıyafetlerimi veli toplantılarına, kermeslere, futbol maçlarına, oyun buluşmalarına giyiyordum. *Ben iyi bir ebeveynim ve bunu iyi ebeveyn takımından anlayabilirsiniz.* Dar kesim kotlar işe yarıyordu. İnsanlar kendinin ve çocuklarının sağlığına dikkat ettiğini, iyi örnek teşkil ettiğini görebilirdi. İçine sokulmuş bir beyaz tişört, seksi ve tatlı ama aynı zamanda muhafazakâr. Kıyafetin şöyle demeliydi: *Karar vermem biraz vakit aldı çünkü evim temiz, çocuklarımla karnı toktu ve zihinsel olarak uyarılmışlardı, o yüzden kendimi şımartacak epeyce zamanım vardı.* Hırka uygundur, ceket daha iyidir. Sweatshirt olmaz. Kazak olmaz. Kilo aldığını söyleyen hiçbir ağır kumaş olmaz.

Bugünkü takım bana bakıyordu.

Altıda kalktım. Koştum. Bodrum katında bir spor odamız var. Ben üst katta olsun, koşu bandındayken pencereden bakabileyim istemiştim. Ama Steve bunu anlayamadı: Deli karısı niye koşu bandını üst katta istiyordu? Ne diye pencereden dışarı bakacaktı?

Sıkıcıydı çünkü! Aynı noktada koşup durmak ve asla hiçbir yere gitmemek sıkıcıydı! Ona bağırarak söylemek istedim, öfkeyle değil, yalnızca yüksek sesle ama onun konferans görüşmesi vardı, benim de hazırlanmam gereken, mahkemeye çıkacak bir davam ve Max'in ütülenecek futbol malzemeleri vardı ve Daniel'la ilgili bir şey vardı, böyle böyle devam ediyordu, bu yüzden ona bağırmadım. Artık birbirimize bağırmiyorduk. Kötü örnek teşkil ediyordu bu. Artık hararetle tartışmalar bastırılıyor ve sonradan unutuluyordu, birbirimizden ne kadar rahatsız olduğumuzu hatırlamayacak kadar yorgun oluyorduk. Işıklar söndükten sonra yatağa giriyor, münakaşaya devam etmeye hazır birbirimize dönüyorduk, sonra ikimiz de enerjiden yoksun bir şekilde iç geçiriyorduk. Hâlâ çoğu gece sevişiyorduk. Bu her zaman iyiydi. Hiç değişmemişti.

Steve'in Hemingway Belediye Binası'ndaki spor salonuna ücretsiz erişimi vardı, belediye meclisi üyelerinin ve bizim milletvekilimiz Bart Garrett'in paket programının bir parçasıydı.

Bart'ın yakında istifa etmesi bekleniyordu çünkü gazeteler, içki içen ve pahalı özel okullarda partileyen veledi hakkında epey sansasyonel hikâyeler yayımladı, doğru olduğu ortaya çıkan hikâyeler. Steve onun basındaki sonunu dikkatle takip ediyordu, bu bana devlette herhangi bir mevkiye adaylığını koymak için Max'in büyümesini bekleyeceğimize dair anlaşmamızı düşündürüyordu. Steve, Kraliyet Başsavcısı'ydı. Değerli ve ilginç bir iş, bölgemizdeki bütün ceza davalarını denetliyordu, ben de onun hemen altında, dava vekili olarak çalışıyordum. Çocuklar küçükken bana yetiyordu ama Steve'in siyasete atılmaya aç olduğunu biliyordum. Her zaman öyleydi. Max de bu yıl on altı yaşma girecekti.

Spor salonundan yatak odasına döndüğümde yatakta Steve şeklinde bir boşluk vardı. Aşağıda olmalıydı, espressoyu demlenmeye koyuyordu belki. Birkaç dakikaya kokusunu alırdım ve bir fincan için aşağıya incek kadar uyarılmış olurum. Fakat şimdi, on dakikalığına düşün tadını çıkarıyordum ve sonra kenara ayırdığım takımdan vazgeçip başka bir şey seçtim.

Siyah etek, yüksek topuklar, ince külotlu çorap ve gümüşü bluzu seçtim, gümüş bir kolye, fondöten, mat far ve hafif bir rimel ekledim. Dudaklarım mor erik rengi. Aynada kendimi kontrol ettim. Kırk iki yaşa göre gayet iyi görünüyordum.

Daniel'ı uyandırdım, nefretle homurdandı. "Anne! Hiç istemiyorum!"

Onu başından öptüm, o da elimden kurtuldu, yataktan çıkıp merdivenleri indi, masada oturdu ve ben Shreddies gevreğinin üstüne süt dökerken yüzüme küçümseyerek baktı. Karşılık olarak ona keyifle gülümsedim.

Daniel sabah insanı değildi. Hepimiz bunu kabullenmek zorunda kalmıştık.

Steve telefondaydı, elinde bir fincan sade kahve vardı. Onu ikinci misafir odasından duyabiliyorduk. Görmeden bile ne yaptığını tam olarak biliyordum: Jestleri, bacakları ayrık ayakta duruşu, bir eliyle, başından savmadan önce ısrarla bir seçeneği tartışması, yumruğunu sıkması, öne çıkması. Taşı geddiğine oturtuyordu. Puanı alıyordu. Stephen Walker millet! Oxford'da sınıfının ikincisi (ben sınıfımın birincisiydim), sonra sıra dışı dava vekili, şimdiyse Kraliyet Başsavcısı!

Kahvesini tazelemek için içeri girdiğinde fincanlarımızla selamlaştık.

"Savaşa gidiyorum," dedi arabasına yönelerek. "Seni seviyorum."

Aynı binada çalışıyorduk ama işe ayrı arabalarla gidiyorduk. Ben sabah ondan yarım saat sonra çıkıyordum ve Daniel'ı okula bırakıyor, akşam da yemeği ayarlamak için bir saat önce eve dönüyordum.

Saat yedi buçuktu. Max üniformasıyla mutfağa daldı. Kendini idare ediyordu, hep öyleydi. Yanımdan uçarcasına geçti, dolaptan bir açma kaptı ve üzerine yağ sürdü, kısaca gülümsedi ve parmak ucunda, yanımdan bir fısıltı gibi süzüldü.

"Hayat ışığım," diye fısıldadım Max'in saçını öperek. "Hayat ışıklarım," diye ekledim Daniel'ı çenesinin altından gıdıklayarak.

"Parmakların tereyağı kokuyor," diye bilgilendirdi beni Daniel.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

Max'in uzun parmakları kravatının ucunu kıvırdı, kıvırdı ve delikten etkili şekilde geçirdi. Yakasını düzeltmek için uzandım ama kendisi yaptı.

Deri çantamı topladım. Bir fincan daha kahve doldurdum. Dava notlarımı okumaya başladım. Yine üst kata çıkıp ortadan kaybolan Daniel'a, "Arabaya bin," diye bağırdım. O da karşılık olarak bir şeyler bağırdı, duymamış gibi yaptım.

Kahvemi yudumlar, odaya göz gezdirirken Steve'in dün gece eve getirdiği bir alışveriş poşetini fark ettim, karşımdaki sandalyede duruyordu. Üzerine "Mike'ın Baskı Malzemeleri ve Hizmetleri"

kelimeleri işlenmişti. Dudak büktüm, fincanı bırakıp sandalyemden kalktım. Poşetin içinde parlayan kırmızı bir kart vardı. Poşetten çıkardığımda, kartın merkezine sarılı beyaz şeridin üzerinde mavi harfler buldum. Gözümü dikip nasıl tepki vereceğime karar vermeye çalıştım. Kampanya posterini örneği idi bu, üzerine şu kelimeler işlenmişti: “Stephen Walker, Oxford West, Hemingway & Abingdon Milletvekili Adayı.”

Bunu cidden düşünüyor.

Bunu cidden düşünüyor, dedim içimden tekrar.

“Ama bunu konuşmuştuk,” derken hayal ettim kendimi.

“Biliyorum,” diyecekti. “Biliyorum.”

Steve her zaman bildiğini söylerdi. Bilmesi her şeyi düzeltiyordu sanıyordu.

Bunu geçen hafta konuştuğumuzda Max hâlâ okuduğu için, adaylığı için doğru zaman olmadığını hissettiğimi söyledim ama neden şimdi aday olmak istediğini anlıyordum. Steve’den harika bir milletvekili olurdu ve adaylık için stratejik bir dönemdi. Genel seçim değildi, o yüzden aday sayısı azdı ve yerel işletmelerden destek bekleyen daha az kişi varken Steve daha çok mali destek alacaktı. Bunun bir gün olabileceğini hep konuşurduk. Fakat gerçekten olması ihtimaline karşı asla tam bir fikir birliğine varmamıştık.

Böyle bir kartın tasarımı ve basılması ne kadar sürerdi? Bunu ne zaman ayarlamıştı?

Oğlanlar yanımdan koşarak geçip dışarı çıktı, ben de çantamı ve paltomu alıp onları takip ettim. Kampanya kartının önemini düşünecek zaman kalmamıştı.

Ön holdeki kitap ve dosya yığınlarını toplasın diye çıkmadan önce temizlikçiye bir not bıraktım. Ön kapıyı kullanmıyorduk ama aslında kullanmalıydık. Her zaman arka kapıyı kullanmamız iyi görünmüyordu. Hayatlarımızın döküntüsü burada çamurda, atılmış ayakkabılarda, sırt çantalarında. Ayrıca bütün şarabı arka kapıda depoluyorduk. İnsanlar içkiye düşkün olduğumuzu düşünsün istemiyordum.

Bvlgari marka paltomu omuzlarıma attım. Altı aydır ilk kez kullanıyordum, belli belirsiz dolap kokuyordu ama kumaşı kıymetli ve kalındı, eylül serinliği de geliyordu, kısa süreli sıcak havanın yerini çabucak soğuk bir esinti alıyordu. Max arabanın yanında Daniel’la konuşuyordu, otobüse binmek üzere yanımdan ayrılmadan onu öptüm. Durak sokağımızın sonunda, Daniel’in okulunun tam tersi istikametteydi.

“Her şeyini aldın mı?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“İyi misin?” Max’in yanağına dokundum. “Biraz kızarmışsın.”

“Hayır.” Gözlerini kaldırıp tatlı tatlı yüzüme baktı. “Harikayım, teşekkürler anne.”

“Sıkı çalış, günün güzel geçsin.”

“Merak etme.”

“Uslu dur!” diye seslendim uzaklaşırken.

Belli belirsiz gözlerini devirdiğini gördüm ama başıyla onayladı, iyi huylu, aydınlık, güler yüzlüydü; garaj yolunun sonundaki kapıdan çıktı. Birkaç ay önce Steve’le yaptığımız konuşmayı hatırladım.

“Otomatüğinden almamız lazım,” demiştim ona.

“Otomatik kapıyı ne yapacağız ki?”

“Herkesin kapısı otomatik.”

“Öyle mi?”

“Steve, mantıklı bir şey söylediğimi biliyorsun. Seçimlere giren Max ile Daniel’ı korumamız gerekecek.”

“Korumak mı? Kimden? Çocuk kaçırıcılardan mı? Mafyadan mı? Burası İngiltere. Burası taşra. Londra değil.”

“Kem gözlerden Steve. Gazetecilerden, diğer insanlardan ve...”

“Kem gözlerden mi? Bu epey demode bir ifade.”

“Bak, bunu yapmayı seçtiysen seni aday olmaktan alıkoyamam. Ama gerçek bu. Aday olabilmenin tek sebebi gazeteler, ailesini bezdirdiği için Bart Garrett’in istifa etmesi.”

“Bırak bizi bezdirmeye çalışsınlar. Çocuklarımızın hiçbir sorunu yok. Bart Garrett’in çocukları gibi, pahalı bir okulda okuyan nankör aptallar değiller. Dışarı çıkıp sarhoş olup birilerinin arabasını parçalamıyorlar. Bunu yapmayacak kadar zekiler.”

“İnsanlar onu tanımak isteyecek Steve.” Durdum, iç geçirdim ve sessizce ekledim, “Duyulsa neler olur düşünebiliyor musun?”

Max

İngilizce sınıfımdaki sandalyeler fabrikadan çıkma kırılğan mavi plastiklerdendi. Tırnaklarım üzerini hafifçe tırmalıyordu. Tırnaklarım düzgündü. Her şeyim o kadar düzgündü ki. Yaptığım her şeyi iyi yapıyordum. En son ne zaman işleri mahvettiğimi hatırlamıyordum. Bu büyük bir rezaletti. Benim hatammış gibi hissediyordum. Olmadığını biliyordum ama öyle hissetmeme engel değildi.

“İlk taslağından kırk yedi üzerinden kırk altı aldın!”

“Ne?”

“Geçen sefer de aynısını almıştın. Adi.”

Başımı İngilizce kompozisyonuma eğdim, kırmızı kalemle baştan sona karalanmıştı: “Pekiyi”, “akıllıca yazılmış, akıcı bir şekilde ifade edilmiş”, “mükemmel”, her birini kelimelerden daha büyük ünlemler takip ediyordu.

“Ah, hayır, bir saniye, geçen sefer kırk beş almıştın.”

“Öyle mi?”

“Hâlâ adisin.”

Carl’ın sol kulağımanın ardında sırtıttığını hissetsem de dönüp ona bakamıyordum. Saat neredeyse onu çeyrek geçiyordu. Carl sınıftaki bilindik saçmalıklarımızı sürdürüyordu ve genellikle oturduğumuz arka sırada oturuyorduk, gelirken genelde yaptığımız gibi kutu kola

ve *Malteser* almıştım ama bugün aklım burada değildi. Cinsel yolla bulaşan hastalıkları düşünüyordum. O güçlü sesi düşünüyordum. Kanı düşünüyordum.

“Ee ne var yani?”

“Ne?”

“Bana kızgın mısın?”

“Hayır.”

“O zaman sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Normalde şimdiye parti vermen lazımdı.” Carl beni dürttü. “Ne oldu?”

“Kes sesini. Hiçbir şey.”

Dün gece, kentin hemen dışındaki kırsalda yaşamama rağmen, kent merkezinin arabayla on dakika sürdüğünü düşünüyordum. Yaklaşık sekiz kilometre uzaklıktaydı, doktor da merkezdeydi ve randevusuz hastaları kabul etmiyordu bile. Sonra birkaç saat içinde pazartesi olacağını ve okula gideceğimi fark ettim. Otobüse binip sonrasında yürüyebilirdim.

Sonrasında uyumadım. Nasıl uyuyabilirdim ki? Sabaha karşı iki civarı yatağa uzandım, elimden geldiğince toparlandıktan sonra yıkanıp temizlendim, çarşafı değiştirdim ve düşündüm, *sırada ne var? Uyuyacak mıyım?* Döndüm ve yorgun olmadığında yaptığım gibi bacağımı pijamanın içinden oynatmaya başladım ama sonra bacaklarımı hareket ettirmenin canımı yaktığını fark ettim. Canım yanıyordu. Durdum ve gözümü duvara diktim. Duvar açık maviydi. Babam, Daniel doğmadan önce kendimi tehdit altında hissetmeyeyim diye boyamıştı. Yeni bebeğin yepyeni bir odası vardı. Hemingway’in merkezinden banliyöye yeni taşınmıştık, Oakland Yolu’ndaki bu devasa eve. Ev yeterince büyüktü ama garajın üzerine yeni bebeğin barınması için ekleme yapıldı ve babam burayı sarıya boyadı. Boyanması bitince yeni odaya girdim ve gerçekten kötü hissettim çünkü benim, eski, kusurlu olan bebeğin şokunu

atlattıktan sonra yeni bebekleri kusursuz olacaktı. Beni unutmalarından endişeliydim.

Sonra babam, “Peki, odan nasıl olsun istersin?” deyince sırtıtmıştım. Bazen babama o kadar yakın hissederdim ki. Bazen o kadar değil.

Açık maviyi seçtim ve panjurum oldu ki o sırada cidden yetişkin gibi hissetmiştim. Beş yaşındaydım, neredeyse altı. Babam rulo işini bitirdikten sonra oyun konsollarım için bana bir dolap yaptı, o zamanlar bir tek Sega ve PlayStation One’ım vardı. Babam daha dur durak bilmeden çalışmaya başlamamıştı. O zamanlar normal saatlerde çalışırdı; annem gibi dokuzdan altıya. Kapının ve pencerenin çevresindeki ince yerleri boyamasına yardım ettim, neşeyle maskeleme şeridini koparıp kusursuz boya çizgilerini ortaya çıkardık. Biz boya yaparken annemin pek etrafta olduğunu hatırlamıyordum ama bana duvara düz çizgiler çekmeyi, dışına taşırmamayı öğrettiğini hatırlıyordum. Hamilelikten yuvarlaklaşmıştı, arkamda durduğunda beni ittiren kocaman bir tümsek gibiydi, biz boyarken elimi tutardı ve sonra, hata yaptığımda, sesi boğazı sıkılmış gibi sert ve gergin, beni azarlardı.

Sonra Daniel doğdu. Tuhaf bir küçük adamdı ama kardeşim olduğuna memnundum. Ondan önceki hayatı artık pek hatırlamıyordum. O zaman o kadar sessiz, geçici ve değişkendi ki henüz yaşamıyor gibiydik, sanki Daniel’in boşlukta bizi güvenceye almasını bekliyorduk, henüz tamam olmamış bir aileyi tamamlamasını.

Karanlıkta duvar griydi, Hunter’ın geldiği gece sonrasında orada uzanırken, duvara yaslanmış, nefes alıp veriyor, düşünmemeye çalışıyordum. Acıyı artıran oradaki hiçbir şey değildi, ne bir ses ne bir renk. Vızılıyor ve büyüyor, sırtımı sarıyordu. Gözlerimi kısıtım ve yüzümü çarşaflara gömdüm. Tekrar doğruldum ve yatağımın yanındaki çekmeceyi sessizce açtım. Hap yoktu. Bir çift çorap çıkarıp giydim. Yerdeki kazağı aldım. Yeşil, örgü bir kazaktı,

Topman'dan alınmıştı. Gıcırdamasın diye yavaşça odamın kapısını açtım, çoraplar ayağımın sesini yalıtıyordu.

Salona, annemlerin misafir ağırladıkları odaya indim. Annem eskiden, biz doğmadan önce hep sigara içermiş ama şimdi sadece sosyal ortamlarda içiyordu. Berbat kokuyordu ve oturma odasındaki bütün yastıklara berbat kokusu siniyordu, o yüzden Daniel'la ikimiz annemden sonra asla orada takılmazdık. O gece, bütün arkadaşları oradayken sigara içtiğini biliyordum çünkü koku, yarı açık kapıdan girince havada asılı kalıyordu. Schpada akşamın şarap kadehleri ve kâselerde fındıklar vardı ama oda şimdi sessizdi, ışıklar da kapalıydı. Oturma odasının kapısı ahşaptı, üst tarafta üçte ikisini iki parça halinde buzlu cam kaplıyordu. Yanında, evin arka tarafına doğru, oturma odası vardı, burası daha samimiydi ve televizyonu vardı. Oturma odasının karşısında mutfak vardı, kapısı tamamen ahşaptı. Merdivenin altından mutfak kapısına yürüdüm, iterek içeri girdim ve solumdaki duvara uzanıp ışığı açtım.

Hayaletimsi yansımam, lavabonun üstündeki pencerede belirdi.

Diğer bana doğru yürüdüm, bir çekmeceyi açtım ve ibuprofen çıkardım. Bir bardak su doldurup iki hapi yuttum. Üçüncüyü almayı düşündüm ama sonra aptalca ve abartılı davranmamaya karar verdim.

Diğer ben, mutfağın karşısından bana bakıyordu.

Değişmiştik. İkiye bölünmüştük. Pencerenin çevrelediği ben biraz yorgun görünüyordu ama onun dışında sağlıklı ve mutlu, kendinden emin, iyi, normaldi. Formda, sıradan, yakında on altı yaşına basacak bir oğlandı, orman yeşili bir kazak giyiyordu. İnce yapım futbol, ağırlık kaldırmak ve on üç yaşındayken kısa dönem aldığım hormonlardan iyileşmişti. Testosteron ve başka bir şey. Bilmiyorum. Annem her şeyi yazıyordu. Göğsümün genişliği iyiydi. Büyük değil ama küçük de değildi. Benim dönemimdeki diğer oğlanlara göre iyi gelişmişti, aralarında bir sürü spor yapmayan sıska, bir deri bir kemik, sivilceli tip vardı. Boyum yaşma göre

fena değildi ve sanırım uzamaya devam ediyordum. Neredeyse bir seksendim.

Kazağın bisiklet yakası biraz seksenler tarzıydı çünkü şu aralar her yerde böyle kazaklar vardı, onları ben de seviyordum çünkü örgüydüler ve sıcak tutuyorlardı. Yazın okul bahçesinde saatlerce futbol oynamaktan ve okul başlamadan İspanya'ya gitmekten açık bir altın rengini alan pürüzsüz boynuma da uyuyordu.

Yüzüm bir oğlana göre yumuşak çeneliydi ama çok da belirgin değildi. Belki son gittiğimizde sırf doktorlar öyle dediği için fark ediyordum, bir oğlana göre yumuşak çenelisin dedikleri için. Oralarda hiç sakal yoktu, biten bile yoktu. Burnum küçükle orta arasındaydı, gözlerim ise açık mavi-yeşildi. Çocukken çok çilliydim, şimdiyse sadece birkaç tane vardı, yanaklarımın üstünde. Kırpiklerim epey uzundu ama şimdilik kimsenin, genç bir erkek olduğumdan şüphe duyması için bir sebep yoktu. Fakat sakalım çıkmayınca görürdünüz. Daha erkeksi görünmeye başlamayınca görürdünüz. Dönemimdeki diğer bütün oğlanlar erkek olup ben sakalsız, gelişmemiş, androjen kalınca görürdünüz. Bir yıl sonra görürdünüz.

Böyle şeyleri hiç düşünmezdim ama artık düşünüyordum, çeneme dokunup penceredeki benin gözeneklerini yakından inceledim. Saçım sarıydı, yeni doğmuş bir civcivin sarısı gibi, hafif kabarık. Çok hafifçe yandan ayrılmıştı, cılız değil, dolgun ve hoştu. Saçlarım ensemin dibinde bitiyordu.

Diğer benin görünüşünü seviyordum. Yani biliyordum, zaman azalıyordu. On sekiz yaşına girdikten sonra ne olacağını bilmiyordum ama ergenlikten, on üç yaşından sonra da ne olacağını bilmiyorduk ve onu atlatmıştık. Annemle babam bu konuda her zaman iyiydi. Üzerine çok konuşmazdık ama hiçbir zaman büyük bir meseleymiş gibi hissettirmediler. Aslında büyük bir mesele olduğunu biliyordum, yani sanırım.

Diğer ben saçının arkasına dokundu, yastığa yatmaktan kabarmış ve dolaşmıştı. Diğer ben rahat görünüyordu. Diğer ben, dün nasıl görünüyorsa bugün de öyleydi.

Oysa ilk ben, etten kemikten ben... tuhaf hissediyordu. İçimde bir şey yoktu. Boştum. Yürüme, alma, yutma, bardağı temizleme ve büfeye koyma hareketlerini yapıyordum sadece. Buradaydım ama değildim. Olamazdım çünkü aklı başında kim olsa çıldırırdı ve ben şu anda pek bir şey hissetmiyordum. Hayatta kalma moduna geçmiştim. Yorgundum, titriyordum ve boşluktan ibaret olmasam, bir şeyler hissetmek için kendime müsaade etsem, titrer, titrer, titrerdim, bacaklarım tutmayana kadar.

Cinsel eğitim derslerini hatırladım. Şimdiye kadar işlediklerimiz:

Kızların ve erkeklerin vücutları nasıl işler. A4 kâğıtlara çekilmiş siyah beyaz çizgiler. Anlaşılır şekilde dışlanmış hissetmiş, nereye uyduğumu merak etmişim.

Göğüs ve testis kanseri kontrolü. Köpük modelleri.

Bebekler nereden gelir. Plastikten farklı boyutlarda, farklı boyuttaki bebeklere uydurmamız gereken rahim modelleri. İpucu: Rahim ne kadar büyükse bebek de o kadar büyük olur. On iki yaşındaydık. İlkokuldayım. Zorlu değildi, öyle diyeyim.

Havuca ya da muza prezervatif geçirmek. Öğretmen hepsi muz olsun istemişti ama markette bitmişti. Havuçlar penis şeklinde değildi. Biliyordum. Pisuvarlara işiyordum, benim de vardı.

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar. Bunlar sınıf öğretmenimizin bize gösterdiği bir slayt gösterisi şeklindeydi. Ne olduklarını tahmin etmemiz gerekiyordu. Sonra slaytlarla birlikte verilen kâğıda baktı ve hatalı olduğumuzu söyledi, sonra hayretle, slaytların ne olduğunu kendisi de bilmeden kaşlarını çattı. Yarısında odadan çıktı ve bir daha dönmedi.

İşte böyle. Doktora gitmem gerekiyordu. Okul otobüsüne binip bir yerden sonra yürüyebilirdim, kente, doktorun muayenehanesine doğru. Kimseye söyleyemezlerdi, Carl'a cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmaya gittiğimizde klinik duvarında görmüştüm. On altı yaşından küçüksen gizli kalır. Küçüksen de gizli kalır yani. On dokuz yaşındaysan dışarı koşup bekleme odasındaki

kitlelere durumu haykıracaklarını ya da ailenizi filan arayacaklarını sanmıyordum.

Mutfaktaki abur cubur dolabını açtım, Daniel'in uzanamayacağı kadar yukarıdaydı ama tabii bir sandalyeye çıkması yetiyordu. Twix'ler, Kitkat'lar ve kuru üzüm ve bisküvili Club'lar vardı, çok severdim ama iştahım yoktu. Midem rahatsız ve yaralanmış gibiydi. Çoraplarımla sessizce oturma odasına ilerledim.

Kanepe yumuşak ve davetkârdı, babamın ailesinden kalmaydı. Kendimi kanepeye bıraktım ve ayaklarım yerde birbirini kucakladı. Karşımda, şöminenin üstündeki mermer raftan aile fotoğrafları gülümsüyordu ve bir sebepten, kendimi suçlu hissettiriyordu.

Fotoğrafların üstündeki saat iki kırk beşi gösteriyordu. Televizyonu açtım. *High Stakes Poker* vardı. Daniel Negreanu ve kapüşon takmış Phil Laak kartlarına eğilmişti. İkisinde de kız/onlu vardı.

"Muhteşem. Negreanu."

Arkama döndüm. "Selam baba."

"Işığış açık görünce geldim dostum. Niye ayaktasın?" diye sordu babam, uykulu.

"Uyku tutmadı."

"Bir sorun mu var?"

Omuz silkip başımı iki yana salladım ve bakışlarımı televizyona diktim.

Boğazını temizledi ve kanepenin diğer ucuna oturup bir eliyle uzanarak saçımı karıştırdı. "Sesini açsana," dedi gülümseyerek. "Gizli zevkim."

Böylece Hunter'ın odama geldiği gece babamla oturmamla bitti. Babam sorunun ne olduğunu bilmiyordu, bir sorun var mı onu bile bilmiyordu ama uyanık kaldı, poker bittiğinde doksanlardan, küçükken sevdiğim bir aksiyon filmi açtı ve annemle Daniel kalkana kadar John Cusack ile Nicolas Cage'in motosikletleriyle itfaiye aracındaki John Malkovich'i kovalayışını izledik, sonra kahvaltıya geçtik.

Sonra pazartesi sabahı, otobüste sarsılarak gitmek kasıgımı ağrıttı ve karnıma bir acı saplandı, otobüsten indim, okul arazisine doğru, kapılara hızlı bir yürüyüş ve özgürlük, güvenlik, sonra...

“Max Walker!”

Kapıya o kadar yakındım ki. Okul müdürü arkamdan sesleniyordu.

Kımıldamadım ve ayaklarıma baktım. Bir kere yüzümü buruşturdum ve sonra birkaç kez uzun uzun zorla nefes verdim.

“Max Walker!”

Kapıya o kadar yakındım ki.

“Ünlü Max bizi terk mi ediyor?” Cevap beklemeyen bir soruydu bu.

Diğer sorusuyla birlikte gözlerini kısarak sert bir ifadeyle baktı. “Okul arazisinden çıkmıyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Yoklamaya zamanında gitmeden önce otoparkta bir tur atıyorsun sadece, değil mi?”

“Evet.”

“Yoklama 8.45’te, değil mi?”

“Evet.”

“Evet. O zaman şimdi oraya gidiyorsun, değil mi?”

Geri dönüp başım önde yanından geçtim. Empati, Bayan Green’in sahip olduğu özelliklerden biri değildi. O yüzden endişelendiğini belli etmek istemezdim. Sana sadece dudak bükerdi. O zevki ona tattırma. Asfaltı uyuşukluk halinde geçip okul binasına girdim. İlk ders toplanmadan sonra, 9.25’le 10.15 arası. Yani çıkmak için ikinci şansım İngiliz edebiyatından sonra, 10.15’te, gerçi Bayan Green nöbette olacaktı. Buradaki öğretmenlerin çoğu ehemmiyetsiz, aptal, seni hayatını yaşamaktan alıkoymayı küçük, mutsuz hayatlarında bir zafer gibi gören küçük insanlardı.

Sınıfta Carl’ın Almanya-Belarus eşleşmesiyle ilgili anlattıklarını dinlemiyordum. Carl’ın yanında, *Uğultulu Tepeler*’in anlatıldığı dersi de dinlemiyordum. Onun yerine, gözümü önümde duran kâğıda

diktim. Camdan dışarı, arazideki ağaçların turuncu, toprak, sarı, yeşil, altın ve kırmızı alevler içinde ufka uzandığı yere baktım. Sonbahar havasıyla İngilizce sınıfının emdiği toz karışımını kokladım. Tırnaklarımla oynadım. Sandalyemde kıpırdandım. Tüklenmez kalemimin ucunu sayfaya sertçe bastırınca bir ses çıkardı ve kalem içine kaçtı.

Dün geceki yırtılma sesini düşünüp endişelendim. Gelecekte yaşayabileceğim zevki düşündüm. Yara izini düşündüm. Her birimizin, her interseks bireyin diğerinden farklı olduğunu, doktorların söylediklerini, değişik sorunları düşündüm. Doğum kontrolünü, prezervatif ve hapları düşündüm. İçime boşalan Hunter'ı düşündüm.

Niye daha çok mücadele etmedin, diyordu beynim.

Canım çok yandı, dedim.

Öyle mi? Neden daha çok mücadele etmedin?

Bilmiyordum. Delice geleceğini biliyordum ama... hakkıymış gibi hissettim.

Haklısın, delice geliyor.

Biliyordum. Açıklayamıyordum. Sonuçta o, Hunter'dı. Her zaman her istediğini yapmıştı. Ama asıl söylediklerinden dolayı sarsılmıştı. Çok az insan biliyordu. Bana kimse bugüne kadar böyle bir şey söylememişti. Ama bir de... bilmiyordum. Olay süresince sadece özür dileyişim gelmişti.

Özür dilemek mi?

İğrenç olduğum için, malım bozuk olduğu için, yanlış hareket ettiğim ve ne yapacağımı bilmediğim için.

Senin sorunun ne?

BİLMİYORUM.

"Max?"

"Hıı?" Başımı kaldırdım. Carl tepemdeydi.

"Zil çaldı."

"Ha."

On çeyrek şanslı teneffüsüm değildi. Koridorlar bizi ileri sürük-lüyordu. Carl'a söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyordum, neden yalnız kaçmak istediğime dair bir bahane arıyordum ama beynim pelte gibiydi. Yorgunluktan sersem halde kendimi biyoloji dersinde buldum. Bir derse daha girsem ne çıkardı ki?

Ayakkabımı masanın ayağına vurarak gürültü çıkarıyordum. Dalgın dalgın oturuyordum, gözüm tahtadaydı, kelimeler okunaksız, harflerin şekilleri tanınmazdı.

İlk teneffüste kapının yanında iki öğretmen duruyordu. Başka bir çıkış bulacak zamanım kalmamıştı. Sonra coğrafya dersi geldi. Sonra da kimya.

Ben dışarı çıkana kadar öğle yemeği saati geldi. Okul bah-çesindeki şu uzun, ahşap kapıya tırmandım, burası bir ara sokağa çıktı. Çantamı aldım. Doktora göründükten sonra geri dönmek istemeyeceğimi tahmin ediyordum.

Okulum Hemingway'deydi, burası Oxford'un yanındaki bir kentti, genelde Oxford'un banliyösü olarak geçerdi. Merkez büyük bir kavşak ve pazar meydanından ibaretti ama kendi banliyöleriyle birlikte epey yoğun bir yerdi. Fakat merkezdeyken epey küçük gibi geliyordu. Amerikalı turistleri çıldırtan çikolata kutusu tarzı bir kentti aslında. Harry Pottervari. Bazı eski binalar vardı ve Oxford kolejlerinden birinin kampüsü buradaydı. Bina kocaman ve gü-zeldi ve beş yüz yıllıktı. Ördeklerle doluydu. Çoğu zaman yoldan yavrularıyla geçerken arabayla arkalarından yavaş yavaş ilerlemek zorunda kaldığımızdan okula gecikirdik. Ya da bazen, bir tane aptal ördek olur, yeşilbaş ya da bazen Kanada kazı, ana caddenin tam ortasından çok yavaş, paytak paytak yürümeye başlar ve resmen bir buçuk kilometre trafik oluştuktan sonra biri arabadan çıkıp ördeği kaldırır ve kaldırıma koyardı. Kent merkezindeki bina-lar meydanın çevresinde veya Kordon denen yolun kenarındaydı. Doktorun muayenehanesi mağazaların gerisindeydi ve kilisenin arkasına doğruyd.

Sonbahar resmen gelmişti. Yaz o kadar sıcak değildi ama uzun zaman havalar yumuşak gitti sanki. Bugün soğuğu insanın içine işleyen bir esinti vardı. Yaprakların renkleri güzelleşiyordu ve ilk yapraklar düşmüştü bile. Yazı diğer mevsimlere tercih ederdim, sıcaktan dolayı. Bütün gün dışarıda futbol oynayabilirdin ve tişört getirmeyi bile dert etmene gerek olmazdı. Fakat sonbahar sevimliydi. Yazın ölen kuzeniydi. Bir şekilde kırılıyordu, dünyanın göz göre göre ölmesi gibi. Sonbahara karşı kendini hassas hissederdin.

Bunu öğretmenim Bayan Marquesa'nın kompozisyonu için yazmıştım. Kompozisyonları değerlendirdiğinde ben orada değildim ama Carl onun (kelimesi kelimesine alıntılıyorum) "resmen eriyip bittiğini" söylemişti.

Kordon'u hızlıca geçmeye çalıştım, hem soğuktan hem de kimşenin beni görmesini istediğim için, Walkerların çocuğu, Stephen Walker'ın oğlu, okuldan kaçmış. Herkes babamı tanırdı. Çoğu kişi annemi tanırdı. Sokakta sürekli tanımadığım insanlar beni durdurur, bizimkilerin ne kadar harika olduğundan, topluma ne kadar yararlı işler yaptıklarından, babam işin başına geçtiğinden beri bölgenin ne kadar güvenli hale geldiğinden, bunun emlak fiyatlarına etkisinden bahsedip dururlardı. Fakat bugün durdurulursam dağılırdım. Ağlardım. Bayılırdım. Çok yorgundum, kendimde değildim ve bacaklarımın arasındaki acı gerçekten rahatsız ediciydi.

Sonunda kaldırım bitti, kilisenin önünden geçtim ve asfalt yola çıktım. Burada bir ağacın altında, muayenehanenin otoparkının köşesinde durdum.

Muayenehane çirkin kirli somon pembe kırmızısıydı ve tuğlalar fazla cilalanmış ve kusursuzdu. Pencereler plastiktendi ve bütün mekânın ön cephesi bir duvarı yerden tavana camlı bir bekleme odasıydı. Otoparkın şiddetli ışığında bir gölgelik olan ağacın altında durdum. Bekleme odasında bir sürü insan vardı. Bir sürü göz vardı. Gidip danışma görevlisine doktoru neden görmek istediğini söylediğin masa en uçtaydı. İnsanlar ne söylediğini duymasın diye ayarlanmıştı ama bekleme odasının kapısı çoğunlukla açıktı ve her

halükârda danışma masasının arkasında bekleme odasına açılan bir cam vardı. Buradan sigorta kapsamındaki ilaçları veriyorlar ve sırası gelen hastaları çağırıyorlardı, bu yüzden masadaki hastaların ne dediğini duyabiliyordun.

Dışarısı çok daha güzeldi. Burada kıpırdamadan durursam o zaman hiçbir şey olmazdı. Gözlerim binaya kaydı ve seçeneklerimi tarttım.

İçeri girince ne diyeceksin?

Hişşt. Ondan bahsetme.

İçeri girip yumurtlayacak mısın?

Hişşt.

Sonunda hiçbir şey demeyeceksin. Söylemek için içeri gireceksin, sonra tırsacaksın ve muayenehaneden göz damlası alıp çıkacaksın.

Susacak mısın? Düşünüyorum.

Max...

Hişşt.

Max... İçeri girmemiz lazım.

Sylvie

S ırf uzun zamandır orada olduğu için fark ettim onu, bir ağacın altında duruyordu öylece, kıpırtısız, buz gibi donmuş. Saat biri çeyrek geçeyi çalarken fark ettim onu. Bir şey düşünmedim, sonra ikiye yirmi kala oldu, hâlâ orada olduğunu gördüm.

Hava epey soğuktu ama o, kara kara düşünerek o ağacın altında duruyor ve muayenehaneye bakıyordu sadece. Onu tanıyordum. Max Walker'ın kara kara düşünecek bir tip olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Futbolcu harika çocuk" tarzı bir oğlandı o. Gözde kesimin en gözdelelerinden biriydi. Harikulade Walkerların, o medya milyarderine dava açınca gazeteye çıkan avukatların oğluydu. Max Walker tam sıkıcı, sığ, sarışın, harika çocuk tipi. Hiçbir zaman "Max" olmayacak, her zaman "Max Walker" olarak hitap edilecek biri. Genelde öğrencileri tercih etmem ama etseydim, Max Walker'ı seçmezdim. Okulda büyük gösteren ve koyu renk saçlı birkaç çocuk vardı, biraz daha uzun ve daha kaslı. Fakat Max Walker'ın bambi bacaklı sıska hayranlardan payına düşeni aldığını biliyordum. Öğle yemeğinde peşinde gezinirlerdi. Koridorda ne zaman görsem birisi ona selam veriyor olurdu. O da her zaman karşılık verirdi ama bu çok da anlam yüklenecek bir şey değildi.

Kıpırtısız duruşunu izledim. Birkaç metre ötemdeydi ama neredeyse onunla konuşmayacaktım. Neredeyse popüler çocukla

konuşma gerginliğine yakalanacaktım sonra kendime kızdım, *bu kadar korkmaktan vazgeç, insanları tanımadan yargılamayı bırak diyorum, şansını demekten korkma ve Tanrı aşkına de ki:*

“Selam.”

Başını kaldırdı.

“Ah, merhaba.”

Bir anlam çıkarmadım.

Onu süzdüm, insanda biraz merak uyandırıyor. Mezarlık muayenahanenin yan tarafında ve biraz yukarısında kalıyordu, küçük bir tepede. Çimlerde, duvarın yanında otuyordum ama Max’ten yukarıdaydım, ona küçük ağacın dalları arasından bakıyordum.

“Max Walker, değil mi?” dedim çünkü nedense, birinin ismini bilmiyormuş gibi yapmak görgülü bir tavır, dört yıldır aynı okulda okuyor olsan bile.

“Aynen. Merhaba Sylvie.”

“Hey!” dedim Harika Çocuk Walker’ın beni tanımasına bile şaşırmış vaziyette. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Geçen sene istatistikte arkamda oturuyordun.”

“Aaaaaaaa, evceet,” dedim o sınavı nasıl fena batırdığımı hatırlayarak. Bir önceki gece Toby’yle sarhoş olmuştuk ve dersi bu sene tekrar almak zorundaydım. İşte bu berbat bir şeydi: Zekiysen matematikte üst sınıfa geçersin, o yüzden istatistik sertifikasını onuncu sınıfta, matematiği on birinci sınıfta alırsın. İnanın bana, zeki insanların sınavda sarhoş olmasını ve benim gibi dersten kalmasını beklemiyorlardı. Dersten fena halde kalmıştım.

“Sertifika sınavın nasıl geçti?” diye sordum.

“Hımm, iyi.” Başını aşağı yukarı sallayıp yutkundu, sarı saçlarını gözünün önünden lanet olası Justin Bieber gibi çekti.

“Dur, hatırlıyorum. A+ aldın, değil mi?” dedim sırtarak. “Çok sinir bozucu. Ben çıktım.”

Güzelce gülümsüyordu ama bir yandan da ifadesizdi, sanki ne diyeceğini bilmiyor ama nazik olmaya çalışıyordu.

“Ee, nasılsın?” diye sordu daha önce söylediklerimin hiçbirini dinlememiş gibi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Harika. Ne yapıyorsun burada?”

Muayenehaneye bir bakış attı. O anda ne yaptığı ikimiz için gün gibi açıktı. Kimse, randevu alacak kadar rahat davrandıysa doktorun muayenehanesinin önünde yarım saat gerginlik içinde beklemezdi. Acil durum randevusu. Bizim dönemdeki bir erkek için bu tek bir anlama geliyordu: Cinsel yolla bulaşan hastalık kontrolü. Gerçekten rahatsız görünüyor ve bacaklarını utangaç bir şekilde oynatıyordu. Kaşınıp kaşınmadığını çözmek için kasığına bir bakış attım. Vay anasını, yazık, umarım kasık biti değildi.

“Birini prezervatifsiz mi becerdin?” dedim, şunu belli etmek için sataşarak: Benimle rahatça konuşabilirdi, onun haline üzülyordum, anlıyordum, ona daha tuhaf hissettirmeye çalışmıyordum.

Daha iyi hissetmek yerine yüzü kızardı, ağzı büzüldü ve omuz silkti.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını kaldırdı ve belli ki çok çaba gerektiren bir gülümsemeye zorladı kendini. “Evet, sorun yok. Sadece iyi hissetmiyorum.” Omuz silkti. “Sen niye okuldan kaçtın?”

“Kanıyorum, hormonlarım coştı ve dünyadan nefret ediyorum bugün.”

Güldü. “O hissi bilirim.”

“Eminim bilmiyorsundur,” dedim. “Sırt ağrısı yüzünden intihar etmek isteyecek kadar acı nedir bilemezsin. Âdet sancısı en kötüsü.”

Gülümsemesi kaybolmasa da soldu ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. “Şey, umarım daha iyi olursun. Okuldan kaçtığın zamanlarda daha çok yazmalısın. Geçen sene kurulda okuduğun şiiri çok beğendim, eski sevgilinle ilgili olan.”

“Hatırlaman çok tuhaf!” diye çılgılık attım fazla neşeli, sonra söyleyecek başka bir şey bulamadım.

“Evet,” diye başıyla onayladı.

Garip bir sessizlik oldu.

“Bitiremeden müdirenin seni bölməsi yazık oldu.”

“Eh, biliyorsun, sansürcülük,” dedim. Defterim ile kalemimi salladım. “Aslında şimdi de yazıyorum.”

“İyi. Harika.”

Bir duraksama oldu ve, “Neyse, ben gideyim en iyisi,” dedim.

“Başka okuldan kaçma noktalarında takılmaya mı?” diye sordu tatlılıkla. Bana sataştığını hissettim.

“Hayır, yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum. Sen de şey... gelmek ister misin?”

Tereddüt etti. “Gelemem.”

“İşin bittikten sonra?”

“Şey...” Yeniden başını eğdi ve dalgın dalgın dudağını çiğnedi. Fazlasıyla uzun bir aradan sonra, “Üzgünüm, yapmamalıyım,” dedi.

“Nasıl istersen,” dedim biraz da rahatlamış bir şekilde. İnsanlarla aram çok iyi değildi. Keşke olsaydı. Ama değildi. Eh, birinin yalnız kurt olması lazımdı tabii.

Bacaklarımı duvardan sarkıtıp atlayarak yanına indim. Bisikletimin yanında duruyordu ve ben binerken geri çekildi. Bana yer açmak için yaptı bunu ama sonra, ne giydiğimi görmek için bir daha baktı: Deri şort, uzun siyah çorap, beyaz Converse, iç gösteren bir üst ile siyah sutyen ve uzun, siyah, kadife bir palto. On altı yaşında biri gibi görünmediğimin farkındaydım. Erkek arkadaşlarımın hepsinin büyük olmasının sebeplerinden biri buydu. Ayrıca okuldan kaçarken okul kıyafetleri giymek işe yaramıyordu bence ya da bok gibi hissederken bok gibi kıyafetler giymek. İkisi de acemilikti.

“Görgülü birisin, değil mi?” dedim sırt çantamı takmama yardım ederken. Parmakları bluzumun kumaşına değdi ve utangaç bir gülümseme yerleşti yüzüne, onu bakarken yakalamışım gibi ki zaten öyleydi.

Sağ ayağımı aşağı indirdim ve bisikletimle muayenehanenin otoparkında bir tur attım.

“Aa, dün gece kuzenini kentte dolaşırken gördüm. Gece yarısı gibi.”

“Yaa,” dedi, gülümsemesi bir anda silinerek.

“Adı ne?”

Cevap vermeden önce bunu sanki bir an düşündü, “Hunter.”

“Biraz pislik biri, değil mi?” dedim gelişigüzel. “Partilerde görmüşlüğüm var. Zilzurna sarhoş oluyor ve çok kaba davranıyor.”

Max Walker’ın yüzü çok durgundu. Omuz silkti.

“Sence de pislik değil mi?”

Yeniden omuz silkti ve bakışını muayenehanenin kapısına çevirdi. “Şimdi girmem lazım,” dedi sessizce.

“Tamam. Görüşürüz.” Bir elimi kaldırıp onu selamladım, otomatik çıkışına yönelirken. Arkamı döndüm. Bana doğru bakıyor, ben pedal çevirdikçe küçülüyordu.

“Görüşürüz,” dedi küçük çocuklar gibi ileri geri sallanarak. “Görüşürüz,” diye tekrarladı.

Pedal çevirerek uzaklaşırken Max Walker’ın aslında belki o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Yan aynamdan beni izlediğini gördüm, başı öne düştü ve ayaklarına baktı. Omuzları kalkıp indi ve iç geçirdiğini fark ettim. Başını kaldırdı, dudağını ısırdı, önündeki muayenehaneyi ciddiyetle süzdü ve asfalt yola adım attı.

Archie

Bilim alanım olan tıp, her an gelişmekte ve değişmekteydi. Bazı çalışmalar başarısızlığa mahkûmdu, bugün kullandığımız tedavi yöntemleri birkaç on yıla tarihe karışabilirdi, tedavi ettiğimiz insanlar yine de ölüyordu. Londra ve Manchester gibi işlek merkezlerde kullanılan yaklaşımlar kasaba hastanelerine, onaydan geçtikten sonra birkaç sene ulaşmayabilirdi.

Hemingway'de birçok şey, trafik, yayalar, zamanın akışı ve tıptaki değişimler dâhil yavaştı.

Buraya neredeyse yirmi yıl önce Delhi'den, Londra'da pratisyen hekimlik eğitimi almak üzere taşındım. Okurken St. Thomas Hastanesi'nin pediatri bölümünde altı ay geçirdim ve doğum kusurları, deformaliteler ve insanın yaşamının ilk yıllarında ölümcül olabilen hastalıklarla temas ettim. İşin sırrı, hasta insanlara, sağlıklılara davrandığınız gibi davranmaktı. Her şeyden çok, normal hissetmeye ihtiyaçları vardı.

Pratisyen hekim unvanını kazandıktan sonra küçük, samimi Hemingway'de bir muayenehaneye taşındım. Hastaları yıllar boyu yakından, dikkatle izlemek teşhisi ve hastalığın seyrini bir sanata dönüştürüyordu. Hastalarımın teşhis için ilk başvuru noktasıydım ve her türlü tıbbi durumlarına devamlı tedavi, tavsiye ve değerlendirme sağlıyordum. Belki, denesem, Hemingway'deki bireylerin hayatları

boyunca sağlık durumlarının nasıl olacağını tahmin edebilirdim. Kimin yüksek kanser riski veya diyabet veya karaciğer yetmezliği riski taşıdığını söyleyebilirdim. Hangi çocukların obez olacağını, hangilerinin yeme bozukluğu geliştirebileceğini ve hangilerinin uyuşturucu sorunları yaşayabileceğini söyleyebilirdim.

Tecrübemden dolayı yirmi bir yaşın altındaki hastaların çoğunu ben alıyordum. Hemingway'de geöen on iki yıldan sonra, genç hastalarımın en fazla temasının beş yaşından önce ve on üç ila on sekiz arasında olduğunun artık farkındayım. Beş yaş altını aşilar, suçıöeği, kolik, boğmaca, kızıl, kabakulak, ishal ve ebeveynsel kuruntular sebebiyle görüyordum. Ergenleri seks sebebiyle.

On üç yaş seks konuşmaya başlamak için küçük gelebilir ama çocukların yaşılandığının söylendiğini duymuştum. Bence yetişkinler gençleşiyordu. Yalnız, ergenlik cinselliğinin doğasının, maymun olduğumuz zamanlardan beri değişmediğinden şüpheleniyordum. Aslında Ortaöağ'da, Hipokrat'ın döneminde ve bir şekilde muhafazakâr Victoria devrinde on üç yaşındakilerin cinsel faaliyette bulunduğuna, ergenlerin doğurduğuna ve modern addettiğimiz LGBT meselelerinin her türlü çeşitlilikle var olduğuna emindim.

Değişen belki de internetle birlikte toplumdaki bu insanlarla bağ kurma yetimizin gelişmiş olmasıydı. Bu yüzden bazı politikalar ilerlemiş ve en iyi yöntemi ortaya koyan belgelerde ve tıp fakóltesi müfredatında ana hatları açıköa çizilmişti ama bazı alanlar hâlâ tartışılıyordu. Özellikle, trans, interseks ve aseksüel insanlara tıbbi yaklaşımlar bölgelere göre epeyce değişebiliyordu.

Bizim mesleğimizin bu gençlere yaklaşımda çoğundan ileri olduğunu biliyordum ama yeterince bilmediğim ve geliştirmemiz gereken bazı alanlar vardı. Çoğu klinik, müfredat, politika geliştiriciler gibi bilimsel gelişmelere ve hastalarımıza ayak uydurmak için mücadele ediyorduk.

Randevulu hastalarım ve salı ve perşembe günleri mesai saatleri dışında sürdürdüğüm cinsel sağlık seanslarına çat kapı uğrayan yeniyetmeler arasında, yaklaşık yedi yüz ergenle ilgileniyordum,

bunlardan beşinin bir tür cinsiyet hoşnutsuzluğu deneyimlediğini biliyordum. Yaklaşık otuzu benimle heteroseksüel olmayan bir tercihi tartıştı. Mesai dışında kliniğe gelenlerden bazıları sevişecek kimse “bulamadığı” için mutsuzdu. Yüz on üçü doğum kontrol hapı kullanıyordu. Üçü geçen yıl kürtaj oldu. Ara sıra cinsel hastalık kapıları tedavi ediyordum. Hastaların yaklaşık yüzde sekseni kliniğe bedava prezervatif için geliyordu.

Gece kliniğinde genelde öğlen ikiden akşam ona kadar çalışıyordum. Bugün arabamı öğleden sonra park edip kapıya yürürken yapraklar çıtırdıyordu.

Önümde danışma her zamanki gibi yoğundu. Sarışın bir çocuk, Hemingway’den bir genç, kumaş pantolon, beyaz gömlek, V yaka siyah süveter, siyah kravat ve spor ceket, eli çerçevede danışmanın camına eğilmişti. Alçak güz güneşinin sıcaklığı sarı saçma vurmuş ve yanındaki diğer hastaların teninde, görmeyi zorlaştıran kör edici bir parıltı yaratıyordu. Gözlerime gölge yapmak için elimi kaldırdım. Ben yaklaşırken birkaçı umutla bana döndü. Solumda, bekleme odasındaki kafa topluluğu kalktı ve genelde olduğu gibi, hepsini göremeyeceğim için kötü hissettim, sadece birini uzun bekleyiş ve yavan dergilerden kurtararak ofisime çağırabilecektim. Sonra sarışın oğlan ışığın içinden öne çıktı.

Amacı belirgin şekilde bana yaklaştı ve dudakları ayrıldı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordum.

Gülümsedi ve isim etiketime bir bakış attı.

“Doktor Verma? Konuşabilir miyiz?”

“Randevu almış mıydınız? Adınız ne?”

Tereddüt etti, sonra ben acele adımlarla geçerken yavaşça fısıldadı, “Max Walker.”

Durdum ve ona bakmak için döndüm. Yaşlıca bir çift geçerken Max başını eğdi ve saçları yüzüne düştü. Walker ailesi *Hemingway Post*’un ve bütün yerel basının geçim kaynağıydı. Max’in annesi de babası da sık sık akşam haberlerinde çıkardı. Annesi yasal konularda isteyen kişilere tavsiye veriyor, babasıysa genelde güncel

davalarla ilgili demeçlerde bulunuyordu. İki de bir tür avukattı ve özellikle Max'in babası, hukuk çevrelerinde büyük biriydi. Fakat Max'le daha önce tanıştığımı hatırlamıyordum.

"Benim hastam mısınız?" diye sordum.

"Danışma görevlisi öyle diyor."

Bekleme odasına baktım. İnsanlar dergilerinin üstünden Max'i izliyordu.

"Acil mi? Çabuk olabilir mi?" Max başıyla kesin bir biçimde onayladı.

"Tamam o zaman," dedim. "Çabuk olalım."

"Teşekkürler." Gülümsedi, rahatladığı belli oluyordu.

Ofise girip danışma görevlisine mırıldandım, "Randevuluları beklet, tamam mı? Bir de Max Walker'ın dosyasına ihtiyacım olacak."

Max'i hızlı adımlarla odama yönlendirdim ve kapıyı kapattım, tam o sırada telefonum çalmaya başladı. "Şuna bir bakayım," dedim Max'e çantamı masaya savurarak. Sekreter arıyordu.

"Hayır, Max Walker dedim."

Max karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Hayır, Walker. W-a-l-k-e-r."

Telefona doğru gözlerimi devirdim Max'e doğru. Max zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi, gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyordu.

"Evet, işte o," dedim telefona ve ahizeyi bıraktım.

Max, masama bırakılmış randevu kâğıdına endişeyle baktı ve sandalyede huzursuzca kıpırdandı. "Şimdi, bugün benimle konuşmak istediğin nedir?"

Max derin bir nefes aldı ama bocaladı. "Gizli kalacak mı?"

"Evet."

Bu tam olarak doğru değildi. Gizliliği bozabildiğim çeşitli durumlar vardı ve bunu yaptığım olmuştum. Fakat genel olarak güven kazanmanın yolu gizlilikten geçiyordu, o yüzden bu beyanın ayrıntılarını açıklamıyordum. Özellikle konu genç insanlara yardım etmek olduğunda.

Kuşkulu görünüyordu ama gülümsemeye çalışarak yutkundu. Gülümsemesinin giderek solmasını izledim, kademe kademe, zorladıkça geri gelerek, inancını kaybettikçe solarak.

“Peki, tamam...” dedi dudaklarını ıslatarak. “Ertesi gün hapına ihtiyacım var.”

Kapının vurulmasıyla konuşmamız bölündü, sekreter içeri girip Max’in dosyasını masama bırakırken sessiz kaldık. Sekreter çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Başımla onayladım. “Sebebini sorabilir miyim?”

Yutkundu ve sandalyede önce öne sonra arkaya sallandı.

“Bir kız için mi istiyorsun? Çünkü eğer öyleyse maalesef onun buraya gelmesi lazım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, benim için.” Duraksadı. “Dosyamı okusanız iyi olabilir.”

Dosyasına uzandım. Kapağında şöyle yazıyordu: Max Walker, Doğum Tarihi: 25 Eylül 1996. Başımı kaldırdım.

“Sorun değil, beklerim.” Camdan dışarı baktı. Gülümsemeye, sanki bunların hepsi bir saçmalıktan ibaretmiş gibi ironik bir şekilde sırtıma çalışmasını izledim. Dosyayı okumadan kapattım.

“Bana ilgili kısımları anlatmaya ne dersin?”

Tekrar bana döndü, telaşlıydı, sonra nefesini yavaşça verip kendini sakinleştirdi. “Peki.” Eliyle saçını kulağının arkasına itip gözlerini kırıştırdı. “Ben interseksim.”

“Anlıyorum.”

“Hermafrodit gibi.”

“Anladım. Seni daha önce görmedim, değil mi? Salı ve perşembeleri bir klinik...”

Lafımı kesti. “Uzmanlara görünüyordum. Yani hâlâ görünüyorum. O yüzden size... daha önce bu konuyla ilgili hiç gelmedim. Bir keresinde midemi üşüttüğümde gelmiştim ama sanırım siz burada değildiniz. Bir hemşireye görünmüştüm.”

Başımla onayladım. “Şimdi uzmanlarını görmeyi tercih etmez misin?”

“Şey... Araba kullanamıyorum. Onlar Londra’da. Harley Caddesi’nde.”

“Seni Oxford’daki tren istasyonuna götürecek birini ayarlamamı ister misin?”

“Onlara görünmek istemiyorum. Onlar... çok soru filan soruyor.”

“Anlıyorum.”

“Size görünsem olmaz mı?”

“Evet, olur tabii ki. Her türlü durumla ilgileniyorum. İntersek-süellikle ilgili çok deneyimim olmadığı uyarısında bulunmalıyım.”

“Hiç oldu mu?”

“Evet, oldu. Eğitim gördüğüm sırada genital çeşitlilik konulu bazı vakalarla çalıştım. Fakat istersen, istediğin konuda konuşabiliriz ve ben sana tavsiye verecek kadar bilgi sahibi olduğumu hissetmezsem uzmanlara başvurabiliriz, senin izninle. Böylesi iyi mi?”

Max bacağına kalçasının altına sıkıştırdı, gerginlikle kıpırdandı ve başıyla onayladı.

“Sadece dosyanı bir gözden geçireceğim, artık ne aradığımı biliyorum.”

“Peki,” diye fısıldadı.

Tekrar başımı eğip dosyasını açtım. Ben göz gezdirirken Max sessizdi. Çoğu insanın incecik A5 dosyaları olurdu. Max’inki karton dosyadan taşıyordu, çoğu çeşitli devlet hastanelerinden fakslanmış, bir tanesi de Harley Caddesi’ndeki özel bir klinikten. Belgelerin arasında, doğumda muhtemel teşhisler, sonraki yıllarda yapılmış birkaç ekle birlikte kesin teşhis, ameliyatlar konusunda çeşitli doktor görüşleri, ne yapılması ne yapılabileceğine dair, doğurganlığı korumaya yönelik raporlar, daha sonra eklenmiş interseks hastaların nasıl idare edileceğine dair ortak bir açıklamaya referanslar, yanında Max’in yeniden tanımlanmış teşhisi, tedavi için önerilen ve kullanılan hormonların bir listesi, aralarında enjeksiyon ve hapların bir dökümü. Sonra fotoğraflar geliyordu. Max’in bebekliği, Max’in çocukluğu, dört yaşındaki Max kimliği belli olmasın diye yüzünün önünde bir kâğıt parçasıyla dururken, yeşil eldivenli eller

bacaklarını zorla ayırıyordu. Fotoğraflar bitti. Teşhise ailenin tepkisine tam bir sayfa ayrılmıştı. Kayıtlar doğumdan başlıyor ve iki yıl önce bitiyordu, Max'in on dördüncü doğum gününden hemen önce. Kayıtların çoğu o zaman bitiyor gibi görünüyordu.

Max'in dosyasını taratıp bilgisayara geçirmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Kâğıt formunda okunmaya elverişli değildi ve yavaş yavaş dijital ortama geçmeye çalışıyorduk. Dosyanın kenarından Max'in beni merakla izlediğini fark edip başımı dosyalardan kaldırdım.

"Max, bu hapa ihtiyacın olduğuna emin misin?"

Tırnağını yerken başıyla onayladı. Baktığımı fark edip elini indirdi. "Pardon."

Gülümsedim. "Tırnak yemen beni rahatsız etmiyor."

Omuz silkti.

"Uzman hekimler doğurgan olduğunu mu söyledi?"

"Düşük bir ihtimal olduğunu söylediler."

"Regl oluyor musun?"

Yüzü kızardı. "Çok sık değil."

"Burada rahmin olduğu yazıyor."

Omuz silkti. "Evet."

"Ve aldırmadın, değil mi?"

Max başını iki yana salladı.

"Herhangi bir doğum kontrolü kullanıyor musun?"

"Hayır."

"Sadece prezervatif mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Max sefil bir vaziyette. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra sertçe kapattı.

"Uzman hekimler aktif bir cinsel hayatın olduğunu biliyor mu?"

"Hımm..." Devam etmedi, onun yerine başparmağının tırnağını suratı asık bir şekilde kopardı.

"Sana sormadılar mı?"

"Çok uzun zamandır görünmedim ve ben... o zamanlar aktif değildim. Zaten genelde benimle değil annemle konuşurlar."

Dosyayı işaret ettim. “Buradaki notlar yaklaşık iki sene önce sona eriyor gibi. En son o zaman görünmüş olabilir misin?”

“Olabilir.”

“Tamam.” Başım la onayladım ve son birkaç sayfaya göz gezdirdim.

Max bir anda bağırdı, sesi öncekinden yüksekti, “Ben... erkeklerin olduğu şekilde doğurgan değilim.”

Anlamayarak kaşlarımı çattım. “Yani...”

“Hayır!” Max’ın bir anda canı sıkılmıştı.

“Ne demek, ‘Hayır?’ diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

“Şey değil... Ben değil... *Kendi kendime* yapamam!”

“Kendini döllemek mi? Hayır, tabii ki yapamazsın Max. Onu kastetmiyordum.”

“Hımm, tamam.” Yutkund u, sakinleşti. “Pardon. İki... ikisi birden olamam, değil mi?”

“İki yönlü doğurganlık mı? Öyle bir şey duymadım. Tıp kesin sonuçları olan bir bilim değil çoğu zaman ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. İnsanlarda,” diye ekledim.

Evde eski ders kitaplarımı çıkarıp internetten interseks teşhislerine bakayım diye aklımın bir kenarına yazdım. Çok vaka vardı, çok farklı sebepleri vardı. Çoğu “bozukluk” olarak sınıflandırıl sa da bazıları belli bir yere kadar geri döndürülebilir, bazıları kusur, vücuttaki hormon eksikliğinden ya da kusurlu hormon reseptörlerinden kaynaklı, bazılarıysa cinsiyet kromozomlarıyla ilgili olurdu.

İngiltere’de tıp okurken, müfredatımız interseks bozuklukları konusunda pek derine inmemişti. Hatta çalışırken nadiren karşımıza çıktığında hermafroditlik olarak söz ediyorduk. Kelimeler değişmişti, acaba neden?

Dosyaya kaşlarımı çatarak baktım. Belirsiz üreme organına sahip bazı hastalarla uğraştığım doğru ydu ama hiçbir i bu seviyede değildi. Tekrar göz gezdirdim, doğurganlıkla ilgili notlar bulmaya çalıştım ama gözüme çarpan bir şey olmadı.

Max parmaklarıyla süveterini çekip yüzünü sildi. Yanakları kırmızıydı.

“Max? İyi misin?” diye sordum ona. “Bu soruları sorduğum için üzgünüm, sadece aslını öğrenmeye...”

“Hap lazım bana sadece! Alamaz mıyım?”

“Tabii ki alabilirsin. Tabii ki.”

“Cinsel yolla bulaşan hastalıkları engelleyen şeyden de alabilir miyim?”

“Efendim?”

“Onu durduran bir şey yok muydu?”

“HIV önleyici ilacı mı kastediyorsun?”

“Evet.”

“HIV’e maruz kalmış olabilir misin?”

Kafası karışmış görünüyordu. “Bilmiyorum. HIV yoktur herhalde.”

“Başka hastalıklar için önleyici ilacımız yok.”

“Haa.”

“İlacı istiyor musun?”

Max düşündü. Saçının ardında kalan gözlerini doğru düzgün göremiyordum. Başını dizlerine eğdi. Koluyla tekrar gözünü ovuşturdu. “İstemiyorum herhalde.”

“Tamam. Peki, sana bir kutu Levonelle getireyim.”

Ayağa kalktığımda bana anlamaz gözlerle bana bakıyordu.

“Acil durumlar için doğum kontrol hapi. Bir dakikaya geliyorum.”

Elimi rahatlatıcı bir tavırla omzuna koydum ve odadan hızla çıktım.

Max

Hayatımın en utanç verici, en korkunç günüydü ve bu günü atlatabilirim, ifadesiz bir suratla kalabilir, nefes alıp veririm, gülümsemeye ve başımı sallamaya devam edersem bitecekti, yarın daha iyi olacaktı, ertesi gün ondan da iyi olacaktı ve yakında hiç yaşanmamış gibi gelecekti.

Bir daha asla Hunter'la takılmayacaktım, iki sene içinde üniversiteye gitmiş olacaktı ve onu bir daha asla görmeyecektim. Belki ebeveynlerimizin arkadaşlığı biter ve ayrı düşerlerdi. Belki biz taşınırdık. Gelecekte ne olacağını asla bilemezdim. Genelde hiç, hiç düşünmediğin bir anda işler yoluna girerdi, küçükken annemin bir daha eve gelmeyeceğine tümüyle ikna olduğum zamanki gibi, o zaman nedenini bilmiyordum ama gelmeyeceğini biliyordum, ölmüş müydü yoksa bizi terk mi etmişti bilmiyordum ama eve dönmüştü, döndü. Babam ona kızgındı, ben de ona bağırdım çünkü yine bizi bırakacağını düşündüm ama bırakmadı, kaldı ve olacağından korktuğum hiçbir şey olmadı. Bazen durumlar aslında düşündüğünüz kadar kötü değildir ve çok kötü görüldüğü zamanlarda bile yoluna girebilir. Her şey yoluna girebilir ve normale dönebilir. Hapı alabilseydim, dönüşte eczaneden biraz daha ibuprofen alırdım ya da Sainsburys'den çünkü o zaman *self-servis* kasadan geçebilirdim ve kimseye Walkerların çocuğunun okul saati okul dışında olduğunu

açıklamak zorunda kalmazdım, sonra eve giderdim, anneme hasta olduğumu söyleyip uyurdum.

Sonra, belki yarın hastalığı bahane edip gitmezdim. Hayır, yarın okulu kaçırmak istemiyordum! Yarını ne zamandır dört gözle bekliyordum. Başlarım Hunter'a, günümü mahvetmesine izin vermeyecektim. Tamam, o zaman yarın her şey yoluna girecekti ve ben unutacaktım, dakika dakika beynimden çıkacaktı, hiçbir şey ifade etmeyinceye ve yaşanmamış gibi oluncaya kadar.

O zaman. Önce hapı alacak, sonra Sainsburys'e gidecektim. Ya hap için çok geçse? Hayır, yirmi dört saat sonrasına kadar etkili, sınıfta öyle demişlerdi. Şu anda... on dört saat oldu. Sorun değil. Ayrıca Doktor Verma doğurgan olmadığını düşünüyor gibiydi. Bence öyle düşünüyordu. Biraz aceleci ve soğukkanlı bir kadındı. İş bitirici, gerçekçi biriydi. Bir doktor için iyi bir özellik galiba ama bana daha da boktan hissettiriyordu. Her konuda konuşabileceğimi düşünüyordum ama ona Hunter'ı anlatmayı kendime yediremedim.

Bugünü atlatsam yeterdi. Sonra işler normale dönecekti. Gelecek seneye kadar, belki bütün diğer çocukların sakalları çıkana kadar, sonra iki yıl içinde, benim dışımda herkes seks yaparken, sonra on yıl içinde, benim dışımda herkes evlenip çocuk yaparken... Ve yıllar içinde öpüşmeler kesilecekti çünkü insanlarla seks yapmayacaktım, çünkü insanlarla çıkmayacaktım, çünkü biriyle seks yapmak istersem görecekler ve zaten benimle çıkmak istemeyeceklerdi. Çünkü ben bir ucubeydim. Çünkü acayıptım.

Archie

“Peki. Hapı vermeden önce sana birkaç soru sormam gerekiyor.” Kapı çarpılarak kapandı ve Max’ın karşısına yerleştim.

“Olur,” diye mırıldandı.

“Ah!” Ona döndüm ve yumuşak bir sesle konuştum. “Ağlama, sorun yok.” Max kazak kollarından yakalayarak iki elini birden yüzüne koydu.

Yüzü kızarmıştı ve gözyaşları kucağına düşüyordu. Avuçlarına hıçkırarak bir şey söyledi.

“Pardon?”

“Nefret ediyorum.”

Ne yapacağımı bilemediğimden tereddüt ettim. Sonunda uzanıp kolunu sıktım.

“İnterseks olmaktan mı bahsediyorsun? Durumun çok moralini mi bozuyor?” diye sordum.

Başını iki yana salladı ve açık renk saçları ileri geri savruldu. “Hiç konusu açılmıyor.”

“Evde mi?”

“Şey, bu konuda hiç konuşmayız... ama hiç mesele olmadı. Bilmiyorum. Kabullenmem gereken şeylerden biri.”

“Doktorların hiç ameliyatlar ya da ilaçlarla ilgili konuşmadı mı seninle?”

“Bilmiyorum. Dediğim gibi, genelde annem ve babamla konuşuyorlar. Birkaç yıl önce hormon iğneleri, hap ve başka bir şeyler almıştım.”

“Tamam. Peki, eğer seni bu kadar üzüyorsa belki... annenlerle konuşsan? Onları aramamı ister misin?”

“HAYIR!”

“Tamam, tamam, özür dilerim.”

“Aramayacaksınız değil mi?”

“İstemezsen aramayacağım.”

“Tamam. O zaman hayır.”

“Özür dilerim,” dedim rahatlatmak ister gibi kolunu okşayarak. Levonelle paketini açtım ve bir kâğıt parçası çıkardım. “Bunu okuyabilirsen sevinirim. Hapın muhtemel yan etkilerinin listesi var ve anladığına dair imzanı almam gerekecek. Korunmasız seks son yetmiş iki saatte mi gerçekleşti?”

Max başıyla onayladı ve kâğıdı okumaya başladı, elleri kucağındaydı, ara sıra yanağındaki bir ter çizgisini silmek için birini kaldırıyordu.

“Artık hapı alabilir miyim?” diye mırıldandı. O kadar acınası haldeydi ki benim gibi bir eski toprak için bile moral bozucuydu.

Aslında tuhaf bir şekilde ümitsizdi. Onu dikkatle inceliyordum. Bu sahneye uymayan bir şey vardı: Umursamaz bir hal, göz teması eksikliği, bir ifadesizlik. Sandalyesinde rahatsızca kıpırdanıp endişeyle tırnağını çiğnemesini ve gözlerimden kaçınmasını izlerken onu daha önce gördüğümü hatırladım.

Geçen yazdı, gazetede annesinin önemli bir davayı kazandığını henüz okumuştum. Makalede adını doğru hatırlıyorsam Karen Walker’ın dava vekili olduğu yazıyordu. Gazete davadan çok Karen’in kariyerine odaklanmıştı ve haberde Karen’in ailesinin, Max’in de olduğu, resmi kıyafetli bir etkinlikten fotoğrafı da vardı.

O gün daha sonra sinemada gördüğümde Max’i tanımıştım. Olivia Wasikowski’yle el ele tutuşuyordu, birkaç hafta önce implant taktırmak için kliniğe gelen başka bir hasta. Ben onları fark

ettiğim sırada Max ellerini Olivia'nın yanaklarına koymuş ve eğilip onu öpmüştü.

Şimdi ona bakıp bunu hatırlarken bir düşünce, oraya aitmiş gibi beyin zarıma yuvarlandı, geri yerine yerleşen kırık bir omuz gibi ve kendimi o kadar aptal hissettim ki gözlerimi kapattım ve başımı iki yana salladım.

Boğazımı temizledim. "Max. Bu kadar doğrudan sorduğum için özür dilerim. Erkeklerden mi hoşlanıyorsun?"

Max'in ağzı açıldı. Sonra eli ağzına gitti ve şekillenen bütün kelimeleri bastırdı. Başını iki yana salladı. "Şunu soruyorum, cinsel ilişkide rızan var mıydı?"

Max'in saçları bir kez daha iki yana salladı.

"O yüzden mi acil durum doğum kontrol hapi istiyorsun?"

Saçıyla hafifçe onayladı. Başını endişeyle kaldırdı.

"Ağrın var mı?" Yanağından bir damla yaş süzüldü, silip burununu çekti. "Peki. Yatağa oturur musun, sana bir bakayım."

Max bunun olacağını anlamış gibi iç geçirdi. Zihnimde bir düşünce titreşti: Doktorların cinsel organlarına bakmasına alışkın olmalıydı. İnterseks teşhisi sadece prognoz için incelenmesi gereken bir şey değildi, birçok doktor için de ilgi çekiciydi. O kadar az vaka görüyorduk ki. Benim de merakımı uyandırmıştı ama belli etmiyordum. Max'in gözleri yana kaydı ve göz bebekleri genişleyip uzaklaştı. Başıyla onayladı.

Bir doktor olarak cevapların her zaman satır aralarında olduğunu keşfetmiştim, vücudun hatlarının arasında bir yerde. Fiziksel kanıt, kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Kanıt Max'in bütün yüzüne yayılmıştı. Alt dudağı endişeyle üst dudağına bastırıyordu. Kararlı bir şekilde başımı salladım.

"Üstünü çıkarman için sana biraz zaman vereceğim. Bu örtüyü üstüne ört ve başını buraya getirerek yatağa otur, tamam mı?"

Yatağa hafifçe vurdum ve örtüyü uzattım. Neredeyse yorgun bir halde tekrar başını salladı, ben de dışarı çıktım.

Daniel

Ertesi gün abimin doğum günüydü, bu yüzden ona bir kart yapmak istiyordum ama öğretmen Bayan Jameson şimdi toplanmamız gerektiğini çünkü hikâye saatinin geldiğini söyledi.

Niye şimdi toplanmalıydık ki? Benim sorum buydu. Uyutulmaya, beslenmeye, popolarımızın temizlenmesine ihtiyaç duyan bebeklermişiz gibi bir programa bağlı kalmamız tamamen saçmalıktı. Aptalca. Şuradaki makası alıp sınıfın köşesinde oturacaktım, o aptal hikâyeyi Max için kart hazırlarken de dinleyebilirdim. Bir tane beyaz A4 kâğıdı dörde katlayıp sonra erkek gibi kestiğin, böylece el ele tutuşmuş dört erkek elde ettiğin o aptal kartlardan birini yapıyordum. Sonra bunları boyayacaktım ve ben, annem, babam ve Max yapacaktım onları ki aslında annem olan hâlâ erkek gibi görünüyor olacaktı. Ha tamam, ona pembe pantolon çizip sonra başka bir kâğıttan saç kesip yapıştırabilirdim. Neyse, bu kart aslında muhteşem olacaktı çünkü asıl özelliği şuydu: Hepsi robot olacaktı ve hepsine özel olarak tasarladığım bir silah verecektim.

Hımm. Bayan Jameson tepemde badi badi, ördek gibi geziyordu. Bayan Jameson'a ördek dediğim için annem beni azarlamıştı. Bayan Jameson'a ördek demeyecektik. Bundan sonra.

"Daniel, şimdi hikâye zamanı."

"Evet. Biliyorum."

“Herkes bekliyor. Hikâye saatlerini mahvetmek istemezsin, değil mi?”

“Hayır. Kartımı onların önünde yapmıyorum.”

“Evet ama herkes daire şeklinde oturmazsa hikâye saatini yapamayız, yapabilir miyiz?”

“Evet.”

“Hayır, yapamayız.”

“Evet, yapabilirsiniz.”

“Hayır, yapamayız.”

“Bakın Bayan Jameson, hikâye saatini mahveden biri varsa o da sizsiniz çünkü yapabileceğiniz halde yapmıyorsunuz.”

“Peki.” Bayan Jameson ellerini kalçalarına koydu. “Yapmayacağım çünkü yaramaz bir çocuk oluyorsun. Şimdi o kartı bırak, yoksa çöpe atacağım!”

Kaşlarımı çatıp sessizce mırıldandım, “Ördek.”

“Daniel Walker, o kartı hemen bırak! Sende kalsın istiyor musun? Hemen bırakmazsan çöpe atacağım!”

Elimi yakaladı, ben de silkinip ondan kurtuldum.

“Kart yapıyorum sadece,” dedim, yüksek sesle söyledim ki anlasın ve beni rahat bıraksın. “O aptal ellerini çek üstümden.”

“Sakın bana bağırma Daniel! Yaramazlık yapmayı bırak! Herkes baksın.” Bayan Jameson sınıfa döndü. “Daniel yaramazlık yapıyor, o uslu durana ve bizimle birlikte oturana kadar hikâye saati yapamayacağız.”

Diğer bütün oğlanlar ve kızlar anlayışla yüzüme baktı. Bu hiç adil değildi. Aptal kurallarının hem abime kart yapıp HEM DE aynı anda bir hikâye dinlememe engel olması Bayan Jameson’ın hatasıydı.

Orada sessizce oturup kartımı tuttum ve Bayan Jameson “Peki!” diyene kadar ona bakmadım. Eğilip sertçe bileğimden yakaladı, onu sağ elimle ittim ve aynı benim gibi çılgılık atmaya başladı ama daha yüksek sesli ve daha tiz, sanki hem bir baykuş hem de silahlı saldırının kurbanıymış gibi.

Max

Yatağa sırtüstü uzanmıştım. Süngerimsi ve inceydi. Ellerini hissetmeyi bekliyordum. İsim etiketine baktım: Dr. Archie Verma. Doktorlar yaka kartına ilk isimlerini yazmaya ne zaman başlamışlardı? Uzmanlarda böyle bir şey hatırlamıyordum. Adlarını hiçbir zaman bilmemiştım. Her zaman beni atlayıp annemle, babamla ya da diğer doktorlarla konuşurlardı. Bana nadiren bir şeyler sorarlardı, cevabı doğrudan benden öğrenebilecekleri zamanlarda bile. Babam onlara neyi ne kadar anlattığımıza dikkat etmemiz gerektiğini söyledi, o yüzden onlar beni gözetler, güdük, lastik eldivenli parmaklarıyla dırterken çenemi kapalı tuttum. Onların gözünde ilginç bir vaka çalışması, bir deneydim. Daha önce üzerinde durmamıştım. Fakat Doktor Verma'nın beni dürtmesini beklerken, Londra'daki soğuk, çelik masaların nasıl hissettirdiğini hatırladım. Gözler, sallanan kafalar. Annemden bir lolipop alıp uzaklara bakardım sadece. Archie Verma bana ne zaman dokunacaktı? Nefesimi tutup bekledim.

Örtüyü tekrar üstüme koydu.

"Tamam Max, kesinlikle bir yırtık var ama temizlemeden neredede olduğunu ya da dikiş atıp atmamam gerektiğini söyleyemem. Birkaç örnek alacağım, sonra bir tuz çözeltisiyle temizleyeceğim, tamam mı? Sonra da kanamanın nereden kaynaklandığını bulacağız."

Uysallıkla başımı salladım, gidip bir şişe sıvı ve başka malzemelerle geri döndü, masaya koyduğunda şingirdadılar.

Sonra bir çekme hissettim. "Ah."

"Affedersin. Canını yakacak ama önemli, tamam mı?"

"Peki."

Gözümü kapadım ve futbolu, koşuyu, dışarıları, temiz sonbahar havasını, çıtırdayan yaprakları, kızların dudaklarını, ateş başı partisini düşündüm. Rahatsız edici his kayboldu ve Doktor Verma, "Bitti," dedi.

Sonra bir havlu kullanarak tereddütlü bir şekilde kuruladı. Hâlâ hiçbir şey söylemeden onu izliyordum. Uzmanlardan çok daha nazikti. Başını kaldırdı ve özür dilercesine ağzını büktü.

"Bitti sayılır," dedi alçak sesle. Havluyu kaldırdı. "Birkaç yere bastıracağım, bana acıyıp acımadığını söyle, olur mu?"

Başımla onayladım ve bastırmaya başladı. "Hayır... hayır... hayır... EVET... evet... hayır."

"Peki, bunu pek sık yapmam ama bir dikiş atacağım. Çok cesur davranıyorsun."

Ayağa kalktı, eldivenlerini çıkardı ve temiz bir çift aldı.

"Aslında Max," masasına gidip bana bir hap ve sonra musluktan bir bardak su getirdi, "şunu alabilir misin?"

Başımla onaylayıp yuttum.

"Sana birkaç ağrı kesici de yazacağım ama dozu aşmayacağına söz vermeni istiyorum."

"Peki."

"Lokal anestezi yapıyorum." Üzerime bir sıvı sürdü ve bir süre arkasını dönerek içinde çubuklar olan bazı küçük şişelere kapak geçirdi. Sonra minicik el yazısıyla etiketler yazdı ve şişelere yapıştırdı. Ardından tekrar bana döndü ve gözlerimi kapamamı istedi.

Bir batma hissettim ve sonra bittiğini söyledi. Perdenin arkasında kıyafetlerimi geri giydim, o sırada bana hangi ilaçları vereceğini anlattı. Yataktan kalkmama izin vermeden önce kolumu kıvırdı ve bir iğneyle kolumdan kan örneği aldı.

Bunu yaparken benimle konuşuyor, başka talimatlar veriyordu ama kafam allak bullaktı, o yüzden bana bir bakış attı ve unutmayayım diye her şeyi yazacağını söyledi.

“Max,” dedi resmî bir şekilde, kıvırdığı kolu indirirken. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

Odaklanmaya çalışıyordum, Doktor Verma ciddi görünüyordu. “Sence tekrar olacak mı?”

“Hayır.”

Doğruyu söyleyip söylemediğimi tartmaya çalışır gibi gözünü bana dikti. “Emin misin?”

Başımınla onayladım.

“Max, tekrar saldırıya uğrama ihtimalin olduğunu düşünüyorsam polise gitmekle yükümlüyüm.”

“Hayır!” diye bağırıldım aniden dehşete kapılarak.

“Ama gitmeyeceğim,” dedi. “Senden izin almadan gitmeyeceğim çünkü bir daha yaşanmayacağını söyledin ve sana inanıyorum. Ama... polisle iletişime geçmemi ister misin?”

“İster miyim?..” Şaşkındım ve bu tuhaf bir şeydi sanırım. Daha önce bunu düşünmemiştim.

“Hayır.”

“Seninle gelebilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Kimsenin bilmesini istemiyorum.”

Dudağını kemirdi.

“Ailen bilmek zorunda değil,” dedi.

“Babam Kraliyet Başsavcısı.”

Nefes aldı ve bir an tuttu, sonra başını sallayıp bıraktı. “Evet, anlıyorum.”

Babam polisin tutukladığı bütün suçluları mahkemeye veriyordu. Yetki ondaydı. Bizim bölgemizde görülen her davayı izliyordu.

“Şeyi bile istemiyorum... Kimsenin bilmesini istemiyorum.”

Doktor Verma başıyla onayladı ve sessizce, “Bazı örnekler aldım. O yüzden DNA’sı elimde,” dedi.

“Öyle mi?” Toplayıp masasına koyduğu küçük şişelere baktım.

“Kesinlikle.”

Yüzümü buruşturdum ve bundan nasıl emin olduğunu sormadım.

“Saklayabilirim, ayrıca örnekleri inceletebilirim, o yüzden polise gitmek istersen, bütün kanıtlar burada olacak.”

Rahatsız göründüğümü fark etmiş olmalıydı çünkü, “Aramızda da kalabilir, sen aksini söylemedikçe,” dedi.

Başımınla onayladım.

“Yani? Bölge karakolundan birini aramamı ister misin? Bizimle burada görüşebilirler. Ofisten çıkmamıza bile gerek yok. Babana söylememelerini isteyebiliriz.”

Bana gerçekten iyilikle bakıyordu ama ben boşluktan ibarettim. Sadece yorgundum. Sadece bitsin istiyordum.

“Kimsenin bilmesini istemiyorum,” dedim tekrar.

Karen

Daniel'i eve götürmek üzere okuluna geldiğimde ağzımdan ilk çıkan şey, doğrudan Kötü Ebeveynliğin Kitabı'ndan çıkmaydı; "Derdin ne senin?"

Kahretsin, diye düşündüm.

"Senin derdin ne Karen?" diye sordu hemen ve içimdeki gerçekten berbat ağzına bir tane patlatma dürtüsüne karşı koydum.

Berbat bir ebeveynim, diye düşündüm. *O kumaş bende yok.*

Kendimi toplamaya çalıştım. Savunduğum davanın harareti, kızgınlık, kazanmanın adrenalini (on beş yıl hapis cezası), Daniel'i almak zorunda kalmanın hayal kırıklığı, Daniel'i böylesine duyarsızca, onun bu kadar aşağısında, bu kadar berbat bir şey, veli toplantılarında sakın, kontrollü ve yalaka görünerek bedelini ödemek zorunda kalacağım bir şey yüzünden almak; her şey içimden akıyor, daha da ivmeleniyordu ve kendime adım adım gitmeyi, büyük resme bakmayı, yavaşça nefes almayı, sakinleşmeyi ve uzanmaya, öne eğilmeye ve onu sarsmaya engel olmayı hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Annem Yorkshire'a taşınıp babamla tanışmadan önce İrlanda'da büyümüştü ve hayal kırıklığına uğradığımda bazen eski Katolik İrlandalı ebeveyn taktiklerine başvurduğumu üzülerek söyleliydim. Bugün bunu yaşıyordum ve öğretmeninin yüzüne makasla

varduğu için Daniel’ı pişman etme denememde ona suçluluk hissettirmeyi seçmiştim.

“Yapmaman gerektiğini biliyorsun Daniel,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Çok, çok hayal kırıklığına uğrattın beni.”

“Ona vurmadım. Dokundum.”

Kolundan yakalayıp kaldırmaya, kimse bizi görmeden okuldan çıkarmaya çalıştım ama beni itti.

Daniel’ı idare etmenin boyumu aştığını sık sık hissediyordum. Max normal olsaydı da aynı şekilde hissetme ihtimalim vardı sanırım. Ama öyle değildi. Sıkıntısını düşünmezseniz kolay bir çocuktü. Kusursuzdu, makuldü ve fazla tatlıydı, bazen keşke Daniel, Max gibi olabilseydi diyordum; kucaklanası, itaatkâr, her zaman yanı başımda.

Daniel’la her şey bir kavga, her şey bir çileydi ve hepsi bana ne kadar kötü bir ebeveyn, ne kadar kötü bir anne olduğumu düşündürüyordu. Max’in diğer bebeklerden farklı olduğunu ilk öğrendiğimizde vardığım yargıyı hatırlatıyordu; anne olarak başarısızlığa uğramıştım, bu işe uygun değildim, şimdi de kalbimin kırıldığını hissediyordum, on altı yıl önce o hastanede olduğu gibi.

Steve, Daniel’ı derinden önemsedığım için hayal kırıklığına uğradığımı söylüyor. Önemsemesem bu kadar rahatsız olmazmışım.

Daniel’ın yanına oturdum, bitkindim.

“Ona vurmadım,” dedi sefil halde.

Duvardaki personel fotoğraflarından oluşan duvar resmini inceledim. Max ilkokula giderken toplam dört öğretmen vardı: Üç sınıf öğretmeni ve bir müdür. Şimdi ise yirmi dört öğretmen ve “destek personel” saydım. Max ile Daniel arasındaki altı yılda çocuklar katlanarak kötüleşti mi? “Destek personel”i bağırır, çığlık atan, vuran küçük baş belalarının olduğu bir ortamda hayal ettim.

“Bana inanıyor musun?” diye sordu Daniel.

Ona döndüm. Bir dakika düşündüm.

“Evet.”

Daniel kederli bir halde duvar resmine döndü. “Teşekkürler,” dedi.

“Eve gitmeliyiz,” dedim öneride bulunur, sanki konuyu masaya yatırır gibi. *Sadece bir seçenek*, diyordu ses tonum. *İstersen önümüzdeki beş saat burada oturabiliriz.*

“Tamam,” dedi.

Rahatsızlığın bir anda köşeyi dönüp kaybolduğunu ve içime Daniel’a karşı empati duygusunun akın ettiğini hissettim. Kolay biri değildi ama onun yerinde olmak da kolay değildi. Herkese tuhaf davranıyordu, yaşça büyük bir abisi olduğundan çok hızlı büyümüştü, babası yüzünden küçük bir siyasetçi gibi konuşuyordu ve çabuk sinirleniyordu, bu da benden aldığı bir özellikti. Max en iyi yönlerimizi almıştı, Daniel ise en kötülerini.

Zekiydi ama derste Max gibi odaklanmıyordu. B+ alan bir öğrenciydi. Obsesif-kompulsifti. Fiziksel olarak küçüktü, boyunu belki annemin tarafından almıştı ama bir yandan da sıskaydı. Çocukluk çillerimin ve sıyrıklarımın bolluğunu almıştı, sivrisinekler tarafından ısırılmaya, sendelemeye, kazalara karşı irsî bir eğilim. Bir keresinde bir arkadaşının havalı tüfeğiyle kendini gözünden vurdu, sonuç o ve Steve için hastaneye kâbus gibi bir yolculuk, Max’le benim için evde telaş içinde onları beklemeydi.

Benim komik küçük adamım, diye düşündüm, Danny’nin kıvrıcık, kızıl-sarı saçlarına bakarken.

Kolumu plansızca uzattım. Ucu omzuna dokundu, kısmen, bir sarılmanın başlangıcıydı, nazikçe. Sağ kolum önüne uzandı. Saçını öpmek için eğildim.

“Çekil!” diye başını saldırganca iki yana salladı, kafasıyla dişime vurup yalpalayarak benden uzaklaştı.

Bağırdım ve elim ağzıma gitti.

“Hadi o zaman,” dedi Daniel sandalyesinden kayarak kalkıp. Güvenlikli kapıya doğru yürümeye başladı.

Nefes aldım. Her şeyin yoluna gireceğini söyledim kendime. *Eve gideceğiz, yemek hazırlayacağım ve sakinleşecek.*

Paltomu alıp yürüdüm, kapının düğmesine bastım, duvarda, Daniel'ın başının üstündeydi. Kapılar açıldı, dışarı çıktık ve sessizce arabama ilerledik.

Archie

Ben masama dönerken Max çıkmaya hazırlanıyordu, Levonelle'in prospektüsünü katlayıp ceketinin cebine koydu. Elimden geleni yapmama rağmen kendimi biraz çaresiz hissediyordum.

"Yarın için rapor yazayım mı?" önerisinde bulundum. "Ya da haftanın geri kalanı için."

"Hımm... hayır." Sırt çantasını taktı. "Bugünlük yazsanız yeter."

"Sorun değil Max. Bir gün izin al."

"Hımm, yarın gitmek istiyorum."

Gülümsedi, başımla onayladım ve onun havayı değiştirmeye çabasını takip ederek daha kaygısız konuşmaya başladım.

"Okulda heyecanlı bir şeyler mi oluyor? Futbol maçı mı?"

Başını iki yana salladı ve utanarak konuştu. "Doğum günüm."

"Tabii ya!" Dosyasını aldım, tarih üstünde yazıyordu. "On altı mı?"

"Evet."

"On altıncı yaş günü ha! Eğlenceli olacak."

Kapıya doğru döndü. "Evet. Artık yetişkinim!" Küçük, zorlama bir kahkaha attı.

"İyi olacak mısın?"

Max başıyla onayladı. "Çok teşekkür ederim... İlaç ve diğer her şey için."

“Ağrı kesicilerin dozunu aşmamaya dikkat et. Anestezik ilacı günde üç kere uygula. Ağrın devam ederse ya da polis konusunda fikrini değiştirirsen yine buraya gel. Bütün kanıt burada.” Masadaki küçük şişeleri işaret ettim.

Max başını iki yana salladı. “İstemiyorum.” Tereddüt etti. “Lütfen söylemeyin onlara. Babam yüzünden. Lütfen anneme söylemeyin.”

Kaşlarımı çattım. “Babanın bürosuna bunu bildirmememi neden istemediğini anlıyorum Max. Ama gerçekten gitmeliyim. Yasal yükümlülüğüm var.”

“Hayır! Bakın, tekrar olursa o zaman farklı. Ben sadece... Tek seferlik bir şeydi sadece.”

Düşündüm. “Tekrarlanırsa bana geleceğine yemin eder misin?”

“Yemin ederim,” dedi içtenlikle.

“Tamam.” Başım la onayladım ama hâlâ emin değildim. “Tamam.”

“Tamamdır. Teşekkürler... teşekkür ederim.”

Kararlılıkla gülümsedi ve aceleyle çıktı. Kapıyı arkasından kapattım ve masamdaki etiketli kan ve DNA şişeleriyle yalnız kaldım.

Karen

Üç buçuk gibi eve vardığımızda içerisi soğuk ve sessizdi. Ana koridorumuz iki kat yüksekliğindeydi ve sıcaklık genelde zemin kattan birinci kata yükseliyordu. Merkezî ısıtmayı açtım, zamanlayıcıyı bir saate ayarladım.

“Ateş yakabilir miyiz?” diye sordu Danny.

“Hayır.”

“Hiç kullanmayacaksak aptal sobanın ne anlamı var?”

“Tatlım, kuzineyi yakarsam pişeriz. O kadar soğuk değil.”

“O zaman niye eylülde taktırır ki insan?”

“Bilmiyorum,” iç geçirip mutfak masasına iyice yaslandım.

“Şimdi odana gitmek zorundasın, tamam mı?”

“Cezalı mıyım? Hiç adil değil. Vurmadığıma inandığını söylemiştin.”

“Daniel...” diye konuşmaya başladım. Benim hatam. Cümleyi soru olarak kurmuştum. Disiplin konusunda iyi değildim. Ya rica gibi çıkıyordu ya da saldırgan.

“Max olsa inanırdın,” dedi kötücül bir şekilde.

“Bu doğru değil canım.” Başımı iki yana salladım. “Sana ya da Max’e farklı davranmıyorum.”

Daniel hayal kırıklığıyla bana çığlık atmak üzere gibi görünürken arka kapı açıldı ve ikimizi de şaşkınlıktan sessizliğe gömdü.

Boşluktan Max'in başı göründü, bana gergin bir ifadeyle bakıyordu. Bitkin görünüyordu, okul çantasını portmantonun yanında yere attı. Kaldırması için bir şey diyemeden kendi el çantamdakilerin de mutfak masasına yığıldığını fark ettim.

"Bu kadar erken evde ne işin var?" diye kaşlarımı çattım.

Saçları banyo paspası gibi sağa sola hareket etti. "Coğrafyaya kimse gelmeyince bizi gönderdiler. Kendimi hasta hissediyorum."

"Ona inanıyor musun?" diye bağırdı Daniel. "İnanıyorsun!"

"Ne oluyor?" diye sordu Max. Birlikte masaya oturduk, başını ellerinin arasına yasladı. Parmaklarımı saçlarından geçirdim ve saçlarının bebeksi yumuşaklığını okşadım.

"Daniel cezalı," diye mırıldandım.

"Kahrolası cezalı olmak falan istemiyorum!"

"Annene küfür etme!" dedi Max yumuşak bir sesle, tam ben elimi saçından çekip konuşmaya başlarken.

"Baban ne söylediğini duyarsa daha uzun süre cezalı olacaksın genç adam."

"Ben biraz su alacağım," diye mırıldandı Max ayağa kalkarken. Su ısıtıcının yanında tezgâha yaslanıp gözlerini ovuşturdu.

"Kötü mü hissediyorsun tatlım?" dedim onu izleyerek. Bir patırtı koptu ve döndüğümde Daniel'in abur cubur kavanozuna ulaşmak için tezgâha tırmandığını gördüm. "Daniel!"

"Kitkat istiyorum," dedi dolabın sapını kavrayarak.

"Bugün kesinlikle abur cubura hakkın yok!" Ayağa kalktım ve onu tezgâhtan uzaklaştırdım. "Odana git."

"İyi," diye homurdandı Daniel, Max'in hiçbir zaman olmadığı huysuz ergen gibi. "Xbox oynayacağım."

"Hayır oynamayacaksın, el koyuyorum."

"Ne? Hayır!"

"Hemen yukarı çıkıyorsun!" Elimini sırtına koyup onu mutfak kapısından sertçe dışarı ittim.

"Bugün bir öğretmene vurduğu için eve yollandı," dedim Max'e kapı kapanır, Daniel'in adımları uzaklaşırken.

“Vurmadım,” diye bağırdı Daniel mutfağa geri koşup başını kapıdan uzatarak. “Dokundum!”

“Daniel, yukarı çık,” dedim Max’e bakarak.

Daniel kapıyı çarparak kapattı. Abartılı hareketlerle merdivende attığı adımları duydum. Max saçlarının ardından dalgınlıkla belime bakıyordu, başını hafifçe eğmişti.

“Sorun ne canım? Berbat görünüyorsun.”

“Bilmiyorum.”

Alnına dokundum. Yüzü bembeyazdı. “Hasta mı oluyorsun? Ateşin yok.”

“Bilmiyorum anne.”

Üst kattan cırtlak bir rap müzik ve silah sesleri yankılanmaya başladı.

“Daniel! Xbox’ın sesini duyuyorum. Kapat!”

“Hayır.”

Mutfak kapısını açtım ve yukarı doğru bağırdım. “Hemen kapat!”

Müzik sustu.

Endişeyle Max’e döndüm, o da bana baktı, sonra birden lavaboya koştu ve eğilip kustu.

Ona doğru koşup saçlarını yüzünden çektim. Bedeni kasılıyor ve öğürüyordu. İnledi ve çenesi gerildi, boyun derisinin altından damarları görünüyordu. Bittiğinden emin olmak için bir dakika bekledik. Mutfak havlusuna uzanıp ağzını onunla sildi.

Sarı bir sıvı yemek artıklarını ve üç hapi çevreliyordu.

“Ağrı kesici mi aldın tatlım?”

Max başıyla onayladı. “İbuprofen.”

“Sadece iki tane alman gerekiyor, fazla alma, tamam mı?”

“Ha?”

Uzanıp Max’in sıcak sırtına dokundum ve elim altın rengi boynuna doğru çıktı. Elimdeki damarları, çizgileri, yaşlı cildimi fark ettim. Max’in genç teni tarçın gibi kokuyordu.

“Anne,” diye inledi, kustuğu için sarsılmış bir şekilde.

“Tamam,” dedim onu kendime çekerek. “Git oturma odasında uzan canım. Bir dakikaya işim biter. Toparlayacağım sadece.”

Max başıyla onayladı, gözlerinden yaşları sildi ve kapıdan çıktı. Sıcak suyu ve çöp öğütücüyü açtım, haplar ve yoğun, koyu sıvı girdap yaparak giderden aktı. Camdan kendi yansıma ve ötesine, arazinin arkasındaki alçak çite baktım. Eğer Steve aday olacaksa seçim kampanyasından önce çalılırları da ektirmemiz gerekiyordu. Düşünecek çok şey vardı.

Yanımdaki bilgisayara dokundum. Açıldı, ben de yerel radyo istasyonunun canlı yayınına ayarladım. Bugün Bart Garrett’in istifası açıklanmıştı, yani sandalyesi artık resmî olarak açıktaydı.

Paparazziler yirmi dört saat Bart’ın peşinden ayrılmamıştı. Vahşilerdi. Genç muhabirler, büyük bir sıçrama peşinde, onu birtirmek istiyorlardı. Önce çocuklarının peşine düştüler, sonra bazı sırları ortaya çıkardılar, insanlara yedirdiği paralar, yasadışı değil ama onun konumunda biri için yanlış olan bir şey. Steve ile benim oy verdiğimiz adaydan daha sağda bir isme oy vermişti ama kötü bir insan değildi, yine de onu öyleymiş gibi gösterdiler. Vergi kaçırma iddiaları, evlilik dışı ilişki suçlamaları, oğlunun içmesi, kızının ırkçı bir şaka yapması.

Steve aday olursa Daniel bir daha eve gönderilemezdi ve Max’in Hemingway St. Catherine’s’e, çocuklara daha iyi göz kulak oldukları özel bir koleje gitmesi gerekirdi. Leah ve Edward bu sene Hunter’ı oraya gönderdi. Giriş sınavına Max’in kaydını yaptırdık bile ama Leah’ı arayıp okulu konuşacak şansım olmadı. Kendime bunu bu gece yapacağımın sözünü verdim.

Bazen Max’in okulundan çocukların öğle yemeği saatinde kentte sigara içtiğini görürdüm. Aralarında onu aramamaya özen gösteriyordum çünkü ona güveniyordum. Oğlumu tanıyordum ve hayatında ne olup bittiğini biliyordum. Abingdon ya da Oxford’daki bir devlet okulu yerine özel bir koleje giderse Oxford Üniversitesi’ne girme şansı daha yüksekti ve oraya gitmeyi hak ediyordu. Çok sıkı çalışıyordu.

Steve de böyleydi ama hırsının yöneldiği bir yer vardı. Oxford West, Hemingway ve Abingdon Parlamento Üyeliği adayı Stephen Walker. Birçok şeye alıştığım gibi buna da alışmam gerekebilirdi.

Archie

O fisindeki örneklerle ancak saat gecenin onunda, nöbetimin sonunda ilgilenebilmiştim. Kliniği elimden geldiğince hızlıca kapattım ve Max'ten aldığım numuneleri Oxford Üniversitesi'ndeki bir araştırma laboratuvarında çalışan bir arkadaşşıma götürdüm. Bütün suç vakalarımız üzerinde o çalışşıyordu. Örnekleri göndermek için genelde ameliyat departmanını beklerdim ama bu sefer bunu yapamazdım.

“İçeri girmek ister misin?” diye sordu Mia kapıyı açar açmaz. “Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Ya da üç içkiye. Benim kesinlikle var.”

“Ne yazık ki, yarın yine sekizde işe başlıyorum,” dedim örnekleri eline tutuşturarak. “Geri dönmek zorundayım. Benim için bunu yapabileceğine emin misin?”

Mia hayal kırıklığına uğramış göründü ama başıyla onayladı. “Yarın sonuçlarla birlikte seni arayacağım. Bu konuda bilmem gereken bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bir tecavüz vakası ama... onun dışında, bulabildiğini bulmanı ve beni haberdar etmeni istiyorum. Ayrıca kan örneğinin kromozomal analizini istiyorum, özellikle dolu şişenin. O kurbanınki. Ve çubuklarda iki tür DNA varsa ikisini de alabilir misin?”

Mia gözlerini devirdi. “Başka bir şey daha olduğunu biliyordum. Çok şey istiyorsun Archie. Kromozomal analizi almak için karyotipleme yapmak bir hafta sürer.”

“Minnettarım. Kimseye bahsetme. Genç bir hasta için.”

“Zavallı şey.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Yarın konuşur muyuz?”

Mia gülümsedi ve kapıyı kapatmaya gitti. “Dikkatli git.”

Eve dönüş yolu sessizdi, Oxford’un banliyölerinden bağlantı yolunun kısa dönüşüne, ağaçların, tarlaların ve bulutlu bir gecenin karanlığının içine ve insanların dünyasına, Hemingway’in meskûn yollarına dönüş.

İşi ofiste bırakmaya duyduğum inanca karşın kendimi Max’i düşünürken buluyordum.

Max on altı yaşındaydı. Ergenlikte birçok şey değiştirdi. Seksin ve aşkın farkına varırdın. Acele ederdin çünkü arkadaşlarının senden daha çok şey tecrübe ettiğini düşünürdün. Bu kadar çok genç çocuğun korunmasız seks, uyuşturucu, alkol konusunda benimle konuşmaya gelmesinin sebeplerinden biri buydu. Hepsi bu yeni hisleri keşfetmek istiyordu. Doğum kontrolü için çat kapı seanslarında gelen kişi sayısından anladığım kadarıyla Max’in okulundaki bütün ergenler çift oluyor ya da cinselliği deneyimliyorlardı. Max de tehlikeyi fark ediyor olmalıydı, ilişki kurma yeteneğini nasıl değiştireceğini anladıkça durumuyla ilgili hislerini yeniden gözden geçiriyordu. Bir danışman önermeli miydin acaba?

Max kendini interseks gibi mi hissediyordu yoksa bir oğlan gibi mi? Kendini oğlan olarak tanımlıyor gibiydi. Bu kıyafeti iyi taşıdığı belliydi. Küçük çapkın.

Mia’dan karyotipleme yapmasını rica etmiştim çünkü bu şekilde Max’in ne tür bir interseks olduğunu ve kromozomlarında mı, genetik yapısında yazılı mı öğrenebilecektim. Bu kod Max’in kim olacağının çoğunu belirliyordu, sağlığını, bedeninin nasıl işlediğini, cinsiyetini. Max’in dosyası fazla kalabalık ve kafa karıştırıcıydı ve bu cinsiyet çeşitliklerinin teşhisleri bu kadar değişirken, doğru

düzgün teşhis konduğundan emin olmak istiyordum. Karyotipleme çoğunlukla kanla yapılan bir testti, Max XX (kadın) mi, XY (erkek) mi ya da ikisinin kombinasyonu mu, bunu ölçüyordu. Tam olarak interseks olmayabilirdi bile, fiziksel olarak bu şekilde görülse de kromozomsal olarak erkek ya da hatta kadın olabilirdi. Erkekse, bu Max'e çok büyük bir rahatlık sunabilirdi.

Max'in notları her yerdeydi, bir sürü farklı el yazısıyla yazılmıştı. İnterseks durumlarıyla ilgili çok şey bilinmiyordu, on beş yıl öncesinde bile, hızlı taramamda da kesin teşhisini bulamamıştım. Bu hafta zaman bulduğumda, karyotiplemeyi beklerken onunla ilgili araştırma yapmaya karar verdim, belki de eski ders kitaplarıma bakardım.

Yaygın bir interseksüalite türü, Androjen Duyarsızlığı Sendromuydu, bundan muzdarip bebekler genetik olarak oğlan olsa da rahimde vücut testosteron da dâhil androjenlere tepki vermediğinden kız bebek olarak görülüyorlardı.

Bu türü hatırlamamın tek sebebi bir belgeselde görmüş olmamdı. Hafızamı taradım ama eğitimimde öğrendiğim özel bir tür hatırlayamadım. Max'in vücudunun nasıl sırlar taşıdığını merak ediyordum.

Daniel

“Senin yatma vaktin gelmedi mi? Saat on bir,” dedi Max odama girerken. “Bugün annemi kızdırdın.”

“Annem bana hep kızgın,” diye omuz silktim.

“Sana asla kızmaz o,” dedi Max ve ona bakıp kaşlarımı kaldırdım çünkü yaşı büyük bir insana göre belli ki çok bir şeyin farkında değildi.

“Artık hep kavga ediyoruz,” dedim ona.

Yanıma oturdu. “Yaa. Öyle mi?”

Üç zombi öldürdüm ve ona bir bakış attım. “Senin derdin ne?”

Halımdan parçalar kopardı. “Hiç. Neden?”

“Yapmasana,” dedim.

“Özür dilerim.”

“Annem hasta olduğunu söylemişti diye hatırlıyorum. Bir yerlere uzanman gerekmiyor mu?”

“Hayır. İyiyim. Sadece... bugün bir şok yaşadım. Anneme iyi olduğumu söyledim. Endişelensin istemedim.”

“Yağcı,” dedim bana takıldığı gibi ona takılarak.

Max bana baktı ve gözlerini düşünüyormuş gibi yuvarladı. Geriye doğru değil de bir yandan diğer yana.

“Şaka yapıyorum,” dedim.

“Ben yağcı değilim,” diye cevap verdi.

Oyunu durdurup oyun kumandasını bıraktım. “Ne şoku?”

Max omuz silkti. “Hiç. Artık aştım,” dedi kumandayı alıp gürültülü müziği tekrar açarak. Anında bir Gnomobear öldürdü, altmış beş puan değerinde. Bir zombiyi yok etmenin üç katı. Büyük, boş bir gülümsemeyle baktı, sanki bir çizgi yüzü boyunca uzandı ve bir dişi ucundan göründü. Kıkırdadı, hemen bir Gnomobear daha öldürdü ve ben bütün oyunda daha bir tane bile öldüremediğim için yüzümde oluşan hayal kırıklığını izledi.

“Hiç,” dedi tekrar.

Sylvie

*Vuruyor, vuruyor, vuruyor,
Bu vahşi vurgun...*

Elimde bir tek bu vardı. Bu sabah bilişim odasındaki bilgisayarda ödevimi yaparken aklıma düşmüştü. Kafamda belirli bir ritimle dönüyordu ama aklıma başka bir kelime gelmiyor. Şiir yazmayı seviyordum ama bazen yavaş çıkardı ortaya. Sabah ya da öğle arasında bilişim odasında ödevimi yaparken biraz yazardım genelde. Arkadaşı olmayan bütün çocukların gittiği yerin orası olduğunu fark etmiştim.

Kabul edelim: Hiç arkadaşım yoktu. Bunu ben seçmedim. Nedenini bilmiyordum. İlkokulda bir tane vardı. Sıkı fıkıydık, birlikte her çeşit hikâye uydurur, her zaman hayalî oyunlar oynardık. Hayalî köpek ve kedilerimiz vardı. Benimki Tabby diye bir yavru kedi, onunca Max diye bir yavru köpeği vardı. Küstah davranmak istemem ama iyi bir arkadaşım. Sürekli birbirimize yaptığımız hediyeleri verirdik. Doğum günlerini hep abartırdım. Sonra on iki yaşındayken ben buraya, Hemingway'e taşındım. Kuzey Londra'daki Islington'da yaşıyorduk. Sonra annemle babam Oxford'da işe girdi ve buraya taşındık.

Eski arkadaşımı artık hiç görmüyordum. Sorun değildi. Dört yıl geçmişti. Bu okulda bana benzeyen biriyle hiç tanışmamıştım. Birkaç atış olmuştu ama çoğu ıskaydı. Artık yalnız olmayı umursamıyordum. Alışmıştım sanırım ama bana dayanabilen, belki komik bulan, karşılığında komiklik yapan birinin olduğunu bilmeyi özlüyordum. Birlikte saçmalayacağım, gülmekten altıma işeyeceğim birinin olmasını özlüyordum, bana acayip olmadığımı hissettiren birinin olmasını ya da belki, ne kadar acayip olursam olayım, benim kadar acayip birinin daha olduğunu bilmeyi. Bazen telaşlanıyordum ama delilikti bu. Daha on altı yaşındaydım. Bir gün havalı biriyle tanışacaktım.

Ödevimi bitirdikten sonra ortak salona gittim. Her zamanki gibi yalnız başıma oturdum. Emma, Laura ve Fay yakındaydı. Orta yolcu kızlardı onlar. Ortalama güzellikte, ortalama popülerlikte, ortalama kötülükte ve iyilikte. Bazen sıkıldığımda onlarla takılıyordum.

“İnanmıyorum,” dedi Emma. “Gerçekten öyle mi yapmış? Of çok yakışıklı.”

“İnanmıyorum, evet, aynen.” Laura başıyla onayladı.

“Ama kız arkadaşı tam bir sürtüüük,” diye lafa karıştı Fay.

“Değil mi Sylvie?” dedi Emma bana bakarak.

“Öyle.” Başımla onayladım. Kimden bahsettiklerini bilmiyordum. Benimle neden konuştuklarını bilmiyordum. İyi bir dinleyici olduğum için diye tahmin ediyordum. Burada herkes birbirinden şikâyet eder ve bütün gün oğlanlardan konuşurdu. Anlamıyordum. Buraya ilk geldiğimde şaka yapıyorlar sanmıştım çünkü kim arkadaşlarının arkasından bu kadar söylenirdi ki? Ayrıca kim Hemingway'deki gibi oğlanları kendi dünyalarının merkezine alırdı? Küçük insanlar. Küçük şehrin küçük insanları. O yüzden bir şey demiyordum. Sadece dinliyordum.

Oğlanlar da o kadar kötü değildi ama... insanlardı işte. Aslında burada bir tek onlarla takılırken eğlenmişim. Fakat burada oğlanların kızlarla takılması tuhaf karşılanıyordu. Hemingway'de

oğlanlar oğlanlarla takılıyordu (“oğlan” eşittir futbolcu, video oyunları oynayan, bira içen, mavi giyen, rock müzik dinleyen, memelerden hoşlanan ve muhtemelen bir gün siyasetçi olacak ya da finans sektöründe çalışacak ve hafif bir kokain alışkanlığı olacak insan), kızlar da kızlarla (“kız” eşittir muhasebeci/futbolcu karısı/saçını sarıya boyatan ev kadını, şarap içen, pembe kıyafetler giyip turuncu makyaj yapan, hafif RnB şarkılarıyla dans eden, parlak çocukları seven ve bir gün muhtemelen hafif bir kokain alışkanlığı olacak insan).

O yüzden çoğunlukla kendi başıma takılıyordum. Bazen de Emma Best, Laura, Fay ve birkaç başka insanla yanıma gelip benimle konuşurdu. Her zaman göstere göstere pislik ararlardı. Kimin olursa. Bir yere kadar katlanabiliyordum. Bana göre değildi işte. İnanılmaz itaatkâr ya da esprili (ve ukala) olmadığımından değil, sadece insanlardan ya da insanlara şikâyet etmek ilgimi çekmiyordu. Fakat nedense Emma, Fay ve Laura hep bana geliyor ve hemen yanıma oturuyorlardı. Bu sabah onlar içeri girdiği anda kulaklıklarımı taktım, meşgul olduğumu ima etmek için.

Bilişim odasında değilsem genellikle onlardan kaçınmak için kütüphanede takılmayı seviyordum ama kütüphane sadece öğle arası açıktı, o yüzden ortak alana gelmek zorunda kalmıştım. Benim dönemimden oraya takılan çok kişi yoktu, oğlanların da hiçbiri bilişim odasına ya da kütüphaneye girmiyordu, tabii ki (oğlanlar diyor ki: “çalışıyorsa eşcinseldir”). Max Walker da kütüphaneye gelmezdi.

Bu noktada Max Walker’ı düşündüm çünkü ortak alan kapılarında dikiliyordu. Güneş onu aydınlatıyordu. Her zaman öyle değil miydi zaten?

Max kapı eşiğindeki güneş halesinden çıktı ve yavaş adımlarla popüler bir grubun arasına ilerledi. Carl arkasını dönüp onu fark etti ve kollarını açtı.

“İYİ Kİ DOĞDUN ÇOCUK!”

“Selam!” Max sıırttı, Carl onun etrafında koşturup sırtına atladı, Max de cıyıkladı ve ondan kurtuldu. Bir şeyler mırıldanıyor, yarı kederli yarı mutlu görünüyor.

“İyi ki doğdun diyordum sadece.” Carl ellerini alaycı bir serzenişle havaya kaldırdı.

Max ona gülümsedi. Max, Carl’dan bir hayli daha sessiz konuştuğu için söylediklerini duyamıyordum.

Konuşmayı neden dinlediğimi bilmiyordum. Çok sıkılmıştım. S-ı-k-ı-l-d-ı-m. iPhone’umdan Ash Sarkar ve Kate Tempest’in YouTube videolarını izleyerek başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. İkisi de sıkı birer performans şairi ve benden sadece birkaç yaş büyükler. Keşke hâlâ Londra’da olsaydım. Orada büyürken, performans şiir sahnesinin merkezinde olurdunuz. Fakat Max’in konuşmasını dinledikten birkaç dakika sonra, YouTube videosunun bittiğini ve durduğunu fark ettim. Başka bir tane aramak yerine hâlâ iPhone’umdan bir şey dinliyormuş gibi yaptım, böylece kimse benimle konuşmazdı ama ben kulaklığın birini çıkarıp onu dinlemeye çalıştım.

Dünkü kadar gergin görünmüyordu. Aslında yanına gidip iyi olup olmadığını sormak istiyordum. Muhtemelen kimseye söylememişti. Sonuçta o bir Walker’dı. İmajını koruması lazımdı. “Heeey!” diye bağırdı Marc Paulsson, yanımdan koşarak geçip Max’e gitti.

“İyi yaşlar dostum!”

Bir beşlik çaktılar ve hepsi rahat koltuklara oturup alçak sesle konuşmaya başladılar, o yüzden onu duyamıyordum. Maria ve birkaç kız pilili küçük etekleriyle yaklaştılar ve Max’i kucaklayıp iyi yaşlar dilediler. Max, Suzanne ve Nikki’yle sohbet etti, bu yüzden ona artı puan verdim çünkü Suzanne ve Nikki iyilerdi. Kitap kurdu sayılırlardı. Okul dışında ellilerden çıkmış gibi giyinirlerdi. Diğer kızlardan bazıları, *Grease*’deki kızlardan dolayı onlara Pembeli Hanımlar derdi. Sözde hakaret ama ben Rizzo gibi davransam ya da Sandy gibi görünsem şikâyetçi olmazdım.

Max'in onlarla gülmesini, doğum gününü kutlayan başka insanlara el sallamasını izledim ama biraz... durgun ya da içe dönük görünüyordu, sanki heyecanlı olmaya çalışıyormuş ama değilmiş ya da enerjisi yokmuş gibi. Herkese gülümsüyordu, on bir yaşında, okulda insanların ne kadar cadaloz olabileceğine dair hiçbir fikri olmayan tatlı bir çocuk gibiydi. Herhalde Max Walker insanların ne kadar cadaloz olabileceğini bilmiyordu. Bütün kızlar onu se-verdi. Ama bana çok körpe görünüyordu. Tuhaf, biliyordum ama körpe görünüyordu.

Onu izlerken üzgün ama neşeli olmak için elinden geleni yapan bir insanın mutluluğunu görüyordum onda ve arkadaşları fark ediyor muydu diye merak ettim. İnsanların birbirlerinin hayatındakileri ne kadar az fark ettiğini görmek bana her zaman tuhaf gelmişti. Yalnız olmanın iyi taraflarından biri çok şeyi fark etmemdi çünkü her şeyin dışındaydım ve izleyip şiire dökmek dışında yapacağım hiçbir şey yoktu. Max'in perişan olduğu belliydi ama arkadaşları sanki görmüyordu. Maria'nın söylediği bir şeye omuz silkip güldü. Maria eğilip onu yanağından öpünce Max kızardı, kucığına baktı ve gülümsedi.

Kaşlarımı çatıp başımı çevirdim. Neden kaşlarımı çatığımı bilmiyordum. Maria'dan hoşlanması sorun değildi. Maria fena değildi. Biraz sıradan ama yine de fena değildi. Altın çocuğun kız arkadaşı olabilecek sarışın, saçlarını savuran kızlardandı. İkisi de normal, tahmin edilebilir ve biraz sıkıcıydı; okulun altın çocukları, okuldan sonraki hayatta kim bilir ne olurdu? Belki altın çocuklar hızlı sönüyordurlar.

Sonradan okul bahçesinde, öğle yemeğinde:

"Dudakları iğrençti ve küçüktü. Sanki hiç dudak yok gibiydi," dedi Laura Narne dalgın bir halde, kendi dolgun alt dudağını uzatıyordu, bense karnımı ovuşturdum. Regl ağrılarım vardı. Nefret, nefret, nefret ediyordum bundan. Dudakları kimin umurundaydı? Kimin dudakları? Duymuyordum ki.

“Niye öptün ki o zaman?” diye sordu Fay, sanat binasının önündeki çimlere oturmuş, iğrenç polyester okul eteğinin altındaki bacaklarını incelerken.

“Onun dışında tatlıydı.”

“Çirkin olmayan bir tek oydu,” dedi Emma sırtarak, Laura ona vurdu. “Oradaki diğer herkes guduydu.”

“Gudu nedir?” diye sordu Laura.

“Gudubet, seni salak.” Emma dikleşti. “İı, Muhteşem Çocuk Üç neden bu tarafa doğru geliyor?”

Muhteşem Çocuk 3 kimdi? Kimin umurundaydı? Sırtım beni öldürüyordu ve öğle yemeği boyunca Emma’nın sızlanmasını dinlemekten huysuz hissediyordum. Fakat arkadaşla ihtiyacım vardı. Uzun süre kendi kendine konuşamazdın ki. Delirirdin.

“Max üçüncü mü?” diye sordu Laura. “Bir numara sanıyordum.”

“Ha?” Başımı kaldırıp bahçenin öte yanına baktım. Max Walker bize doğru yürüyordu.

“Hayır, o üç,” dedi Emma. “Parlak Çocuk Bir Todd Z, Marc Paulsson iki numarada, Max Walker da üç.”

“Max Walker’ın vücudu Marc Paulsson’dan çok daha fit.” Laura somurttu. “Todd Z’den de.”

“Ne kadar çekici oldukları önemli değil. Hepsi pislik.”

“Em, yanılıyorsun. Marc Paulsson iyidir. Biyolojide aynı sınıftayız,” dedi Fay.

“İı, kesinlikle bu tarafa yürüyor.”

“İnanmıyorum,” dedi Laura.

“Pislik o.”

“Kapa çeneni Emma!” diye Fay onu dürttü.

“İnanmıyorum!” diye ciyakladı Laura, altına kaçırılmış gibi.

“Selam Sylvie.”

“İı... selam,” dedim beceriksizce, güneşe karşı kolumu gözlerime siper ederek. Max Walker’a gözlerimi kısarak bakıyordum ve gözlerim tereddütle kırışıptırıyordum.

“Selam millet,” dedi Max, Laura, Emma ve Fay’e utangaç bir tavırla.

“Selam Max,” diye cevap verdi Fay.

“Merhaba Max Walker,” dedi Emma ve kasten kıkırdarak bakışını yakalamamı ister gibi yüzüme dikti.

“N’aber Max?” dedim, bir erkekle herhangi bir şekilde ilgileniyor gibi görünürsen abartacak kızların yanında oturunca takınacağın sıkılmış havayla.

Bahçenin ötesinden Maria’nın bize baktığını gördüm. Futbol sahasının yanında duruyordu, kız grubunun geri kalanıyla birlikte oğlanların oyununu izliyordu. Uzun, dümdüz sarı saçları vardı. *High School Musical*’dan fırlamış bir figüran gibiydi. Hayır, başrol. Aynı filmin erotik bir versiyonunda. Maçı izlemek için sırtını döndü. Neden bilmiyordum. Oyuncular her öğle arası aynı şeyi yapıyordu.

“Şey mi diye sormak istedim, hımm...” Max mırıldandı. Boğazını temizleyerek devam etti, “Takılmak ister misin belki diye?”

“Ah,” dedim gözlerimi yavaşça Maria’dan ayırarak. Maria saçını yüzünden geriye atınca Max’in daha önce kızarmasını hatırladım. “Biraz... meşgul gibiyim,” diye bitirdim lafımı ikna edici olmayarak.

“Ah, tamam, sorun değil.” Max omuz silkti ve ayaklarına baktı. Sonra derin bir nefes alıp başını kaldırdı ve büyük bir gülümsemeyle bana baktı. Her zamanki ışıltısı yerindeydi ama bugün onu çok uğraştırıyor gibi görünüyordu. “Belki başka zaman takılabiliriz. Cumartesi sinemaya gidiyoruz, doğum günüm için, gelmek istersen?”

“Kimler olacak?”

“İl...” Hatırlamakta zorlanıyormuş gibi, futbol sahasına dalgın gözlerle baktı. “Marc, Carl, Todd, Grant, Maria, Olivia, Karina... Başka birileri daha. Bilmem ki.”

“Adı A harfiyle biten bir kız daha lazım olduğu için mi beni çağırıyorsun?”

“Ah evet, Sylvia,” dedi, sanki tam adımın bu olduğunu hiç düşünmemiş gibi. Herkes bana “Sylvie” derdi. İçtenlikle biraz sırtıttı sonra da biraz güldü. “Evet, simetri lazım bize. Dünya... simetrisiz

başa çıkılamayacak kadar mantıksız. Arkadaşlarını da bekliyoruz,” diye ekledi, kızlara işaret ederek. “Sanırım sonrasında Pancake Café’ye gideceğiz.”

O kadar insanla Pancake Café’ye gidip ne diyeceğimi bilemediğimden tuhaf davranacağımı ve bütün gün susacağımı, sonra da okuldayken koridorda karşılaşacağımızı ve el sallayayım mı karar veremeyeceğimi, o yüzden el sallamayacağımı, sonra benim kaltak olduğumu düşüneceklerini aklımdan geçirirken bir sessizlik oldu.

Sonra Max, “Sana patlamış mısır alırım!” dedi ki kulağa biraz çaresiz geliyordu ve benim gelmemi gerçekten istiyor olabilirdi de olmayabilirdi de.

Kafam karıştı ve nasıl tepki vereceğimden emin olamadım. Muhtemelen, “İnsanları sevmiyorum,” diyemezdin. Doğru karşılık muhtemelen bu değildi. Her nedense Max de çağırırken endişeli görünüyordu. Acayip genç görünüyordu, oysa benden sadece bir hafta küçüktü. On altıncı yaş günüm geçen çarşambaydı. Toby’yle gece kulübüne gitmiştik.

Max Walker kafamda bana öyle şeyler söyletiyordu ki kendimi bir nineymişim gibi hissediyordum. Mesela, “Tanrı esirgesin.” Tamamıyla neşeli haliyle çocuklara özgü bir yanı vardı. Yavru köpek gibiydi. Gerçi bugün daha çok tekmelenmiş, kuyruğunu kıstırıp köşeye saklanmış bir yavru köpeğe benziyordu. Sanırım doğru kelime “tatlı”ydı. Neredeyse dikkat dağıtıcıydı bu tatlılık. İmkânsız bir şekilde güneş ışığına benzeyen bir gülümsemesi vardı. Diğer kızlar, tabii ki, bunu tamamen dikkat dağıtıcı buluyorlardı. Ben öyle değildim. Çünkü ben bir bireydim.

Yüzümü buruşturdum. “Aslında cumartesi ayarlanabileceğimi sanmıyorum.”

Emma ve Laura bana delirmişim gibi baktı. Max gülümsüyordu ama (ki bu yüzden biraz kötü hissettim) gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Belli ki yalan söylediğimi anlamıştı. Omuz silktili.

“Ha, tamam, sorun değil, dert etme.” Ellerini ceplerine koydu. “O zaman ben gideyim. Sanırım sahada bana ihtiyaçları var.” Maçı işaret etti. “Ama işini halledebilirsen, film altı kırk beşte, Kinema’da. Gelmeni çok isterim ama ayarlayamazsan dert etme. Hoşça kal.”

Son kısmı söylerken sesi zayıftı ve el salladıktan sonra arkasını dönüp sahaya yollandı.

“Max!” diye seslendim, sonra kendi kendime göz devirdim. “Başka bir zaman yapalım, olur mu?”

Sırıttı, bir anda bütün yüzü aydınlandı ve yedinci sınıftan bir grubun önünden geçerken neredeyse bayılmasını izledim.

“Tamam! Görüşürüz Sylvie.”

Yavaşça futbol sahasına ilerledi ve arkadaşlarıyla bir aşağı bir yukarı koşup gönülsüzce topu tekmelemeye başladı. Kızlar arkamda heyecanla konuşuyordu ama ben Max’i izledim. Çevresine baktı, bana baktı, sonra tekrar dönüp Maria’ya bir şeyler söyledi, kazağını aldı ve sahadan çıkıp kütüphane binasına girdi, başını eğmiş, biraz yalnız ve hüzünlü görünüyordu.

“Sylvie! Bugün doğum günü değil mi?” dedi Emma, benimle konuşup cevap alamadıklarını ima eden bir ses tonuyla.

“Hımm, olabilir,” dedim.

“Doğum gününde seninle takılmak istedi ve sen hayır dedin.” Kıkırdadı. “Tam bir çatlaksın Sylvie. Buna bayılıyorum. Sanki, ‘Hayır, benden açıkça hoşlanıyor olman kesinlikle umurumda değil,’ der gibi,” diyerek bana sarıldı.

“Benden hoşlanmıyor!” diye itiraz ettim göğüslerinin arasında.

“Bir bok olduğunu sanıyor,” dedi Laura.

“Aynen,” diye ona katıldı Emma. “Çekici olduğunu sanıyor.”

“Gerçekten mi?” dedim yavaşça ve iPhone’umu tekrar çıkardım. “Sanmıyorum.”

“Aman Tanrım, tam öyle.”

“Demek öyle.”

Yüksek sesle sızlandım ama neye sızlandığımı anlamayacakları için önemi yoktu. Kulaklıklarımı takıp yeniden YouTube uygulamasını açtım.

Demek Max Walker benimle takılmak istiyordu. Umarım geçen gün klinikte her şey yolunda gitmişti.

Max

Uyuyamıyordum.

Bugün gayet iyi bir gün geçirmiştım, galiba. Doğum günüm olduğu için herkes bütün gün benimle muhabbet etti, bazı kartlar aldım ve bazı kızlar okulda bana hediye getirdi. Pek bir şey düşüncek zamanım olmadı aslında. Otomatik pilota geçmeyi, üzerine düşünmemeyi planlıyordum. Bilirsiniz. O mesele. Ama herkes şakalar yapıp bana sarılıyordu, o yüzden dert etmeme gerek kalmadı.

Gecenin bu saatinde, beni iyi hissetmeye, gülümseye, dağılmaya zorlayacak biri olmayınca kendimi çok kötü hissediyordum. Annemin her zaman söylediği şeyi yapmaya, dünyada her zaman benden daha kötü durumda biri olduğunu ve sahip olduklarıma şükretmem gerektiğini düşünmeye çalışıyordum ama bu gece bu, hiçbir şey düşünmememi sağlamıyordu. Çarşafı değiştirmiştım ama bunu pazar gecesi, olayın hemen ertesinde yapmak zorunda kaldığımdan alt çekmecede hâlâ poşette kanlı bir çarşaf vardı. Epey kanlıydı. Kanın böyle yayılması tuhaftı.

Hareket ederken hâlâ canım acıyordu. Ağrım bütün gün sürdü sayılır, doğru dozda ağrı kesici almama rağmen. Öğle arasında futbol oynayamadım. Bileğimde ağrı var dedim. Yalancı, yalancı.

Sylvie Clark okul bahçesinde oturuyordu, ben de gidip selam vermeye karar verdim. Çok hoş görünüyordu. Kendimi eskisinden

daha utangaç hissettim. Genelde azıcık utangaç olsam da kızlarla şansımı denemeye çalışırdım. Ama bugün, pazar gününden ve bütün olanlardan sonra gergin hissediyordum. Her neyse, ona karşı öyle hissettiğimden emin değildim. Yani onu tanı mıyordum bile. Ama geçen gün klinikte nazikti ve çok, çok güzel olduğu ortadaydı, o yüzden düşündüm ki onu tanırsam belki iyi anlaşabilirdik.

Bugün saç ı yüzünün çevresinde ve omuzlarında karamel rengi bir bukle yığını gibiydi. Teni de karamel rengindeydi. Şekerlemeye benziyordu. Saç ını okşamak istedim. Tanrım.

Meşgulmüş.

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü hiç de meşgul görünmüyordu ama tamam dedim, belki başka zaman takılabiliriz. Bugün sanki dilim beni yarı yolda bıraktı. Bütün gün gülümsedim, heyecanlı görünmeye çalıştım filan ama öyleymiş gibi konuşmaya çalışmak fazla geldi. Telaşlanıp duruyordum ve birinin öğreneceğini düşünüyordum. Aynı sebepten, annemle babamdan kaçıyordum. Bana bakıp anlayacaklar ya da biraz kanayacağım ve görecekler diye düşünüp duruyordum. Okulda pantolonumu kontrol etmek için tualete gidip durdum, iz çıkmadığından emin olmak için. Annemle babam geçen geceyi öğrenirlerse, interseks çocukları olmakla kalmayacak, bir de her baktıklar ında kas ığımı, Hunter'ın bana yaptığını ve benim karş ılık vermediğimi düşüneceklerdi. Denedim ama yani bunu nereden bileceklerdi ki? Bana inanacaklar mıydı? Hunter olduğunu bilseler, en baş ından beri, çocukluğumuzdan beri birlikte olduğumuzu düşünürler miydi? Offf.

Sylvie meşgul olduğunu söyleyince onu cumartesi sinemaya davet ettim, o zaman da meşgul olduğunu söyledi. Bence yalan söylüyordu. Biraz çatlak biriydi.

Karanlıkta, yatağ ımda kendime gülümsedim ve saç ını okşadığımı hayal ettim. Çatlak.

Konuşmamızdan sonra futbol oynamaya çalıştım ama canım o kadar yanıyordu ki kütüphaneye gidip ödevimi yaptım ki eve döndüğ ümde yapmak zorunda kalmayayım. Okuldan çıkınca Carl'la

birlikte Marclara gittik ve kafayı bulduk. Bana hediye almışlar, *FIFA Futbol 12* (!!!), bir paket prezervatif ve kayganlaştırıcı.

“Eşcinsel seks için,” dedi Marc. “Eşcinselsin ya.”

Şaka yapıyordu sadece ama neredeyse ağlayacaktım. Onun yerine Marc’ı yakaladım, yüzümü omzuna gömdüm ve duyduğum ölümsüz aşkı ifade ediyormuş gibi yaparak, “Sadece senin için Marc. Sadece senin için öyleyim,” dedim.

Eve çok geç geldim, yoksa oyunu Daniel’a gösterirdim. Video oyunlarına bayılıyordu. O sırada neyin piyasaya çıktığına ve *Gaming Magazine* dergisinin neye kaç yıldız verdiğine dair ansiklopedik bilgisi vardı. Heyecanlanacaktı. Yarın birlikte oynardık.

Marc, Carl ve ben oynadık, her gol attığımızda içmemiz gerekiyordu. Biraz sarhoş oldular ama aynı miktarda içmemize rağmen ben tamamen dağıldım. Her zaman herkesten daha çabuk sarhoş oluyordum. Acaba yapımla mı alakalıydı?

Marc’ın annesi görmesin diye beni gizlice çıkarmaları gerekti. Eve vardığımda merdivenleri dikkatlice çıktım ve tuvalete kustum. Sifonu çektim ve banyoda ağladım, aptal gibi, küvetin yanında yere oturarak. Kimse görmedi. Genelde bu kadar duygusal değilimdir. Sanırım üzerine düşünmüyor olsam da pazar günü olanlar yüzünden üzgündüm sadece.

Hunter bunu nasıl yapabildi? Bir zamanlar en iyi arkadaşımdı.

Düşünce bütün gün peşimi bırakmadı.

Çok büyük bir şey oldu, ahmak seni, diyordu beynim. *Üzülebilirsin. Daha günlerden salı.*

Biliyorum. Bundan nefret ediyorum sadece. Sıkılmıştım.

Sıkıldın mı?

Öyle. Artık düşünmek istemiyordum. Niye düşünmem gerekiyordu ki? Bunu hak etmiyordum.

Hak etmiyorsun. Ama daha sadece kırk sekiz saat geçti.

Yani? Yine de hak etmiyordum. Üzerine düşünmeyecektim. Gözlerimi kapatıp uyuyacaktım. Başka bir şey düşünecektim.

Sylvie’yi mi?

Olabilir.

İstersen... şey yapabiliriz... hani...

Her şey her zaman seksle ilgili olmak zorunda mı?

Hı?

Bir insan seninle bu kadar uzun süre arkadaş olup nasıl her zaman seninle seks yapmayı düşünebilirdi? Bütün anılarını mahvediyordu. Her zaman bunu mu düşünüyordu? Küçüklüğümüzde bile mi? Hep bana dokunmak mı istiyordu? Onun için bir merak konusu muydum?

Düşünmeyeceğim demiştin.

Düşünmüyorum.

Düşünüyorsun.

Tanrım, KAPA ÇENENİ! Kapa çeneni!

Kendi kafana bağıırıyorsun. Geri zekâlı.

Biliyorum. Offf. Niye böyle bir şey yapsın ki?

Evet. Offf Umarım yakın zamanda karşılaşmayız.

Öyle deme.

Özür dilerim. Max? Ya karşılaşsak?.. Max?

Lütfen konuşma artık.

Peki.

Karen

“Selam,” dedim çarşamba günü işten sonra mutfğa girerken, şaşırarak.

Steve evdeydi, mutfak masasına oturmuştu. Masanın üzerine sahte kampanya posterleri yayılmıştı. Yeni bir tane vardı, büyük bir tane: “Stephen Walker: Tek bağımsız Bağımsız.”

“İşten çıktığını bilmiyordum,” dedim.

Mutfak masasından kalktı. “Eve gelip bunun üzerinde çalışayım dedim. Bugün Murphy davası iyi geçmiş diye duydum?”

Bana kollarını açtı ve beni omzuna doğru çekti. Bütün gün meslektaş olduktan sonra onu bu kadar yakınımda bulmak tuhaf geldi. Hâlâ iş modundaydım, güçlü, kontrollü ve her şeye hazırdım ama bu, benimkinden çok daha büyük bir bedene yakın tutulmak, ufak ve koruma altında hissetmek, rollerde değişiklik demekti ve ikisinin arasında geçiş yapmam her gün biraz vakit alıyordu.

Steve gerginliğimi asla fark etmiyordu sanki. Biraz sonra rahatladım. Tanıdık kokusunu koklayıp tanıdık ağırlığını üzerimde hissettim, beli, gövdesi, sıcaklığı. Fakat işten sonra birbirimize ilk değdiğimizde geriliyordum ve o bunu fark etmiyordu, *nasıl fark etmezsin, beni hiç tanımıyor musun*, diye düşündüm.

“Hımm, iyi geçti,” dedim beni öperken.

“Seksi,” diye mırıldandı. “Güçlü bir kadın hoşuma gider.”

“Steve,” diye mırıldanarak cevap verdim dudaklarımın arasından.
“Hımm?”

“Aday olacaksan otomatik kapı koydurmamız lazım.”

Durdu, tereddüt etti.

“Özür dilerim,” dedim. “Belki daha önce bahsetmişimdir.
Çocukları düşündüm sadece.”

Başıyla onaylayıp dudaklarını yaladım. “Aday olursam mı?”

“Ah. Kesinlikle aday oluyorsun demek ki?”

Benden uzaklaşıp masanın kenarına oturdu. İç geçirdi. “Artık
geri dönüş olduğunu sanmıyorum.”

Başımla onayladım.

“Son konuştuğumuzda bir karara varmadığımızı biliyorum.”

“Biliyorsun.” Başımı iki yana sallayıp o tanıdık cümleyi ona
tekrarladım.

“Evet, biliyorum. Nereye gidiyorsun?”

Mutfak kapısına yönelip kendiliğimden evin ortasına doğru
hareketlendim.

“Bilmiyorum,” dedim arkamı dönerek. Çok yorgun görünüyordu. Ona gülümsedim.

“Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

“Sen...” Durakladı. “Aday olmamı onaylıyor musun?”

Düşündüm. “Evet. Hazırlıklı olduğumuz sürece.”

“Bir kapı taktırabiliriz. Ben ayarlarım.”

Başımla onayladım. “Kız kardeşinle konuştun mu?”

“Memnun oldu. Bart’ı sevmiyordu,” dedi gülerek.

“Kötü bir adam değildi,” diye mırıldandım.

“Biliyorum. Ona da söyledim. Bu arada hamileliği iyi gidiyor-
muş. İyi görünüyor. Pazartesi günü öğle yemeği yedik.”

“Güzel,” diyerek başımı salladım.

Gülümseyip koluyla beni sardı. “Günlerdir işten başka bir şey
konuşmuyoruz sanki.”

“Geceleri işten geç dönüyorsun.”

“Biliyorum, özür dilerim.”

“Biliyorum” deyişine yüzümü buruşturdum ama dilimi tuttum.

“Çocuklar nasıl?” diye sordu Steve.

“İyiler, sanırım. Max pazartesi gecesi kustu ama o zamandan beri daha iyi görünüyor. Dün bahsetmeyi unuttum.”

“Geç saatlere kadar gelmedi dün gece. Neredeydi?”

“Marclarda ya da Carlların evinde galiba. Senin daha eve dönmeyeceğini biliyordum, o yüzden aradığında onlarla gitmesine izin verdim. Bu hafta bir gün ailecek yemeğe çıkıp kutlayabiliriz.”

“Tamam. Yani mide bulantısı sadece yirmi dört saatlik bir mikroptan mıydı?”

“Muhtemelen. Şimdi iyi görünüyor. Cumartesi günü maçını izlemeye gidecek misin?”

“Kaçta?” dedi Steve, ince siyah günlüğünü alırken.

“Dokuz buçuk.”

Siyah defteri aniden kapattı. “Yetiyeceğim.”

“Basını davet etme,” dedim sessizce. “Bu bir fotoğraf fırsatı değil.”

“Biliyorum. Çağırmazdım zaten. Bir anda ortaya çıkıyorlar.” Steve omuz silkti ve elini saçından geçirdi. “Bu hafta sonu doğum günü için arkadaşlarıyla bir şey yapıyor mu?”

“Sinemaya gidiyor. Cumartesi gecesi. Marc, Carl ve birkaç kızla.”

“Kızlar mı?”

Gülümsedim. “Artık büyüdü.”

Steve de sıırttı. “Belki onunla bir konuşma yapmanın vakti gelmiştir.”

“Ne konuda? Sadece sinemaya gidiyor.”

“Karen,” dedi Steve, bilmem gerekirmiş gibi.

“Ne?”

“O farklı.”

Cık cık ettim. “O iyi.”

“Himm.” Steve şüpheyile bakınca kaşlarımı çattım. “Başka bir şey?”

“Başka bir şey mi?” diye sordum.

“Başka bir şey var mı... adaylığımı ilgili? Yapmamı istediğin bir şey?”

Dudağımı çiğnedim, sonra ruj sürdüğümü hatırladım ve dilimi dişlerimde gezdirdim. “Daniel’ı merak ediyorum...”

“Daniel’ı mı?”

Şaşkınlık içinde baktım yüzüne. Bazen hiçbir şeyi görmüyormuş gibi geliyordu. “Davranışını Steve.”

“Öyle deme. Dünyadan bihaber değilim Karen. İşten sana göre daha geç çıktığımı biliyorum ama kendi evimde olup bitenlerden haberdarım.”

“Tersleme beni. Ne düşündüğünü soruyorum sadece.”

“Daniel konusunda mı? Bir dönemden geçiyor. Büyüyüp aşacak.”

“Max hiç böyle değildi.”

“Max farklıydı. İkisi farklı insanlar,” dedi Steve ayıplayarak.

“Öyle demiyorum...” diye iç geçirdim, usanmış haldeydim. “Zor bir çocuk olduğunu kabul et. Max ise çok kolay.”

“Eh, Daniel her türlü hormonla uğraşıyor. Max’in hiç böyle bir şeyi olmadı.”

“Ahh!” diye patladım yılgınlıkla. “Max’in öyle olmasının sebebi şey olması değil... biliyorsun işte.”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece diyorum ki...” Steve durakladı. “Aslında biraz öyle. Değil mi?”

“Steve. Bu hiç adil değil.”

“Kötü anlamda söylemedim,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sadece... neyse o işte.”

“O iyi bir çocuk. Her zaman iyiydi.”

“Eh, onun için uğraşıyor. Senin için mükemmel olmaya çalışıyor.”

Sesindeki tonu yakaladım. “Benim için mi? Bu ne demek?”

“Karen, senin standartların yüksek. Standartlarımız yüksek. Kötü bir şey değil bu. Max... onu interseks olarak düşünmemizi istemiyor.”

“O kelimeyi söyleme, korkunç. Öyle de değil zaten. Sadece iyi bir çocuk o. Hastalığı yüzünden bunu elinden alma.”

Steve iç geçirdi. “Bu bir hastalık değil.”

“Benim mi yüksek standartlarım varmış?” dedim başımı iki yana sallayarak. “Benim mi yüksek standartlarım varmış?”

Var mı?

Benim için mükemmel olmasına gerek yoktu. Kendisi için mükemmel olsun istiyordum çünkü onun işini kolaylaştıracaktı. Bu, yüksek standartlara sahip olmak mı demekti? Ulaşılmaz standartlar mıydı bunlar? Bir anda çok yorgun hissettim. Steve’in bir yöntemi vardı: tartışmayla kafamı karıştırmak.

“İstedğim bu değil,” diye bildirdim, bu akşamı mı Max’i mi kendimi mi kastettiğimi bilmeden.

Steve bir anda kahkaha attı. Havayı yumuşattı. Bana gülümsedi ve biraz eridim, sonra da böyle çabuk pes ettiğim için kendime kızdım.

“Ne demek istiyorsun? Ne istemiştin?” Kalkıp bana doğru yürüdü. Belime dokundu. “Yukarı gel,” diye mırıldandı.

O boynuma sokulurken başımla onayladım. “Tamam. Birazdan.”

Kravatını gevşeterek kapıyı arşınlamasını izledim. Dönüp mutfak masasına yayılmış posterlere baktım. Paket paket araba tamponu çıkartmalarına baktım. Sonra fark ettim ki bunlar sahteleri değil. Fazlasıyla vardı, hem önceden biliyordum. Aday olacağını biliyordum. Onunla daha önce konuşmalıydım ama akışına bıraktım. Olmasına izin verdim. Her zamanki gibi Steve’in planına uydum. Alternatifim yoksa onu suçlayamazdım sanırım.

Max

Cumartesi sabahı galibiyet golünü attığımda annem de babam da oradaydı. Marc ile Carl koşup beni kucakladı ve bir beşlik çaktık. İki dakika sonra düdük çaldığında aynısını bir kez daha yaptık.

Oyundan sonra portakallarımızı almış, sahada maçı konuşurken, annemler kalabalığının içinden bana el sallarken bir an hayatımın mükemmel olduğunu düşündüm. Ne kadar şanslı olduğumu.

Sonra sahanın karşısında bir flaş patladı ve her şey bir nevi yerle bir oldu.

Fotoğrafçı, annemle babama yakın durup onların fotoğraflarını çekiyordu. Maçları yazan gazetenin düzenli bir muhabiriydi. Her zaman buradaydı ama normalde maçın sonunda yalnızca kazanan takımın bir fotoğrafını çekerti. Babama bir şey söyledi, babam da eğilip elini sıktı. Gözüm yana kayd ve annemi görüp konuştuğu insanları fark ettim; Cheryl teyzem ve Leah. Hunter'ın yüzünü görür müyüm diye endişeyle izleyicileri taradım ama görmedim.

Koçumuz Matt benimle gelecek haftaki maçı konuşmaya başlayınca bir süreliğine ona döndüm ve başımı sallayıp dinlemeye çalıştım. Fakat bir anda kendimin aşırı farkında gibiydim. Flaş patladığında her şey yerle bir olmuştu ve insanlar bunu görebiliyor mu diye merak ettim. Bir parçam ortaya saçılmıştı ve yüzümden

belli oluyor muydu? Herkes beni görebiliyor muydu? Herkes ne olduğunu anlıyor muydu? Herkesin bilmesi ile bilmemesi arasındaki çizgi ne kadar ince, narin bir çizgiydi. Tek bir cümle, bir kelime, Hunter'ın kullandığı gibi bir kelime ve herkes haberdar olabilirdi. Şimdi ben söyleyebilirdim, Freudyen bir dil sürçmesiyle herkes öğrenirdi.

Hunter, Matt'in arkasından kalabalığı taradım, bakıp koyu renk gözlü bir yüz aradım. Ama bir şekilde orada olmadığını biliyordum. Onu hissedirdim. Matt uzaklaştığında, temkinli bir bakışla sahaya tekrar göz gezdirip annemle babama döndüm. Bir ışık geçici olarak kör etti beni. Göz çukurlarımdan yavaşça çekilip, pembeleşip sonra kaybolduğunda, fotoğrafçının yüzü önümde duruyordu.

"Yakışıklı delikanlı," dedi.

Gözlerimi kırptırdım. "Efendim?"

"Gazetenin ön sayfasında iyi görüneceksin. Harika fotoğraf!" Gülümsedi ve kamerayı kaldırdı. "Haftaya ön sayfa haberi olacak. Babanın Oxford West, Hemingway ve Abingdon bölgesi için parlamento üyeliği adaylığını pazartesi açıklayacağını duydum."

Dinledim, kaşlarımı çattım ve yutkundum. Bunu bilmiyordum sanırım.

Sonra başımla onayladım. "Evet," dedim en iyi gülümsememle. "Harika olacak."

"Mükemmel," dedi bir fotoğraf daha çekerken. "Mükemmel."

Daniel

Cumartesi gecesi saat çok, çok geçti. Abimin doğum günü hediyesi sinemadan geldiğini duydum ama Carl'ın ya da Marc'ın sesini duymadım, o yüzden biraz bekledim. Sonra onun banyoya girdiğini işittim, sonra sifon çekildi ve banyo kapısının tekrar açıldığını duydum.

“Max?”

İnişi sessizdi. Max'in kapısını açtığını duymadım, o zaman herhalde beni gerçekten duyup duymadığını anlamak için dinliyor olmalı diye düşündüm, ben de tekrar fısıldadım.

“Maaax.”

Kapım açıldı.

“Selam dostum,” dedi Max.

“Selam.”

“Ne yapıyorsun bu saatte?”

“Uyuyamıyorum,” dedim ona. “Bira kokuyorsun.”

“Beni içki içmekle mi suçluyorsun?” dedi komik bir sesle, yatağımın ucunda diz çökerek. Yatağım ranzaydı ama bugün alt katta yatıyordum.

“O aptalca sesi yapmayı kes,” dedim.

“Tamam,” dedi ve iç geçirdi.

“Marc ve Carl nerede?”

"Hımm, ikisi de eve kızlarla döndü. Ya da dışarıda kaldılar. Bilmiyorum. Böyle başlıyor herhalde." Omuz silkti, biraz kızmış gibiydi.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden seninle değil de kızlarla eve gittiler ya da dışarıda kaldılar?"

"Şöyle ki insanlar büyüdüğüce kadın ile erkek ya da hımm, erkekle erkek ve kadınla kadın eşleşmek ister, sonra bir noktada, çok uzun süre için eşleşecekleri bir kişiyi seçerler ve annişle babış olurlar."

"Ama annişle babış bebeklerin kullandığı aptalca isimler."

"Tamam o zaman, anne ve baba."

"Ya da annem ve babam."

"Evet." Max biraz sızlanıp başını örtüme gömdü. "Ya da annem ve babam."

"Ama bir erkek ile erkek anne baba olamaz."

"İkisi de ebeveyn olabilir."

"Olabilirler mi?"

"Evet," dedi Max, dikkati dağınık ve yorgunmuş gibi. "Normal bir şey. Sadece daha az... karşılaşıyorsun sanırım."

"Ama o zaman normal değil demek."

"Eh, normal olmak her zaman harika değildir."

"Marc ve Carl normal mi?"

"Evet."

"Biz normal miyiz?"

"Hayır."

"Ha," dedim ve biraz üzıldüm. "Ben acayip olduğum için mi?"

"Kim dedi bunu sana?"

"Okuldaki Kelly."

"Sen acayip değilsin. Her neyse, hayır," dedi Max. "Biz süper kahramanlar olduğumuz için!" Beni gıdıkladı ve gülmemi tutamadım, aptalca davranırsa ve korkunç bira koksa da.

Sakinleştiğimizde, “Marc ve Carl’a kızgın mısın?” diye sordum.

Max dűşündű, sonra gülümseyip başını iki yana salladı. “Hayır, kızgın değilim. Eđlenmeleri güzel. Carl, Maria’dan hep hoşlanmıştır, Marc ile Olivia da iyi anlaşıyor, o yüzden...”

“O zaman sorun ne?”

Max boğazını temizleyip başını eđdi, sonra başını kaldırdı ve yine iki yana salladı. “Sorun hişbir řey değil. Gűzel bir gece geşirdim. Geleceđini umduğum bir kız gelmedi, o kadar ama zaten onu eve davet edemezdim.”

“Neden ki?”

“Hımm...”

“Max?”

“Pardon.” Tekrar sızlanıp kollarını kavuşturdu ve yatağında başını kollarının űstűne koydu. “Kızlar bir řey yapmak ister... benim yapamayacağım ya da... bilselerdi benimle yapmak istemeyecekleri... şeyler. Bilmiyorum. Bu sene herkes birileriyle řift olmaya başladı. Tuhaf. Sanırım bunun olacağını hep biliyordum.”

Sanki Max kendi kendine konuřuyor ve anlattıklarını dođru düzgűn ačíklamıyordu.

“Kızlar nasıl şeyler yapmak ister?” diye sordum sabırsızca.

“Ha!” Gűldű ve yűzűme beni gűrdűđűne řařırmıř gibi baktı. “O kadar dađıldım ki. Sarhoř oldum yani. Hımm, bazı bilgisayar oyunlarını oynamak gibi.”

“Hani o televizyon programıyla giden *Dance Factor* şeyi gibi mi?”

“Evet, aynen, *Dance Factor 2012* gibi.”

“Anladım. O program berbat.” Onu rahatlatmak işin sırtını okşadım.

“Teřekkűrler Daniel,” dedi Max. “Peki o zaman... bir hayalet hikűyesi ister misin?”

“Evet! Senin yatağına gelebilir miyim?”

“Hayır řűnkű korkacaksın ve sonra karanlıkta kendi odana yalnız yűrűmek istemeyeceksin, űyle deđil mi?”

“űyle bir řey olmayacak!”

“Geçen sefer oldu. Sonra çılgılık attın, annem de saat onu geçtiği ve sen uyumadığın için beni azarladi.”

“Şimdi saat kaç?”

“Gece yarısı.”

Düşündüm. “Mantıklı, hayalet hikâyesini benim yatağında yapalım.”

“Tamam. El fenerini ver bakalım.”

Yeşil el fenerimi Max’e verdim, yorganımın altına girip yanına sıkıştı.

“Bütün soğuk havayı içeri alıyorsun!”

“Hişşt! Ben seni örterim. İşte oldu, böyle daha iyi mi?”

“Evet.”

“Tamam.”

Çenesinin altındaki feneri açtı. “Her şey karanlık, fırtınalı bir gecede başladı, Cadılar Bayramı’ndan kısa bir süre önce, bir zombi mutant, kan emici yaralarıyla mezarından sürünerek çıktı...”

“Süper!” diye bağırdım.

“Hişşt!” Max güldü.

Abim harika hayalet hikâyeleri anlatırdı.

Archie

Mia arayaana kadar pazar oldu. Tam yogadan döndüğümde telefonun çaldığını duydum ve yetişmek için koştum.

“Archie Verma,” diye mırıldandım nefes nefese, çantamı omzumdan attım ve holdeki koltuğa çöktüm.

“Kurbanın interseks olduğunu niye söylemedin?” diye konuya daldı.

“Hangi karyotip olduğunu bilmiyordum. Sen bana söyle istedim.”

“Sinsi.”

“Daha kolay.”

“Bütün analizi fakslayacağım sana. Faille ilgili e-postamı aldın mı?”

“Evet, teşekkür ederim. Polis veri tabanından bir şey çıktı mı?”

“DNA’sı kimseyle uyuşmadı, hayır. Şimdi polise mi gidiyorsun?”

“Çok alengirli bir durum ve nasıl gelişeceğini görmek istiyorum açıkçası.”

“Bu kurban reşit mi?”

“Evet. On altı yaşında şimdi. Veri tabanından bir eşleşme çıkar diye ummuştum. Her şey daha kolay olurdu. O istemediği sürece cidden bir şey yapmak istemiyorum.”

“Kurban kendini erkek olarak mı tanımlıyor?”

“Evet.”

“Sadece interseks olarak tanımlayamaması ne kötü. Birkaç yıl önce yeni bir dalga vardı, hatırlıyor musun, onlara ne diyeceğimize dair? Sanki tek konuştuqları tanımlar.”

“Ne dememiz gerekiyor? İnterseks değil mi?”

“Hayır, hâlâ interseks. Ama artık çeşitlerine CGB’ler diyoruz.”

“CGB?”

“Cinsel Gelişim Bozuklukları’nın kısaltması.”

“Ha. Pek hoşlanmadım galiba.”

“Niye?”

“Emin değilim. Sanırım ‘bozukluk’ sağlıklarını etkileyen bir şey gibi geliyor kulağa. Bazen etkilediğini biliyorum ama...”

“Evet, galiba,” dedi Mia. “Peki plan nedir?”

“Tekrar gelirse polis konusunu konuşacağım. Umarım gelir.”

“Bol şans.”

“Teşekkürler. Sana verdiğim büyük şişe kanda hiç hastalık var mıydı?”

“Hiçbir şey yoktu. Temizdi.”

“Harika. İçim rahatladı.”

“Neyse, olan bitenden haberdar et beni. Sana interseks durumlarını CGB olarak yeniden tanımlayan mutabakatı iletacağım. İlginç bir okuma.”

Telefonu kapattım. Dün gece eski ders kitaplarımı baştan sona taramıştım, gözden kaçırdığım tam bir bölüm olmasını bekleyerek ama hiçbir şey yoktu. Cinsellik üzerine bile pek bir şey yoktu. Endokrinoloji ve anatomiyle ilgili temel derslerde karşıma çıkmıştı, cinsel yolla bulaşan hastalıklar bulaşıcı hastalıklarda anlatılıyordu, sonra erektil disfonksiyondan böbrek ilaçları, diyabet ve ilaç yan etkileriyle ilgili bölümlerde oldukça kurallı bir şekilde işlenmişti. İnterseksüellik ise kitaplarımın hiçbirinde bahsedilmeye layık bulunmamış gibiydi.

Kendi ders notlarımda genetik test ve genetik bilimine birkaç atıf vardı. Belki temel tıp eğitiminde işlenmeyecek kadar uzmanlık konusuydu ama şu durumda, interseks durumuyla büyümenin psi-

kolojisine ya da ameliyatın lojistiğine veya destek gruplarına dair bir şeyler bilmenin yardımı dokunabilirdi.

Bir anda aklıma bir fikir geldi ve Greta Pettigrew'un numarasını çevirdim. Genç bölge hemşiremiz cep telefonunu açtı ve beni neşeyle selamladı fakat eğitimini tamamlayalı henüz iki sene olmasına rağmen interseksüelliği hiç derinlemesine işlemediklerini itiraf etti. Tam telefonu kapatırken bana seslendiğini duydum.

"Bir saniye, Archie? Archie?" diye bağırdı telefondan.

"Efendim?"

"Google'da aratmayı denedin mi?"

"Bunu söyleyebileceğin aklıma gelmişti."

Çoğu doktor Google'a güvenirdi ama ben internet konusunda temkinliydim. Bana teknofobik diyebilirsiniz ama internet bana güvenilirmez geliyordu.

Üstümü değiştirip kendime bir kahve yaptıktan sonra ofisimde oturdum. Google'da "interseks"i arattığım zaman yaklaşık 3.8 milyon sonuç çıktı. Sayıdan anında ürküp onun yerine çevrimiçi bir kitapçıya yöneldim ama baktığımda, interseksüellikle ilgili gerçekten hiç tıp ders kitabı olmadığını gördüm. Suçluluk duyarak Wikipedia'ya tıkladım. "İnterseks" teriminin aktivizmin sonucu olarak doksanların ortalarında türediğini öğrendim. Makalenin büyük bir kısmı interseks durumları normal midir, yoksa "bozukluk", "gelişim bozukluğu ya da gelişmemişlik", "gelişim hatası", "kusurlu genitaler", "normal dışılık" ya da "doğanın hataları" olarak mı adlandırılmalıdır konusuna adanmıştı.

Bunu görünce duraksadım ama okumaya devam ettim.

Bir doktor, tüm bu durumların istatistiki olarak nadir olsa da biyolojik olarak anlaşılır olduğunu vurguluyordu. Wikipedia yirminci yüzyılda yapılan araştırmaların bunun doğru olduğuna dair büyüyen bir tıbbi mutabakata yol açtığını iddia ediyordu ve hemen ardından, interseksüellik durumunun "Cinsel Gelişim Bozuklukları" olarak tanımlanmasından bahsediyordu, biyolojik olarak anlaşılabilir tanımıyla çelişen bir terimdi bu anlaşılan. Kafam karıştı.

Hermafroditliğin tarihi üzerine yazılar okudum, Yunanlar hakkında bir şeylere baktım, Victoria dönemi hermafroditleri üzerine araştırma yaptım. Toplumsal cinsiyet normlarına farklı yaklaşımlar ve ameliyat hakkında yazılar okudum. Birleşik Krallık'taki uzmanların 2001 yılında, çocukluk ameliyatlarının en aza indirilmesini önermeye başladığını okudum. Max bu öneriden beş yıl önce doğmuştu.

Max'in dosyasında beş sayfa boyunca ebeveyninin onun rahatsızlığına ve doktorların söylediklerine tepkisi yazılıydı. Max'in kız olarak tanımlanmasına izin vermeye teşvik edilmişlerdi, sonra erkek cinsiyetine tanımlamaya teşvik edilmişlerdi. Notlar iki yıl öncesinde duruyordu. Neredeyse on dört yaşındaymış ve daha yeni, bir tur erkeklik hormonu almış.

"O zaman doğumda kız mıymış?" diye mırıldandım kendi kendime Wikipedia sayfasında ilerlerken. "Mia hangi karyotipi tespit etti?"

Yarına kadar bekleyemeyeceğim için arabayı kliniğe sürdüm ve anahtarım ile içeri girip güvenlik sistemini hızlıca devre dışı bıraktım. İşte, faks makinemde, Max'in interseksüelliğinin anahtarı duruyordu. İş bilgisayarımı çalıştırdım, Mia'nın analizini tarayıcıya yazıp "arama"ya tıkladım. Üç saat sonra, hâlâ internet sitelerinde olta atıyordum, mest olmuş haldeydim.

Bulduğum her belgenin çıktısını aldım, yazıcı tepsisinde bir kâğıt yığını birikti. Dalgın vaziyette yaprakları birbirine zımbaladım, bazılarını da delikli dosyalara yerleştirdim. Bunları Max'e verdiğim, okuluna gittiğim, belki de evine bıraktığım gündüz düşleri kurdum. Oturdum ve durumu hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu düşündüm.

Görüşmemizde bana çok az biliyor gibi gelmişti. Büyüdüğünde ailesi ona anlatmayı planlıyor mu merak ediyordum. İçimden bir his ona her şeyi açıklamanın en iyisi olacağını söylüyordu ama onların isteklerine karşı çıkmak mı olurdu bu?

Bildiğim her şeyi anlatmak bir doktor olarak görevim miydi? Sorarsa söyleyebilirdim ama ya hiç sormazsa? Hayatını bihaber ama görece mutlu yaşaması daha mı iyiydi? Yoksa sadece görünürde mutlu ama içten içe bir arayıştaydı da bir aidiyet, bir benlik, bedeninde bir yuva hissi mi arıyordu?

Bunların hepsini Max'e verip hayatını mahvedebilirdim. Ya da bunu ona verirdim ve kim olduğunu, ne olduğunu bildiği için rahatlamış hissederdi. On altıncı yaşını bir kıyamete çevirebilir, yerel ölçekte güçlü sayılabilecek bir aileyi kışkırtabilir, kendisiyle ilgili tasavvurunu mahvedebilirdim. Max ne yapmamı isterdi?

İki hafta sonra, ofisimde onu bekleyen kâğıt yığınının rağmen Max hâlâ benimle tekrar iletişim kurmamıştı. Bunu bir işaret olarak yorumladım ve ebeveyninin iyi saklanmış sırlarını ortaya dökme düşüncelerimi üzümlere aklımın bir köşesine gömdüm.

Max

Ekimin ortası özel kolej Hemingway St. Catherine's'in giriş sınavı zamanıydı. Diğer okullar biraz daha geç yapıyordu ama ben buralı olduğumdan, sınava erken girenler arasında bana bir yer ayrılmıştı.

Sınava girecek herkes Hemingway St. Catherine's'e gidip büyük bir salonda oturmak zorundaydı. Sınav okula kimin alınacağını belirliyordu, o yüzden çok iyi bir not almalıyım. Akademik olarak dönemimdeki insanlar arasında en üst sıradakilerden biriydim ama sınavlara gelince hâlâ geriliyordum.

Yani bu tam olarak doğru değildi aslında. Sınavı bitirdikten sonra alacağım notlar için geriliyordum daha çok!

Gerçek sınavlar gayet iyiydi çünkü.

Yapıp bitirirsiniz ve daha ileriki sınıflarda göreceğiniz bir konu değilse çalıştıklarınızı bir daha asla hatırlamak zorunda değilsinizdir.

Her türlü dersten iyidir.

St. Catherine's'e gidip sınav salonuna yerleşmek biraz zaman aldığı için bütün öğleden sonra okuldan izinli olursunuz.

Fakat bugünle ilgili kendimi harika hissetmiyordum çünkü Hunter bu okula gidiyordu. Bu yıl notları düşse ve ailesinin ona bu konuda

kızgın olduğunu bilsem de Hunter aslında çok zekiydi. Giriş sınavına girdiğinde yüz üzerinden doksan sekiz almıştı.

Koridorda bekliyorduk, endişeyle bakındım ama onu görmedim. Benim grubum sıra halinde büyük salona girmeye başlayınca rahatladım. Alfabetik sırayla çağrılıyorduk, o yüzden sonunculardan biri olarak içeri girdiğimde Sylvie Clark'ı öne, ilk sıraya oturmuş buldum. Geçerken ona gülümsedim. Son haftalarda ona birkaç sefer gülümsedim ama hep başını çevirdi. Komik, okul dışında benimle konuşmakla ilgili bir sorunu yoktu. Okul koridorlarında herkesin bakışından kaçınıyor gibiydi. Bugün saçlarını iki yandan örmüştü. Ona gülümsediğimde gözlerini önündeki sayfaya indirdi ve kaleminin ucunu çiğnedi. Pilili ve uzunca bir gri etek, gri çoraplar giyiyordu ve siyah kazağında rozetler vardı. Okulumda kızlar gri giyinmek zorundaydı, erkekler ise siyah. Hepimiz siyah kazak giyiyorduk çünkü V yaka gri kazak bulunmuyordu ve hava kazaksız çıkılamayacak kadar soğuktu. Kafasında çalan müziği dinliyormuş gibi bileğini döndürdü.

Sırıttım ve kendi kendime fısıldadım, “Çatlak.”

Yerim salonda sondan ikinci sıradaydı, Todd Z.'nin önündeydim. Önceden Todd'un dersleri gayet iyiydi ama son zamanlarda kötüleşti. Çoğu erkeğinki öyleydi çünkü artık hepsi birileriyle çıkıyorlardı. Marc geçen gün Olivia'yı diline dolamıştı. Sanırım onunla çıkmak istiyordu, cumartesi doğum günümde olanlardan sonra.

Onlar da bizimle birlikte çıktı ve Olivia bir süre Marclara gitti. Anlaşılan içeri girmemişler ama dışarıda “konuşmuşlar”. “Konuşmak”, Marc ne kadar masum anlatsa da sevişmek demek. Eskiden ben Olivia'yla takılıyordum, o yüzden sanırım Marc kendini kötü hissediyordu. Ben umursamıyordum ama. Olivia'dan gerçekten hoşlanıyordum ama onunla hakkını vererek çıkamazdım tabii. O yüzden Marc'a, istiyorsa benim için sorun olmadığını söyledim, sormamıştı ama yine de söyledim. Sonra Olivia dün futbol sahasında benimle takıldı. Marc'tan gerçekten hoşlandığını, kötü hissetmediğimi umduğunu filan söyledi. Marc'ın ondan gerçekten

hoşlandığını ve keyfine bakmasını söyledim. Eskiden ondan gerçekten hoşlandığımı söylemedim. Kendini suçlu hissedirdi. Aslında ondan hâlâ gerçekten hoşlanıyordum, sadece üzerine düşünmek istemiyordum. Gerçekten iyi ve komikti. Onunla takılmayı hep sevmiştim. Eğlenceliydi. Marc'la çıkması gerektiğini söylediğinde bir pişmanlık duydum. Ama ikisi de birbirinden hoşlanıyordu ve çıkmakta özgürlerdi, o yüzden öyle. Marc'la aramızın bozulmayacağını söyledim, ona çıkamayacağımızı söyleyen bendim, o yüzden bir şey diyemezdim. İkisine de söyledim. Neler olacağını görecektik.

Gözetmen beş dakika bekleyip sınavı saat başında başlatacağını söyledi. Sessiz oturmak zorundaydık o yüzden başımı elime yasladım ve dün akşamı, Daniel'in sınavla ilgili söylenmesini düşündüm.

Onu işte o zaman gördüm. Pencerenin önünden geçti. Bir şekilde, görmeden onu hissettim. Yürüyor, bir arkadaşıyla konuşuyordu. Üzerinde üniforması vardı; siyah takım, beyaz gömlek, siyah kravat. Başı yavaş çekimdeymiş gibi bana döndü. Beni gördüğünde yürümeye devam etti ama kravatının düğümüne dokundu, dudakları ayrıldı, kaşları azıcık oynadı, gözleri kısıldı, ben olduğumu kontrol etti. Sonra gülümsedi.

Daniel

Sinirleniyordum çünkü Max'e her şey çok kolaydı, bana ise çok zor geliyordu ve bence bu haksızlıktı. Her zaman "hareketlerime çekidüzen vermek" için uğraşmalıyım, Bayan Jameson'ın dediği gibi, benim davranışımın nesini beğenmediklerini bilmiyor olsam da. Bu beni o kadar kızdırıyordu ki sonra da sinirlenmem hoşlarına gitmiyordu ama eğer bu kadar aptal olup bana bebekmişim gibi davranırlarsa nasıl kızmazdım ki?

Şimdi bir de bu sınav, annem Max'in çok iyi notlar alacağından ve iyi okula gideceğinden ne kadar emin olduğunu söylüyordu. Ben de sordum, sence ben sınavı çözüp iyi okula gidebilir miyim diye.

O da dedi ki, "Bir sürü okul var tatlım."

Ben de dedim ki, "Ben iyi okula gitmek istiyorum."

Sonra annem sanki daha çok zorlanmam benim hatamış gibi iç geçirmişti. Matematikte cidden çok iyiydim. Sınavı neden geçemeyeceğini anlamıyordum. Sonra iç geçirdiği için özür diledi çünkü yorgundu, ben de bağırdım, "Max seni hiç yormaz ama."

Sonra Max iç geçirdi ve elleriyle yüzünü ovuşturdu, ben de dedim ki, "Niye bana bakıp iç geçiriyorsun?"

O da dedi ki, "Özür dilerim, hayır, sana bakıp iç geçirmiyordum Daniel. Sadece ezber yapmaya çalışıyorum."

Dedim ki, "Tamam, ben gideyim."

Sonra yukarı çıktım. Sonradan indim ve anneme sınavı yapabilirim diye bağırdım, hem Max her şeyi o kadar kolay buluyorsa ona sınava girmeden bursu verselerdi o zaman. Max'e ondan daha aptal olup olmadığını sordum ve hayır dedi ama sonra çalışması gerektiğini ve benimle daha sonra konuşacağını söyledi ama sonra hiç konuşmadı, annem de uyku zamanı masalımı okumadı çünkü Max gelip benimle konuşacak mıydı diye sorup durdum. Anneme, onu dinlemek istemediğimi, Max'in söyleyeceklerini duymak istediğimi söyledim çünkü biz kardeşiz ve o bana asla yalan söylemez.

Annem kırıldı ve dedi ki, "Ben de sana asla yalan söylemem," ama biraz kafası karışık gibi söyledi, bilmiyormuş gibi.

Sonra yatmaya gitti.

Bu sabah Max'e, uyku vaktinde yanıma gelmediği için hayal kırıklığına uğradığımı söyledim.

Özür diledi. Sonra dedi ki, "Seninle bu konuları konuşmayı seviyorum ama bazen cidden dersleri tekrar etmem ve ödevlerimi yapmam gerekiyor. Gün içinde tepen atarsa bir yere yazsana, akşamları benimle konuşacaklarını hatırlarsın böylece, kaçırdığım bir akşam olursa da ertesi gün telafi ederiz."

Kaşlarımı çattım. "Devam et."

"Sonra biz, şöyle, birlikte çözümler geliştiririz. Üzerine konuşuruz. Dert değil," dedi gülümseyerek. Annem Max'e inanılmaz biriymiş gibi baktı. Ben gözlerimi devirdim. Ama Max'le konuşmayı seviyordum.

Bunun üzerine bir dakika düşündüm ve, "Tamam," dedim.

Max beni kucakladı. Bu sabah bizimle arabaya bindi, gitmeden önce derslerini tekrar edebilsin diye. Arabada annem Max'in, hepimizin sevdiği The Strokes CD'sini çaldı, o yüzden okula gittiğimizde mutluyduk.

Annem beni öptü, ben de araba uzaklaşırken onlara el salladım. Sonra döndüm ve okulu baştan aşağı süzdüm. Ezeli düşmanım Bayan Jameson pencerede duruyordu. Ona ters ters bakacaktım ama sonra Max'e verdiğim sözü hatırladım, tepem atarsa yazacaktım.

() yüzden çantamı otoparkın asfalt pistine bıraktım, not defterimi çıkardım ve yazdım: “Ezelî düşman Bayan Jameson kötülük karargâhından (ofisinden) bana bakıyor.”

Göz ucumla bir hareket gördüm ve Bayan Jameson’ın patikadan bana doğru yürüdüğünü fark ettim, o yüzden her şeyi okul çantama koyup sırtıma astım. Okuldaki herkesin sırt çantası *Ben 10*’liydi ama benim *World of War* çantam vardı.

“Burada ne yapıyorsun Daniel?” dedi Bayan Jameson.

Ben de ona bir melek gibi gülümseyip, “Ödev olarak yazdığım bir hikâye için notlar alıyorum sadece Bayan Jameson,” dedim ve kafası karıştı, yanından sekerek geçtim ve kendi kendime sırtıtarak sınıfıma gittim.

Max

“Kalemleri bırakın,” dendiğini duydum sınav salonunun ön tarafından.

Titredim ve terledim. Cevabımı henüz bitirmemiştim. Kalemimi bırakınca düşündüm: Ne kadar da itaatkârdım. Kalemimi öylece bıraktım. Hunter için öylece uzanıp yattım.

Başımı kaldırıp sınıfın önüne baktım. Gözetmen insanların kâğıtlarını topluyor ve bu tarafa bakmıyordu. Cevabımın kalanını hızlıca karaladım. Kalemimi cebime koydum. Tamamdır.

En önde Sylvie’nin bakır-karamel kafasını gördüm. Çenesini eline yaslamış, pencereden biraz önce Hunter’ın geçtiği yere bakıyordu. Dudaklarının ve yanağının çizgilerini görebiliyordum. Camdan dışarı baktım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı gözetmen yanımdan geçerken. Ayağa kalkmamız için işaretimizdi bu. Arka kapıdan, başka bir kapıdan tek sıra halinde çıktık.

“Bak, kuzenin,” dedi Todd.

Önümde Hunter bir sınıfın duvarına yaslanmış haldeydi. Salonun çıkışının hemen yanında, zemini açık yeşil kaplamalı bir koridorda beni bekliyordu. Bu durum birden her şeyi soğuk bir hale getiriyordu. Hunter sağlam, uzun, kendine hâkim, sakın görünüyordu. Biz birbirimize yürüyelim diye insanlar çekiliyordu.

Elini kaldırınca Todd başıyla onaylayıp bizi yalnız bıraktı. Hepsi Hunter'ı kuzenim diye tanıyorlardı. Yaklaştıkça bir yere çekildiğimi, ona yürümemin kaçınılmaz olduğunu hissediyordum. Nasıl olmasını ki? Herkes izliyordu. Herkes yakın olduğumuzu biliyordu. Selamlaşmamızı bekliyorlardı. Gözleri üzerimizde hissediyordum. Herkes bize bakıyordu. Bir metre uzaktaydı ve beni yavaş yavaş baştan aşağı süzdü, yutkundu ve tekrar kravatını düzeltti.

"Selam," diye mırıldandı, sesi kalın bir şekilde, eli ceketi-min sırtına sertçe dokundu ve omuzlarıma ulaştı. Sağ omzumun arkasından soluma doğru okşadığını ve beni yakınına çektiğini hissettim. "İyi misin?" dedi ağır ağır.

Ne diyeceğimi bilmeyerek başımla onayladım.

"Özledin mi beni?"

Karşılık vermedim. Bazı insanların bizi izlediğini fark ettim, o yüzden yüzüme bir gülümseme takındım ve Hunter'a başımı salladım. Bir şey demeye çalıştım ama söyleyemediğimi fark ettim. Dudağımı çiğneyip gülümsemeyi unutmamaya çalıştım ve yüzüme gittikçe sıcak bastığını hissettim.

"Bir şey demeyecek misin?" dedi.

Ağzımı açtım. Bizi izleyen insanlara göz attım, yürüyorlarken, düzinelerce yabancı, sınıflarına giderken yanımızdan akıntı gibi geçti. Konuşmayı denedim. Tekrar denedim. Başımı iki yana salladım. Bütün vücuduma sıcak bastı. Koltuk altlarım ve çoraplarım terlemiş gibi hissediyordum.

"Yapamam," dedim alçak sesle.

Kaşlarını çattı. "Derdin ne? Niye bu kadar gergin takılıyorsun?"

Omuz silktim, hâlâ sırtıyordum. Gülümsedim, gülümsedim, ağzım yarılıp o şekli alana kadar. Köşelerin kenarlardan açıldığını, dudakların ebedî bir palyaço sırtışında kilitlendiğini hayal ettim.

Eğilip kulağıma fısıldadı. "Malını gördüğüm için mi?" Kulağımdan hızla uzaklaşıp sırtıttı. Komikmiş gibi. Önemli bir mesele değilmiş gibi.

Hunter'ı yeniden üzerimde, her şeye bakarken hayal ettim. Bütün o karmaşaya. Yanaklarım yandı, yüzüm yamulacakmış gibi hissediyordum. Saçıma gözlerimin önüne attım ve yanımdan geçen insanlar sadece sırtımı görebilsin diye Hunter'a doğru döndüm.

"Max, endişelenme," dedi, ses tonu değişti, alçaldı, gülümsemesi gitti. "O kadar kafam iyiydi ki zar zor hatırlıyorum."

Başımı kaldırdım. İçten görünüyordu. Yalan söylüyor gibi değildi. Konuşmamam onu endişelendirmiş gibiydi.

"Gerçekten mi?" dedim yutkunarak. Boğazım şişmiş gibiydi.

Yavaşça gülümsedi ve gözleri şakaklarıma gitti, alnımdan geçti ve dudaklarıma indi. "Herhalde. Eğlenceliydi ama değil mi?"

Delirmiş miydi? Başımı şaşkınlık içinde iki yana salladım. "Hayır!" diye fısıldadım, sesim çatladı.

Hunter sırttı ve beni karnımdan dürttü. "Hadi hadi, sen de sevdin. Bütün o inlemeler."

"Kes sesini! Hayır sevmedim," diye tısladım.

"Evet sevdin!" diye alay etti, biraz kafası karışmış görünüyordu, yarı gülümsüyor, yarı kaş çatıyordu. Yeniden dudaklarıma baktı ve yutkundu. O da gergindi. Omuz silkti, sanki, "Eh, boş ver, biraz eğlence olsun diyeydi," demek ister gibiydi.

Aklıma bir düşünce geldi ve alçak sesle, dehşet içinde, "Kimseye söylemedin, değil mi?" diye mırıldandım.

Omuz silkti.

"Lütfen Hunter, lütfen yapma, tamam mı?"

Sataşır gibi sırtıma başladı ve tekrar omuz silkti.

"Lütfen!" dedim fazla yüksek sesle, sonra yere baktım, çevreme baktım, ceketimin ucuyla uğraştım. Gözlerini yakaladım ve ona yalvardım. "Lütfen, lütfen kimseye söyleme. Söylersen herkes beni öğrenecek."

"Hişt, Max." Başını iki yana salladı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," ona yalvardım, yanma yaklaştım, ağlamak üzereydim.

Bana acımıştı. “Hişşt, sessiz ol, tamam mı?” Hafifçe koluma dokundu. “Kimseye söylemeyeceğim. Saçmalama. Benim ben, Hunter. Sırrın benimle güvende Max.”

Bu son kısmı söylerken sesinin tınısı karanlıklaştı ve tehditkâr bir hal aldı. Gözümü ona diktim, dehşet içinde olduğum yere mihlanmıştım ama o normal görünüyordu. Sanki aslında hiçbir sorun yokmuş, neden bu kadar korktuğumu anlayamıyormuş gibi bakıyordu.

Hunter gözlerini kısıp soran bakışlar attı. “İyiyiz, değil mi?” diye sordu. Elini üst kolumun kasında hissettim. Nazikçe sıkıyordu.

Dudağımı ısırp onu inceledim. Büyük bir gülümseme takındım. “Evet, sorun yok Hunter.”

Sylvie

Sınavdan sonra sıkılmış, işimi bitirmiş, tasasız bir şekilde, camdan dışarı, kaçırdığım güne bakıyordum.

“Ayağa,” diye mırıldandı odanın önündeki herif, ben komut bekleyen bir köpekmişim gibi. Kaşlarımı kaldırdım ve yavaş, yavaşça ayaklarımı sandalyemin kenarına dolayıp kendimi sandalyeden kaldırdım. Öfkeyle ona döndüm ve koridordan geçerek odanın gerisindeki kapıya yürüdüm, benim dışımda neredeyse herkes çoktan çıkmıştı.

Aheste aheste geçtim, kapıyı açtım ve kapıyı tutup durdum. Kendimi bir filmdeymiş gibi hissediyordum, karşımdaki sahne o kadar sinemasaldı ki. Koridorun ileri uçlarında, koridordan sınıflarına geçen yaşları büyük üniformalı çocuklar selini gördüm. Daha küçük bir sel diğer taraftan geçiyordu, koridordan dışarı. Bunlar sınav salonundaki insanlardı.

Koridorun ucundaki tek insan bendim ama benimle nehir arasında Max ile kuzeni vardı. Ben gözlemciydim ve içimde sanki bu bir oyundan bir sahne ve bana bir şey anlatıyormuş gibi tuhaf bir his vardı. Her şey sahnelenmiş gibi görünüyordu: Max ile Hunter’ın tam ortada olması, diğer insanların uzak mesafede durması, benim onlara olan mesafemle onların uzaktakilere mesafesinin eşit olması. Max dik ve kaskatı duruyordu ve yüzü Hunter’a dönüktü, loş ışıktı

saçının sapsarı parlaması çok sevimliydi. Yüzünün her yerinde, dağınık bir duvak gibi. Hunter gülüyordu ve keskin hatlı yüzü Max'e çevrilmişti. Gizli bir şakayı paylaşıyorlar gibi görünüyordu. Bir an için her şey teatral görünüyordu.

Sonra biri arkamdan kapıyı itip omzuma çarptı ve o an kayboldu, sahnenin simetrisi bozuldu.

Hunter bana dönüp onlara baktığını fark etti, Max de Hunter'ın beni fark ettiğini gördü. Hunter'ın bakışını takip ederek bana yaklaşmasını izledim ve ilgisizce el salladım.

"Selam," dedi Max titrek bir sesle, gözleri bende.

Hunter bakışını benden çevirdi ve Max'e sırtıttı. "Seninle sonra görüşeceğiz."

Hunter uzaklaşmaya başladı ama sonra arkaya eğilip Max'in bakışını yakalamaya çalıştı. "Max, tamam değil mi? Tamam mı?" Koluna dokundu. "Max?"

"Evet." Max bitkinlikle gülümsedi ve omuz silkti. "Peki."

"Görüşürüz," dedi Hunter, Max'in bana sahada "Görüşürüz" dediği tatlılıkla.

Hunter uzaklaşırken Max'e doğru yürüdüm. Cidden sağlam göründüğümü biliyordum ama aslında tedirginliğimi gizliyordum. Tedirginliğimi gizlemede gerçekten iyiydim.

"Benzemiyorsunuz ama kuzen olduğunuz belli," dedim yanına geldiğimde.

Max kaşlarını çatı. "Değiliz," dedi. "Ailelerimiz sadece arkadaş."

"Ha, sandım ki..."

"Değiliz," dedi tekrar. Hunter'ın gidişini izliyordu. Max'in çevresinden dolanıp kaçabilir miyim diye düşündüm. Fakat sonra Max bana döndü. Gözleri nezaketle parlıyordu.

"Nasılsın?"

Max

Daniel'in onuncu doğum gününden önceki cuma günü kötü bir ruh halindeydim.

Bu hallere girip çıkıyordum. Ara sıra nefret ve depresyona dalıyordum, Hunter'ı, olan biteni ve interseks olmayı düşünüyordum. Hunter'ın üzerimdeki halini hatırlıyordum, "kız-oğlan" kelimesini kullanmasının (korkunç korkunç korkunç) şimdi daha önemli olduğunu hissediyordum. Ailem yıllardır normalmişim gibi davranıyordu sanki. Oysa değildim.

Normalde bununla başa çıkabilir, zihnimin derinliklerine atabilir, herkese gülümseyebilirdim. Fakat yaşadığım bu ruh halleriyle canım futbol oynamak ya da insanların etrafında olmak istemiyordu. İnsanların etrafında olmak demek aslında mutsuz hissederken mutlu görünmek için büyük bir çaba göstermem demekti. Çok ağır uyumama rağmen bitkindim. İçimden pek bir şey yapmak gelmiyordu. O yüzden cuma günü öğle arasında ödevimi yapmak için kütüphaneye gittim, eve döndüğümde sadece uyuyabileyim diye hepsinden kurtulmayı umarak.

Sylvie Clark da oradaymış meğerse. Öğle araları onu nadiren görürdüm. Aramadığımdan değildi yani. Aramıştım.

Kitaplarımı onunkinin yakınında bir masaya koydum ve sandalyeme çöküverip tarih kitabımı çıkardım. İngiliz edebiyatı, İngiliz

dili, matematik, bilgi teknolojisi, fizik, kimya ve biyoloji derslerini alıyordum. Bunların hepsi okulumuzda zorunluydu. Bir tane de dil dersi seçmek gerekiyor, o yüzden Latince alıyordum. Üç de seçmeli hakkımız vardı, o yüzden antik dönem, politika ve psikolojiyi seçmiştim. Sanat dersi de almak istemişim çünkü eskiz çizmeyi seviyordum ama çok iyi değildim, o yüzden kariyer danışmanım yapmamamı söyledi. Dedi ki, eğer B ya da C alırsam üniversite başvurularımı zorlaştırabilirmiş. O zaman korkup yapmamıştım ama şimdi düşünüyordum da saçmalıyormuş. Alacağım şey genel ortaöğretim sertifikasıydı altı üstü. Birilerinin senin yaptığını ciddiye alması için ileri seviyeleri bitirmen ve sonra da üniversite diploması alman gerekirdi. Fakat hocalar okulda yaşıyordu, o yüzden onlara göre en önemli amaç buydu. Onlara bir son dakika haberi: Hayatta daha büyük şeyler olup bitiyordu.

“Hey,” diye mırıldandı biri omzumun üstünden.

Etrafıma baktım. Sylvie Clark bana yaklaşmıştı. “Ee, ne yapıyorsun?” diye ağır ağır sordu kısık sesle.

Omuz silktim ve yüzüm kızardı. “Hiç,” dedim başımı ovalayarak.

“İyi misin?” diye sordu.

“Biraz başım ağrıyor sadece,” dedim ve istemsizce gülümsedim.

“Seni gazetede gördüm,” dedi. “Demek baban milletvekilimiz olacak.”

“Ha.” Omuz silktim ve kitabıma döndüm. “Sanırım. En azından adaylığını koyuyor. Bir tane daha aday var, o da Tory’lerden.”

“Eminim baban kazanacak. Ünlü olacaksın,” dedi komik bir şekilde.

“Pek sayılmaz.”

“Eh, son parlamento üyesinin çocuğunun yaptığı gibi yaramazlık yapma da. Bir kıyafet balosunda bir nevi faşist bir kostüm giydikleri için gazetelere çıkmamışlar mıydı?”

Bir an için gözlerimi kapattım ve Hunter gazetesine konuşsa ve bütün gazetelerin ön sayfaları benim interseks olduğumu ve onunla

işi pişirdiğimi yazsa ve herkes okusa ve insanlar bana baktığında Hunter'ı içimde düşünmeden edemese nasıl olurdu diye düşündüm.

“O zaman herhalde öyle yapmamalıyım.”

Bir anlık sessizlik oldu, sonra yanımdaki sandalye çekildi, Sylvie oturdu ve eşyalarını getirdi.

“İyi değilsin, değil mi?”

Kaşlarımı çatıp omuz silktim. “Neden doğum gününe gelmedin?” diye sordum.

Sylvie'nın kafası karıştı. “Ha?”

“Hiçbir işin yoktu,” diye sızlandım. “Yalan söyledin. Belliydi.” Dudak büktü. “Hı.”

“Anlamayacağımı mı düşündün?”

“Özür dilerim Max. Sana kötü hissettirmek istemedim.”

“Neden yalan söyledin?”

“Ben... Benim insanlarla aram pek iyi değil.”

Bir süre düşündüm. “Ama sana koridorda gülümsediğimde de hiç karşılık vermiyorsun. Beni görmezden geliyorsun.”

“Ha!” Güldü.

“Bence o kadar komik değil,” diye mırıldandım kafam karışık bir şekilde.

“Hayır, yani, selam vermememin başlıca sebebi gözümün cidden bozuk olması.”

“Ne?”

“Gözlük almam lazım ama istemiyorum çünkü kırılabilirliğimin kabulü demek olur bu. Temelde, bir şeyleri göremediğime inanmak istemiyorum. O yüzden biri el sallarsa ve kim olduğunu çıkaramazsam diye hep başım önde geziyorum.”

“Ne saçma bir sebep! Gözlük alman lazım!”

“Biliyorum, randevu aldım. Umarım gözlükle tuhaf görünmem.”

Ders kitabımı bıraktım ve söylemek istediğim şeyi söyleyeyim mi karar vermeye çalıştım. Kuşkuyla ona bir bakış attım. “Tuhaf görünmen mümkün değil,” dedim kendime rağmen.

Sylvie duraksadı. “Konuyla ilgili olarak: Selam vermeme meselesi... Ben genel olarak biraz da acayip sayılırım. Utangaç gibi yani.”

“Seninle kilise avlusunda karşılaştığımda utangaç ya da acayip görünmüyordun ya da sınavdan sonra,” tespitinde bulundum.

“Hımm.” Omuz silktilti. “Marc ve Carl geldiğinde gittiğimi fark etmedin mi?”

“Sanırım.” Düşününce hatırladım. “Dinle, sıradan sosyal adabı bilmeyecek kadar acayıpsen... sanırım sana bazı ipuçları vermem lazım.”

Kaşlarını çatı. “Pekiiii. Dinliyorum.”

“Kurallar der ki birini tanıyorsan ona selam ver, benimle yalnız takılmak istiyor, diğer insanları istemiyorsan, bana söyle.” Gü-lümsedim, ürkekçe, sataşmamın iyi karşılanmayacağından endişe duyarak. Konu Sylvie Clark olunca anlamıyordum. Son kısmı fısıldadım. “Seni çatlak.”

Güldü. “Kuralların böyle olduğunu bilmiyordum ama artık söylediğine göre selam vereceğime söz veriyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldandım sırtarak.

Kütüphaneci, Sylvie’ye sessiz olsun diye tısladı.

“Özür dileriz,” dedim kütüphaneciye. Kaşlarını çatı.

“Hişşt,” diye tısladı, bu sefer sadece bana.

“Merak etme,” dedi Sylvie beşinci dersin habercisi zil çalarken.

“Herkesten nefret ediyor. Senin meleksi caziben bile işe yaramadı.”

Çantasını toplayışını izledim ve kitaplarımı toplayıp kucakladım.

Sylvie ayağa kalktı, gömleği eteğinin önünden sarkıyordu. Dizleri yırtık pırtık, gömleğinin manşetleri yıpranmıştı.

Derin bir nefes aldım.

“Sylvie, on yaşında çocukları sever misin?”

“Ha?”

“Yarın kardeşimin doğum günü partisi var. Bir arkadaşım için davetiye verdi,” dedim ve cebimden bulup çıkardım.

“İıı.” Dudağını ısırdı.

“Meşgulüm deme,” diye mırıldandım, oldukça çaresiz, “Hayır diyeceğini biliyorum,” diyen bakışımla, o da bana güldü. “Pardon,” dedim ben de utanarak. “Aptalın biriyim ben” demek ister gibi gülümsedim. “Gelmek zorunda değilsin.”

“Tabii, olur,” dedi. “Geleceğim.”

Kütüphaneden çıktık.

“Süper!” dedim minnettarlıkla, rahat bir nefes alarak. “Hayalet kılığında gelmek zorundasın.

“Hımm. Gelme ihtimalimi düşürmesin diye mi sonradan söylüyorsun?” dedi Sylvie, kütüphanenin merdivenlerinden inip sınıflarımıza yürürken.

Ayrılırken başımla onayladım onu. “Evet,” dedim gülerek. “Evet, öyle yaptım.”

Daniel

Bugün abim doğum günü partime kız arkadaşını getirdi. En azından ben kız arkadaşı olduğunu düşündüm. Annem öyle dedi.

Kız arkadaş ile cinsiyeti kız olan arkadaş arasındaki farkı anlamıyordum. Max çekici olmalarıyla ilgili bir şeyler söyledi ama tek fark o muydu? Okulda insanların kız arkadaşları ve erkek arkadaşları vardı ama normal arkadaş gibi takılıyorlardı. Bazen el ele tutuşuyorlardı. Sanırım bazen okulda Fare'yle el ele tutuşmak istiyordum ama sadece arkadaşımды o benim. Gerçek adı Mel'di ama kendisi küçük, kulakları büyük olduğu için ona Fare diyordum. Gerçi bunu komik buluyordu. Aptal, yaşlı ördek surat Bayan Jameson gibi bana sinir olmuyordu.

Fakat sanırım yaşlanınca işler değişiyordu, annemle babam gibi, o yüzden herhalde öpüşüyordun, sarılıyordun filan. Seks ve bebek yapıyordun. Herkes neden sekse bu kadar takmış, bilmiyordum. Kulağa iğrenç geliyordu.

Max bu Sylvie denen kızla kız arkadaş şeyleri yapmadı ama. Onu öpmedi bile. Hediye paketlerini açmamı izlediler sadece, sonra bizimle biraz Xbox oynadılar, sonra annemle babamın yemeği hazırlamasına yardım ettiler. Sonra benim arkadaşlarım giderken Sylvie de eve gitti. Max onunla eve yürüdü, döndüğünde onu öptün mü diye sordum.

O da sırtıttı ve yüzü kızardı ama hayır dedi, öpmemiş.

“Neden öpmedin?” diye sordum.

Annem de, “Daniel!” dedi.

Max de, “Belki bir dahaki sefere,” dedi ama sessizce, annemle benim duymayacağımızı düşünmüştü sanki. Annemin duyduğunu sanmıyordum ama ben duymuştum.

Max

S oğuk bir ekim günü ıslak zeminde yuvarlanıyorduk. Dudaklarında Sportakallı nemlendirici ve meyveli çay tadı vardı. Dili sıcaktı. Yüzümü bal gibi saçlarına gömdüm, boynunu ısırdım, kahkaha attı, birbirimizi kovalayıp yere düştük. Sylvie Clark içime hayat üflemişti ve eylülü düşünmeyeli bir günden uzun zaman olmuştu, beyaz sonbahar ışığı yüzünü beyazlatıyor ve mavi gözlerini elektrikliendiriyordu, üzerine eğildim ve tenini saçlarımla gıdıkladım ve onu nazıkçe öpüp gülümsedim.

Hayal etmek gerçeği kadar iyiydi, üstelik risksizdi.

Daniel'in doğum günü partisinde hiçbir şey olmadı, onu eve bırakırken de. Çok güzel görünüyordu, sadece öpüp, öylesine bir öpücükmiş gibi kaçamayacağım kadar güzel. Güneş batmıştı bile. Esinti hâlâ biraz sıcaktı ama ona sarıldığımda ve kahverengi yanağı benimkine değdiğinde serin ve yumuşaktı. Sylvie'nin yanında, diğer kızlarla hiç olmadığım kadar utangaç hissediyordum. Belki Hunter meselesiyle alakası vardı. Bazen bilse benim hakkımda ne düşünür diye merak ediyordum. Her neyse. Fazla güzel görünüyordu işte.

Parti sırasında epey sessizdi. Sadece takılıyorduk, çok konuşmuyorduk. Daniel'la konuştu, ona tatlı davranıyordu. İçinde biraz para olan bir kart hediye etmişti. Öptüğüm tüm kızları aklımdan geçirdim ve pek girişken olmadığımı fark ettim. Her zaman onlar

belli bir mesafeyi geldi ve sonra yaklaşıp onları karşıladım. Sylvie'yle ise, o arkasına yaslanıyor, nazik ve cana yakın ama biraz utangaç davranıyordu ve bu beni daha da utangaç yaptı. Onun şey yapmasını istemedim... Bilmiyorum, her neyse. Beni reddetmesini. Ya da öpmesini. Beni öpmesini ve sonra her şeyin hızla ilerlemesini ve her ne yapıyorsak onu bırakmak zorunda kalmamı, pantolonumun içindekiler yüzünden.

Onun ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sadece yeterli olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum, onunla takılmanın, masayı kurarken ya da Xbox'ta oyun oynarken ara sıra kolumun onunkine değmesinin.

Kasım ödev ve kazanılan maçların telaşıyla geçiyordu. Sylvie çoğu gün beni koridorlarda görmezden gelmeye devam ediyordu ama artık acayip olduğu için öyle yaptığını biliyordum. Ve bazen, bazen, bana gülümsüyordu. O zaman bedenimdeki her hücre canlılıkla doluyordu.

Bütün derslerimde iyiydim, bu, genel ortaöğretim sınavı denemeleri için iyiye işaretti, sınavın yaklaştığı bize sürekli hatırlatılıyordu. St. Catherine's bursunu alıp almadığımı ocak ayında öğrenecektik, deneme sınavı sonuçlarım belli olduktan sonra. Bursu hem giriş sınavına hem de deneme sınavlarına göre sağlıyorlardı.

Kasım ayını sıkı çalışarak geçiriyordum, akşamları ders tekrarı ve bütün ödevlerimi yaparak, çoğu vaktinden önce, hepsi son teslim tarihine her türlü yetiyecek şekilde. Bazen neden böyle yaptığımı merak ediyordum. Hunter'la aynı okulda olmak üzerine çok düşünüyordum, onu her gün görmek zorunda kalmayı. Bu konuda düşünmemeye çalışıyordum ama geceleri yatağa girdiğimde aklıma düşüyordu.

Daniel artık okulda olay yaşamıyordu ve hemen hemen her akşam onu rahatsız eden şeyleri konuşuyorduk. Bazen rahatsızlık duyduğu şeyler komik oluyordu (mesela, "Andrew resim dersinde en iyi rengi aldı,"), bazıları endişe veriyordu (örneğin, "Bütün okul gezisini benim yerime Rasheed'le konuşarak geçirince Fare'yi gölete

itmek istedim,") ama çoğu, tuhaf bir şekilde bağ kurabileceğim şeylerdi. Onunla konuşmak iyi geliyordu ve zihnimi kendi saçmalıklarımından kurtarıyordu.

Babamın adaylığı ilan edildi ve işler kızışıyordu. Fakat aralık geldiğinde, artık neredeyse rutine dönüyordu bu sanırım. Büyük davalarından bir tanesi gibi gelmeye başlamıştı, evimizde avukatlar ve asistanların gezinmesi, hep gecenin geç saatlerine kadar kalmaları, eve Çin yemeği sipariş edilmesi ve sonsuz fincan kahve yapılması.

Lawrence vardı, babamın sağ kolu, bir de asistanlar, gönüllüler ve yeni bir stajyer vardı, Debbie, on dokuz yaşında ve üniversitedeydi ve artık hep evde gibiydi. İyi biriydi ve epey çekiciydi ama Sylvie'den başkasını düşünemiyordum.

Ön salon yeniden yapılıncı eskisinden de güzel oldu ve sanki gizli bir operasyonla dekorasyon ekibi tarafından saatler içinde dekore edildi. Babam insanları eve çağırıp onlarla konuşabilsin ve onları para ve destek vermeye ikna edebilsin diye. İnsanlar okul dışında bana bundan bahsedip duruyordu ama okulda kimsenin pek umurunda değil gibiydi.

Hâlâ kötü ruh hallerine büründüğüm oluyordu gerçi. Bazen yataktan çıkasım gelmiyordu. Bitkin hissediyordum. Sadece Hunter meselesinden olduğunu sanmıyordum. Belki kıştı, güneş ve ısı eksikliğinden.

Hunter'ı okulda gördüğümde beri hiçbir şey olmadı. Hunter'ın anne babası Leah ve Edward geçen ay yalnızca bir kere geldi, Hunter onları almaya gelirse diye Carl'ın evine gittim ama Daniel'in söylediğine göre Hunter gelmemiş. Bazen Leah, Edward ve Hunter Noel günü bizi görmeye gelirdi ama bu yıl Leah'nın ailesinin yanına, Yorkshire'a gidiyorlardı, biz de anne tarafımdan dedem, Cheryl teyze ve Charlie, babamın kardeşi Julie, Julie'nin erkek arkadaşı ve Julie'nin bir buçuk hafta sonra, aralığın yedisinde doğacak yeni bebeğiyle Noel'i evde geçireceğiz. Babamın ailesi Noel'i Avustralya'da geçirecek ve annemin annesi, annem benim yaşımdayken ölmüş.

Julie halanın bebeği konusunda hepimiz çok heyecanlıydık. Kuzenimizin olması hoş olacaktı. Hiç gerçek kuzenimiz yoktu. Ayrıca çok da tatlı olurdu. Bebeklere bayılıyordum. Öğrendiklerini, dinlediklerini, seni izlediklerini, gözlerinin ardından seni çözdüklerini görebilirdin. Hem daha önce cidden küçük, yeni doğmuş bir bebeğin yanında hiç bulunmamıştın.

Cinsiyetini öğrenmemişlerdi. Sanırım Julie hala benim durumumu bildiği için. Geçen hafta sonu uğradığında kız ya da erkek olmasını önemsemediğini söyledi. Onunla göz göze gelmedim. Bana bakıyor muydu bilmiyordum. Kız olmasını umuyordum. Ailede hiç kız yoktu. Sanırım Julie içten içe kız çocuk istiyordu. Uğursuzluk gelsin istemiyordu sadece. Fakat bence küçük bir kız mükemmel olurdu. Herhalde yakında öğrenecektik.

Karen

Cuma sabahı. Evdeki huzursuzluk benim hatamdı. Herkes gergindi. Benim önerimdi; aile fotoğrafı çektirmek, beyaz fonlu banal olanlardan, herkesin güldüğü. Steve kampanyanın bir parçası olarak yapabiliriz, masrafını karşılar, birkaç farklı poz çektirebiliriz demişti.

“Noel kartı olarak kullanmak istiyorum, o yüzden şimdi yapmak zorundayız,” demiştim ben de.

Yılın bu dönemi arkadaşlardan ya da meslektaşlardan postayla ne zaman benzerlerini alsam, onları genelde “dandik” (Max), “aptalca” (Daniel) ve “belki biraz 90’lardan kalma” (Steve) diye tanımlayan benimkilerle aynı fikirde olurdum ama içten içe çok tatlı bulurdum. Bu fotoğrafla bir şey yakalamak, aile hayatımızda her şeyin kusursuz olduğu bir an yakalamak istiyordum, her gün başarmayı arzulayacağımız bir mutluluk örneği, nasıl yapacağımızı ya da neyi hedeflediğimizi unutursak diye. Belki saçmaydı. Steve’e tek söylediğim buna ihtiyacımız olduğuydu, o yüzden sabah çocukları okuldan aldık.

Her halükârda Steve kabul etti.

“Birleşik cephe. Aile değerleri. Belki merdivenlere bir tane.”

“Hımm,” diye mırıldandım. “Yani tam olarak onu...”

Ayarlama yapmak için fırladı.

Daniel yeni bir sayfa açmış gibi görünüyordu. Max son zamanlarda okuldaki düş kırıklıklarıyla ilgili onunla çokça konuşuyordu. Sanırım Max biraz hastalanmıştı. Çok yoruluyor ve dışarı çıkıp futbol oynamak yerine evde kalmak istiyordu, o yüzden küçük bir tasarı olarak Daniel’la ilgilenmesi iyi bir şeydi. Daniel’a iyi örnek oluyordu ve onunla fazlasıyla gurur duymaktan kendimi alamıyordum, kendini beğenmiş, annelere özgü bir şekilde. Onsuz ne yapardım bilmiyordum.

Şimdilerde tatlılaşan Daniel kahvaltıdan sonra bulaşıkları yıkamama yardım etti ve konuşmak için mutfakta kaldı. Tarih dersi için yaptığı bir projeden bahsetti, Antik Mısırlılarla ilgili, o sırada Max kötü ve oduncu gömleğiyle içeri girdi. Mutfak masasında yanıma çöktü ve bütün ütülü kıyafetleri karıştırmaya başladı.

“Anne, mavi kazağım nerede?”

Başımı ütülediğim kotumdan kaldırdım. “Ah, bunu giymek zorunda mısın Max?”

“Ne?”

“O gömlek çok eski ve kotun yırtılmış. Hayır, üzgünüm,” dedim kararlılıkla. “Üstünü değiştirmen lazım.”

“Peki,” dedi kuşkuyla, kıyafetlerine bakarken.

Yığının içinden yeni ütülenmiş hâki bir pantolon çıkardım, hâlâ sıcaktı. “Bunu giy ve bu gömleği.”

“Bu pantolonu gömlekle giymem,” diye mırıldandı kınayarak.

“Gömlekle ne giyersin peki?”

Düşündü. “Sanırım gömlek giymezdim.”

“Eh, bir gün işe giderken giymen gerecek, o yüzden alış.”

“Ancak avukatlık gibi bir şey yaparsam,” dedi somurtarak.

Kaşlarımı çattım, onu azarlamayacak kadar şaşkındım. Max hiçbir zaman huysuz biri değildi. “Peki, o zaman, bir tişört seç.”

Tereddüt etti ve ütülenmiş yığından bir tane seçti.

“Üzerindekileri bana ver, kirliye koyayım. Pantolonu bir daha ütüleyeceğim, biraz kırışık kalmış.”

Başını eğdi.

“Hadi bakalım, o kadar zamanımız yok Max,” diye talimat verip onu sıkıştırdım. “Dokuzda orada olmalıyız.”

Max itaatkâr bir şekilde oduncu gömleğini başından çıkarıp ellerini göğsünün üstünde tuttu ve tişörtü giydi.

“Hadi bakalım,” diye acele ettirdim onu.

Başıyla onayladı ve kotunun düğmesini çözdü, hâlâ yavaştı. Kotunu çıkardı.

“Hangi mavi kazak demiştin?”

“Hımm...”

“Hangisi tatlım?”

Telaşlı bir şekilde çamaşır sepetine göz attım.

“Niye Max’in pantolonu ve senin kotunu ütölüyorsun?” diye sordu Daniel bana.

Max pantolonunu istedi ama onu zar zor duyuyordum. Aklimda geç kalmamak, makyajımı yapmak, Steve’in nerede olduğu, Daniel’la olan bu nadide huzuru uzatmak vardı.

“Kırıksıkları düzeltmek için hayatım,” diye cevap verdim Daniel’a. Sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı. “Seninkini de ütüle-memi ister misin?”

“Hımm.” Karton kutudan portakal suyunu yudumlayarak düşündü. “Hayır.”

“Artık alabilir miyim?..”

“Hangi mavi kazağın Max?” diye tekrarladım sabırsızca.

“Anne, tek mavi kazağım, bir tane mavi kazağım var,” diye çıkıştı Max. “Pantolonumu ver!”

Daniel ve ben dönüp ona baktık.

“Derdin ne senin?” diye sordu Daniel.

“Pantolonumu istiyorum sadece,” diye sızlandı Max huzursuzca. Kollarını *boxer*’ının önünde çaprazlamıştı ve stresli görünüyordu.

“Tatlım, pantolonunu ütölüyorum,” dedim. “Sen ütölemek ister misin?” Başını umutsuzca iki yana salladı.

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Max. “Sadece pantolonumu ve kazağımı istiyorum.”

“Kazağını en son ne zaman giymiştin?”

“Offf!” Ellerin saçından geçirdikten sonra tekrar *boxer*’ının üzerine yerleştirdi. “Onu düşündüm herhalde. Bulamadım!”

“Max! Benimle böyle konuşma!” Kaşlarını çatıttı. “Tatlım, sorun ne?”

“Hiçbir şey. Nasıl konuşmayayım?”

“Bağırıyorsun,” dedim teskin edercesine. “Sen hiç bağırırmazsın.”

“Daniel sürekli bağırıyor, hem de çok daha kötü!”

“Evet ama sen bağırırmazsın,” dedi Daniel.

“Tek istediğim lanet pantolonumu giymek.” Max o kadar gülünç bir şekilde homurdanıyordu ki kendime rağmen güldüm.

“Senin bezini ben değiştirdim Max. Çekinmene gerek yok! Ayrıca o kelimeyi kullanma.”

“Max, baksana,” dedi Daniel.

“Ne?”

“Anneye küfür ettin. Artık kötü çocuk sensin.”

Max kolunu uzatıp Daniel’in sandalyesini itti. Kolunun bir kıpırtısıydı yalnızca ama sandalye bir an için yana eğildi, kendini düzeltcekmış gibi yan yattı, sonra Daniel üzerinden kaydı, ağırlığın yeri değişti ve sandalye yere devrildi.

“Aaaaah!” diye hıçkırıklara boğuldu Daniel. “Başım!”

“Max!” diye çığlık attım dehşet içinde, Daniel’i kaldırmak için masanın çevresinden koşarken.

Max’in yüzü buruştu, ağlamak mı yoksa çığlık atmak mı üzere anlayamamıştım. Pantolonunu ütü masasından aldı.

Daniel’a sarılırken gördüklerime inanamayarak onu izledim. “Ne oldu sana?”

“Sandalyeyi düşürmek istemedim,” diye mırıldandı pantolonunu çoraplarının üzerinden çekerken.

“Onu ittin,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Ne oluyor?” diye sordu Steve, mutfığa dalarken.

“Max, Daniel’ı itti,” dediğimi duydum idrak edemedi, sanki yerçekimi kanunları askıya alınmış gibi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Max, pantolonunu giymişti bile.

“Niye yaptın bunu Max?” Steve’in kalın sesi Daniel’in ağlamasını bölmüştü. Steve, Daniel’ı kucaklayıp kaldırdı, ne kadar büyük olsa da. Daniel kollarını babasına doladı.

Dikkatimi Max’e çevirdim. Steve’e baktı, konuşmaya çalıştı ama ne diyeceğini bilemedi. Parmak uçları birbirine değdi ve endişeyle tırnaklarıyla oynadı.

“Özür dilerim,” dedi. Durumla ilgili her şey ona yabancıydı, bize yabancıydı. Max kurallara uyardı. Max öyle biriydi.

Bir anda kendimi çok kederli hissettim. Bu günün bizim için özel olmasını istemiştim. Max mahzun mahzun bana bakıp yüz ifademi okudu.

“Max’in kötü çocuk olması komik, değil mi?” diye yorum yaptı Daniel burnunu çekerken.

Max bundan sonra ne olacağını bilmiyormuş gibi Steve’e döndü.

“Daniel’ı sandalyesinden ittin mi?” diye sordu Steve.

Max hiçbir şey söylemedi.

Sessizce duruyorduk, bir aile portresi gibi.

Sonunda boğazımı temizledim. “On dakika içinde çıkmamız lazım.”

“Max, Daniel’dan özür dilemedi,” dedi Steve.

Max, Steve’in kollarındaki Daniel’a baktı. Dudakları açıldı. Daniel, Steve’e sokuldu. Max kaşlarını çatı. Konuşmadı.

“Max!” diye parladı Steve.

Max yutkundu. Daniel’a baktı ama özür dileyemiyordu. Bekliyorduk. Max bana baktı. Ütüyü kapattım.

“Özür dilerim Danny,” dedi Max yumuşak bir sesle.

“Tamam,” dedim. “Mavi kazağını buldum. Hadi gidelim.”

Max

Fotoğrafların çekildiği gün, kasımın son günü, hava buz gibiydi ve kendimi tuhaf, keyifsiz, mutsuz hissettim. Kalktım, işemek için banyoya yürüdüm, banyo aynasında kendime baktım ve öğürdüm. Hiçbir şey çıkmadı ama sanırım saçımın ve ağzımın görüntüsüyle ilgili bir şeydi. Şeydi... bilmiyordum. Baştan çıkarıcı. Masum gibi. Bakış ile kusma arasındaki zaman, bilinçli düşünce için fazla hızlıydı. Sadece kendime bir bakış attıktan sonra tuvalete döndüm ve midem kalktı, yalnız bir kere, ama kısa bir an için, durumumu bilen insanların beni nasıl görebileceğini düşündüm. Hunter bilen çok az kişiden biriydi ve bana bunu yapmaktan kendini alıkoyamamıştı. Kendini nasıl hissettiğine hiç kafa yormadan baştan çıkarıcı bir şey olarak düşünmek tuhaftı. Sanki cinselliğim bana ait değilmiş ya da benimle ilgisi yokmuş gibi, yalnızca Hunter'ın ya da bana bakan diğer insanlarla, beni nasıl gördükleriyle ilgiliymiş gibi.

Aynada bir an için başka bir dünyadanmış gibi göründüm. İnsanın kendine gerçekten baktığı nadirdir, değil mi? Bir aynaya gözünü sık sık dikmezdin. Bu sabah banyoda, dudaklarımda androjen bir dolgunluk, çenemin uzun eğiminde bir yumuşaklık, belirsiz bir göz, uzun kirpikler ve makyajsızlığı gördüm, kirpikler saçımın arkasından çıkıyordu. Kız gibi görünmüyordum. Oğlan gibi görünüyordum. Ama erkeksi görünmüyordum. Arada bir şeydim ve

normalde bunu görmezdim. Yalnızca döndüğüm sıradaki, başımı kaldırdığımdaki o aç. Beni ürpertmişti. Sapıkları tahrik eden bir insan mıydım, merak etmeme sebep olmuştu. Tahrik edebileceğim tek insan türü bu mu, kısa bir an için merak ettim. Sonra Sylvie'nin bazen bana nasıl baktığını hatırladım ve yeniden iyi hissettim. Kustuktan sonraydı bu, yüzümü yıkadıktan sonra, kapalı tuvalet kapağının üstünde otururken, kapı kilitli, tırnaklarımı çekiştirirken merak ediyordum. Yetersiz, kaybolmuş ve tarif edilemez hissediyordum. Beni anlatan kelimeler gerçek değildi. İnterseks iki gerçek şeyin arasında olmak demekti.

Ayağa kalktım ve işemek için döndüm. Şortumu indirdim ve penisimi çıkardım. Aletimle ilgili gerçek bir sorun yaşamamıştım. Sahip olduğum tek alet oydu. Başka türlüünü biliyordum. Sylvie'yi iğrendirir mi merak ediyordum gerçi.

Ben küçükken doktorlar bana hermafrodit diyordu. Çok sorunluymuştu bu ama kendi içinde bir kelime olarak daha çok seviyordum. Bir şey ifade ediyordu. Bir şeylerin arasında değildi. Antik Yunanca bir kelimeydi. Beni yaşlı gösteriyordu, sanki hep buralardaymışız gibi. Bunu seviyordum.

Fotoğrafi çektikten sonra...

("Harika, muhteşem, kusursuz," deyip durmuştu kadın fotoğrafçı. Danny ve ben birbirimize gergin bakışlar atmıştık.

"İnanılmaz, harika, mükemmel."

İç geçirmiş ve önümdeki küçük omuzların da yükselip düşüğünü görmüştüm. Yanaklarımız acıyana kadar gülümsemiştik.)

...ikimizi de okula bıraktılar. Evde kalabilirdim ama öğleden sonra beden eğitimi vardı. Futbolu kaçırmak istememiştim. Beş kişilik takımlardan oluşan dostluk maçı oynuyorduk.

"Hey, Kaptan, dikkat et!"

Döndüm ve topu ayakkabımın ucuyla yakaladım. Döndürdüm ve karşı sahaya yönelip topu sürerek koştum.

“Koca Tom, al şunu!” Topu Tom’a pasladım, sahanın diğer tarafında açıkta o vardı. Topu aldı ve kaleye yaklaşmışken Küçük Tom’a pasladı, sonra ben sahanın diğer tarafından kaleye koştum ve Küçük Tom topu bana attı. Şut çektim ve gol oldu.

“Çok iyiydi Koca Tom ve Küçük Tom!” diye bağırđım.

“Teşekkürler Kaptan!”

“Tamam seni otuz birci, indireceğim seni.” Marc gülererek beni yere indirmek için geri koştı.

Marc diğer takımın kaptanıydı. Ben, Carl, Koca Tom, Pete ve Küçük Tom iyi gidiyorduk, yirmi dakika kala iki bir öndeydik.

Bölgesel antrenör Matt Baxter okul antrenörümüz Bay Harvey’yle birlikte yan çizgide duruyordu.

Göğsüm acımaya başlayınca düşündüm ama top çarptığını hatırlamıyordum. Morarma var mı diye formamın içine baktım ama hiçbir şey göremedim.

“Max, memelerine bakmayı bırak ve o topun peşine düş!” diye bağırđı Bay Harvey.

Matt hiçbir şey söylemeden yan çizgide çömelmiş duruyordu. Matt’e baktım ve Bay Harvey’nin görmeyeceğđ bir anda yüzümü ekşittim. Matt başıyla onayladı. Top Marc’taydı ve Jim’e geri gönderdi, en iyi savunma oyuncusu Jim, Gary’ye pasladı, Gary önden koşmuştu ve kaleye yakındı. Neyse ki Carl da yakındı ve topu bizim önümüze doğru attı. Ben yakaladım, Koca Tom’a gönderdim, Marc ona koşturunca Koca Tom anında bana geri pasladı. Ben Pete’e pas attım, o da Küçük Tom’a gönderdi, Küçük Tom topu alıp koştı. Sonra Jim onu sıkıştırdı ve top Marc’a döndü. Ben dönüp onun peşinden koştum, sonra da öne geçip mücadele ettim. Top bana doğru kaydı, Marc ayağımın altından kaptı, sonra dönüp kaleye yollamaya çalıştı. Ben topun önüne daldım ve top tam göğsüme çarptı.

“AMAN!”

Top geri sekti ve ben kendime dönüp eğilirken Marc’ın ayaklarının topu götürdüğünü gördüm.

“Topla kendini Walker!” diye bağırdı Bay Harvey.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama göğsüm ağrıyordu. Ezilmiş gibiydi. Omzumun üzerinden baktım. Marc topu kaleye soktu. Berabereydik.

Sabit duruyordum, hâlâ soluklanmaya çalışıyordum.

Matt bana koştu. “İyi misin Kaptan?”

Başımınla onayladım.

“Göğsünde ne sorun vardı?”

“Zedelenmiş sandım,” dedim nefes nefese. “Değilmiş.”

Matt parmaklarıyla işaret etti ve formamın içine bakmasına müsaade ettim.

“Memelerini mi incitmiş?” dedi Bay Harvey, Matt’ın arkasından belirerek.

“Ben iyiyim,” diye mırıldandım.

Matt göğsüme bastırdı.

“Of! Kahretsin!”

“İyi değilsin,” dedi Matt. “Yedek oyuncu!” diye seslendi.

Bay Harvey homurdanıp gözlerini devirdi, başımı kaldırıp ikisine birden baktım.

“Ben iyiyim, gerçekten.”

Okul koçu başını iki yana salladı. “Söz konusu olan senin kahrolası bedeninin Max. Sana dedim, kilo alman lazım, yoksa on sekiz yaş altı takımının seçmelerinden sağ çıkamazsın,” dedi beni öfkelenlendirmeye çalışarak. Dönüp yan çizgiye doğru yürüdü, Mike Dante yedeğim olarak girerken düdüğü çalmaya hazırlandı. Bay Harvey omzunun üzerinden bana seslendi, “Erkek ol biraz Max.”

Kaşlarımı çattım.

“Kulak asma, sadece sahadan çık,” diye mırıldandı Matt. “Noel’den hemen önce kaburgalarını kırmak istemezsin.”

“Ahmağın biri.”

“Evet, eh, kimin takıma gireceğine ya da maçta ne olacağına o karar vermiyor dostum. Sen karar veriyorsun.”

“Offf,” diye sızlandım, diğerleri oynamaya başlarken çimlerde Matt’in yanına oturdum. “Bu okuldan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.”

“Sınav tatiline ne kadar kaldı?”

“Altı ay.”

“Heyecanlı,” dedi Matt. “St. Catherine’s’e mi gideceksin?”

“Umarım,” dedim biraz kasvetli bir şekilde. Sınav gününü düşünüyordum, Hunter’ın elinin hakkıymışçasına omzuma dokunuşunu...

Marc topu uzağa attı ve sahadan uçuşunu başımla takip ettim. Sylvie’nin sahanın karşısında, netbol sahalarının tel örgülerinin yanında durduğunu gördüm, diğer kızlardan ayrı duruyordu.

Giderdim ama maçı izlemem gerekiyordu. Bırakıp gitmem hoş olmazdı, özellikle de Matt buradayken. Fakat elimi kaldırdım ve ona el salladım.

Sylvie

“Selam Sylvie!”

Ben okul kapılarından çıkarken Max Walker ansızın ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Bugün cumaydı ve okul henüz dağılıyordu. Bu öğleden sonra bana yine el sallamıştı, küçük bir çocuk gibi. Bugün keyfi yerinde gibiydi. Gülümseyerek ben de ona el salladım.

“Selam Max, nasılsın?” dedim gelişigüzel.

“Ooo,” diye seslendi Emma yanımdan geçerken. “Max Walker reddedildi ama Sylvie Clark’la şansını bir kez daha deniyor! Yürü be Maxwell!”

Max’e dönüp gözlerimi devirdim ve, “O bir aptal,” diye mırıldandım. Sırıttı. “Benim adım Maxwell değil bu arada.”

“Öyle olduğunu düşünmemiştim.”

“O zaman...” Omuz silkti, büyük bir şeye hazırlanır gibiydi.

“Takılabilir miyiz diye mi soracaksın yine?”

Nefesini bıraktı ve gülümseyerek gözünü uzaklara dikti. “Aman Tanrım, nasıl bildin? O kadar açık ediyor muyum?”

“Cam gibisin.” Şakayla ittiğimde soluğu kesildi. “Kahretsin, canını mı yaktım?”

“Hayır, kusura bakma. Futbolda sakatlandım.”

“Göğsünü mü incittin?”

“Sert oynamayı seviyorlar.”

“Eminim öyledir.” Karşılık olarak gülümsedim ve bir an bir balonun içinde bulduk kendimizi, bana tamamen yabancı bir balon. Demek buymuş, diye düşündüm. *Altın çocuk balonu*. Neler olacağını biliyormuş gibi birbirimize gülümsedik.

Kabretsin. Kabretsin.

Dudaklarını izledim. Güzel saçları bir yeşil gözün önünde rüzgârda uçuştı.

Kabretsin.

Max Walker’dan hoşlanıyorum.

Ben anlamadan ağzımdan çıktı, “Bize gidebiliriz,” dedim.

Max tereddüt etti, bakışları bir an için yana kaydı, sanırım darılmış görünüyordum çünkü telaşlandı, gülümsedi ve sonra, “Hımm. Peki,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordum, ne istediğimden, ne olmasını beklediğimden emin değildim, telaşlı görünmesi beni biraz endişelendiriyordu.

“Evet, iyi fikir!” dedi Max. Bana biraz şaşkın gözlerle gülümsedi ve kente giden patikayı önümden yürümeye başladı.

“Nerede yaşadığımı biliyor musun?” diye sordum, şaşkındım.

“Evet, söylemiştin.”

“Ne zaman?”

“Üç yıl falan önce, yüzme dersinde.”

“Yok artık, nereden hatırlıyorsun?” dedim inanmayarak ve Max kıkırdadı, öne geçti, ben de onu takip etmeye başladım, kıyıma giden kahrolası bir kuzu gibi, nefes alan herhangi bir kızın peşindeki azgın ergen çocuk gibi, altın çocuğun peşindeki kıkırdayan bir Emma ya da Laura ya da Maria gibi.

Kabretsin.

Max

Sylvie'nin evi güzel, yarı müstakil Viktoryen bir evdi, eminim babam bayılırdı. Bizim ev gibi, aslında pek kullanmadıkları bir ön kapıları, onu çevreleyen epeyce büyük bir taş vardı. Evin arka tarafında bir kapı mutfığa açılıyordu, yine bizimki gibi. İçeri girdiğimizde, bizim eve adım attığımız anda yaptığımız gibi botlarını çıkarıp atmak yerine mutfığa yönelip devasa bir fırının ve kocaman, saf meşeden bir yemek masasının yanından geçti ve evin arkasına açılan kısa bir merdivenden indi. Sonradan, ön holde çok daha büyük bir merdiven olduğunu keşfettim ve Viktoryen zamanlarda hizmetçilerin çıktığı merdivenlerde yürüdüğümüzü anladım.

“Annenler evde mi?” diye sordum.

“Yoo,” dedi. “Ama gelirlerse, birinin adı David, diğerininki Bennu. İkisi de muhtemelen geç saatlere kadar üniversitede olacaklar ama. Babam Eski Mısır Bilimi yüksek lisansı yapıyor, annemse arkeoloji profesörü.”

“Ailen Mısırlı mı?”

“Hımm, evet, annemin ailesi. Ama babam Eski Mısır’la ilgili acayip büyük bir araştırma projesiyle uğraşıyor. Takmış durumda.”

“Çok iyi, neyle ilgili?”

“Eski Mısır’da Ma’at’ın rolünün bugünkü demokratik toplum felsefesine uyarlanması.”

“Vay.”

“Ma’at kader ve evrensel denge anlayışı demek. Gerçek bir mat filan değil.”

“Peki.” Sırıttım.

Karşılık olarak o da sıırttı, sonra da kaşlarını çattı.

“Yani bence.”

Odasına gittim ve etrafıma bakındım, burnumu sokmamayı sonradan hatırlamıştım. Ayakkabılarımı ve montumu çıkardım, sonra çalışma masasının sandalyesine oturdum.

“Yatağa oturabilirsin,” dedi.

“Ha, teşekkürler.”

“Sen nazik, basit bir çocuksun, değil mi Max?” dedi Sylvie tuhaf bir şekilde sırıtarak.

Gülümsedim, aslında neyi kastettiğini anlamış değildim. “Sence ben basit miyim?” dedim ve güldüm.

“Aptal demek istemedim,” diye cevapladı.

Sonra gözleri buğulandı ve beni öpecekmiş gibi bana doğru eğildi, ben de, “Alkolün var mı hiç?” diye sordum.

“Hı?”

“Bir oyun oynayabiliriz,” dedim, odada gözlerimle bir şişe arayarak. “Mesela *Family Guy*’da Meg her konuştuğunda içmek zorundayız gibi. Kablolü televizyonun var mı?”

“Bu uzun bir oyun olabilir. Seni partilerde kafan bir milyon gördüğüm olmuştur. Çok mu içersin?”

“Pek sayılmaz. Sadece... çok içemiyorum.” Sırıtarak omuz silkdim. “Hafif sıkletim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ben azaltmaya çalışıyorum. Ama rom severim. Gidip getireyim.”

“Tamam,” dedim fazla neşeli bir havayla, o da, “Burada bekle,” dedi ve sonra odadan çıktı.

Kollarımı dizlerime doladım ve sabırla, itaatkâr bir şekilde yatağında oturdum.

Gerçekten güzel bir odaydı. Duvarlar koyu vişne kırmızısıydı, ahşap parke de neredeyse aynı renkti. Büyük değildi ama küçük de sayılmazdı; boyutu iyiydi. Yatağı çift kişilikti, bu da beni azıcık endişelendirdi, odanın iki penceresi vardı; biri masasının üzerinde, diğeri yatağın diğer yanında. O pencerenin önünde oturma köşesi duruyordu. Bir sürü şiir kitabı ve tonla kıyafeti vardı, hepsi askıya asılmıştı. Pencerede siyah bir sfenks oturmuş beni izliyordu.

Biraz endişeliydim. Orası tamamen iyileşmişti, o sorun değildi. Ama belli ki hâlâ tuhaftı. Bir şey yapmam mümkün değildi, o yüzden sorun değil ama şöyle bir şey var ki ilerleyebileceğimiz bir duruma girdiğimizde ve sonra ben çekildiğimde ya da ellerini çektiğimde ya da diz çökmelerine falan izin vermediğimde kızlar hep hayal kırıklığına uğruyordu. Bu birkaç kere olmuştu.

Kızlarla ilk çıkmaya başladığımda, seks ve oral seks sorun değildi çünkü on dört yaşıydık ve kimse yapmıyordu. Sadece öpüşürdük. Bir yıl boyunca Anna diye bir arkadaşım vardı, sonra taşındı ve birkaç ay Lee diye başka bir kızla çıktım. Sonra, yaklaşık altı ay önce, herkes daha fazlasını beklemeye başladı.

Lee çok iyi, komik ve cidden alışılmadık biriydi. Sörf yapmayı severdi ve uzun, hippie tarzı, önlerinde doğal açık sarı tutamları olan kahverengi saçları vardı. Eskiden parkta ya da kentteki çörekçi dükkânında takılırdık ya da Kinema'da, Hemingway'in bağımsız sinemasında. Ayrıca bilgisayar oyunlarını da severdi. Sürekli küfredirdi ve evde küfür etmemize izin yoktu, tabii o yüzden bu huyuna bayılırdım. Daniel'la da iyi anlaşırdı.

Bir şubat gecesi Lee'yle parktaydık. Yakındaki evlerden gelen ışık olmasa ortalık zifiri karanlık olurdu. Her zamanki gibi öpüşüyorduk ve her zamanki gibi harikaydı, sonra aniden elimi göğsünden çekti ve eteğinin altına koydu. Doğal olarak bunun muhteşem olduğunu düşündüm. Bir süredir çıkıyorduk ve hazır-dık. Çok nazik olmaya çalıştım. O noktada ona yaptığım şekilde kendime hiç dokunmamıştım, o yüzden şaşırtıcıydı ve bir o kadar seksiydi. Sertleştım. Ben anlamadan pantolonumun fermuarını açmış

iç çamaşırımı indiriyordu. Eli penisime uzandığında viyakladım ve sıçrayarak ondan uzaklaştım.

“Ne oluyor be?” dedi Lee, saçları rüzgârda dalgalanırken nefesi göründü.

Bir şey diyemedim. Bana dokunmasına, oradakini, eksik olanı bulmasına izin vermeyecektim. Açıklamamın bir yolu, buna uygun bir terminoloji yoktu. O noktaya kadar bunun kızlarla hayatımı nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim bile. Tek bildiğim interseks olduğumdu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aslında hâlâ bilmediğimi düşünüyordum şimdi, kaşlarını çatarak.

Lee tekrar sordu.

“Ne oluyor Max? Canını mı yaktım?”

Başımı iki yana salladım.

“Sana dokunmamı istemiyor musun? Bir şey söyle.”

Onunla göz göze gelemedim. Çok utanmıştım. Aklımdan geçen şeydi, *Lee, orada ne olduğunu bilseydin, asla bu işe girişmezdin. İğrenirdin.*

Eşcinsel insanlar okulda alay konusu olurdu, travestiler alay konusu olurdu, dar üstler giyen oğlanlar ve spor yapan kızlar alay konusu olurdu. Bana ne yapacaklardı? Lee’ye güvenmiştim ama ona söyleseydim ve haber bir şekilde yayılsaydı ölürdüm. Hayatım biterdi. Kimse bana aynı gözle bakmazdı. Lee bakmazdı. Ailesi bakmazdı. Benden nefret ederlerdi.

Lee çok sinirliydi.

“Kendimi ne kadar boktan hissettiğimi biliyor musun?” diye terslemişti beni. “Senin için aşırı özel bir şey yapacaktım, hem de parmaklarını daha yeni içime sokuyordun ve şimdi konuşmak bile istemiyor musun kahrolası?”

Bir elimi gözlerime siper etmiştim. Başımı tekrar iki yana sallamıştım, sessiz bir özür gibi, sonra dönüp fermuarımı çekmiştim.

Arkamı döndüğümde parkın kilitli kapısındaaydı, üzerine tırmanıp dışarı çıkmıştı.

Lee'den sonra insanlarla yalnızca vakit geçirmek için takılmaya karar verdim. Bir daha kimsenin kalbini kırmak istemiyordum, o yüzden arkadaşça davranacaktım ve sonra kesinlikle hoşlandığımı ve gecenin sonunda öpmeden duramayacağımı insanları öpecektim. Bunu yapmaya başladığımda onlara, "Ağırdan alalım," derdim ama fark etmediğim şey, hepsini zaten yapmış, aşmış ve olayı büyütmediği için beklemeyi dert etmeyecek bir piç olduğumu ima ettiğimdi. Herkes Lee'yle olduğumu biliyordu, bu da beni tecrübeli gibi gösteriyordu. Bu, iki nedenden dolayı sorunluydu:

Benimle çıkmak değil, sadece takılmak isteyen insanlara seks yapmaya kesinlikle hazır olduğum izlenimi veriyordu, birkaç saat, gün ya da hafta sonra, öpüşmeyi, el ve ağız işlerini hallettiğimizde.

Çünkü yakınlık kurduğum kişiden cidden, cidden hoşlansam bile, özellikle de onların benden hoşlandığını düşünüyorsam, onlara âşık olmama izin veremezdim ya da onların bana âşık olmasına çünkü o zaman zaten seks yapmak isteyeceklerdi çünkü benim çok yaptığımı düşüneceklerdi, diğerleri gibi.

Ve onlarla seks yapsaydım, okuldaki herkes ne olduğumu öğrenirdi. Sonra herkes bana işkence ederdi, geçen yıl eşcinsel olduğunu söyleyen Samuel Collins'e yaptıkları gibi ya da bu yaz o partide Ellie Panger, Katie Fox'u öptüğünde yaptıkları gibi. Katie herkese Ellie'nin kendini fazla kaptırdığını söylemişti. İnsanların tüylerini ürperten başka bir cinsellik/cinsiyet meselesi olacaktı, zaten cinsellik ve cinsiyetle ilgili soruların insanların neden tüylerini ürperttiğini sormak anlamsızdı, toplumu suçlamak ve değişmesini istemek de anlamsızdı çünkü liseyle ilgili ve dedikodu yapan sürtüklerle ve çıldırıp Samuel gibi insanların bütün futbol takımına gönlünü kap-tıracağını zannedenlerle ilgili hiçbir şey değişmeyecekti. Gelecek sene okulumu hiçbir şey değiştirmeyecek ve insanların hakkımdaki gerçeği bilmesi sorun olmaktan çıkmayacaktı. Herkesi bilmek

istemekten vazgeçirecek, konuşmaktan vazgeçirecek ve... sanırım iğrenmekten vazgeçirecek bir değişiklik gerçekleşmeyecekti.

Artık bir kızı öptüğümde sadece ellerini o bölgeden uzaklaştırıyordum ya da öpmeyi tamamen bırakıyordum ve içeri geçmeyi, bir içki içmeyi teklif ediyordum. Sanırım bekâretimi kaybettim zaten. Hunter olayının bir artısı bu herhalde. Bâkir ölmeyecektim. Kahretsin. Bekâretimi kaybetmişim. Öylece gideceğini düşünmemiştim.

Asrın en yetersiz ifadesi.

Başımı dizlerime yasladım ve Sylvie'nin büyük kırmızı yastıklarına ve yatağının başına yaslanmış oyuncak ayısına baktım. Sylvie'yle olup biten farklıydı. O farklı biriydi. Ben onunlayken farklıydım. Onu öpmek istemiyor değildim çünkü gerçekten istiyordum ama şöyle ki diğer şeyleri daha çok istiyordum. Onunla vakit geçirmek istiyordum. Konuşmak istiyordum. En iyi arkadaşı olmak istiyordum. Bu da her şeyi çok daha karmaşıklılaştırıyordu çünkü beni eve davet ettiğinde, aklım olacıklardan endişeliyken bile bacaklarım beni heyecanla oraya taşıdığı ve evine gitmeyi kabul ettiğim anlamına geliyordu. Onu incitmek istemiyordum. Benden nefret etmesini istemiyordum. Ve evet, kıyafetlerimi çıkarmayacak olsam da öpüşmenin ötesine geçemeyeceksem de bu sefer gerçekten, gerçekten istiyordum. Bütün bedenim bununla karıncalanıyordu.

Sylvie'nin yatak odasındasın, dedi beynim.

Aynen.

Yapacak mısın onunla?

Hayır, nasıl yapabilirim?

Ah, devam etsene. Yüzünü saçına gömmeyi o kadar istiyorsun ki.

En kötü ne olabilir?

Çıglık atıp kaçabilir ve herkese anlatabilir.

Yapma ama, senden hoşlanıyor! Belki öyle olmaz. Nasıl tepki vereceğini nereden biliyorsun?

Biliyorum.

Ama...

Lütfen bu konuda konuşmayı kes, yoksa beni onun odasında ağlatacaksın.

Son zamanlarda çok duygusallaştın.

Biliyorum.

Duygusallaştın, göğsünü incittin, kusuyorsun. Bir sorun olmadığına emin misin? Yine o eylül gecesini mi düşünüyorsun? Hunter'la olan?

Kapa çeneni!

“Selam.”

Sylvie geri geldi.

“Rom ve kola ister misin?”

Başımla onayladım, gülümsedim, fincan için elimi uzattım ve elimin titrediğini fark ettim.

“Kesinlikle bir ya da üç taneye ihtiyacım var şu anda,” dedim.

Bence gergin olduğumu gördü, o yüzden bana acıdı ve televizyonu açtı.

“Ne yapabileceğimizi düşünüyordum. *Tech Dog* oynamak ister misin?”

“Tabii ki,” dedim kurmasını izlerken. “Kardeşim video oyunlarına bayılır. Hep oynarız.”

“Süper,” dedi ve kumandayı bana uzattı. Birlikte yere oturduk. Dizlerimiz birbirine değdi, parfümünün kokusunu alabiliyordum, ne kadar güzel kokuyor diye düşünmekten kendimi alamıyordum ve buradan gitmek istemiyordum.

Sylvie

“Çok sarhoşsun.”
“Değilim.”

“Ah Max...” Yüzünün çevresindeki saçı okşadım ve ona takıldım. “Hafif sıklet çıktın.”

Tech Dog oynayıp birkaç rom ve kola içtikten sonra Max’in epey sarhoş olduğunu görüp şaşırdım. Yumuşacık ve sevimliydi ve son birkaç oyun sırasında başını omzuma koyup durdu.

Ben, “Böyle oynarsan beni yenemezsin ki!” modundaydım.

“Seni asla yenemeyeceğim, fazla iyisin,” dedi.

“Yorgun musun?” dedim.

“Hayır.” Max başını iki yana salladı. “Saçını seviyorum.”

“Saçımı mı seviyorsun?”

Başıyla onayladı ve dikkatle ekrana baktı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. “Güzelsin.”

Utangaçlığına kahkahayla güldüm. “Güzel miyim? On birinci sınıf partilerinde herkesle yiyişen Max Walker nerede? Üzerime filan atlamayacak mısın?”

“Ben insanların üstüne atlamam.”

“Evet, tabii!”

“Atlamıyorum! Onlar atlıyor,” dedi ve güldü, kibirli değil, neşeli ve histerik bir şekilde, kulağa iğrenç geldiğini biliyormuş ve bu yüzden, şaka olsun diye söylemiş gibi.

“Biliyor musun,” diye mırıldandım onu süzerken, “insanlar seni yanlış tanıyor.”

“Neden? Ne diyorlar?”

“Ah, bilirsin işte. Senin... kendini bir şey sandığını sadece.”

“Ne?” Max cidden alınmış göründü. “Kim dedi bunu?”

“İıı.” Bunu söylememeliydim diye düşünerek omuz silktilim. Niye herkesi iğneliyordum ki? “İnsanlar işte.”

“Ama ben konuştuğum herkesle iyi anlaşıyorum. İnsanlara nazik davranmak ve iyilik yapmak için kendimden ödün veriyorum,” diye mırıldandı. “Kim dedi bunu?”

“Sadece... Emma’yla Laura.”

“Ha,” dedi Max üzülerken. “Bu hiç hoş değil. Niye böyle düşünüyorlar?”

“Hımm...”

“Öyle bir izlenim mi yaratıyorum?”

“Şey... hayır.”

“Ne o zaman? Anlamıyorum.”

Ona baktım. Fazla içince aşırı üzülen insanlara benziyordu.

“Bak, açık konuşmak gerekirse, hımm... kahretsin.” Yüzüm kızardı, utandım, bu hiç benlik değildi. “Bence sebebi senin... yıkışıklı olman.”

“Ne?”

“Hım.” Boğazımı temizledim. “Yakışıklı.”

Max aniden sırtıp bana döndü. “Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

“Şey... Yani Emma’yla Laura öyle buluyor demek istedim.”

“Ha,” dedi ve yatağa yaslanıp oyun kumandasını kurcaladı. Karakteri bir çitten atlayıp mantar yedi. Kafası karışmış görünüyordu. “Ha.”

İç geçirdim. “Max?”

“Evet?”

İstemeye istemeye itiraf ettim, “Ben de seni yakışıklı buluyorum.” Max beni süzdü ve zihninde ölçüp tarttı.

“Haaa,” diye gülümsedi rahatlamış gibi. “Güzel. Öyle deyince belki bulmuyorsundur sandım.”

“Saçmalama.” Onu izledim, yavaşça bana döndü ve bakışımı yakaladı, sonra utanarak başını eğdi ve biraz kızardı. Zamanın geldiğini hissettim ve kumandamı kenara atıp onunkini de elinden aldım ve onu ayağa kaldırdım. İstedğim zaman çok doğrudan olabiliyordum. Doğrulup ayaklandı, sonra onu tekrar yatağa ittim ve kıkırdadı.

İşte o zaman saçını okşadım ve hafif sıklet olduğunu söyledim.

Yeni biriyle çıktığında yaşadığın gerginliği o anda mahvetme, bütün o kalp kırıklığına kendini yeniden açma korkusu hissettiğin an işte buydu. Gözlerimi kapadım ve zihnimde o korkuyu bir kamyon gibi ezdim. Gözlerimi yeniden açtım ve Max’e baktım. Üzerine eğildim.

Sırıttı ve yüzü bir anda yumuşadı, sanki bütün akşam ara yaptığı gibi belli belirsiz gerginleşti, sonra elimin yüzünden uzaklaştığını fark etti ve ikimiz de elimin tişörtünün üzerinden düz karnına dokunuşunu izledik. Elimin altındaki sert kası hissedince heyecanla ürperdim. Parmaklarım, okul pantolonunun fermuarına indi. Avucum ince kumaşın üzerine yaslandı ve sonra ne yaptığını bilir şekilde aşağı bastırıp avuçladı. Kumaş kıpırdadı ve altındaki şekli ortaya çıkardı. Sertle yumuşak arasında yarı yolda hissettim onu. Max nefesini verdi ve onu nazıkçe okşadım.

Çift kişilik yatağıma sırtüstü uzandı, kolları yukarıda, parmakları büküldü. Sol kolu yukarıya gerindi ve döşegün ucundan yakaladı. Gözleri elimden gözlerime kaydı, yüksek sesle yutkundu ve birbirimizin yüzünü, sonra benim elimi izlemeye başladık. Derin nefesler alırken göğsü yükseldi ve tişörtünden kaburgaların, gergin bir karnın, göğsünün ortasından inen hafif kasların hatları görüldü. Gözleri bir an için kapandı ve pembe dudaklarının ayrılıp genişlemesini izledim. Bana bakıyordu. Gözlerinin yeşili inanılmazdı. Altın yeşil gibiydi. Elim aletinin aşağısına doğru inerken sağ eli alnına gitti, kaşlarını çattı, bana doğru dönüp sağ

koluna dayandı, pembe dudakları bana doğru hareket etti, sol eli yataktan uzaklaşıp boynuma dokundu, Max Walker'ın dudakları benimkinin üzerine kapandı ve nazikçe üst dudağımı, sonra alt dudağımı öptü, sonra ikisini birden. Tadı Toby'den daha tatlıydı. Dudakları daha yumuşaktı. Kirli sakalı yoktu. Parmaklarını nazikçe boynuma doladı, beni kendine bastırdı ve başparmağı yanağımda gezindi. Dudağını azıcık ağzıma bastırdı, sonra biraz daha ve bir ritim tutturdu, dudakları hâlâ yumuşak, tatlı ve dolgun öpüşmeye devam ettik. Dilimi ağzına bastırdım ve ağzı açıldı, kabul etti, davetkâr ve sanki üzerinde baskı kurmuyor gibi. Alnı kırıştı ve hafifçe nefesi kesildi, ardından boynumdaki eli, pantolonumdaki eline hareket etti ve parmaklarımız düğümlendi. Bana yaslandı, bacaklarımız birbirinin arasında kaydı ve elimi arkamdaki yastığa götürdü, böyle sırtüstü uzandım. Bunu yumuşakça, dudaklarımdan ayrılmadan yaptı. Sarı saçları yukarıdan tenimi okşadı. Sol elimi yüzüne koydum ve yanağıyla saçının arkasını tuttum. Bana dayanmış göğsünün sertliğini hissettim. Başka bir şeyin daha sertliğini hissediyordum. Sağ elimle tekrar dokunmak için bir hareket yaptım ama Max beni nazik fakat kararlı bir şekilde yastığa bastırdı. So-murttum. Sol elimi kıpırdatmaya çalıştım ama onu da aldı, tuttu ve bana tatlılıkla gülümsedi. Pes ettim, onu okşamaya çalışmaktan vazgeçtim ve yeniden öpüşmeye başladık.

Max

Ahh. Neredeydim ben?
Uyandığımda kendimi miskin hissediyordum ve midem bulanıyordu.

Ah, Sylvie'yleydim. Çok güzel görünüyordu. Çok güzel kokuyordu.

Aman Tanrım, saat sabah sekiz buçuk olmuş! Sekiz saat falan uyumuşuz. Hâlâ çok yorgun hissediyordum. Kıpırdamak istemiyordum. Kolumda uyuyakalmıştı. Saçı gün ışığında altın rengiydi ve güzel bir kıvrıcıklığı vardı. Ev sessizdi.

Boş elimle telefonuma uzandım. İyi, dün gece anneme mesaj atıp Carl'da kaldığımı söylemişim, o da tamam demiş. Vay be, bunu hatırlamıyorsam amma içmişim demek ki.

Yere baktım.

Ha. Yalnızca birkaç rom ve kola şişesi. Romun çoğu duruyordu. Vay be. Midem bulanıyordu. Kolumu kurtaracaktım... yavaşça... yavaşça. İşte oldu. Midem gerçekten bulanıyor muydu? Hayır.

Bir saniye.

Aman Tanrım. Yavaşça yatakta doğruldum ve elimi ağzıma götürdüm. Sallanarak ayağa kalktım, başım dönüyordu ve kendimi garip hissediyordum. Yatak odasının kapısını açtım ve karşıdaki

kapının altında karo bir zemin gördüm. Rahatlayarak kendimi içeri attım, tuvaletin kapağını kaldırdım ve kustum.

Eyvah. Geçen sabah da çıkarmıştım.

Dönüp kapağı indirdim, kapağın üstüne oturdum ve sifonu çektim.

Eyvah.

Bir süre düşündüm. Bir saniye önce mahmur ve yorgundum ama şimdi ayılmıştım. Zihnimde bir hesap yaptım.

Lavaboya eğilip ağzımı yıkadım, sonra tekrar sessizce Sylvie'nin odasına döndüm. Yeni uyanıyordu.

"Gitmem lazım," diye fısıldadım.

"Yaa." Kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Evet. Gitmem lazım sadece. Bugün... büyükannemleri ziyaret edeceğiz."

Doğrulup uykulu gözlerini kırıştırdı. "Cidden mi?"

Duraksadım. "Şey, hayır, aslında değil. Midem bulanıyor." Kazağımı giydim, okul kravatımı ve ceketimi alıp çantama tıktım. "Özür dilerim."

"Ha. Sanırım... çok mu içtik?"

"İı, evet," dedim çantamı sırtıma takarken.

"Peki." Kararsız görünüyordu.

Daha fazlasını söylemek istiyordum ama acelem vardı. En iyi sırtışımla baktım ona, midemi tuttum, kendimi tekrar kusacakmış gibi hissediyordum. "Görüyoruz. Kusura bakma," diye mırıldandım ve çıktım.

Eczane yolumun üzerindeydi. Süpermarkete gidebilirdim ama orada annemle babamı tanıyan bir sürü insan vardı. Ben onları tanımıyor olabilirdim ama onlar kim olduğumu biliyordu. Eczane küçüktü ve oraya pek kimse gitmezdi. Bulantı hissi kaybolmuştu ama midem yine de hassastı. Eczanenin kapısından girdim ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için çevreme bakındım.

Testler prezervatiflerin yanındaki reyondaydı. Hızlıca bir tane aldım ve başım eğik, kasanın üstüne attım.

“Selam Max.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

“Selam Emma,” demeyi birkaç saniye sonra başardım ve ona tereddütle gülümsedim.

Emma Best zorla gülümseyip fiyatı girdi. Testi aldı ve kasanın altından bir poşet çıkardı.

“Poşet?”

“Evet, lütfen.”

“Ee, kim için bu?” Poşeti uzattı, almak için uzandığımdaysa geri çekti. “O zaman şimdi Sylvie’yle tam çıkıyor gibi misiniz?”

Çenem gerildi. Gülümsemeyi kestim. “Niye soruyorsun?”

“Evet.” Gözlerini devirdi. “Hiçbir sebebi yok yani Max, hiçbir sebebi yok. Gebelik testi on dört sterlin doksan dokuz sent, çok teşekkür ederim.”

Ona bir yirmilik uzattım, kasaya koyarken poşeti tuttu.

“Bilgin olsun Max; biz kızlar birbirimizi kollarız, o yüzden onu terk edip sonra başka biriyle olabilmeyi bekleme.”

“Ne?” dedim inanamayarak. “Sadece bir test alıyorum Emma. Hiçbir şeyin kesin kanıtı değil bu.”

“Sadece söylüyorum. Sylvie’nin bebeği olursa herkes senden olduğunu bilecek.” Para üstünü uzattı, tezgâhın üzerinden uzandım ve içinde testin olduğu poşeti elinden çektim.

“Tamam, her neyse, kimseye söyleme yeter,” dedim tersleyerek. “Sylvie için değil zaten,” diye ekledim mırıldanarak.

“Ne? Kaç kişiyle yatiyorsun?” diye ciyakladı, onunla baş edemeyerek hemen oradan çıktım. “Takıldığın birkaç ismi sayayım hemen Max, seni erkek sürtüğü.” Arkamdan seslendiğini duydum, ben mağazadan çıkarken liste yapıyordu, hemen hemen şöyle bir şey: “11S’den Maria, Marissa King, Sam Baines, Carla Hollis, Nats B, Karina C, Anita Singh, Olivia Wasikowski, Becky P, Anna Svensson, 11B’den Coralie, Sarah M, Rosie C...”

Aptal sürtüük.

Karen

Aralık ayının ilk birkaç günü keskin ışık huzmelerini beraberinde getirmişti: Narin, soluk, yoğun ışınlar havada uçuşan toza vurup onu ortaya çıkarıyordu. Yılın bu zamanına bayılıyordum; alçak güneş, kısa günlerin ve soğuk havanın keskin mutluluğu. Toza özel bir sevgi besliyordum. Bir kere bir yerde, evlerimizdeki tozun hemen hemen hepsinin ölü insan derisi olduğunu okumuştum. Toz bizdik; Steve, oğullarım ve ben. Kendi derimizin kasırgasında yaşıyor, bu evi yuvamız haline getiriyor, parmak izimizi ona geçiriyorduk. DNA'mız şöminenin rafında duruyordu.

En azından yarın temizlikçi kadın gelene ve tozunu alana kadar.

Cumartesi sabahı küçük oturma odasında uzanmaktan kendimi alamadım, bitkinlikle ve rahatlamayla iç geçirip Steve'in ekibi içeri girmesin diye büyük, eski kapıyı, garip metal anahtarla hiç ses çıkarmadan kilitledim. Eski kanepenin rahatlığına karışmaktan ve ışığın odaya biriktiği, tozun içinden geçtiği anı izlemekten kendimi alamıyordum. Işığın ardında, telaşlı, zorlu bir günde çektiğimiz yeni aile fotoğraflarımızdan biri vardı. Hepimize baktığımda bu aileyi yarattığıma hâlâ inanamıyordum, bu kadar yaşlandığıma, biri artık delikanlı olan o iki oğlandan benim sorumlu olduğuma inanmakta zorlanıyordum.

Max doğduğu andan itibaren Max'ti. Ürkek bir çığlık attı, sonra gülümsedi ve gülümsemeye devam etti. Bütün gece uyudu, doğru düzgün sızlanmadı ve aza kanaat etti. Steve bazen bu konuda endişelenirdi. Max hiçbir şeyi olmadan mutluydu. Steve onun bir şeyler istemesini dilerdi. Bunu anlıyordum ama minnettar olmak ve yaygara koparmamak bence önemliydi, Max de çok minnettardı ve yaygara koparmazdı.

Sonra Daniel geldi, sızlandı, homurdandı, bize sırt çevirdi, sütü kabul etmedi ve oyuncakları fırlattı.

Doğru, onlara biraz farklı gözle bakıyordum; Daniel hormonal bir saatli bombaydı, Max ise... değildi.

Max ateşlenemeyen bir silahtı. Diğer ergenlerle aynı hormonal sorunları yaşamıyordu; istikrarlı ve değişmezdi. Bazı yönlerden asla büyümeyecekti. Asla çocuk sahibi olmayacaktı. Bu berbat bir şeydi. Bu şekilde düşünmem korkunçtu ama onu başka türlü görmek için hiçbir nedenim olmadı. İstikrarlı, değişmez biri oldu her zaman ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Cebimden bir mendil çıkardım ve yanaklarımdan dökülmeye başlayan gözyaşlarını sildim. Oğullarım için neyin ters gidebileceğini son zamanlarda çok düşünüyordum ve Max'in ruh halinde bir değişiklik fark ettiğim için bu beni korkutuyordu. Max için ne zaman telaşlansam, duygu durumum anında doğumunun ilk yılındaki kendimi toparlayamadığım, onun için endişelenmekten hastalandığım haline bürünüyordu. Normal, işler durumda bir bebek bile doğuramayan o anne gibi hissediyordum, her ne kadar bunun mantıksız olduğunu bilsem de. Doktorların yüzünü hatırlıyordum, dehşet içinde, endişeli, ciddi...

Evet, Max son zamanlarda huysuzdu. Belki testosteron sonunda doğal yollarla devreye giriyordu ama bunu kabullenmek istemediğimi fark ettim. Başımı iki yana sallarken buldum kendimi. Onu hiç perişan görmemiştim, hiç kötü davrandığına tanık olmamıştım. On dört yaşındayken bir gece, bütün o hormon iğnelerinden sonra olmuştu bir kez, zaten iğneleri bırakmamızın sebeplerinden

biri buydu. Max'te bütün hormonlar doğal yollardan dolaşmıyorsa, dışarıdan eklemenin anlamı neydi? Huysuz bir çocuk istemiyordum. Benden nefret etmesini istemiyordum. Onu üzen bir şeyi ona veren kişi olmak istemiyordum. Diğer ergenler gibi olmamasını seviyordum. Bu kadar yakın olmamızı seviyordum ve onu ergenliğe kaybetmek istemiyordum. Testosteronla dolu değildi, her an azgın değildi, ergen oğlanların çoğunlukla olduğu gibi kızışmış yük hayvanına dönüşme, ilaç alma, kızların başını belaya sokma ihtiyacı hissetmiyordu. O yalnızca Max'ti. O yalnızca benim kusursuz, güler yüzlü, şikâyet etmeyen, zeki, tatlı, güvenilir Maxy'mdi. Son zamanlarda bu halde olmasından nefret ediyordum. İliklerime kadar nefret ediyordum bundan. Bu bana kendimi rahatsız, yanlış, dehşet içinde hissettiriyordu. Ve bunu düşününce ne kadar korkunç olsa da büyümesini istemediğimi fark etmiştim. Danny'nin yaptığı gibi beni itmesini istemiyordum.

Bunu düşünmeyi bırakmak zorundaydım çünkü yaptığım hiçbir şeyin en sonunda benden uzaklaşmasını engelleyemeyeceğini biliyordum. Tenimin altındaki her hücreyle buna direnebilirdim ama bir gün Max bizden uzaklaşacaktı ve onu şimdiki kadar iyi tanıyamayacaktım. İçsel telaşımı görmezden gelmeye, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Evimin seslerini dinledim. Cumartesi sabahının seslerini fark ettim, yıllar içinde çok az değişen ama şimdi çok farklılaşmaya başlayan. Mutfakta çocuklar yerine Lawrence ve Debbie'yi duya-biliyordum, Steve'in kampanyasını tartışıyorlardı. Su kaynıyordu ve tezgâha dizilen fincanların tıkırtısı alçak sesli mırıltılara karışıyordu. Eski kazanı sökmeye bir tesisatçı gelmişti. Alçak sesli bir homurtu ve birbirine değen aletlerin metalik sesini duyuyordum. Radyo lavabonun arkasındaki pervazda hafif hafif çalıyordu. Üst katta Max yoktu ama cumartesileri buna genelde futbol maçları sebebiyet veriyordu, ben de ya gidip onu izliyor ya da dönüşünü gözlüyordum. Bana sarılmasını, soğuk yanaklarını, çamurlu çorapları ve tişörtüyle içeri girmesini, sonra üstündekileri silkelemesini

iple çekiyordum. Şu an ise üzerimde kalayimsı silahların boğuk seslerinin kesildiğini duydum ve Daniel'in oyununu oynamaktan yorulduğunu anladım. Sahiden de ayakları merdivenlere hafif hafif vuruyordu; hafif ve yavaş ayaklar Daniel'in, yumuşak, hızlı fakat daha ağır sesler Max'in, gürültülü, kararlı ve vura vura inenler Steve'indi. Sanırım ben istediğimden daha ağır hareket ediyordum.

Biri kapıyı çaldı.

"Bir dakika hayatım!" diye seslendim.

Aynada yüzümü kontrol ettim, gözümün altındaki akmış rimeli sildim ve kapının kilidini açtım. Daniel'in kıvrıcık saçlı kafası belirdi.

"Merhaba Robot Anne."

"Merhaba Robot Oğlum," deyip onu içeri aldım ve kapıyı arkasından kilitledim. Çevresine, burada yaşamıyormuş gibi bakıyordu. "Robot kucaklaşması ister misin?" diye sordum ümitle.

"Robotlar insan şefkatine karşılık vermez."

"Robotların insan vücudunun ısısına yanıt veren enerji sistemleri olduğunu duydum. Belki yanıma uzanırsan, enerjin *World of War*'un bir sonraki seviyesi için yeniden dolar."

Kanepeye oturdum ve yanımdaki yere hafifçe vurdum.

"Hayır teşekkürler," dedi. "Aslında *Living Dead 10: Annihilator* oynuyorum."

"Aa, anladım." Elimi kanepeden çekip kucağıma koydum. "Nasıl gidiyor?"

"Onları yok ediyorum ve ailelerini sakat bırakıyorum ki benim ailemin peşine düşmesinler."

"Tanrım."

"Epey şiddetli bir oyun."

"O zaman sanırım iyi gidiyorsun."

"Evet, öyle."

"Eh... koruma için teşekkürler."

“Bir şey değil anne.” Sonunda Daniel yanıma oturdu ve başını omzuma koydu. Başımı onunkinin üstüne koydum ve saçındaki naneli şampuanı kokladım.

“Ben de büyüdüğümde Max gibi futbola gidebilir miyim?”

“Neden olmasın? İstersen şimdi de antrenmana gidebilirsin.”

“Max’le mi?”

“Antrenman gruplarını yaşa göre ayarlıyorlar canım.”

“Haa.”

Kapı bir kez daha çalındı ve Daniel açmak için kalktı. Sarı bir kafa belirdi. “Max?”

Max kapıyı tereddütle iterek açtı, üzerinde hâlâ buruşuk okul üniforması vardı. Arkasından Steve’in stajyeri bana el salladı.

“Günaydın!”

“Merhaba,” diye seslendim gülümseyerek, sonra Max’e döndüm. “Futbola gittin sanıyordum tatlım?”

“Yok, biraz önce geldim.”

“Neden mutsuzsun?” dedi Daniel yüksek sesle. Max omzunun üzerinden stajyere baktı ve kapıyı kapattı.

“Değilim, sadece yorgunum.” Max yüzünü ovuşturdu. Gözleri kızarmıştı.

Doğrudum, Daniel kucağımdan atlayıp koşarak Max’in yanından geçti. “Yukarıda *World of War*’u hazırlayacağım ki oynayabilelim Max!” Kapıyı çarpıp çıktı.

Max başını aşağı yukarı sallayıp ayaklarına baktı.

“Sorun ne tatlım? Nerelerdeydin?”

Başını iki yana salladı ve odadan çıkacakmış gibi göründü, sonra sanki fikrini değiştirdi ve kapıyı kapattı. Tekrar bana döndü.

“Anne...”

Duraksadı, sonra kanepeye yürüdü ve bağdaş kurarak yüzü bana dönük bir şekilde oturdu. Başını eğdi, saçına uzandım ve parmaklarımı boynunda, yumuşak, pofuduk sarıda gezdirdim. “Çok tatlısın,” dedim.

Max başını kaldırdı. “Anne. Sana her şeyi anlatabilirim, değil mi?”

“Sorun ne?”

“Anne,” diye inledi, hıçkırması beni telaşlandırmıştı. Çok sık ağlamayan birinin hıçkırığıydı bu, Max’in seyrek üzüntü patlamalarının tümünü niteleyen yarı içinde tuttuğu hıçkırık. Başladıktan bir saniye sonra duruyordu. Max böyle ağlıyordu. Max’in mutsuzluğunun boyutu buydu. Öne eğilip kollarıyla beni sardı.

“Bebeğim,” diye mırıldandım, içten telaşlı, dışarıdan ise sakin dim. “Tabii ki bana her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi konuşabiliriz. Annen yanında.”

“İıı,” diye mırıldandı boynuma. “Ah, kahretsin anne. Küfür ettiğim için özür dilerim. Ben sadece...” Arkasına yaslandı, yeşil gözlerinden yaşları silip tekrar bana eğildi, başını öne eğince saçları boynumu gıdıkladı ve alnını köprücük kemiğime yasladı. “Hamileyim.”

“Hayır.” Bütün vücudum kaskatı kesildi, gayriihtiyari ve birdenbire. Ellerimi omuzlarından kaldırdım, sıcak bir şeyi bırakır kadar hızlı ve kendimi ısrarla tekrarladım, onu durdurmak ister gibi, susturur gibi, yapmasın, sadece dursun diye. “Hayır,” dedim. “Değilsin.”

İKİNCİ KISIM

Karen

D ikiz aynasından Max'e baktım. Elleri yüzünde kapıya doğru kıvrılmıştı. Buna rağmen ağladığını sanmıyordum. Sadece orada oturuyordu, hiçbir şey söylemeden. Onu hiç bu kadar sessiz ve ifadesiz görmemiştim.

Ellerini çekti, yüzündeki inanmaz ifade benimkiyle eşdeğeri.

“İnanılmaz bir şey,” diye mırıldandım, yola bakıp direksiyonu kavrayarak. “Manyaklık bu.”

“Karen,” diye mırıldandı Steve yolcu koltuğundan. “Yavaşla. ellilik yerde yetmişle gidiyorsun.”

Bir kırmızı ışıktaki durduk ve omzumdan geriye baktım. “Ne oldu? Ne vardı aklında?” diye neredeyse çığlık attım.

Max'in gözleri benimkilerden kaçınarak arabanın içinde gezindi. Omuz silkti.

“Omuz mu silktin sen?” diye çığlık attım.

“Karen!” dedi Steve.

Direksiyona dönüp sakinleşmeye çalıştım ama histeriye doğru koşar adımlarla ilerliyordum. “Ben sadece... ben kızlardan hoşlandığımı sanıyordum.”

Steve ağzıyla saçma bir ses çıkardı ve Max'e döndü. “Doğurmak istiyor musun?”

“Steve!”

“Ne?”

Kaşlarımı çatıp tekrar gaza yüklendim. “Böyle kahrolası aptalca sorular sorma.”

“Sormak zorundayız,” diye mırıldandı Steve.

“İıı, hayır,” dedi Max arka koltuktan ince, berrak bir sesle.

“Tanrı’ya şükür,” diye çıktım.

Ne zaman çocuklarımızdan birinin hayatında bir sorun olsa ilk içgüdüm Steve’e koşmak olurdu. Bunun gerçek olduğunu biliyordum ve bazı açılardan çok sağlıksız olduğunun farkındaydım ama bunu annemi, bizi acımasızlaşmadan cezalandırma becerisinin olmamasını, hareketlerimizi kişiselleştirmeden değerlendirememesini düşünerek yapıyordum. Her hatamızı kendisine hakaret görürdü ve Max ile Danny’ye asla bu izlenimi vermek istemesem de olayları fazla kişiselleştirdiğimi biliyordum. Max’in doğumunu düşündüğümde, kendi anneliğime dair ilk fikrimin kötü bir anne olduğum olduğunu biliyordum ve bu beni telaşlanıyordu.

Beklendiği üzere, Max bana anlatır anlatmaz Steve’e koştum. Max’in elinden kurtulup neredeyse aynı anda onu kolundan yakaladıktan sonra oturma odasından neredeyse koşarak çıkmış, çılgınca babasını aramış, afallayan stajyerin yanından fırlayıp üst kata çıkmıştım. Odasının önünden geçerken, *World of War* oynayan Danny’nin sesini duydum.

“Max,” diye bağırdı bizi duyunca. “Geliyor musun?”

“Şimdi değil, anneye bir işi var,” diye çıktım aceleyle.

Arkamı döndüğümde Max orada durup tereddütle yüzüme bakıyordu.

“Gel buraya,” diye onu odama sürükledim.

“Babamın öğrenmesini istemiyorum!” dedi telaşlanarak.

Başımı iki yana salladım, “Şimdi değil,” dercesine, kapıyı açtım ve onu odanın içine neredeyse ittim, bunu üzerimden atma, oğlumdan sorumlu tek yetişkin olmama ihtiyacım o kadar güçlüydü ki.

Steve tıraş oluyordu.

“Ne oldu?” dedi yüzümü görünce.

Peşimden gelmesi için işaret ettim, endişeli bir ifadeyle çenesini temizledi. Komodinimden telefonu aldım ve üçümüz Max'in odasına geçtik.

Max yatağına oturdu.

Gözümü ona diktim. Dehşet içinde yüzüme baktı. Başını iki yana salladı.

"Max ne oldu?" diye sordu Steve.

Max başını kaşdı ve alçak, tiz bir sesle fısıldadı, "Hamileyim."

Steve nefesini içine çekti, dudaklarını birleştirdi ve havayı dışarı üfledi. O anda bu kadar sakin olduğu için ona sevgi duydum ama aynı zamanda kışkırdım da. Ben yere yıkılacak, dağılacak, hıçkırarak ağlayacak ve paramparça olacak gibi hissediyordum.

Fakat bu yükü tek başıma yalnızca üç dakika taşımam gerekmişti. Bacaklarım biraz gevşedi, Max'in kıyafetlerini çekip sandalyeye oturdum.

"Emin misin?" diye sordu Steve.

Max başıyla onayladı.

"Peki," dedi Steve. "Bir doktora göründün mü?"

"Birkaç ay önce Doktor Verma'yla konuştum. Ertesi gün hapı aldım."

Doktor neden bizi aramadı, diye düşündüm hemen ama sonra fark ettim: Hepsi hastayla doktor arasındaydı, o yüzden oğlumun hayatını mahvedecek hatalar yapmasını engelleyemezdim.

"Ama işe yaramadı mı?" dedi Steve yumuşak bir sesle, alını buruşarak.

"Sanırım kusmuş olabilirim. O sırada fark etmedim. Lavaboda, hatırlıyor musun?" dedi Max bana alçak sesle. Başımı iki yana salladım ve yere baktım.

"Başımıza bu gelmiş olamaz," diye mırıldandım.

Steve bana baktı. Telefonu elimden aldı, avucumu sıktı ve sonra yeniden Max'e döndü. "Doktor Verma'yı sevmiş miydin?"

Max başıyla onayladı.

"O zaman onu arayacağım ve onunla görüşeceğiz."

“Bugün,” dedim başımı kaldırarak. “Halledip kurtulalım.”

Tanrı’ya şükür klinik artık hafta sonları da açıktı. Doktor Verma’dan saat üçe randevu almıştık.

Steve telefonda konuşurken Max’in yatakta oturuşunu izledim. Odanın köşesine kıvrılmıştı, bağdaş kurarak, başı öne eğilmiş, yüzü saçının arkasına gizlenmişti. Gözünü kırtptı ve yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Göz gözeydik, hiçbir şey söylemeden, yüzlerimizin bir şeyi ele vermesine izin vermeden.

“Evet,” diyordu Steve telefonda. “Teşekkürler, çok naziksiniz. Evet.”

Max’in ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

Ben de gülümsemeye, her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalıştım ama yapamadım. Gözyaşlarına boğulmadan yapamadım işte. Göz ucuyla başının eğildiğini gördüm. Eli yanağına gitti, değdi ve tekrar düştü.

“Gizli kalabilirse minnettar oluruz,” dedi Steve. “Evet, seçim kampanyasından ötürü çok ilgi var.”

Max’le ona baktık. Max’in aynı benim gibi gözlerini devirmesini izledim ve midem bulandı.

Bu benim çocuğum. Benim çocuğum, diye düşündüm. Kısa bir an, dehşet içinde, seks yaptığını hayal ettim. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım.

Max başını duvara yasladı ve tırnaklarını ısırmağa başladı. Steve telefonu kapadı.

“Bir kazaydı,” dedi Max alçak sesle.

Steve yatağın ucuna oturdu. “Sorun değil Max, böyle şeyler olur.”

“Ne?” İnanamayarak Steve’e döndüm.

“Gençler hamile kalır. Böyle şeyler oluyor.”

“Hayır,” dedim soğuk bir şekilde. “Hiç yoktan olmaz.” Max’e döndüm.

“Kiminle seks yaptın?”

Steve, Max’e baktı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Ben bir şey diyemeden Steve başını salladı. “Tamam, Doktor Verma’yla randevumuz saat üçte. Üstünü değiştir ve gitmeden hep birlikte bir şeyler yiyelim.”

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Sormak istediğim daha çok soru vardı ama her şeyden çok Max’in yatak odasından çıkmak istiyordum. Daha fazla duramayacaktım.

“Max?” dediğini duydum Steve’in. “Yemeğe inmek ister misin? Sana tost getireyim mi?”

Kapıyı arkamdan kapadım.

Steve stajyer ile Lawrence’ı eve gönderdi ve oturma odasında sessiz bir konuşma yaptık, kampanyayla ilgili, özel hayatla ilgili, bu basma sızarsa, durum bir şekilde kötüleşirse ne yapacağımıza dair.

“Sence Lawrence’a Max’ten bahsetmeli miyim?” diye sordu Steve.

“Hayır!” diye fısıldadım. “Neden?”

“Kriz yönetimi, ortaya çıkarsa kontrol altında tutabilmek için?”

Bir dakika kadar konuşmadan oturduk.

“Kahretsin, nasıl bu şekilde düşünebiliyorsun?”

Steve çayından başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Öfkeden titrediğimi hissedebiliyordum.

“Nasıl yani?”

“O bizim bebeğimiz. Ne olursa olsun onu korumak zorundayız,” diye tısladım.

“Karen, o bir yetişkin. Bütün hayatını bizim korumamızda geçirmeyecek. Dünyaya açılacak ve bir şekilde yalnızca bununla yaşayıp mutlu olmayı değil, aynı zamanda olur da insanlar durumunu öğrenirse, bu bir olay olursa başa çıkmayı da öğrenecek. Şimdi onunla tartışmaktan kaçınmak işleri sadece kötüleştirir. Kampanya konusunda, daha iyi bir hükümet konusunda tutkuluyum. Max yüzünden olduğumuz kişiden vazgeçemeyiz. Bu ancak kendini daha farklı hissetmesine yol açar.”

“O zaman sadece bu hataları yapmasına ve kamuya açık bir seçim kampanyasının denetimiyle baş etmesine izin vereceğiz, öyle mi? Sorunu biz yarattık ceremesini de o mu çeksin yani?”

“Bu bizim hatamız değil. Böyle şeyler olur.”

“Durduk yere olmaz.”

“Bu senin hatan değil.”

Perişan halde elimde fincanımı tutarak ve sıcaklığın kayboluşunu hissederek oturuyordum

“Kendi seçimlerini yapamayacak kadar genç. Bugün bunu gösterdi. Onu daha iyi korumalıyız.”

“Onu her şeyden koruyamayız. Kampanya belki de hiç...”

“Sıçmışım kampanyana,” diye tısladım. “Kampanyan hakkında konuşmayı kes. Duymak istemiyorum. Kötü bir fikir demiştin. Söylemişim.”

Hıçkırarak ağlamaya başladım, Max’in doğumunu düşündüm, ne kadar küçük ve masumdu. Şimdi yalnız başına dünyaya açılıyordu ve ben çaresizdim. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu, yaptığı seçimlerin önemini, insanlar bilirse, öğrenirse her şeyin değişeceğini.

Ne yaptım ben, diye düşündüm. Ne yaptın Max?

Serinkanlı kuvveti beni ona saldırmaya iten bıkkın bir tavra dönüşünce Steve’in yüzüne bakamayarak kendimi oturma odasına kilitledim.

Birkaç saat sonra Steve, Max ve ben sessizce çıktık. Max’i almak için gittiğimde yatağının köşesinde oturuyordu. Hazırdı. Yeşil kazağını, kotunu, spor ayakkabısını ve yeşil montunu giymişti.

“Gidiyor muyuz?” dedi, sanki akşam yemeğinde ne pişireceğimi soruyordu.

“Evet, gidiyoruz,” dedim sertçe, peşimden geldi.

Kliniğe giderken Daniel’i Leah’yla Edward’ın evine bıraktık.

“Karen!” diye uyardı Steve arabada. “Elliye geçme hayatım.”

Dalgınca başımı salladım. Aynadan yeniden Max’e baktım.

“Max kazağının kollarını çigneme.”

Öfkeyle aynadaki yansımama baktı, kazağın kolunu ağzından çekti ve koltuğa iyice gömüldü.

Kliniğin otoparkına girdik ve motoru kapattım. Bir dakika konuşmadan oturduk.

“Bu başımıza gelmiş olamaz,” diye fısıldadım.

Steve bana baktı, ben de ona. Bir an için ikimiz de Max’in arabada olduğunu unuttuk. “Daha on altı yaşında,” diye fısıldadım gözlerim yaşarırken. Steve uzanıp elimi tuttu. “Kiminle yatıyor ki?”

“Karen...” dedi Steve uyarırcasına. Max’i hatırladım ve Steve’e hak verdim. Bilmemiz gerekmiyordu. Onu zorlamamalıydık. Ama sonra düşündüm ki hayır. Bu benim de hayatımdı. Bu bir aile olarak bizim hayatımızdı ve Max bizi sarsan, beni derinden sarsan bir şey yaptı. Başımıza, takımımızın başına nasıl geldiğini bilmeyi hak ediyorduk. Gözyaşları içinde Max’e döndüm.

“Kiminle yatıyorsun?”

Gözlerini devirdi ve camdan dışarı baktı, yine kazağının kolunu çiğniyordu.

“Erkek arkadaşın mı var?”

Ellerini gözlerinin üstüne koydu ve cevap vermedi. “Neden söylemiyorsun?”

“Sebebi yok, fark etmez, halledelim gitsin,” dedi Max alçak sesle. “Hayır, erkek arkadaşım yok.”

“Daha önce var mıydı?”

“Hayır! Soru yağmuruna tutmasan olmaz mı?” diye bağırdı Max.

“Annene bağırma Max,” dedi Steve. “Kazalar olabilir ama solumsuz davranmak ve üzgün annene bağırmak yanına kalmayacak. Üzülmemiz anlaşılır, hem senin için hem yaptığından dolayı, annen de elinden geldiği şekilde başa çıkmaya çalışıyor.”

Başımı iki yana salladım, arabada kendi tarafıma dönüp cama yaslandım.

“O yüzden sakın olalım ve Doktor Verma’yla görüşelim,” dedi Steve.

Yan aynadan Max’in gözlerinin açıldığını ve bana baktığını gördüm. Birbirimize tanışmıyormuşuz gibi baktık. Yabancıymışız gibi. Alt dudağı, ağlamak üzereymiş gibi öne çıktı. Başımı iki yana salladım ve gözyaşlarımı yanaklarımdan akması için rahat bıraktım.

“Hayal kırıklığına uğradım.”

Archie

Max Walker'ı son gördüğümünden beri üç ay geçmişti, o yüzden danışmaya vardığımda endişelenmeye başlamıştım bile. Danışmadaki görevli bana durmadan işaret edip dudak oynatıyordu, sonra bekleme odasından iki kafa beni gözlemlemek için kalktı. Kalkan ikisinin arasında üçüncü bir kafa, hâlâ önce eğikti, Max'in sarı saçları başının önünde sallanıyordu. Cevap olarak bir elimi kaldırdım ve dosyanın getirilmesini bekledim.

Stephen Walker televizyonda görüldüğünden daha vurdum-duymaz ve geniş omuzlu duruyordu. Onu BBC'de ilk görüşümü hatırladım, savcısı olduğu basın ve özel hayatın gizliliği üzerine bir davadan bahsediyordu. Televizyonda bir savcıdan bekleneceği gibi görünüyordu; biraz kendini beğenmiş, çokça kişiliksiz. Beklenmedik şekilde gerçek hayatta sevimli, çekici bir yüzü, endişeli fakat sıcak bir ifadesi vardı. Max'ten çok daha fazla yer kaplıyordu, bacakları daha uzundu, vücudu formdaydı ve Max'ten daha iriydi. Paltosu kalın ve pahalı görünümlüydü, görünüşüne her gün dikkat eden birinin paltosuydu belli ki. Elleri büyüktü. Saçı şimdiden kırlaşmıştı ama beyaz saç ona yakışmıştı. Gözleri de gri görünüyordu. Aslında Max'le benzerliğini yakalamak zordu, her daim cana yakın yarı gülümsemesi, gözlerindeki sıcaklık haricinde. İkisinin de bir karizması vardı.

Stephen benim gelişimi haber vermek için Max'in boynuna koruyucu şekilde elini koydu. Tanınmış bir insanda farklı bir karakter görmek tuhaftı. Karşımdaki baba Stephen Walker'dı.

Stephen'ın Max'in durumu hakkında daha fazla şey öğrenmek istediği için aradığını varsayarak, interseksüellik üzerine tüm araştırmalarımı toplamak üzere hızlıca eve gitmiştim.

Walkerlar sebebini anlamayacak olsa da el çantamı işaret ettim, sonra birlikte ayağa kalktılar.

Stephen, Max'ten neredeyse bir baş daha uzundu ama Karen Walker ayağa kalktığı anda onun da uzun olduğunu fark ettim, oğluyla aynı boydaydı. Max sandalyeden yavaşça doğrulup sonra nazikçe karnına dokundu.

Camın ardından Stephen'ın uzun adımlarla bekleme odasının kapısına yürüyüşünü izledim, kapıyı ailesine açtı ve elimi sıktı.

"Bizi bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi alçak sesle, minnettar ve bir şekilde rahatlamış bir gülümsemeyle.

"Ne demek Bay Walker."

"Bana Steve deyin," dedi.

Başım la onaylayıp yaka kartımı işaret ettim. "Ben de Archie. Beni takip edin."

Ofisime girdiğimizde Karen'la Steve plastik sandalyelere oturdu, sandalyelerini Max'in iki yanına çektiler, Max ise onu neredeyse üç ay önce temizlediğim yatağa ilişti.

Anneyle oğlu arasındaki benzerlik çok daha güçlüydü. Karen Walker bacaklarını bileklerden çaprazlamıştı, sırtı dik, saçları düzgün, makyajı kusursuz, krem rengi gömleği ütülüydü, koyu yeşil bir etek muhtemelen yürüyüş ya da yogadan güçlenmiş görünen uzun, ince bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Alçak, zarif topuklular giyiyordu. Saçı zevkli, koyu bir bal sarısıydı. Tırnakları düzgün ve ten rengine boyanmış, küçük elmas top küpeler takmıştı. Max'e benzerliği uzun, ince bacaklarıyla başlıyor ve yüzüne kadar devam ediyordu. Gözleri yeşildi, tıpkı Max'inkiler gibi ama düzgün bir göz kalemi, rimel ve hafif bir açık kahve far sürmüştü. Yüzünün

aşağı yarısı kalp şeklindeydi, Max'inki gibi, belirgin bir çene ve dolgun dudakları vardı. Saçını yüzünden yavaşça çekip kulaklarının arkasına yerleştirdiğinde tıpkı Max'in eylüldeki hali gibi görünmüştü. Biz otururken kendine bir bakış attı, gömleğini, eteğini düzeltti, ayaklarını çaprazladı, bilekleri ince ve ten rengi çorabına sarılıydı. Yüzü hareketsizdi, hiçbir şey ele vermiyordu.

"Sizi randevulu hastalarınızdan alıkoyduğumuz için çok üzgünüz," dedi Karen, sakın fakat kararlı bir sesle.

"Sorun değil. Aslında cumartesi öğleden sonraları açık kapı seansımız var, doğum sonrası anneler ve bebekleri için."

Öfkeye yakın bir şeyin pırıltısı Karen'ın yüzüne vurdu ve sonra kayboldu. "Ah," dedi nazikçe.

Max burnunu kaşıdı, dinlemiyordu.

"O zaman...." diye başladı Steve. "Sizinle görüşmek istedik çünkü Max'in birkaç ay önce sizi görmeye geldiğini biliyoruz."

Şaşkınlıkla Max'e baktım. O ise ifadesizce gözünü yere dikti.

"Öncelikli endişemiz, bunun... halka yansıtılmaması."

"Halka mı?" diye sordum kafam karışarak.

Steve ile Karen bakiştı ve Steve bir anlığına iç geçirdi. Karen onu başıyla hızlıca onayladı. İkisi de hiçbir şey ele vermiyordu. Bunun Max'in durumuyla ilgili olmadığını anlamaya başladım ama başka neyle ilgili olabileceğini anlayamıyordum.

"Bunun yayılması konusunda Max için endişeliyiz," dedi Steve.

"Bu, seçim kampanyasıyla mı ilgili?" diye sordum kafam karışık bir şekilde.

Steve boğazını temizledi. "Pek sayılmaz. Max'in başı dertte. Ona verdiğiniz doğum kontrol hapı işe yaramadı. Demek istediğim..." dedi bakışım üzerine bir elini kaldırarak. "...ilaçla ilgili bir sorun olduğundan değil. Max, hap sindirilmeden önce kusmuş olabileceğini düşünüyor."

Anlayışla başımı salladım.

“Buraya geldik çünkü çabuk ve özel bir şekilde bu durumla ilgilenmek ve Max’in seçeneklerini öğrenmek istiyoruz,” diye ekledi Steve, Max’in dizine vurarak.

Karen eğilip, “Max’in durumunda bunun nasıl yaşanmış olabileceğini bilmek istiyorum,” diye ekledi.

Kaşlarını çattım. “Üzgünüm, açıklığa kavuşturmak için soruyorum, Max hamile mi?”

“Evet.” Steve başıyla onayladı.

Bir an için hepimiz Max’i izledik. Bitkin ve rahatsız görünüyordu, yavaşça ve dalgınlıkla kıpırdanıyor, gözleri odada geziniyordu.

“Nasıl olabilir bu?” diye sordu Karen.

Öne doğru eğildim. “İnterseks olmak kısır olduğunuz anlamına gelmiyor. Aslında interseks bireyler, üreme organlarının ‘düzeltilmesi’ için ameliyat olursa kısır kalma ihtimalleri daha yüksek. Ameliyat artık eskisinden çok daha yaygın, o yüzden Max’in durumundaki çok daha az kişinin hamile kalabildiğini duymuş olmanız mümkün.”

“Ameliyatı yaptırmalıydık,” dedi Karen anında, kucığına doğru sitem ederek.

“Yani,” diye cevap verdim. “Şart değil.”

Max’e baktım ama Karen bana kürtaj randevusu ayarlamanın ne kadar süreceğini sorarken dinliyormuş gibi görünmüyordu.

“Yaklaşık iki hafta,” diye cevapladım, gözlerim hâlâ Max’te. “Üç haftadan fazla süreceğini sanmıyorum.”

“Üç hafta olabilir mi?”

“Şöyle ki...” Karen’a ve Steve’e odaklandım. “Olabilir ama Max’in durumunda doktorlar muhtemelen olabildiğince çabuk yapmayı tercih edecektir.”

Karen başıyla onayladı. “İyi.”

Max gözlerini ovuşturdu. Babası beklentiyle ona baktı ama omuz silkip dudaklarını sıkıca kapattı. Sanki konuşmakla ilgilenen kısmını kapatmış gibi.

“Sizce Londra’daki uzmanlarıyla görüşmemiz daha mı iyi olur?” diye sordu Karen. “Kürtajı yapanlar uzman doktor mu olacak?”

“Genelde Birleşik Krallık’taki doktorların interseks insanlarla çalışma tecrübesi pek yok fakat kürtajları gerçekleştiren doktorların, çeşitli anatomik yapılarla ilgili bolca tecrübesi var. Max’in dosyalarını inceleyip durumunu araştırmış biri olarak, başa çıkabileceklerini düşünüyorum. Fakat eğer size daha rahat hissettirecekse...”

“Artık uzmanlarla çalışmıyoruz,” diye araya girdi Steve.

Karen ile Steve, Max’in başının üzerinden bakıştı. Max de bunu fark edip ikisine de sorgulayan gözlerle bakmaya başlamıştı.

“Şey...” diye mırıldandı Karen, Steve’e bir bakış atarak. Steve’in yüzünde küçük bir somurtma yakaladım.

“Max doğduğundan beri yaklaşımlar çok değişti, eğer o konuda endişeliyseniz,” diye ekledim. “Korektif ameliyat artık her vakada önerilmiyor. Kürtajdan fazlasına zorlamayacaklardır.”

Max’in ağzının köşelerinin seğirdiğini fark ettim. Endişeyle tırnaklarını yiyordu.

Steve başını iki yana salladı. “Teşekkürler ama hayır. Uzman istemiyoruz. Max’le çalışma tarzlarını beğenmedik. İdeolojileri bizimkinden farklıydı.”

Max sonunda şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Nasıl?”

“Evde konuşuruz tatlım,” dedi Karen.

Max yeniden tırnaklarını yemeye odaklanmadan önce bana hızlı bir bakış attı.

“Tamam. O zaman Oxford’daki iki klinikle iletişime geçeceğim, bakalım hangisi Max’i kabul edebiliyor.”

“Niye burada yaptıramıyorum?” diye sordu Max alçak sesle.

Karen başını iki yana salladı.

“Korkarım,” diye cevap verdi, doğrudan Max’e bakarak, “Hemingway’de bunu güvenli bir şekilde yapmak için gerekli kaynaklara sahip değiliz, o yüzden Oxford’da ya John Radcliffe ya da The Manor Hastanesi’nde olacak.”

“Hem kürtajı hem de rahim aldırmayı tek ameliyatta gerçekleştirmek ihtimali var mı?” diye sordu Karen.

“Genelde birlikte yapılmıyor,” dedim ben, Steve, “Bunu konuşmadık,” derken.

“Muhtemelen uzun zaman önce yaptırmalıydık,” diye cevap verdi Karen alçak sesle.

“Şu anda gerekli değil.”

“Şu anda mı? Bu konu önemli.”

Steve uyarırcasına mırıldandı.

“Böylece normal bir hayat sürebilir,” diye homurdandı Karen.

“Rahim ameliyatını isteyip istemediğinizi Max’le evde ayrıntılı olarak tartışmanız iyi olabilir.” Max’in bakışını yakalamaya çalıştım ama boşunaydı. “İnternette biraz araştırma yapın, kitaplar okuyun.”

Karen başını iki yana salladı.

“Max,” dedim. Sonunda gözümün içine baktı. “Tıp dünyasında ve genel olarak toplumda, cinsiyet ve cinsellik konularında anlayış eksikliği olduğunu bilmelisin. Seninki gibi bir vakada doktorlar ameliyatsız bir cinsiyete karar vermene yardımcı olmaktansa ameliyata zorlamaya fazla istekli davranabilir. Hazırlıklı olmalısın.”

“Neden bir cinsiyete karar vermek zorunda?” diye itiraz etti Steve.

“Ya da karar vermeyecek, nasıl isterse,” diye katıldım ona, küçük bir gülümsemeyle.

Max yine dalmış görünüyordu.

“İyi bir tavsiyeye benziyor Max,” dedi Steve ona dönerek. “Eve gittiğimize konuşalım mı bunu?”

Max belli belirsiz başını salladı.

“Bu konuda konuşmak için ne zaman vakit bulacağız?” dedi Karen bana dönmeden önce, neredeyse kendi kendine. “Dediğiniz gibi, doktorlar muhtemelen bu konuda her şekilde çok daha iyilerdir şimdi ve umarım onu bir maymun gibi incelemezler,” diye ekledi.

“Anne,” diye sızlandı Max yumuşak bir sesle.

Dudak büzdüm ama devam ettim. “Doksanlardan beri politikalar çok değişti. Biraz araştırma yaptım. İnterseksüellikle ilgili bilgi bulmak kolay değil. Genellikle transseksüellerle ilgili bilginin

içine gömülüyor. Bölgedeki destek gruplarını da araştırıyorum ama yalnızca genç LGBT bireylere destek sağlayan gruplar bulabildim.”

Max boğazını temizledi. “LGBT mi?”

“Lezbiyen, gey, biseksüel ve trans,” diye cevapladım.

“Evet biliyorum, sadece...” Max ayaklarına baktı. “Ben o değilim.”

“Biliyorum,” dedim. Bana baktı ve ilk kez hafifçe gülümsedi.

Bunu görmek güzeldi.

“Bir psikiyatriste görünmek ister misin?” diye sordu Karen, Max’e.

“Neden?”

“Cinsellik gibi şeyleri tartışmak için, kafan karışıksa.”

Dudağımı ısırdım ve başımı dosyalarımın gömdüm. Max’in boş ifadesine kısacık bir bakış, seksin rızaya dayalı olmadığını söyleyecek cesareti bulamadığını anlatmıştı bana.

“Kafam karışık değil,” diye homurdandı Max.

“Hep kızlardan hoşlandığını düşünmüştüm ama...”

Max, Karen’in sözünü kesti. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Devlet hastanesinden birine görünebilirsin.”

“Hayır!”

“Karen,” dedi Steve. “Konuşmak istemiyor.”

“Peki.” Karen sakince başını salladı ve “Sıkıntı yok,” demek ister gibi bana gülümsedi.

“Peki o zaman,” dedi. “Ameliyatı Oxford’da olacağız ve rahim aldırma konusunu düşüneceğiz.”

Steve başıyla onayladı. “Evet, tamam mı Max?”

Max dudağını ısırdı. “Tamam.”

Max

Archie Verma klavyenin tuşlarına basarken ve doksanlar görünümünü hoparlörlerden e-postanın gönderilme hışırtısı duyulurken bir duraksama oldu.

“Evet, bana tarihlerle ilgili dönüş sağlayacaklar,” dedi sıradan bir şekilde, büyük bir olay değilmiş gibi. Ona çok minnettardım. Tamamen soğukkanlıydı. O kadar sakindi ki. Ona, “Beni de eve götür. Seninle geleyim!” diye bağırasım gelmişti.

Yanımda annemle babamı hissedebiliyordum, kolalanmış gömlek gibi, dimdik, annem öfkeli ama ölümüne sakindi, babam vızır vızır baş etmekle, halletmekle meşguldü, sorunu evrak işi gibi ele alıyordu. Bu bir davaymış gibi bir biri bir diğeri tartışıyorlardı. O kadar utanç vericiydi ki.

Hastaneyi ve herkesin bana baktığını düşündükçe kızardığımı hissettim, sahneyi yeniden gözümde canlandırımdı, daha çok soru, daha çok açıklama, bilen insan sayısının artması, sızmasının kolaylaşması, son parlamento üyesinin Nazi kostümlü çocuğu gibi bir bloga konu olmak. “Max Walker, saygın Stephen Walker’ın tatlı genç oğlu, hamile bırakılmış bir kız-oğlan. Oğullarınızı ve kızlarınızın eve hapsedin Oxfordshire, bu çocuk bir acayip, ayırt edilemez ve görünüşe göre erkekliğini kullanabiliyor.”

Archie'yi yazarken izledim ve keşke kürtaşı o yapabilseydi diye düşündüm. Keşke aramızda kalabilseydi. Nasıl olduğunu bilen tek kişi oydu.

“Bunu hep sormak istemiştım de Max'in çocuğı olursa, interseksüelliğini almaya yatkın olur mu?” diye sordu babam ansızın.

“Ne?” dedik annemle ben aynı anda.

“Sadece...” İkimize birden baktı, bir an için burada olduğumuzu unutmuş gibi. “Merak ettim.”

Sanki ilginç buluyordu. Benim hakkımda konuşan insanlarla birlikte bir doktorun ofisinde olmanın boktanlığı unutmuştım. Herkes beni çok ilginç buluyordu. Babama baktım, o zamanlar genetik mühendislik mümkün olsaydı beni değiştirirler miydi diye merak ederek. Ya da belki ben doğmadan öğrenselerdi benden kurtulurlar mıydı? Ona şunu demek istedim, “Böyle olacağımı bilseydin baba, beni yine de ister miydin?”

Fakat bu, randevuda ve düşününce aslında yıllar içinde yüksek sesle söylemek isteyip de söyleyemediğim şeylerin uzun listesinden yalnızca bir konu aslında. Çünkü kusursuz hayatımızı sarsabilirdi.

“Ne önemi var ki?” diye tısladı annem. “O aldırılacak.”

“O.” İsimsiz. Cinsiyetsiz, boş bir şey, ne kız ne erkek. Sanırım ben ve çocuğumun ortak noktası buydu. Vay be. Benim çocuğum. Kahretsin.

“Tekrarlanması ihtimali nedir?” dedi annem Archie'ye.

“Neden?” diye sordu babam.

“Çünkü yüksek bir ihtimalse muhtemelen rahminin aldırılması gerekecek.”

“Neden?” diye sordu babam karamsar bir şekilde.

“Gerçekçi olmak gerekirse...” Archie öne eğildi, neyse ki araya girmişti, “Max'in tamamen işlevsel bir yumurtalığı var. Kısır olması için hiçbir sebep yok.”

“Of,” diye fısıldadım. “Cidden mi?”

“Max,” dedi annem sertçe “konuşma artık” anlamında.

Tekrar tırnaklarıma bakıp tırnak etlerimi geriye ittim. Archie annemi görmezden gelip soruma cevap verdi. “Evet Max. Asıl sürpriz ise bunu daha sık duymuyor olmamız çünkü senin interseksüellik türüne sahip bebekler genelde doğumda ameliyat ediliyor. Fiziksel olarak erkek gibi göründükleri için doktorlar onları oğlana dönüştürmeye çalışıyor, yani yumurtalıklar ve rahim alınıyor.”

Bunu düşününce midem bulandı.

“Daha önce açıkladığım gibi, senin interseks tipin çoğunlukla doğurgan olmuyor ama bunun sebebi durumun kendisi değil, daha çok ameliyatın yan etkisi.”

Başımı kaldırdım. “Benimki hangi tür?”

“Şimdi değil Max, şimdi buna girmeyelim.” Annem başını iki yana salladı.

“Bekle, ama... ben normal türlerden miyim?”

“Max! Tabii ki normalsin!” diye yalan söyledi babam, benden çok kendine.

“Kaç farklı tür var?”

“Max,” dedi babam sertçe, “yeter” dercesine. “Bu, evde konuşabileceğimiz bir konu.”

“Ne?” Odada sesimin yükseldiğini hissettim. “Neden şimdi konuşamıyoruz? Bilmek istiyorum!”

Archie Verma’nın badem biçimli gözleri benden babama, sonra anneme, ardından yine bana kaydı. Birbirimizin bakışlarını yakaladık ve ben kızarak bakışımı kaçırdım.

Kendimi bok gibi hissediyordum. “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Biliyorsunuz,” dedi Archie dirseğini masaya yaslayarak, “istiyorsa Max’le bunu daha uzun uzadıya, başka bir zaman konuşabilirim.”

Annem ile babam şüpheyle birbirlerine baktı.

Archie tekrar anlatmayı denedi. “Yaş arttıkça insanların üreme organlarını bilmesi önem kazanıyor, hem hijyenik sebeplerden hem de bu gibi kazaları önlemek için. Max’in doğru doğum kontrolüne ihtiyacı var, belki biraz da tavsiyeye.”

Annem eteğindeki hayalî tüyleri toplayıp babama baktı. Babamın gözünü bana diktiğini hissettim ve duvardaki şemalara ve komik tıbbi tavsiye posterlerine bakıp yenilerini hayal ederek kendimi oyaladım. “Menopozdan muzdaripseniz, ateş basmasını beklemeyin, doktorunuzla konuşun...”, “Aşağı katta kaşıntı ve rahatsızlık mı hissediyorsunuz? Umutsuzluğa kapılmayın, yardım edebiliriz...”, “Yaşlanıyor musunuz? Üriner disfonksiyon mu? İç çamaşırınızı başka bir şeyle doldurun; yeni lüks mesane pedlerimizle...”

Aynı anda hepimiz, bu yaşanmıyormuş gibi yapıyor, kabahati üstümüzden atıp sorumluluktan kaçıyorlardık. Anneme mi daha çok benziyorum yoksa babama mı merak ediyordum.

“Ben o posterleri biriktiriyorum,” dedi Archie gülümseyerek. Başımı kaldırıp ona baktım ve ben de ona gülümsedim. “Max, bir gün okuldan sonra uğramak ister misin, sana durumunu açıklayalım.”

Başımla onayladım. “Olur, peki.”

“Tamam, randevu defterini kontrol edip gelecek hafta içi için bir şeyler ayarlayalım. Değerlendirmeden önce.”

“Ne değerlendirmesi?” diye sordu annem.

“Max’in kürtajdan önce hastanede değerlendirmeye tabi tutulması gerekiyor.”

“Uzun sürer mi?”

“Çok sürmez. Standart bir işlem. Ultrason çekebilirler.”

“Tamam,” dedi babam.

“Niye ultrason çekiyorlar?” Annem sanki Gestapo’danmış gibi soğukkanlı, kötücül, avukatımsı sorular ateşleyip duruyordu. Tek istediğim bugünün bitmesiydi.

“Çünkü doktorlar muhtemelen Max’in vakasında fetüsün nerede olduğunu ve ne kadar büyük olduğunu bilmek ve hangi kürtaj şeklini seçeceklerine karar vermek için bunun Max’in eşsiz anatomisiyle nasıl örtüştüğüne karar vermek isteyeceklerdir. Artık hepimiz bilinçlendiğimize göre seçeneklerimizi konuşalım mı?”

Archie

“Fetüs dokuz haftadan büyük değilse prosedür epey kolay ama bizim zaman çerçevemiz açısından bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

Max başını iki yana salladı. Hâlâ ümitsizdi ama artık beni dinliyordu.

“Cerrahi gebelik sonlandırması dokuz ila on üçüncü haftalar arasında gerçekleştirilebilir. Normalde genel anestezi uygulanır. Bir tüp serviksten geçerek rahme girer ve gebeliği sonlandırmak için emme işlemi uygulanır. Bence bizim tercihimiz bu olmalı.”

Max dizlerine bakıp dudaklarını çiğnedi. “Peki ya... Ya biraz beklemek isteseydik?”

“Ne için?” Karen telaşlı görünüyordu.

“Güzel soru Max,” diye cevapladım. “Bazı insanlar kürtaj fikrine alışmak için biraz daha zaman isteyebilir, o yüzden ileri evre kürtaj prosedürleri var. On dörtten on dokuzuncu haftaya kadar prosedür temelde aynı, sadece cerrahi genişletme olarak adlandırıyoruz, rahim ağzı açılıyor ve doktor fetüsü çıkarmak için forseps kullanıyor.”

Herkes başını sallayıp azarlanan okul çocukları gibi başlarını öne eğdi. Bir tek Steve benimle göz göze geldi ve pişmanlıkla gülümsedi.

“Ya sonra?” diye mırıldandı Max.

“Senin durumunda muhtemelen ona gerek kalmayacaktır.”

“Sadece bilmek istiyorum.”

Tereddüt etsem de devam ettim. “Yirmiyle yirmi dördüncü haftalar arasında farklı haplar verilir ve bebek vajinal yollarla çıkar. Son derece acı verici olabilir.”

Max endişeyle başını salladı.

“Bu olursa hastanede tutulacaksın ve ağrı kesici alacaksın. En son seçenek ise ameliyat; eğer fetüs oldukça büyükse. Yine fetüs rahimden çekiliyor fakat önce rahim ağzı yumuşatılıyor ve fetüsün kalp atışları durduruluyor.”

“Bunu istemiyorum,” diye fısıldadı Max.

“Dediğim gibi, ihtiyacın olmayacaktır.”

“Bunu yapmak istemiyorum,” dedi Max, neredeyse kendi kendine.

“Sanırım sadece en kısa zamanda kürtaj istiyoruz,” diye araya girdi Karen.

“İlk seçeneği kesin olarak eliyor muyuz? Dokuz hafta oldu mu?” dedi Steve, Max’e dönerek.

Max omuz silkti.

“Sanırım Max beni görmeye geldiğinden beri on hafta geçti.”

“Neden bu kadar uzun zaman bekledin Max?” diye sordu Steve ona.

Max yine omuz silkti. “Fark etmedim,” diye mırıldandı.

“Neden korunmadın?” diye sordu Karen.

Max omuz silkti.

Steve ile Karen kaşlarını çatıp birbirlerine bakarken Max başını kaldırdı ve saçlarının arasından bana baktı.

“Hayır, kimseye söylemeyeceğim,” anlamında başımı salladım. Minnettarlıkla, pişmanlıkla, rahatlayarak gülümsedi.

Kısa bir süre sonra Steve bana döndü. “Eh, bence hazır burada doktorlayken korunma için bir şeyler alalım. Olur mu Max?”

Max omuz silkti.

“Max?”

“Evet, tamam.”

“Tamam.” E-postalarımı kontrol ederken bize verdikleri mor çantalara bedava Durexlerden attım. “Hastane muhtemelen bana bu öğleden sonra, değerlendirme için kesin, ameliyat için muhtemel bir tarih verecektir.”

“Harika. Teşekkürler Doktor Verma.” Steve ayağa kalktı ve Max ile Karen bunu, onu takip etmeleri için bir işaret kabul etti.

“İletişimde oluruz,” dedim ve ellerini sıktım.

Max’in avucu benimkini tutarken onu biraz rahatlatmak için aniden daha fazlasını söyleme isteği duydum. Çok korkmuş görünüyordu. Hafifçe başını salladı, benim içimi rahatlatmak için sanki, sonra Steve kapıyı açarken Karen bir elini onun omzuna koydu. Karen ile Max geçtiler. Gitmeden Karen bana gülümsedi. Steve de aynısını yaptı.

“Tekrar teşekkürler,” dedi alçak sesle ve kapıyı arkasından kapattı.

Karen

Max'e teŖhis konuğuunda sessizce ağlamaktan baŖka bir Ŗey yapamamıŖtım. Doktorların Steve'e ameliyat konusunu mırıldandığını hatırlıyordum. Ağzımdan gercek anlamda hiçbir kelime çıkmadan, yalnızca onu düzeltebileceklerini umarak, ne yaptığımı, neden olduğunu sorarak tekrar tekrar baŖımı sallamıŖtım. Bir Ŗey söylememiŖlerdi.

Max'in küçük bir oğlan olduğu belliydi. Dođđuunda o kadar oğlan gibiydi, forsepslerden yanaklarında morluklar vardı. Steve ona Küçük Haydut adını takmıŖtı, bana karŖı sabrını yitirip ona Max diyene kadar bu adı kullanmıŖtı. Cinsiyet belirtmeyen bir isim koymak istememiŖtim. Bence hepsi kulağa tuhaf ve kasıtlı geliyordu; sanki baŖka bir Ŗey koymak istemiŖsiz ama seçeneklerimiz o kadarmıŖ gibi. Ben "Max"i beğenmiŖtim çünkü bana oğlan ismi gibi gelmiŖti ama Steve cinsiyet belli etmediğini, "Maxine"nin de kısaltması olabileceğini düşünmüŖtü, böylece sonunda ikimiz de memnunduk.

Max doğar doğmaz hemŖire onu götürdü. O sırada bir Ŗeylerin yanlıŖ olduğunu anlamıŖtım çünkü genellikle bebeği annenin tenine değdirirlerdi.

Onu genç olan hemŖire alıp götürmüŖtü. O sıralar benimle aynı yaŖlardaydı, yirmi altı yaŖında ve adı Anna'ydı. Kahverengi

atkuyruğu, gümüş küçük halka küpeleri ve doğum sırasında ponpon kız gibi bir coşkusu olan Anna, diplomasını yeni almıştı. Hemen, Anna mı yanlış bir şey yaptı, diye düşündüm. Bebeği temizlerken, yanımda duran, yaşça daha büyük hemşire Barbara'yı çağırdı. Yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi el sallamıştı.

Barbara onun yanına gitti ve bebeği ovalayıp onunla konuşmaya başladı. Sırtları bana dönüktü. Bebek hâlâ aguluyordu, o yüzden sorunun ne olabileceğini anlamamıştım. Doktor hâlâ elinde forsepsle duruyordu, Doktor Horvath ve benimle konuşuyordu, sonra Anna geldi ve doktor bebeğin yanına gitti.

Her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı. Dakikalar değil, saatler değil, yıllarca. Her şey yavaş, hastalıklı ve beklenmedik hale geldi. Önce, tedavi edilmezse bebeği öldürebilecek hastalıklardan biri olduğunu düşündüler. Adını asla unutmayacağım: Konjenital adrenal hiperplazi. Hastalığın başlangıçta kuşkulu cinsel organ olarak ortaya çıkıp haftalar içinde bebeğin beslenme güçlüğü, bolca kusma, sıvı kaybı yaşayabileceğini söylediler. Tedavi edilmezse ölebilirdi.

Sonra, KAH ihtimalini eledikten sonra, kız olması için ameliyat edilmesi gerektiğini düşündüler çünkü penisi ve iç üreme organları küçüktü. Fakat yeterince oğlana benzediğini düşündük. Steve onu kesip biçmelerine karşı çıktı. Sonra ona hormon vermek istediler. Fotoğraf çekip durdular. Sonra oğlan olması gerektiğini düşündüler çünkü o kimliği benimsemiş gibiydi. Hepsinin ötesinde, bizim seçmemizi istediler. Uyumsuz, cinsel açıdan kafası karışık olacağını ya da cinsiyet hoşnutsuzluğu yaşayacağını söylediler. Ameliyatların küçükken yapılmasının daha iyi olacağını, çocukların daha dirençli olduğunu, cinsiyetini mümkün olduğunca çabuk kesinleştirmemizin en iyisi olacağını söylediler. Kısmen onlarla aynı fikirdeydim. Kim çocuğunun bunu yaşamasını isterdi ki? Bu yükü onun adına bizim taşımamız gerekmez miydi? Ama Steve dinlemiyordu.

Doğduğu gün yatakta olduğumu, tavandaki polistiren karolara baktığımı hatırlıyordum. Steve bana sarılmıştı ve korku ve acıyla sarsılıyordum. Göğsüm ağrıyordu. Karnım ağrıyordu. Kaburgam

kırılmış, her bir kemik göçmüş gibiydi. Anneliğin ilk görevinde başarısızlığa uğramıştım. İçimde bir şey bebeğimin canını yakmıştı. Doktor onu incelerken bakamadım.

“Ne oldu?” dedi Steve elimi bırakıp ayağa kalkarken.

Doktor arkasını döndü ve taktığını görmediğim plastik eldivenleri çıkardı. İkimizin karşısına geçti ve nazik ama kararlı bir tavırla konuştu; kuşkulu genital yapıyla ilgili bir şey söyledi. Max’i götürüp bazı testler yapacağını söyledi.

“Evet,” deyip başımı salladım, endişeli, dehşet içinde, hâlâ acı çekerken. “Götürün onu.”

“Ne testi?” diye sordu Steve.

“Bebeğin kız mı erkek mi olduğuna karar vermek için yapılacak standart testler. Bebeğin belirlenen cinsiyetine daha iyi uyum sağlaması için herhangi bir cerrahi işleme gerek olup olmadığını şimdiden söylemek istemiyorum ama sadece kontrol etmek ve bunun yaşanması gerekmediğinden emin olmak istiyoruz.”

Başımınla onayladım.

Steve yeniden konuştu. “Şimdi mi yapılmak zorunda? Daha annesi kucağına bile almadı.”

Doktor bocaladı, “Bebeğin bu harici belirsizliğe yol açan dâhili bir sorunu olabilir. Bebeği şimdi alsam gerçekten daha iyi olur. Hemşireden testleri hazırlamasını isterken bebeği bir dakikalığına sizinle bırakabilirim ama hemen döneceğim,” benzeri bir şey söyledi. Not panosunu aldı. “Bebeğin bir adı var mı?”

“Bebek” deyip duruyordu, sanki bir nesneymiş, bir canavarmış, ruhu, cinsiyeti, tanımı olmayan bir anomaliymiş gibi.

“Adı?” Bana bakarak tekrarladı.

Steve önce bana, ardından tekrar doktora baktı. “Sonra karar vereceğiz,” dedi.

Steve, Max’i biraz kucağına aldıktan sonra yatağın ucuna oturdu. Onu bana vermeye çalıştı ama ben ağlamadan duramıyordum.

“Yorgunsun biliyorum,” dedi. “Ama onu kucağına almalısın. Hadi Karen. Topla kendini.”

Hiçkırarak doğrudum, elim ağzımdaydı. Ona ilk kez bakıyordum ve tabii ki boyu haricinde, başka nasıl değiştiğini göremiyordum. O gün gördüğüm Max, bugünün, daha doğrusu dünün Max'inden farksızdı. Sessizdi, tatlıydı, beni izliyor, tepkimi gözlüyordu. Sıcaktı, biraz şaşkındı ama bana dünyasının merkeziymişim gibi bakıyordu. O ilk yıllar, bazı günler ona duyduğum sorumluluktan hastalandığımı hissederdim. Ameliyatı konuştuğumuzda, böylesi büyük bir seçimi onun adına yapmak zorunda kalma ve doktorlar her ne derse onaylama, en iyisini bildiklerini düşünme düşüncesine ayak direrdim. Sanırım Steve, bunu benimsediğim bir ideolojinin parçası gibi görüyordu ama öyle değildi. Bu konuda büyük kavgalar ettik, anlaşılmadık. Gerçekten ama, bu seçimi yapamazdım işte.

Finallerden önceki yıl kazara hamile kalmış ve kürtaj yaptırmıştım. Oğlanlar bunu bilmiyordu. Mezun olduktan sonra yeniden hamile kaldım. Kaza diyebilir miydim, bilmiyordum çünkü Steve'le aramdaki şey çok tutkulu ve pervasızdı. Üniversitenin altın çocuklarıydık; ikimiz de girebileceğimiz en iyi işlere girdik ve mükemmel notlarla mezun olduk. Hiçbir şey ters gidemezdi, o yüzden Max'in doğumu bizim için daha da can sıkıcıydı.

Max'in şoku üzerime bulut gibi çöktü ama sonunda o kadar parlak, o kadar iyi, o kadar mutlu biri oldu ki yanında üzgün olmak mümkün değildi. Onun "mesele" olmasına izin vermeyeceğimizde anlaştık. Konuyu yanında konuşmamaya karar verdik. Böylece konuşmadık, konuşmuyorduk ve eli kulağında olduğunu düşündüğüm bomba asla patlamamıştı. Ben de beklemeyi bıraktım. Atlattık sanmıştım.

Max'le yaptığımız birçok zorlu konuşma her seferinde Steve'in önderliğinde oldu. Max'e interseks olduğunu altı yaşındayken söyledik. Doktorlar hermafrodit yerine bu terimi kullanmaya yeni başlamıştı ve kulağa, ona söyleyebileceğimiz kadar uygun geldiğini düşündük. Aptalca bir sebep gibi gelebilir ama ne yaparsınız, sebep buydu.

Duyduğunu kabul etti. Pokemon daha çok ilgisini çekiyordu, interseks olmak ona bir şey ifade etmedi. Omuz silkti ve dedi ki,

“Tamam anne, sorun değil,” çünkü üzgün olduğum belliydi, sonra ona sarıldım ve oyun oynaması için bıraktım, konuşmadan hemen fırlayarak Steve’le futbol oynamaya gitti.

Sonra on üç yaşındayken berbat bir gece geçirdik. Steve’le ben tartışmıştık, bununla nasıl başa çıkacağımıza karar veremiyorduk ve Max üzgündü. Hastaneden hormon iğneleri yaptırıp eve dönmüştük ve Steve bahçede bağırmaya, aklını kaybediyormuş gibi kükrelemeye başladı.

Ona bağırardım, “Ne halt ediyorsun? Bütün komşular duyuyor seni!”

“Ona ne yapıyoruz? Bu iğnelerle ne anlatıyoruz ona? Doğru değil! Adil değil!”

“Steve, kes sesini!”

Max mutfakta ağlıyordu.

“Steve!”

“Bıktım Karen. Çok öfkeliyim!”

“Kime?”

“Bilmiyorum. Onlara, bize, dünyaya. Ne yapıyoruz biz?”

“Kes sesini ve içeri gir! Herkes seni duyuyor.”

“Sen bıkmadın mı Kaz? Bıkmadın mı? İçinden atmak istemiyor musun? Hadi bebeğim. At içinden. Tutma, konuş benimle, bağır benimle.”

Onu elimle geçiştirdikten sonra içeri girmiştim. Yaşlanıyordum ve artık Max’in interseks olması üzerine konuşmak istemiyordum.

Steve’in gerçekten yoldan çıktığını, kendini kaybettiğini bir tek o zaman görmüştüm. Onda sevdiğim şey buydu: Düzen. Her zaman güvenilir, sarsılmaz ve güçlü olmuştu. Minnettardı ama asla istediğimiz hayat üzerindeki hakkımızı sorgulamadı. Asla bocalamadı. Her zaman kendinden emindi. Babam uzaktayken evde bunun özlemini çekiyordum.

O gece Max ağladı, ağladı, hiç susmadı. Bütün akşam odasına girip çıktık. Steve acil bir cinayet vakası için saat ona doğru çıkmak zorunda kaldı. Max sabaha karşı dörde kadar kucağımdaydı.

Ağlayarak uyuyakaldı. Ertesi gün unutmuştu. O kadardı. Dramın derecesi. Bugüne kadar.

Kendimi çok... aptal hissediyordum. Tüm sorunlardan dolayı baş belası bir ergen olacağını düşünmüştüm ama olmadı. Şimdi başımıza gelen buydu ve asla, bir kez bile bunun olacağını düşünmemiştim. Max hâlâ şikâyet etmiyordu ama kafası karışık, utangaç, tuhaf ve çaresizdi.

Nerede yanlış yapmıştık? Max bunu hak edecek ne yapmıştı? Hiçbir şey. Hamileliğim sırasında sigara ya da alkol kullanmamıştım. Max uyuşturucu bağımlısı, şımarık ya da piç kurusu değildi. Ne yapmıştık ki biz?

“Tanrım,” diye mırıldandım elimi ağzıma götürüp.

“Karen, arabaya bindiğimizden beri bunu beşinci söyleyişin.”

“Steve, kes sesini.” Rahatsız olmuştu. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Şimdi sırası değil,” dedi ve çileden çıktım.

“Evet, haklısın. En iyisi eve dönelim, sen işe git ve bununla uğraşmaktan kaçın, ben uğraşmak zorunda kalayım.”

“Bu hafta sonu çalışmayacağım.”

“Bu akşam Rotary yemeğimiz var. Gideceğimizi söylemiştik.”

“İptal edebiliriz.”

“Tanrım, Steve, gidelim işte. Kafamız dağılır. Bir akşam yemeğini iptal ettik diye yılın ebeveyni ödülünü almayacağız. Bitti artık. İyi ebeveyn rozetini kaybettik.”

“Dramatize etme,” dedi elimi tutarak.

Hayır, olamaz. Çatlaklar görünmeye başlıyordu. Tekrar oradaymış gibi hissediyordum, bebeğimizin ne sorunu olduğunu söylemelerini bekliyormuş gibi. Hepsini yeni baştan yaşayamazdım. Bunu yapamazdım.

Aynadan Max’e baktım. iPhone kulaklıklarını takmış camdan dışarı bakıyordu. İleriye bir bakış atıp dikiz aynasından güzel yeşil gözlerini yakaladım. Ağlamaklı bir halde başımı çevirdim.

Steve arkaya baktı. “İyi misin Max?”

“Evet, sağ ol baba.” Max’in ağzı köşelerden gerildi ve itaatkâr bir Şekilde başını salladı ama bunu sadece bizim için yaptığını biliyordum. Gözleri tedirgin ve zayıftı, camdan, yanından geçtiği-miz evlere dalıyordu. Bütün bu insanlar hayatlarını kapalı kapılar ardında yaşıyordu. Benim ailemi grebilseler ne dŐnrlerdı diye merak ediyordum. Max’in beğendiği oğlanların onun hakkında ne düŐüneceėini merak ediyordum. Bu öğrenilirse insanların ne düŐüneceėini, blog yazarlarının, YouTube videolarının ve haber sitelerinin hangi baŐlıėı atacağını merak ediyordum. Gözümden bir damla kurtuldu ama onu sildim.

Onu rahat bırakın, diye düşündüm öfkeyle, aklım parmağımı tutan o küçük, mutlu baş belasına gidiyor, gözlerim arka koltuktaki Max’in güzelim, yumuşak, altın teninde dans eden güneŐi izliyordu. Yeterince mücadele etmedi mi? Bebeğimi rahat bırakın.

Daniel

Şu anda hayatımızda iki şey oluyordu: Öncelikle babam bizim bölgemizin parlamento üyeliğine adaydı.

Bu inanılmaz heyecan vericiydi. Babam için çalışan Debbie her zaman buralardaydı, Lawrence da öyle, o da babam için çalışıyordu.

Lawrence uzun boylu ve yaşlıydı, yüzü uzun ve saçları sarıydı ama Max'inki gibi sapsarı değil, soluk gri-sarı gibi. Bunu gözlemlediğimde söylemem hoşuna gitmedi.

Hoşuna gitmediğini biliyordum çünkü, "Bunu söylemen hoş değil küçük Daniel," demişti.

"Peki," dedim ben de. "Her neyse."

Lawrence temelde babama ne yapacağını söylüyor ya da bazen babamın uymadığı tavsiyelerde bulunuyordu. Ama çoğunlukla, sanki birlikte aday olmuşlar ama babam herkesin sevdiği daha da nazik adam olduğu için vitrine çıkan oymuş gibiydi.

Max'le ben *World of War* oynarken olduğu gibi, düşman ateşinin karşısına o çıkıyordu çünkü daha iyi atlatıyordu. Aynı şekilde babam da muhabirlerin sorularını atlatan şeyler söylemekte daha iyiydi.

"Bunu benden başkasına söyleme," dedi Lawrence ona bu teoriyi anlattığımda.

Debbie çok çok daha gençti. On dokuz yaşındaydı ve cidden hoş, kıvrıcık kahverengi saçları vardı, zayıftı ama poposu ve memeleri büyüktü.

“O kadar da büyük değil,” dedi bana.

“Hangi kap?” dedim ama annem ben bunu söyleyince beni masadan kaldırdı ve Debbie gülüp benim bir “mesuliyet” olduğumu söyledi. Gidip ne olduğuna bakmam gerekecekti.

Debbie esasında babam ya da Lawrence’ın yapmak istemediği bir sürü işi yapıyordu, fotokopi çekmek, telefon etmek ve koşturmak gibi. Babam ve Lawrence her yere yürüyordu ama Debbie her yere koşuyordu, yapması gereken her şeyi yapmaya vakit yokmuş gibi.

“Neden babam için çalışıyorsun?” diye sordum ona.

“Siyasi görüşlerine katılıyorum. Diğer adamdan nefret ediyorum ve bir tek baban bana ödeme yapmayı teklif etti,” diye cevap verdi.

“Hım, ne kadar?” diye sordum.

Bence Debbie’ye Lawrence’dan daha çok ödemesi lazımdı çünkü Debbie daha çok koşturuyordu.

“Dikkate alacağım,” dedi Lawrence, ona bunu önerdiğimde.

Babamın adaylığının bir heyecanlı tarafı da bir sürü partiye gitmemiz. İnsanların bu kadar çok parti verdiğini bilmiyordum. Bu hafta annem, babam, ben ve Max Rotary yemeğine (cumartesi gecesi), yaşlı bir adamın barbeküsüne (pazar) ve Lions¹ yemeğine (pazartesi, aslan yoktu) katıldık. Sonra dün, babamla ben yaşlı insanların evindeki bir partiye gittik, şaşırtıcı bir şekilde jöle, dondurma ve müzik güzeldi. Babam yaşlı bir kadınla Cold Train diye biri hakkında konuştu. Ben sadece dans ettim ve hepsi iyi dans ettiğimi söyledi. Annem katılmayıp evde kaldı çünkü başı ağrıyormuş, Max de gelmedi, şu sıralar evimizde yaşanan ikinci şey yüzünden.

İkinci şey Max’in hasta olması ve hatta bazen midesinin bulanması. Bu sabah annemle arabada bekliyorduk, sonra o geldi ve anında tekrar indi, özür dileyerek.

1 (İng.) Aslanlar. (ç. n.)

Sonra çok bekledik.

Dedim ki, “Ya ölmüşse?”

Annem kıpırdamadı ama hipnotize olmuş gibi camdan dışarı bakıp durdu.

“Git bak anne, iyi miymiş!”

“Neden?” Annem sıçradı ve sinirliymiş gibi konuştu ama sonra emniyet kemerini çözdü ama o çıkmak için kapıyı açar açmaz Max döndü.

Ona, “İyi misin Max?” diye sordu.

Max, “Evet, sorun yok,” dedi.

Sonra okula gidene kadar kimse hiçbir şey demedi, sadece okulumun önünde durduğumuzda ben, “Muhabbet için teşekkürler millet,” dedim.

Başımı tekrar arabaya soktum.

“Daniel! Yapma bunu tatlım. Seni ezebilirdim,” dedi annem.

“Muhabbet için teşekkürler millet’ dedim.”

“Duyduk,” dedi annem.

“Sizi seviyorum çocuklar.”

“Ben de sizi seviyorum,” dedi annem. “Okulda uslu dur.”

Max’ın bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi, o yüzden dedim ki, “Seni seviyorum Max.”

O da, “Ben de seni,” dedi ve gülümsedi. Cidden çok üzgün görünüyordu ama.

Max genelde bizimle gelmezdi ama bu hafta her gün geldi. Annem bir sorun olmadığını söyledi, sadece otobüse gitmek istememiş çünkü benzin kokusu midesini bulandırıyormuş. Mikrop kapmış.

Max’ın ordum için zayıf düşmesinden endişe duyuyordum. Ya ölürse?

Çocuklar kanser oluyordu. Televizyondaki bir programda görmüştüm. Bir oğlan hasta oldu ve yediği her şeyi kustu ve saçı yoktu. Çocuklar lösemi oluyordu. Max’ın lösemi olmasını istemiyordum. Max’ın saçsız kalmasını istemiyordum. Abimin ölmesini istemiyordum. Bunu düşünmek bütün gün üzüyordu beni. Kazağımın

kolunu çıgınyordum çünkü televizyondaki Great Ormond Street Hastanesi'ndeki o çocuğu hatırlıyordum, biraz Max'e benziyordu ve hastalandı ve küçüldü, yüzünde bir tüp vardı ve öldü. Sonra gidip oyun alanındaki küçük evde oturuyordum çünkü ağlıyordum ve kimsenin görmesini istemiyordum.

Bugün çarşamba ve Max odama bile gelmedi, oysa okuldan döndüğünü biliyordum çünkü odasından müzik sesi geliyordu. Benimle doğru düzgün konuşmadı, iyi olup olmadığını sorup durmama rağmen. Max'in zırvaladığı ve oynamak istemediği olmazdı. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı.

Ayrıca annemle babam, onun ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiş gibi yapıyordu.

Gittiğimiz davetlerde yemeğini bile bitirmedi. Hem biz hep yemeğimizi bitiririz çünkü bitirmezsek annem, Afrika'daki çocuklar ölmüş, derdi.

Yaşlı insanlarla dolu Lions yemeğinde annem Leah teyze, Edward amca ve kuzenimiz Hunter'la görüşmekten, ne zamandır onları görmediğimizden bahsediyordu. Max'e Hunter'la takılmak ister misin diye sorduğunda Max hayır dedi çünkü Hunter ilaç filan kullanıyormuş. Sonra annem, "Hişşt," dedi ve bana baktı. Sanki ilaç ne bilmiyordum! Aptal değildim sonuçta.

Sonra Max'e yemeğini bitirmesini söyledi, Max başıyla onayladı ve biraz daha yemeye çalıştı ama yapamadı, o yüzden dedim ki, "Paket yaptırabilir."

"Ne dedin tatlım?" dedi annem.

"Çocuklar için."

"Ne çocuğu?"

Kaşlarımı çattım. "Afrika'dakiler."

"Haa." Annem kafası karışmış gibi baktı ve birlikte oturduğumuz insanlara tuhaf davrandığım için bana acıyormuş gibi gülümsedi.

"Afrika'daki çocuklar için, değil mi Max?" dedim, o bana bakıp başıyla onayladı ve gülümsedi ama tam da gülümsemeyen

bir şekilde. Gözleri hüznünlüydü, köpeklerinki gibi, tek fark, köpek gözleri kahverengidir ama Max'inkiler yeşildi.

Karnı ağrıyormuş. Bu gece dışarı çıkmayacaktık. Akşam ne yiyeceğiz bilmiyordum. İple çekiordum ama. Umarım brokolidir. Brokoliye bayılırdım.

Max'in bu hafta çaldığı müzikler de hüznünlüydü. Genelde rap ve rock müzik dinlerdik çünkü *World of War*'un müzikleri öyleydi ama bu aralar beni yoran çok yavaş, uzay müzikleri dinliyordu. Umarım ölmüyordur.

Yanına gitmeye karar verdim çünkü ben kötü hissettiğimde o hep beni görmeye gelirdi.

Kapısını çaldım, bir, iki, üç, annemin öğrettiği gibi, sonra hiçbir şey duymayınca kapıyı açtım.

Yüzü yastıkta kuş tüyü yorganın altına kıvrılmıştı. Ona doğru yürüdüm. Çok durgundu.

"Max?" dedim ve uzanıp onu dürttüm.

Kıpırdamıyordu, o yüzden nefesini hissetmek için elimi burunun üstüne koydum. Genelde ağızdan kontrol yapardım ama şimdi kapalıydı.

"Hey!" diye inledi. "Ne yapıyorsun?"

"Yaşiyor musun diye bakıyorum," dedim.

"Öyle yaptığında nefes alamıyorum."

"Özür dilerim," diyerek af diledim nazikçe. "Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi yastığına doğru.

Gözlerimi kıstım. "Ben aptal değilim."

Sızlanıp yüzünü duvara döndü. "Seninle alakalı değil Daniel."

"Biliyorum." Somurtuyordum çünkü Max malumu ilan ediyordu, benim hep yaptığımı söylediği gibi. "Ama senin için endişelendim."

"Ben iyiyim," diye geveledi Max.

Çok endişelenmeye başlamıştım çünkü okulda bütün gün endişeleniyordum ve Max'in bana bir şey anlatmaması büyük olaydı çünkü birbirimize her şeyi anlatırdık. Ona sorsanız bana sürekli bir şeyler anlattığını söylerdi.

“Lütfen Max,” dedim burnumu koluma silerek çünkü burnum akmaya başlamıştı. “Ölecek misin?”

“Ne?” Arkasına döndü, saçları kabarmış, yüzü yataktan kıpkırmızı olmuştu. Elimi yüzüne koydum. Çok sıcaktı.

“Ateşin var!” diye bağırdım.

“Hayır, hayır.” Gözlerini ovuşturdu. “Sıcak yatakta uyuduğum için. Gel buraya,” dedi ve beni yatağa, yanına çekti. “Ölmeyeceğim. Hasta bile değilim.”

“Ama üzgünsün ve miden bulanıyor!” diyerek burnumu çektim.

“Biraz yorgunum sadece,” dedi bana sarılarak. “Midem kötüce ama o kadar.”

“Uyumak ister misin?” diye sordum.

Max başıyla onayladı.

“Yatağında seninle uyuyabilir miyim?” dedim.

“Tabii ki,” dedi ama ben yorganın altına girmeye çalışırken yatağa göz gezdirdi ve, “Aslında hadi gel seninkine gidelim,” dedi.

“Neden?” diye sordum elimi tutup beni yatak odası boyunca peşinden sürüklerken.

“Çünkü senin yatağını daha çok seviyorum. Daha rahat,” dedi Max ve ikimiz birlikte yatağa girdik.

Çok çabuk uykuya daldı, ben de alnındaki kabarık saçları okşadıktan sonra yataktan sıvıştım, Max yalnız kalmasın diye Ayı Daniel’i kolunun altına sıkıştırdım. Sonra ismini televizyondaki penguenden alan Pingu’yla ben Max’i uyandırmayalım diye sesini kısıp *World of War* oynadık.

Julie halanın bebeği bugün doğacaktı ama çıkmak istememiş. Umarım yakında gelirdi. Orduma alacaktım onu.

Max

Bugün Marc ve Carl'la yeni okul binasının kapısından çıkarken Sylvie'yi gördüm. Müzik odasına gitmiştik. Carl gitar çalıyor, biz de onu dinliyorduk. Marc bateriye öylesine vuruyordu. Berbattı. Başımı ağrıttı ama bir yandan da sırf takılmak iyiydi. Kafamı dağıtıyordu. Tek istediğim normal hissetmekti. Tek istediğim sarhoş gibi hissetmekti. Fakat gerçekte kötü çocuk değildim. İçki yerine Smarties'i başıma dikiyordum. Bütün tüpü ağzınıza dayayıp şekerleri âdeta içiyordunuz.

İşte, öğle yemeği vaktinin sonuna geliyorduk. Ödevimi biraz öteliyordum, aslında başlamam gerekirdi. Yalnızca iki hafta kalmıştı ama, sonra bitecekti. Acı duymadan sağlıklı düşünebilecektim, beynim büzülmüş bağırsaklarıma dönmüş gibiydi. Öğleden sonranın yoklaması için müzik odasından çıktık. Carl binanın yeni kanadının kapısını açarken zil çalmaya başladı.

"Heeey Sylvie," dediğini duydum. "N'abersin?"

"İıı, iyilik," dedi, uzaylı görmüş gibi onu baştan aşağı süzerek.

"Sylvie! Başka babadan kardeşim," dedi Marc. "Eller havaya!" Avucunu kaldırdı. Sylvie sadece bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim.

Tuhaf, zorlama, yarım ağız sırıtışını yaptı ve Marc'ın avucuna kendi avucuyla vurdu. "Sorun değil," dedi bana.

Gülümsedim ama aynı anda yüzüm kızardı. Ailesi benim ne olduğumu ne yaşadığını bilseydi. Benden daha çok kusarlardı.

“Hey, Marc, bizim şu şey işimiz vardı,” diye ağır ağır konuştu Carl.

“Haaaaaaa.” Marc başıyla onayladı. “O şey işiiii.” Gülünç şekilde uzatarak konuşuyordu. Sylvie’yle beni kapının önünde bırakıp bahçeyi koşarak geçtiler. Sağ ayağımın üzerinde sallanıyordum.

“Selam,” dedim utanarak, ona bakmadan.

“Selam,” dedi.

Beni baştan aşağı süzdü, yüzüme, saçlarıma, gözlerime, boynuma, göğsüme, ta aşağı kadar. Bundan hoşlanmamıştım. Ağırlığı diğer bacağıma verip başımı öne eğdim, bir anda yutkunma ihtiyacı hissettim ama yutkunmakta zorlandım.

Yavaşça bana yaklaştı. Kolunu sol taraftan boynuma doladı, göğüsleri vücudumla buluştu. Sıcak, yumuşak ve davetkârdı. Elimi istemsizce beline doladım.

“Neden utangaç davranıyorsun bilmiyorum ama bu acayip tahrik edici,” dedi.

O eğilip dilini dudaklarımın arasına kaydırırken çaresizce gülümsedim. Dudakları benim üst dudağımın üzerine kapandı. Sertleştiğimi hissedebiliyordum. Vücudunu benimkine dayayıp koluyla başımı kendisine çekti. Sylvie Clark’ı öpmek kesinlikle nefisti. Diğer kolumu ona doladım ve onu iyice kendime çektim, sonra ayağını yerden kesip arkaya yaklaşarak onu kendime yaklaştırdım. Çıığı bastı ve beni öpmeye devam ederken dudakları ağzımda kahrkaha attı.

Onu yere bıraktım, biraz geri çekildi. “Bugün çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“Güzel mi?” dedim.

“Güzel,” diye onayladı.

Bir süre birbirimize baktık. Cildini inceledim, burnundaki küçük çilleri, dolgun dudaklarını.

Ne olduğunu bilse, diyordu beynim, çıldırır. İnsanlara anlatır. Sonraki sevgilisine anlatır, senden sonraki.

Hayır dedim.

Evet. Senden sonraki.

Hişşt.

Max, iğrençsin.

Nasıl bir anda “biz” değil de “sen” oldu, diye sordum beynime. Cevap gelmedi.

“Max?” Sylvie merakla yüzüme baktı. Gülüyordu. “Beni mi hayal ediyorsun yoksa?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona görüşemeyeceğimizi söylemek zorundaydım. Bu onun için adil değildi. Ne olduğumu bilse benimle çıkmak istemezdi. Bu duyulursa (patlarsa) herkes onun hakkında da konuşacaktı. Gebe kalmış hermafroditle çıkan kişi olarak bilinecekti.

Aman Tanrım, diye düşündüm, düşünce neredeyse midemi bulandırıyor. “Bu gece uğramak ister misin?” dedi.

Ağzımı açtım. Tekrar kapadım. “Hımm, yapamam. Babamla başka bir yemek şeyim var.”

“Ha, kampanyanın yedirip içirme evresi. Laga lugaya hazır mısın?”

Omuz silkip gülümsedim.

“O zaman...” Bana eğildi. “Takılmak istediğinde bana söyle yeter, tamam mı?”

Yutkunup ağzımı kapalı tuttum. Ama yüzlerimiz birbirine yakındı ve güzelim gözlerine baktım, o da benimkilere baktı ve ben başımı aşağı yukarı salladım.

Biraz çekildi, sonra burnunu sağa sola salladı. “Bunu sormamaya çalışıyordum ama bir poponu avuçlayabilir miyim?”

Bir anda şaşkın bir kahkaha çıktı ağzımdan, sonra yüzüm kızardı. “Evet.”

“Olur mu?” dedi sataşarak. Eğilip kimsenin gelmediğinden emin olmak için arkamdaki koridoru kontrol etti, kollarını belime sardı ve popomu yokladı.

“Mmm,” dedim aniden azdığımı hissederek. Başımı omzuna düşürdüm ve onu sardım, kollarım kollarının üzerindeydi. Boynuna eğilip kıkırdadım.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı benden kaçarak ve yanımdan geçip yeni kanada girerken. “Nasıl seksi. NASIL DA seksi!”

Gidişini izlerken güldüm.

Bana doğru dönüp geri geri yürüdü. “Görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz,” dedim çaresizce ve ona el salladım.

Söylemedin, dedi beynim.

Hayır.

Dudağımı ısırarak gidişini izledim. Sylvie Clark olağanüstü seksiydi. Başımı kapı tokmağına yaslayıp hayal kırıklığıyla inledim. Lanet olsun.

O öğleden sonra yatakta o anları düşündüm, bu hafta her gün eve gider gitmez ilk yaptığım şey yatağa girmek olmuştu. Son zamanlarda çok yorulmuştum. Bir şey söylememek yalan söylemekle eşdeğerti. Bebekten ya da durumumdan bahsetmezdim. Sadece onunla görüşemeyeceğizi söyledim. Belki sadece birkaç hafta görüşemeyeceğiz derdim. Ama insan niye böyle bir şey söylerdi ki?

Danny içeri girdi, hasta olduğumu düşündüğü için üzgündü. Onunla yatağına gidip biraz uyudum, sonra on bir civarı uyanıp tuvalete kustum, yatağıma döndüm ve tekrar uyudum. “Sabah bulantısı” kesinlikle hatalı bir isimlendirmeydi.

Yarın futbol vardı. Bu iyi bir şeydi. Kafamı dağıtacaktı. Gerçi biri ters koşu yapmamı, eğilmemi isterse ya da karnıma çarparsa her taraflarına kusacaktım.

Sylvie

“**H**adi, aynen devam çocuklar!” Bay Harvey sahanın bir ucundan bas bas bağıırıyordu. Kortta netbol oynuyorduk ama ben Carla Hollis’le birlikte yan çizgide oturmuş hocanın yedekleri çağırmasını bekliyordum. Carla iyi kızdı, epey garipti ama derslerimizin çoğu ortak değildi, o yüzden birlikte fazla zaman geçirmezdik. Sadece resim ve beden eğitimi derslerinde takılırdık. Carla betonda yanımda yayılıyordu, resim dersi diploması için ciddi ciddi kullandığı sakızdan bir heykel yapıyordu.

“Tuhafsın,” dedi Emma ona.

“Biliyorum,” dedi Carla.

Sırıttım.

Üst sahada erkekler grup halinde koşu yapıyordu. Max de aralarındaydı. Ona el salladım, o da bana el salladı. Carla beni dürtüp gülümsedi. Önceki geceyi ona anlatmıştım.

“Ee Sylves,” dedi Emma. “Max ne kadar iyi?”

“Ha?”

“Yani... yatakta filan,” dedi göz kırparak.

Surat astım. “Yapıp anlatacak değilim.”

Başını salladı. “Biliyordum. Yapmadınız, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Niye?”

“Sebebi yok,” dedi Laura’ya bakarak. Küstahlığa benzer bir ifadeyle başını iki yana salladı ve sahadaki Max’e baktı.

“İyi öpüşüyor, değil mi?” diye mırıldandı Carla oturduğu yerden bana.

Başımla onayladım. Carla geçen sene Max’le çıkmıştı.

“Çok hoş biri,” dedi Carla. “İkinizi beğeniyorum. Bence iyi bir şey.”

“Niye ayrılmıştınız?” diye sordum.

“Bizimki geçici bir aşktı.” İç geçirdi. “Tanıştık, birbirimizi sevdik, birbirimizi kaybettik ve üç saat boyunca birbirimizi çıldırttık.” Sırıttıyor. “Dean’den kısa bir süreliğine ayrılmıştım.”

“Pizzacıda çalışan Dean mi?”

“Evet. Bayağı kısa süreliğine. Üç saatliğine filan. Max’e acayip öfkeliydi ama bir konuşma yaptılar ve Max onu süt dökmüş kediye çevirdi. Tam geleceğin siyasetçisi.”

“Kim, Max mi? Yok be.”

“Yani, aşırı,” dedi Carla, Emma’nın taklidini yaparak. “Yaa-aaaniiiiiii, aşırıııııı.”

Emma bana tuhaf, hüzünlü bir bakış attı. Başını iki yana salladı ve Laura’ya bir şey fısıldadı.

Omuz silkip Max’e döndüm. “Sadece iyi biri, o kadar.”

Kafamda dizeler oluşturmaya çalışıyordum. Birinden hoşlandığınızda yazmak daha zordu. Nefret ettiğinizde daha kolaydı. Nefret iyi malzeme doğuruyordu.

Çocuklar şimdi arka sahadaydı ama hâlâ göz ucuyla bütün kumralların arasına karışmış sarı saçı görebiliyordum. Okulumuzdaki adamakıllı sarışınlar sayılıydı.

Oğlanları dikizleyen o kızlardan biri olmamaya çalışarak kararlılıkla netbol maçına döndüm. Emma ve tayfasına dönüşmek istemediğime aşırı derecede emindim. Benim bir hayatım vardı.

Top Carla’yla bana sıçradı, sıçrayan şey bir bombaymış gibi büzülüp kaldık. Netbol oynamaktan nefret ediyordum, özellikle soğuk havada. Parmakların ağrıyordu. Topu yakaladığında acıdan başka bir şey hissetmek zordu. Ayrıca oynayan kızlar müthiş agresif,

steroid almış kadar filan agresiflerdi. Size bir şeyler fısıldarlar ve hakem başını çevirdiği anda itip kakarlardı. Çılgın, erkek Fatma özentilerdi. Eski okulumdayken netbolda iyiydim ama ortaöğretime geçtiğimden beri berbat oynuyordum. Herkes daha iri, daha hızlı, daha acımasızdı ve gözleri fıldır fıldırdı. Çoğu zaman aldırıyordum ama beden eğitimi derslerinde gerçekten sinir bozucu oluyordu. Geçen hafta orta saha oyuncusu yüzünden yere kapaklanmıştım. Dizlerim hâlâ çizik çizikti. Yine de bu sayede havalı ve serseri görünüyordum.

“Hadisene Walker! Zıplayıp kalk ve koşmaya başla!”

Sanki istemsizce, başım doksan derece sağıma döndü ve omzumun üzerinden baktım. Max grubun biraz gerisinde durmuştu. Sancısı varmış gibi beli bükülmüştü. Bay Harvey ona yaklaştı.

“Hadi işinin başına seni muhallebi çocuğu pislik!”

Max’in yanına sokuldu ve Max geri çekildi. Bay Harvey ona bir şey söylediğinde hâlâ öne eğik başını iki yana salladı.

Saha boyunca dağılan “sıçtığımın fitiği mı var sende?” ve “küçük nonoş” kelimelerini duydum. Bay Harvey şerefsizin tekiydi. Katıksız bir şerefsiz. Neden hâlâ kovulmadığını bilmiyordum. Şerefsiz olduğu gerçeğini bir yana bıraksak bile bütün o sübyancılık söylentileri vardı. Gerçi belki bütün beden eğitimi öğretmenleri için oluyordur çünkü buradan önceki okulumda da vardı. Belki beklenti bu yöndedir. Belki işin ön koşuludur.

“Çelimsiiiz!” Bay Harvey, Max’e tısladı ve sahanın dışını işaret etti. Max hâlâ bir eliyle karnını kavramış, diğer elini dizine bastırmış, eğilirken titremesini durdurmaya çalışıyordu. Başını iki yana salladı ve yavaşça sahanın kenarına hareket etti. Bay Harvey yeniden okulu işaret edip Max’e içeri girmesini söyledi.

Sonra Max ona bağırdı. Ne dediğini duymuyordum ama Carl ve Marc çocuklardan bazılarıyla geldi ve Bay Harvey’ye bağırmağa başladılar.

Max’in gittikçe daha da öfkelenildiğini görüyordum. Yüzü daha kırmızıydı ve çenesi daha... kilitlenmiş gibiydi. Sonra, daha fazla

dayanamayacak gibi görüldüğünde döndü ve arkasındaki zemine kustu.

“Of, bir bu eksikti,” dediğini duydum Bay Harvey’nin.

Carl bir eli sırtında Max’in üzerine eğildi fakat Max ağzını silip ayağa kalktı ve Carl’ın eli üzerinden düştü. Max, Bay Harvey’ye doğru eğildi ve patladı, yüzü hiç görmediğim kadar öfkeliydi (düşündüm de onu hiç öfkeli görmemişim) ve ona bir şeyler bağırdı. Kısa ve sert kelimelerdi, hepsini yakalayamamıştım ama benim duyduğumu sahanın çevresindeki ve korttaki herkes duyuyordu çünkü ilk defa söyleniyordu:

“Amcık!”

Abartısız herkes dönüp baktı.

Bay Harvey sahadaki bütün oğlanlara ters ters baktı. Bir hakaret tiradının arasında, “Cezalısınız!” dediğini duydum. Marc kolunu Max’in omzunun altına koydu, Carl, Bay Harvey’ye bağırırmaya devam ederken Max karnını tuttu ve onu yavaşça içeri götürdüler. Hakkını vermeliyim ki Max sevilen biriydi. Diğer çocuklar üçlünün arkasında toplanıp Bay Harvey’nin Max’in yoluna çıkmasını engellediler. Gülüp Bay Harvey’ye hareket çektiler ama Max’in canı yanıyormuş gibiydi.

Artık kortlara yaklaşmışlardı. Max başını kaldırsın istiyordum ama kaldırmadı. Burada olduğumu biliyordu, onu böyle görmemi istemediği için benden kaçtığı çıkarımını yapıyordum. Artık öfkeli görünmüyordu. Yüzünün rengi tamamen çekilmişti. Bitkin görünüyordu.

“Miden bulanıyor mu?” diye sordu Marc.

“Evet,” dedi Max alçak, biraz zayıf, şaşkın bir sesle.

Emma’ya baktım, bana doğru kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Başımı iki yana salladım.

Ne demek istiyorsun hiçbir fikrim yok, deli, dedim ona içimden.

Max ve arkadaşlarının yavaşça okula doğru yürüyüşünü saç tellerimin arasından izledim.

Max

“İyi misin?”

Başımı kaldıramıyordum. Sanırım kaldırırsam midem bulanacaktı. Yine de tereddüt ederek gözlerimi kaldırdım. Gelen Sylvie’ydi. Arkasından Emma yaklaşıyordu. Hemen bakışımı kaçırdım.

Hasta olduğunuzda eve gitmek için beklediğiniz odanın dışında oturuyordum. Danışma görevlisi anneme ulaşmaya çalışıyordu.

“Konuşma onunla Sylvie,” diye seslendi Emma koridorun aşagısından.

Sylvie onu görmezden geldi.

“Hey, Max, iyi misin dostum?” diye fısıldadı Sylvie, yanıma oturup kolunu bana sararak. Parfümünün kokusunu aldım ve ona yaslandım. Engel olamıyordum. “Sahayı terk ettiğini gördüm.”

“Karnıma bir ağrı girdi, o kadar,” diye mırıldandım başımı kaldırmadan, Emma’nın yürüyüp gideceğini umarak. Küçük takipçi kalabalığıyla birlikte giderek yaklaştığını duyabiliyordum.

Lanet olsun. Sylvie’ye testle ilgili bir şey söyleyecekti. Biliyordum. Boğazım düğümlendi.

“O zaman neden burada oturuyorsun?” diye sordu Sylvie bana. Diziyle yumuşak, muzipçe dizime vurdu. “Aptal. Anlatsana ne olduğunu.”

“Hey, Max,” dendiğini duyduk. Sylvie’yle ikimiz birden başımızı kaldırıp Emma’ya baktık, elleri kalçalarında tepemizde dikiliyordu. Arkasında Laura ve Fay vardı. “Karnın mı ağrıyor? Sempatı ağrıları mı çekiyorsun?”

Kendi kahrolası işine baksan olmuyor mu, diye bağıırıyordum kafamda, kaşlarımı çattım.

Onun yerine kelimelerimden alaycılık akarak, “Ah, selam Emma. Bugün duyduğum küçük söylenti için teşekkürler,” dedim.

Yaklaştığını bildiğim şeyle doğrudan yüzleşip açık bir şekilde inkâr etmeyi denemek en iyisiydi.

“Rica ederim.”

“Ne söylentisi?” dedi Sylvie.

“Hiçbir şey, sorun değil,” dedim ve kolumu beline doladım.

Ona bakmasam da Sylvie’nin yüzümü incelediğini hissedebiliyordum. “Bilgi teknolojileri dersine gitmem lazım,” dedi.

Emma onu bekliyor gibi görünüyordu.

“Tamam.” Dişlerimi sıkıp kulağına fısıldadım. “Söylediği hiçbir şeye inanma yeter, tamam mı?”

“Ha?” Kaşlarını çattı.

“Sonra anlatırım,” diye mırıldandım. “Lütfen ona inanma.”

Sylvie kaşlarını çattı ama başıyla onayladı ve Emma’nın peşinden bilgi teknolojileri dersine gitmek üzere ayağa kalktı.

“Hadi gel Sylves, yanıma oturabilirsin,” dedi Emma.

Sylvie, Emma’nın yanında bunalıyor gibi görünüyordu ama yine de endişe duyuyordum.

Bir kramp beni neredeyse yere sererken arkalarından seslendim:

“O senin arkadaşın değil Sylvie.”

Sylvie

“Ne demek istiyor?” Bilgi teknolojileri odasına girer girmez Emma’ya döndüm. Bir sıra bilgisayarın karşısına oturduk ve hepimiz giriş yaptık.

“Cumartesi günü onu hamilelik testi alırken gördüm,” dedi anında, bu bilgi dudaklarına baskı yapıyor, kaçmaya çalışıyormuşçasına. “Ona dedim ki, yani senin başını belaya filan sokup sonra da ortada bıraktıysa, bunu senin yanına bırakmam dedim.” Sesini alçalttı. “Tabii aslında seni aldattığını biliyordum. Sürtüğün tekidir o. Senin için almadığını söyledi. O yüzden sahadayken yapıp yapmadığınızı sordum. Sonra sen de ‘hayır’ filan deyince emin oldum. O kibirli bir çükkafalı Sylvie ve seni hak etmiyor.”

Donmuş halde ağzım açık, bir anlığına ne diyeceğimi bilemeden yüzüne baktım. “Yani...” dedim sonunda, hava dişlerimin arasından sızdı. “Yapmadık demedim.” Başımı klavyeme eğdim. Gözlerim buğulanmıştı.

Ona inanma, dedim kendi kendime, Max’in söylediğini hatırlayarak.

“Sylvie,” dedi acıyarak. “Hamilelik testi aldı diyorum.”

“Emma bu gerçekten, gerçekten önemli, tamam mı? Yalan söylenecek bir konu değil.”

“Yalan söylemiyorum!” diye tısladı. “Sana bunu asla yapmam.”

“Gözümün içine bak,” dedim. “Max’i hamilelik testi alırken gördüğüne annenin üzerine yemin eder misin?”

“Sylves, annemin üzerine yemin ederim.” Üç parmağını kaldırdı ve bir elini kalbine koydu, lanet bir izci gibi. “O çocuğa hamilelik testi sattım. Plastik torbayla eline tutuşturdum ve o da bana parasını verdi.”

Yaşlar gözlerime dolarken bakiştık.

“Sana yemin ederim,” diye fısıldadı. “Ah, Sylves!” diye bağırdı Emma aniden abartılı bir tavırla ve bana sarıldı.

“Çekil!” diye püskürdüm.

Fay yaklaştı. “Aklına bir şey getirme Sylvie. Arkadaşı için almış olabilir.”

“Herkesin haberi var mı?” diye tısladım Emma’ya bakarak.

“İnsanlara sordum çünkü bu mühim bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum,” diye vurguladı Emma. “Ve ya, tabii!” Fay’e döndü. “Ay çok saçma. Kim Max Walker’dan böyle bir şey ister ki, ondan hamile kalmadıysa?”

Tırnağımın ucunu yiyerek düşündüm. Siyah ojeden neredeyse kusacaktım. “Testi ne zaman aldı?”

“Cumartesi sabah,” dedi Emma anında.

“Hadi be.” Ağzım açık kaldı ve anında, düşünmeden, “cuma gecesi benimleydi,” dedim.

“Belki son haftalarda birlikte olduğu birinden bir mesaj gelmiştir.” Emma kolunu omzuma koydu. “Sana bunu yaptığına inanmıyorum.”

Sırtımı dönüp amaçsızca Facebook’a giriş yaparken bir yandan gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyordum.

Bu sadece bir yanlış anlaşılma, daha sonra açıklayacak, diye kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Öyle demişti.

“Kim onunla seks yapmıştır merak ediyorum,” dedi Emma, benden çok odaya.

“Yapmamış olabilir...” diye cevap verdi Fay.

“Tabii ki yaptın!” dedi Emma. “Hem de korunmasız seks yapmış olmalı!”

“Prezervatif yırtılmış olabilir...” dedi Fay şüpheyle.

“Max Walker’dan bahsediyoruz,” dedi Emma alaycılıkla. Başını kaygıyla iki yana salladı ve içten, önseziyle, ciddiyetle, bir tür kâhin gibi, “Todd Z.’nin izinden gidiyor. Yani: Yollu erkek,” diye ekledi.

Gözlerimi belli etmeden silmeye çalışıyordum ama Emma’nın her şeyi gören gözleri her şeyi fark etmişti.

“Merak etme Sylvie. Ne yaptığını herkese anlatacağız, sonra kimse ona yaklaşmayacak.”

“Hımm,” dedi Fay.

“Yapma,” diye böldüm onu.

“Ha?” diye fısıldadı Emma.

“Kimseye anlatma.”

“Neden? Hak ediyor Sylvie! Herkesle yatacak, seni kandıracak ve bu yanma kalacak ha, olur mu öyle!”

“Kimseye anlatma, olur mu?” diye tekrarladım.

“Diğer kadınları uyarmalıyım!” diye neredeyse bağırdı Emma.

“Emma.” Son yaşları gözümden silip ona döndüm. Göz kalemi ellerime bulaşmıştı. “Max’in benden başka biriyle yattığını veya Max’in benimle yattığını bile herkese anlatırsan, Todd’la okul bahçesinde anal seks yaptığını herkese söylerim.”

Emma’nın nefesi kesildi ve Fay çılgılık attı. “Ne?” diye kükredi Emma.

“Ve sonrasında,” diye ekledim. “altına sıçtığını.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Fay, elini ağzına koyarak.

“Anlıyor musun beni?” dedim. “Yemin ederim yaparım Emma.”

Emma bana bir bakış attı ve son derece ciddi olduğumu anladı.

“Çok garipsin,” dedi ama herhalde şu anda onu öldürebilecek gibi görüldüğüm için başıyla onayladı.

Ben ayağa kalkarken Fay ve Laura beni izliyordu, Emma’nın bilgisayarının fişini çektim ve görevi olan bir çocuk gibi odadan fırladım. Fakat Max onu bıraktığım yerde değildi. Çaresizce çevreme baktım.

“Böyle insanlar başlarına ne gelirse hak ediyorlar,” diye Emma’nın mırıldandığını duydum bilgi teknolojileri odasının açık kapısından.

Max

Görevli, anneme ya da babama ulaşamamıştı. Annem adliye-deydi, babamsa cep telefonuna cevap vermiyordu, o yüzden sonunda revirde kaldım, öğleden sonra dörtte otobüsler gelene dek ara sıra bitişikteki tuvalete kustum. Gün sonunda Marc ve Carl hariç okuldaki herkes birini hamile bıraktığımı düşünüyor gibi görünüyordu. Çantamı almak için ortak alana doğru yürürken erkekler “çak bir beşlik” dercesine ellerini kaldırırken kızlar bana pislikmişim gibi bakıyordu.

Maria bile gelip, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim,” diye mırıldandım salak bozuk anahtarımınla dolabımı açmaya çalışırken.

“Yardıma... ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Hı?”

“Yani tavsiye falan? Ne yapmak gerektiği konusunda?”

Ona boş gözlerle baktım.

“Kürtajla filan ilgili?”

“Aman Tanrım.” Dolabıma döndüm. “Söylenti bu Maria. Gerçeklik payı yok.”

“Ama herkes Emma’nın seni test alırken gördüğünü konuşuyor.”

Dolabı çekip açtım. Sonunda. “Tamam, peki, o kısım doğru ama bir arkadaşım için alıyordum, bunu herkese anlatabilir misin acaba?”

Maria geri çekildi. “Tabii yaparım. Ama bana bağırmana gerek yok Max. Yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Dolabımı karıştırdım ve ağzımı açmadım. Kitaplarımı bulunca çekip çıkardım ve kendimi kötü hissettim. Özür dilemek için döndüm ama gitmişti bile.

“Lanet olsun,” diye tısladım kendi kendime. Gözlerimi kapadım ve başımı dolabımın serin metaline yasladım. “Lanet olsun.”

İç geçirerek kitaplarımı çantama doldurdum, çantamı sırtıma attım ve otobüs durağına ilerledim.

Otobüsteki benzin kokusu koltuklara sinmişti. Ön tarafa oturdum, kusasım geldi, otobüsten inince eve kadar koştum. İnsanların bakışlarından nefret ediyordum. İnsanların bana bakmalarından bile nefret ediyordum. Eskiden hoşuma giderdi, futbol takımının kaptanı, inanılmaz, muhteşemmişim gibi bakmaları... Şimdi çok iyi bir sebepten ötürü popülerliğin berbat bir şey olduğunu fark ettim: İsteyince kapatamıyorsun.

Doğrudan odama çıktım, Sylvie, Emma, Maria, Bay Harvey ve çıktığım neredeyse herkes konusunda kendimi bok gibi hissediyordum.

Çıktığımda annemi odamda buldum, yatağımda bir kitapla oturmuştu, daha yakın bir incelemeyle başlığının, *Ebeveynlik Pratikleri: Cinsiyet ve Cinsellik* olduğunu gördüm.

“Ah, selam Max,” dedi sanki kendi yatak odamda beni gördüğüne şaşırılmış gibi.

“Ah, selam anne,” dedim biraz alaycı bir şekilde. Archie’yle görüştüğümüzden beri doğru düzgün konuşmamıştık. Bana biraz... kızgındı sanırım. Öfkeli gibiydi. Yüzüme bakmıyordu bile. Sanki tüm gördüğü hamile bırakılışımdı, tekrar tekrar. Bunu düşündüğünü biliyordum. Ne zaman aynı odada olsak alçak sesle küfür etmeden duramıyordu.

Bu gece tereddütlü bir şekilde bana gülümsedi ve kitabı bir açıklama gibi öne sürdü. “Bazı şeyleri tartışmak isteyebileceğini düşündüm.”

Çantamı yere fırlattım ve çenem gerildi. “Cinsiyet ve cinsellik gibi mi?”

“Evet tatlım.”

Ona deliymiş gibi baktım. “Ne diye böyle bir şey isteyeceğim?”

“Max, saldırganlaşma. Sadece şunu tartışmamızı öneriyorum...” Sesi daha da alçaldı. “Bebekken cinsiyetin yanlış belirlenmiş olabilir.”

“Aman TANRIM! Bu nedir ya? Max’in ağzına sığma günü mü?” Düş kırıklığıyla bağırma hissimi zapt ettim, patlayan zombilerin ve çeşitli biplemelerin sesinden Daniel’in yakında olduğunun bilincindeydim.

“Tatlım, hani belki başka bir şey olmayı düşünmek isteyebilirsin diye düşündüm sadece, oğlan değil de...”

“Ne olacağım konusunda seçeneğim mi var sanki?”

“Birçok interseks çocuk, ilerleyen süreçte onlara atanmış cinsiyeti reddediyor.”

“Tanrım, hamileyim diye bir anda bambaşka bir insan olacak halim yok.”

“Yani erkeklerle çıktığını bilmiyordum. Bize söylemeye çekindiğin başka şeyler olabileceğini düşündüm.”

“Erkeklerden hoşlanmıyorum! Onlarla çıkmıyorum! Aman ya! Hayatım boyunca burada değil miydin sanki? Bir bir anlatmam mı gerekiyor? Bütün varoluşum sence bir yalan mı? İlk on bire girmek için kıcımı yırtıp video oyunları oynar ve Saoirse Ronan’lı *Hanna*’yı on kere izlerken aslında oyuncak bebeklere, saç modellerine ve Justin Bieber’a gizli takıntımın üstünü mü örtüyordum?”

“Bana bir şey anlatmazsan nereden bilebilirim Max?” dedi ağlamaklı. “Seni artık tanıımıyormuş gibi hissediyorum.”

“Anlatacak bir şey yok! Her şeyi anlattım!” diye sızlandım.

“İstemiyorsan erkek kimliğini kabul etmek zorunda değilsin diyorum sadece.” Karnımı işaret etti ve düşünmeden bir elimi korumacı bir şekilde baktığı yere koydum. “Eğer bu durum sana farklı şeyler hissettirdiyse. Hissettirdi mi Max?”

“Hayır anne, hissettirmedi. Futboldan ve kızlardan hoşlanmam uydurma değil!” Öfkeyle ona yaklaştım. “Şimdi çık odamdan!” Onu neredeyse iterek çıkardım. “Bir daha da kapıyı çalmadan girme!”

Koridorda söylendiğini ve babamın yukarı çıkan ayak seslerinin gıcırtısını duydum.

“Max, kapıyı mı çarptın sen?”

“Yapma,” diye uyardı annem.

“Aşağıda misafirlerim var.”

“Hamilelik hormonlarından.”

“Her şey hamilelik hormonlarıyla alakalı değil... dur, ne yapıyorsun sen?”

“Hiçbir şey! Şey düşündüm de...”

“Karen, o kitap ne?”

“Cinsiyetini tartışabiliriz ve şey yapmak ister mi konuşabiliriz diye düşünmüştüm...”

“Max o yüzden mi kapıyı yüzümüze çarpıyor?”

“Bana hırlamayın kesin, ikiniz de, ikiniz de bunu yapıyorsunuz, sadece yardım etmeye çalışıyorum be!”

“Aşırı tepki veriyorsun, bu da onu kızdırıyor. Yapma yani, Max bu, bu olay yüzünden cinsiyet seçmesi ya da cinsiyet değiştirmesi gerekmiyor. Halinden memnun, sen onu rahat bıraktığın sürece!” Sesi fısıltıya dönüştü. “Özür dilerim, öyle demek istemedim. Yorgunum.”

“Eh, ben de yorgunum,” dedi annem. “Ona bakmaya, arkasını toplamaya, her şeyi doğru yapmaya on altı yılımı verdikten sonra her şeyi berbat edişini izlemekten yorulдум!”

“Hişşt!” dedi babam, dikkat ettiği ben değildim, alt kattaki Lawrence ve Debbie’ydi. Annemi uyardı, “Sakin ol. Bugüne kadar yaptığı ilk ve tek hata bu.”

Annem küçümseyen bir ses çıkardı.

“Karen, yakında bitecek,” dedi babam. “Fırtınadan sağ çıkmalıyız sadece. Hiçbir şey değişmeyecek. O hâlâ Max. Hastaneye gideceğiz, bundan kurtulacağız ve her şey normale dönecek. Bir kaza yüzünden cinsiyet değiştirmeyecek. O hâlâ Max, tamam mı?”

Annem ağladı. “Eşcinsel o.”

Bir nefes aldım ve çömelip başımı duvara yasladım. Düzensiz bir şekilde nefes verdim. Hunter’dan nefret ediyordum. Anneme, bana ve aileme yaptığı her şey için ondan nefret ediyordum.

“Kimle yatıyormuş?” diye inledi annem.

“Odaya gel,” diye babamın mırıldandığını duydum. “Koridorda olay yaratma.”

Sonra kapıları kapandı ve sesleri durdu.

Bir gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim. O yaş sildim ve nefes alışım odaklandım. Yatak odam soğuktu. Nefesimin iniş çıkışından başka bir şey duymuyordum.

Babam iyi niyetliydi. Ama her şey değişmişti. Ya da belki hiçbir şey değişmedi, her şey artık biz durumu kabullendiğimiz için farklıydı. Durum derken beni kastediyordum.

Daniel

“Max, giydiklerinden memnun musun?”
“Ne?” dedi Max. Ekranı izledi, bakışlarını ondan ayırmıyordu. Bu gece benim için çok iyi bir gece olmuştu. Bugün okulda biraz rahatsızlansa da Max daha iyi görünüyordu. Gerçi üç saat aralıksız *Deadland 2* oynamıştı ve bana hasta gibi görünmüyordu. Her zamankinden daha iyi oynuyor ve derinden odaklanıyordu, bu iyi bir şeydi çünkü bazen odamdaki şeyler kolayca dikkatini dağıttığı için onu azarlamam gerekiyordu. Çok meraklı bir çocuktü. Bir şeyleri karıştırmayı seviyordu.

“İşgal et’ yazılı bir tişört, chino pantolon ve Converse giymişsin,” diye bilgilendirdim onu.

“Ne giydiğimi biliyorum. Neden soruyorsun demek istemiştım,” dedi. “Ayrıca chino pantolon deme. Kulağa gay geliyor.”

“Homoseksüel gibi mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı ve sızlandı. “Hımm.” Oyunu durdurdu ve oyun kumandasını bırakıp bana baktı. “İnsanlar aptalca şeylere gay der. Ama öyle dememeliyim çünkü hoş değil. Gay insanlara karşı yani.”

“Neden ki?”

“Şey... onları dandik bir şeyle karşılaştırıyorsun. ‘Chino pantolon’ demek gibi.”

“Ne denmesi gerekiyor ki?”

“Bilmem.” Başını iki yana salladı ve oynat düğmesine bastı.

“Pantolon desen yeter. Chino pantolon demek aptalca.”

“Öyle deyince gay mi oluyorum?”

“Ne?”

“Gay bir şey söylediğim için?”

“Hayır, gay değil, sadece aptalca. Boş ver.”

“Ne yapsam gay olurum peki?”

“Erkeklerden hoşlanırsan gay olursun.”

“Sen erkeklerden mi hoşlanıyorsun?”

“Aman Tanrım,” diye homurdandı Max ve ellerini saçına koyup başını kaşıdı. “Offfff.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Hayır, erkeklerden hoşlanmıyorum.”

“Peki.” Tekrar kumandalarımızı aldım ve oyun oynamaya devam ettik ama ekrandan ona bakmayı bırakmadım, o da bunu fark etti ve yavaş yavaş daha da gerildi. Gerildiğini anladım çünkü daha az zombi öldürüyor ve daha çok vuruluyordu.

“Niye öyle bir şey sordun?”

“Erkeklerden hoşlandığını mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Çünkü annem öyle şeylerden bahsediyordu. Hani kız olsan ve elbise giysen ya da gay filan olsan nasıl olurdu diye. Yatak odalarının duvarından duydum.”

“Ciddi olamaz!” dedi Max yüksek sesle. “Şaka... şaka yapıyordu.”

“Niye böyle bir şaka yapsın?”

“Çünkü annemiz çılgın Daniel.” Bir zombi liderini yok etti.

“Ciddi psikolojik sorunları var.”

“Gerçekten mi?” diye sordum endişeyle.

“Hayır. Yani...” Bana bir bakış attı. “Psikolojik sorunları var ama... ciddi değil.”

Bir zombi cüce ve zombi köpeği boğazlarını jiletleyip öldürdüm. Ama hâlâ kafam karışıktı. “Senin kız olmak istediğini mi sanıyor?”

Max hafifçe kızardı ve bir süre sessiz kaldı. “Gibi.”

“Kız olamazsın ki.”

“Olamam.”

“Sen oğlansın.”

“Şey... evet.”

“İmkânsız bir şey,” dedim.

“Şey...¹¹¹,” dedi Max. Bir Pterodaktıl’i ortadan kaldırdı.

“Ne?”

“Hiç.”

“Niye ¹¹¹ dedin?”

Max oyunu durdurdu.

“Dondurmasana!” diye bağırdım dehşet içinde. “Yaşayan ölüler genel merkezine nükleer silahla saldırmak üzereydim.”

“Sana önemli bir şey anlatmamı istiyor musun istemiyor musun?”

“Ha. Evet. Önemli şeyler duymayı hep isterim.”

“Tamam.”

“Çünkü önemliler.”

Max homurdandı. “Tabii ki. Peki. O zaman. Bazen erkekler kadın gibi giyinir ya da kadınlar erkek gibi.” Anlıyor muyum diye görmek için bana baktı, bunu aşağılayıcı bulmuştum çünkü buraya kadar gayet basitti.

“Tamam. Anlıyorum,” dedim, Max böyle dememi ister ki bir şeyi açıklamak için yarım saat harcadıktan sonra başa dönmek zorunda kalmasın, mesela bir kere uzay boşluğunda neler olduğunu sormuştum, sonra o otuz beş dakika kadar Samanyolu’nu açıkladıktan sonra, *World of War*’daki Uzay Boşluğu’ndan bahsettiğimi söylemiştim, oyunun beşinci seviyesinden yani.

“Çünkü bazen insanlar yanlış bedende doğduklarını hisseder.”

“Öyle midir gerçekten?”

“Hımm, bilmiyorum. Ama neyse, ¹¹, öyle hissederler ve sonra bazen o şekilde görünmeye çalışırlar, elbise giyerek, makyaj yaparak ve bazen ameliyat olarak.”

“Ameliyat mı?”

“O bölgelerinden yani. Kadınlık ya da erkeklik bölgelerinden.”
Bunu sindirmeye çalıştım. “İyy.”

“İı, evet. Neyse...”

“Nasıl?”

“Ameliyatlar mı nasıl?”

“Evet.”

“Şey, eğer bir erkek kadın olmak isterse, şeyini, ıı, kestiriyor
ve onun yerine kadın parçaları yapıyorlar.”

“İYYY!”

“İy değil...”

“ACAYİP İĞRENÇ BİR ŞEY!”

“Susacak mısın? Hayır değil, sadece bazen insanlar istemedikleri
bir şeyle doğar ve onu değiştirmeye karar verirler.”

“Ama çok pis bir şey.”

“Hayır, estetik cerrahi gibi, biri yüzünü gerdirmek istiyorsa
gerdiriyor.”

“Ama o da iğrenç!”

“Hayır değil! Hişşt! Annemle babam bağırıldığını duyacak.”

“Peki ya Sylvester Stallone?”

“Hı?”

“Onun yüzü!”

“Ne?”

“İğrenç! Parçalarına da öyle mi oluyor?”

“Off. Aptal olma. Kasığına yüz gerdirme ameliyatı yapılmaz,
değil mi?” Ellerini yüzüne koydu ve tekrar inledi. “Tanrım! Buraya
bütün bu boktan kurtulmak için gelmiştim.”

Duraksadım. “Yemin ettin.”

“Biliyorum,” dedi Max, bana sabredemiyormuş gibi. “Ama
beni dinlemiyor musun? Sana anlatmaya çalışıyorum, bazı insanlar
yanlış doğar ve onlar...”

“Ne?”

“Düzeltilene kadar üzgün ya da yanlış hissederler. Onlara uy-
mayan şeyleri olduğunda insanların başına kötü şeyler gelebilir. O

yüzden her şeyin çıkarılması gerekir ki... ki insanlar üzülsün.” Elleri yüzünde oturdu ve bir süre sessiz kaldık. “Kimsenin üzülsün istemezsin, değil mi?”

Bunun üzerine düşündüm çünkü Max çok ciddi görünüyordu.

“Hayır Max,” dedim yaklaşık otuz saniye sonra. “Kimsenin üzülsün istemem.”

“Tamam,” dedi, elleri hâlâ yüzünde, ağzında Hariibo varmış gibi yutkunuyordu, oysa ağzında Hariibo yoktu, benim bilgim dâhilinde yani, ama olsa kokusunu alırdım.

“Bazen de bazı durumlarda, durum tam olarak böyle değildir ama... benzerdir.”

“Max?”

“Evet?”

“Seni anlayamıyorum.”

“Yani... bazen insanlar kız mı erkek mi olmak istediklerine karar vermek zorunda kalabilir, ikisi birden olduklarında.”

“Ne yani, yarı kız yarı erkek gibi görünen insanlar mı?”

“Gibi.”

“Vay be. Onlardan birini görmek isterdim. Nasıl görünüyorlardır acaba.”

“Aynen.”

“Kesin acayip gariplerdir.”

“İl.”

“Peki neden seçmek zorundalar?”

“Kız veya erkek olmayı mı?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Gerekıyor işte,” dedi, bir elini yüzünden çekip ayakkabısına baktı ve tırnağıyla kazıdı. “İşler öyle yürüyor.”

“Nasıl yani?”

“Ah Tanrım, bilmiyorum.” Diğer elini yüzünden çekti ve ayakkabısının bağcıklarını tekrar bağladı. “Mesela erkek ya da kadın seçeneği olan formları doldururken ya da soyunma odası varsa ve erkek kadın diye ayrılıyorsa veya tuvaletlerde, kıyafetlerde, ehliye-

tinde ve pasaportunda, okul üniformanda, erkeklerin kızlara karşı oynadığı oyunlarda. Ya da evlendiğinde ve kız ya da erkek olman gerektiğinde çünkü bazı ülkeler eşcinsel evliliği tanımıyor.”

“Tanımıyor mu?” diye sordum ama Max beni duymuyor gibiydi. Ayakkabılarına konuşmaya devam etti.

“Garip işte ve tam ortadaysan insanlar sana nasıl davranacağını bilmiyor. Sanıyorlar ki kafalarına edeceksin ve çocuklarını yoldan çıkaracaksın ve... öyle şeyler işte...”

“Küfür ettin ama.”

“Özür dilerim.”

“Peki, neyse, sen erkeksin ve kız olmak istemiyorsun, öyle mi?”

Kumandasını aldı, ekranın sol alt köşesine baktı ve orada hiç zombi olmamasına rağmen, sonra tekrar vizörüne döndü. “Hayır, kız olmak istemiyorum.”

“Erkek mi olmak istiyorsun?” diye sordum.

Max son derece sabit bir şekilde ekrana baktıktan sonra benim orada olduğumu hatırlamış gibi kaşlarını çattı. “Hımm,” dedi ve oyunu başlatıp bir zombi daha öldürdü. Sonra kafası karışmış göründü, sanki zombilerden birini kaybetmiş gibi ama baktım da kaybetmemiş, hepsini öldürmüştü, beşte beş.

Kendi kumandamı alıp düşman genel merkezine nükleer silahla saldırdım. Bu oyun muhteşemdi çünkü neredeyse Max kadar iyi olduğum tek oyundu. Ayrıca bir sürü karakter seçebiliyordunuz ve hepsini ileri seviyelere taşıyabiliyordunuz. Genellikle Xylar’ı seçiyordum, özel silahı ellerinden püskürttüğü ateş olan küçük bir oğlan. Max genelde Defender’la oynuyordu, büyük göğüslü ve koyu tenli bir kadın. Max’e bir bakış attım.

Daha önce olanlara dair sorular konusunda farklı bir taktik denemeye karar verdim çünkü Max insanlara sorular sorup onlara işkence edeceksen bunun iyi bir yöntem olduğunu söylüyordu.

“Bu oyunu oynadığımızda,” dedim, “hep Defender’ı seçiyorsun ve o da bir kız, yani Defender gibi bir kız mı olmak istiyorsun?”

Max iç geçirdi, benden derinden, çokça rahatsızlık duyuyormuş gibi görünüyordu, ona sürekli soru sorma şeyini yaptığımı fark ettim, benden birkaç kere nazıkçe yapmamamı istemişti daha önce, o yüzden “Özür dilerim,” dedim.

Beni henüz fark etmiş gibi yüzüme baktı ve başını iki yana sallayıp, “Sorun değil,” diye geveledi. Sonra yeniden iç geçirdi ve, “Hayır, Defender gibi bir kız olmak istemiyorum,” dedi.

“Tamam,” dedim. “Peki neden her oynadığımızda Defender olmak istiyorsun?”

Bana döndü, sonra da ekrana baktı. “İı, çünkü ateşli.”

“Ateşli tam olarak ne demek?”

“Aman Tanrım!” Max kumandasını yere fırlattı ve çok yorulmuş gibi yatağa yaslanıp sızlandı, aynı anda da çok sinir bozucuymuşum gibi bana bağırdı. “Cinsel anlamda çekici demek! Soru sormayı kes!”

Sessizleştirdim, insanlar bana bağırdığında öyle yapardım çünkü hoşuma gitmiyordu. Şimdi özür dileme sırası Max'teydi ama dilemiyordu.

“Bana bağırdın Max,” dedim.

“Eh,” diye homurdandı. “Salak salak sorular soruyorsun.”

Kumandamı yere attım çünkü kızgındım.

Bu hafta bu kadar kaprisli ve mızız olduğu için Max'ten nefret ediyordum. Hiçbir zaman kapris yapmazdı, şimdi bana yapıyordu ve ben ona hiçbir şey yapmamıştım, bütün hafta tek yaptığım hasta olduğu için endişelenmekti ve şimdi bana korkunç davranıyordu ve artık katlanamıyordum, o yüzden bağırdım, “Eh, sen de salak salak cevaplar veriyorsun!” sonra kumandayı alıp sertçe Max'in yüzüne attım ve kaşına çarptı. Arkamı dönüp yatağa girdim, odamdan çıkmasını söyledim ve sonra odamdan çıksın diye bağırdım.

“Hey!” Max ayağa kalktı, yanıma geldi ve omuzlarımı kavradı. “Hey! Dur!”

Başta benimle dövüştüğünü sandım, o yüzden onu acayip sert tekmeledim ama sonra bana sarılmaya çalıştığını anladım, o yüzden daha da sert tekmeledim onu.

“Of! Daniel, sakin ol, özür dilerim! Sorun yok Daniel, her şey yolunda!”

Ona bağırdım, “Ben abla istemiyorum, abi istiyorum!”

“Biliyorum, özür dilerim!” dedi Max, canı sıkkın görünüyordu. Ağlayacak gibiydi.

“Abi istiyorum!” diye uludum.

“Özür dilerim! Ben senin abinim, ablan olmayacağım. Of, tekmelemeyi kes Daniel! OF!”

Max beni bıraktı ve televizyonun olduğu duvara doğru gitti. Arkamı döndüm, bir kitap aldım ve ona fırlattım, alınına çarptı ama o karnını tutuyordu.

Kitap kafasına çarpınca bir kolunu da başına koydu ve çömeldi. Kaşında kumandayla yaptığım bir çizik vardı. Biraz da kan ama çok değil.

“Karnımın kötü olduğunu biliyorsun,” dedi Max alçak sesle, cızırtılı bir sesle, soluklanmaya çalışır gibi. “Geçen gün söyledim. Neden tekmeledin beni?”

Çığlık atmayı kestim ve göğsüm şişmesine rağmen hızlıca sessizleştim.

“Kahretsin, böyleyken seninle başa çıkamam,” dedi Max.

“Çıkabilirsin,” dedim.

“Gerçekten canımı yaktın.”

“Eh...” Kaşlarımı çattım. “Büyüksün zaten.”

“O kadar büyük değilim Daniel.”

“Annemle babam kadar büyüksün.”

“Hayır...”

“Evet öylesin.”

“Neredeyse öyleyim, irilik olarak ama onlardan çok, çok daha gencim. Bana bağıırıp beni itip tekmeleyemezsin. Canım yanıyor ve başa çıkabilecek yaşta değilim,” dedi gerçekten alçak sesle, sanki tamamen, kesinlikle yorgun düşmüş gibi. “Seninle savaşıacak enerjim yok. Ve benden bunu isteyemezsin. Ben senin ebeveynin değilim.”

Omuz silktim. “Ebeveyn olacak kadar büyüksün.”

“Hayır!” Bağırma sırası Max’e geçti. “Değilim.”

Ona hâlâ öfkeliydim ama çok üzgün görünüyordu, o yüzden gidip yanına çömeldim ve kolumu omzuna attım.

“Tamam Max, değilsin,” dedim onu rahatlatmak için ama tam tersi etkiyi yaratmıştı bu çünkü kolunun altında yüksek sesle bir kere çığlık attı. Sonra kalkıp odamdan çıktı ve benimle *Deadland 2* oynayacak kimse kalmadı.

Daha önce Max’in yaptığı gibi derinden bir iç geçirdim ve iç geçirmelerimizin ne kadar benzediğini fark ettim, muhtemelen bunun sebebi kardeş ve dünyada genetik olarak birbirimize en yakın insanlar olmamızdı ve o yüzden iç geçirmelerimiz bile birbirinin aynı ve bunun derin bir aydınlanma olduğunu düşündüğüm için defterime not aldım.

Archie

Cuma sabahı ofisime girerken “Bilmek istiyorum,” dendiğini duydum ve Max’in muayene koltuğumun yanında durduğunu fark edip sıçradım.

“Max! Beni korkuttun.” Dosyalarımı dikkatlice masama bıraktım. Max öne çıkıp yığını dengelememe yardım etti ve kayan birkaç taneyi kaldırdı. “Burada ne yapıyorsun? Randevumuz gelecek hafta.”

“Şimdi bilmek istiyorum,” dedi neredeyse hırçın bir şekilde.

İç çektim ve duvardaki saate baktım. “Bak, randevu alman lazım. Bugün göreceğim çok fazla hasta var ve onların da yardımına ihtiyacı var. Zor şeyler yaşadığını biliyorum ama...”

“Archie! Lütfen! Bilmek istiyorum!” Max benimle göz göze gelemiyordu. Ellerini yüzüne koyup hızlı hızlı konuşuyordu. “Lütfen Archie. Çok utanç verici bir durumdayım. Kendimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ve asla hiç kimseye sormadım, hiç mesele haline getirmedim, sadece... bilmek istiyorum. Lütfen.”

Ellerini yüzünden çekti, sanki konuşmak için orada olmalarına ihtiyacı vardı.

Düşündüm, sonra kendimden, bu kadar telaş içinde olmaktan utandım. Kapımı kapattım ve masamın başına geçtim. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Şunu bilmek istiyorum... Kız mıyım erkek mi?”

Bitap görünüyordu, haftalardır uyumamış gibi. Biri ona gerçeği söylemeliydi sanırım. İç geçirdim ve meseleye dolaysız yaklaşılmaya karar verdim. “İkisi de değilsin.”

“Hayır.” Max başını iki yana salladı. “Google’ladım. İnterseks olmak bir doktorun gözünde kız ya da erkek gibi görünmüyorsun demek. İkisi de olmadığın anlamına gelmiyor.”

“Bu...” Dudaklarımı birbirine sürtüp doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Her zaman doğru değil. Otur,” dedim başımla karşımdaki sandalyeyi işaret ederek. Max kollarını kavuşturmuş kaskatı duruyordu. *Yutkundu, çevresine bakındı ve hasta koltuğuna ilerledi.*

“İçeri daldığım için özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Sorun değil,” diye cevap verdim. “Evde durumlar nasıl?”

Başını kaldırıp aptalca bir soru sormuşum gibi baktı.

“Anlıyorum,” dedim başımı sallayarak. “Max, bunu konuşmadan önce bir şey sormak isterim. Sana saldıran çocuk...” diye bocaladım. “Tekrar yaşandı mı? Sence yaşanacak mı?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Başımla onayladım.

Max odaya göz gezdirdi ve dudağının üstünü çiğnedi.

“Peki,” diye başladım. “Doktor yeni doğan bir bebeğin oğlan ya da kız olduğuna karar veremezse üç şeyi kontrol edebilir: Cinsiyet kromozomlarını, yani genetik olarak kız mı erkek mi olduğunu, gonadları, yani testisin mi yumurtalığın mı olduğunu ve vücudun hormonlara nasıl tepki verdiğini. Bazen doğrudan cinsiyet belirleme ameliyatı yaparlar. Bazen gereklidir, bazense... değildir.”

Max boğazını temizledi.

“Bir şey mi sormak istiyorsun?”

“Hayır. Özür dilerim,” bakışını dizlerine çevirdi ve rahatsızca kıpırdandı. “Devam edebilirsiniz.”

“İnterseks insanların doğumda ameliyat olduğu durumlarda, bazı insanlar onlara atanan cinsiyetten memnun olmayabiliyor, bazı

insanlar ameliyatın genital sünnet olduğunu söylüyor, bazıları hassasiyette azalma tecrübe ediyor ve çoğu insan hayatının ilerleyen dönemlerinde başka ameliyatlar geçirmek durumunda kalıyor.”

“Ama ben ameliyat olmadım.”

“Hayır olmadın.”

“Neden?”

Duraksadım. “Baban olmanı istemedi.”

“Babam mı?”

“Evet.”

“Annem değil mi?”

“Dosyanda sadece baban olarak geçiyor.”

“Yani... babam beni kız yapacakları için mi ameliyat olmamı istemedi?”

“Bilmiyorum Max.”

“Babamın böyle kalmamı istediğini hayal edemiyorum,” dedi Max, benden çok kendine. “O tam bir, yani, aile değerleri insanıdır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmem. Her zaman daha gelenekçi olmuştur. Büyük evi, iki çocuk sahibi olmayı filan isteyen oymuş. Annem öyle demişti.”

“Annenle çok konuşur musunuz?”

Max gözlerini kaçırdı. “Eskiden konuşurduk. Bilmiyorum. Son zamanlarda konuşmuyoruz.”

“O zaman...” diye devam ettim ama Max böldü.

“Doktorlar benim için hangi cinsiyeti uygun gördü?”

“Doğduğunda kız, sonra dokuz yaşındayken erkek cinsiyetini önerdiler, on üç yaşında yeniden bunun için baskı yapıldı.”

“Neden?”

“Ameliyatın çoğu dışarıda neye sahip olduğuna göre yapılıyor, o yüzden birçok interseks insan bebek sahibi olma kabiliyetini yitiriyor. Sen doğduğunda doksanların ortalarında, ameliyat daha incelikli olmaya başladı, o yüzden doktorlar senin de ameliyat olmanı istedi fakat dış görünüşünü temel alarak sana erkek cinsiyeti atamak yerine, üreme organlarına bakarak kadın cinsiyetini öner-

diler. Doğduğunda vajinan vardı. Bedeninde iki gonad vardı. Biri ovotestisti, yani yarı yumurtalık dokusu yarı testiküler. Anladığım kadarıyla ovotestisler nadiren iş görüyor ve belirli tümörlere yatkın oldukları düşünülüyor, o yüzden doktorlar almayı tercih ediyorlar. Seninki birçok insaninki gibi, doğumdan kısa süre sonra alındı. Ayrıca rahmin ve yumurtalığın vardı ama hiç testisin yoktu. Anlıyor musun?”

Max homurdandı. “Evet.”

“Max?” Başını kaldırdı.

“Biraz utandığını biliyorum ama unutma ki ben doktorum. Her türden utandıran şeyle uğraşıyorum, mukus, sivilce, siğil, ayrıca burada mesai sonrası kliniği yapıyorum ve birçok genç insanla bu konular hakkında konuşuyorum. O yüzden benim için bu aslında tuhaf bir konuşma değil. Tamam mı?”

Utangaç bir şekilde başını salladı. “Teşekkürler Archie. Kusura bakma.”

“Lütfen özür dileme.”

Gülümsemeye çalıştı.

Zavalı çocuk, diye düşündüm istemsizce. Sonra da kendime, *duygusal bağ kurma*, dedim.

Boğazımı temizledim. “Doğduğunda ayrıca küçük bir fallusun vardı ve cinsiyetini hemen belirleyemediler. Baban ovotestisin alınması dışında ameliyat edilmene izin vermiyordu. Dosyanda ailenin Max ismini cinsiyetsiz olacağını düşündükleri için seçtiği yazıyor. Sonra büyüdün ve küçük bir oğlan çocuğu gibi davrandın, herkes de sana öyle davrandı. Dosyadaki notlara göre hikâye bu kadar. O yüzden sen dokuz yaşındayken doktorlar seni erkeğe çevirecek ameliyatı yapmayı önerdi.”

“Neden dokuz yaşında?”

“Şey, öncelikle, fallus o zamana kadar daha erkeksi görünmeye başlamıştı.”

Max kızardı. “Aa.”

“Bunu biliyorlardı çünkü...”

“Fotoğraflar vardı.”

“Hatırlıyor musun?”

Max üzümlere gözlerini devirdi ve omuz silkti.

Devam ettim. “Kendini oğlan çocuklarıyla özdeşleştiriyordun, oğlan gibi davranıyordun ve en kritiği de, bir kız çocuğu gibi gelişmiyordun. Göğüslerinin büyüyeceğine dair hiçbir iz yoktu, penisin büyümüşü, o yüzden bir uzman, dokuz yaşında bütün kadınsal iç organlarının ameliyatla alınmasını önerdi, bu on üç yaşında yeniden önerildi. Ailen razı olmayınca erkeklik hormonu tedavisi önerildi, bunu kabul ettiler.”

“Evet, hatırlıyorum. Ailem ameliyatı kabul etmediyse hormonları neden kabul etti?”

Tekrar düşündüm. “Bilmiyorum. Dosyanda yazmıyor. Belki uzlaşmışlardır.”

Max başıyla onayladı ve o düşünürken bir süre sessizce oturduk.

Sonra saçının arasından bana baktı ve uzunca bir süre nefes verdi. “Yani,” diye sordu, “neyim ben?”

Beni gerginlik içinde izledi, yeşil gözleri çalkantılı düşüncelerle buğulanmıştı.

“Öncelikle, ailenin sana yüklenmemek için bunları anlatmadığını düşündüğümü bilmeni istiyorum. İnterseksüellik nadir görüldüğü için aileler kendileri de soyutlanmış ve kafası karışmış hissedebilir ve bence senin büyürken böyle hissetmeni istemediler. Ayrıca Max, belki ailenin ameliyatı sen daha küçükken yaptırmamasının nedeni, bebeğin cinsiyetini aileler seçtiğinde bebeğin büyüüp diğer cinsiyete daha yakın hissetmesi ihtimali olabilir. İki cinsiyete de yakın hissetmeyebilirler. Birçok doktor ve ebeveyn yanılıyor.”

“Archie,” Max araya girdi. “Bana ne olduğumu söyle.”

Duraksadım ama sonra başımı salladım.

“Sana neden olduğun kişi olduğunu söyleyemem ama sen gerçek bir hermafroditsin, hem yumurtalık hem de testiküler dokuyla doğmuşsun. Gerçek hermafroditizmli bireylerin üç farklı karyotipi, yani kromozom kombinasyonları olabilir. Cinsiyet kromozomları

X ve Y, kromozomal olarak erkek mi dişi mi yoksa ikisi birden mi olduğunu belirler. Gerçek hermafroditlerde muhtemel karyotipler 47,XXY, 46,XX/46,XY ya da 46,XX/47XXY'dir. İnterseks insanlar, erkek ya da dişi cinsiyet gibi her şekilde ve boyutta olabilir, o yüzden başka bir insanla benzer bir teşhis bile aslında epeyce farklı olduğunuzu gösterebilir."

"Bir saniye..." Max başladı, sonra bocaladı ve odaklanamıyormuş gibi başının iki yanını tuttu. "Şimdi dişi kromozom XX mi?"

"Evet, erkek ise XY."

"Rica ediyorum," Max sefil bir halde başını eğdi, "erkek miyim kız mıyım söyler misin?"

"Max, söyledim, ikisi de değilsin. Karyotipin 46,XX/46,XY."

Titreyen elini dudağına götürüp bana baktı. Tıkanmış gibi bir ses çıkardı.

"Benim kişisel fikrim ailenin ameliyata ayak diremesi, senin kız ya da erkek olduğuna karar verememelerinden değil, seçmek zorunda olmadığını bilmelerinden."

"Kahretsin." Max dizlerine eğildi ve ellerini yüzüne koydu. Bir daha, "Kahretsin," dediğini duydum, gözyaşlarının arasından geveleme şeklinde çıkan. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Kusacak mısın?" diye sordum.

"Bil... bilmiyorum."

Odamın köşesinden kusma kovanını getirdim ve ona yaklaştırdım. Çömeliip beceriksizce saçına dokundum. Parmaklarımın altında titriyordu. Gözyaşları yüzünden dökülüyor ve metal kovaya yağmur gibi vuruyordu.

"Max," diye fısıldadım. "Bu iyi bir şey. Seçim yapmak, ameliyat olmak zorunda değilsin, kendin olabilirsin."

"İstemiyorum..." diye fısıldadı, sonra sesi kısıldı ve başını iki yana salladı. Yanaklarından yaşlar akarken dikleşti. "Kendim olmak istemiyorum."

“Ah, Max.” Onu rahatlatacak kelimeler bulmaya çalıştım. “Üzgünüm. Bak, sana bu şekilde anlatmamalıydım, ailen yapmalıydı ama bilmen gerektiğini düşündüm, özellikle de bebek varken.”

“Of kahretsin, bebek,” diye hıçkırıklara boğuldu.

“Max...” Elini tuttum, o da benimkini sertçe kavradı.

“Of, buraya gelip bütün sorunları çözebileceğimden, ameliyatları geçirip normal bir abi olabileceğimden o kadar emindim ki, anlıyormusun?” Diğer avucuyla gözlerini ovuşturdu ve ne kadar solgun görüldüğünü ve gözlerinin ne kadar kızardığını fark ediyorum. “Dün gece internetten interseksi araştırdım ve kızların erkek gibi, erkeklerin de kız gibi görünebildiğini gördüm, buraya geldiğimde bana evet, erkeksin diyeceğinden o kadar emindim ki lanet olsun, gerisi görmezden gelebileceğim ve kurtulabileceğim bir hataydı sadece. Kurtulmak istiyorum.”

“Bebekten mi?”

Koluyla yüzünü sildi. “Hayır. Bilmiyorum. Yani her şeyden. Beni tam bir ucube yapan her şeyden kurtulmak istiyorum.”

“Sen ucube değilsin Max! Öyle deme.”

“Archie...” diye ağlamaya başladı, kollarımı başına koydum. “Tamam, geçti,” dedim onu teselli ederek. “Lütfen ağlama.”

“Kürtaj için randevum ayarlandı mı?” diye sordu Max alçak sesle, gözyaşlarını silip sakinleşerek. “Ağladığım için özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Sorun değil,” dedim. “Bu akşam arayacaktım. Randevun gelecek cuma dokuzda, hastanede.”

“İyi. Hepsinin alınmasını istiyorum.”

“Rahim ameliyatı mı?..”

“Her şey alınsın.” Elimden kurtuldu ve masamın üzerindeki aynada yüzünü kontrol etti. “Annemin dediği gibi.”

“Peki,” dedim şüpheyle. “İstedğin buysa, bütün dişi anatominin alınmasını konuşman için bir uzmanla görüşme ayarlayabilirim. Sonra belki Noel öncesine bir ameliyat tarihi verebilirler.”

“Bana ne olacak?”

Kaşlarımı çattım. “Ameliyatta mı?”

“Hayır.” Konuşmadan, içinde savaş vererek oturdu. Bitkin görünüyordu.

“Nasıl yani?”

“Yani, daha erkeksi mi olacağım? Yüzüm kılınacak mı? Hiçbir şey bilmiyorum. Daha kız gibi mi olacağım?”

“İşin doğrusu Max, bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Belki bazı testler vardır...”

“Boş ver, önemli değil,” dedi Max aniden, yüzü kızardı. “Üzgünüm, gitmem lazım.” Yüzünü son bir kez koluna sildi. “Anlattığın için teşekkürler, içeri daldığım için de özür dilerim. Sadece bilmek istedim. Beni rahatsız ediyordu.”

Ayağa kalktı. “Ağladığım için özür dilerim,” diye mırıldandı tekrar ve kapıdan koşturarak çıktı.

Sandalyeden fırlayıp kapıyı arkasından kapanmadan yakaladım.

“Max! Ne zaman istersen gel!” diye seslendim koridora. Fakat koridor boştu, koşarak çıkmıştı bile.

Max

A rchie'yle görüştükten sonra okulu asmaya karar verdim. Geri Adönecektim ama klinikten çıkınca otoparkın sonundaki mezarlığın duvarını gözüme kestirdim ve ona doğru zombi gibi yürümeye başladım. Avuçlarımla duvarın tepesini kavradım, kendimi küçük yükseltiden, paslı demir parmaklıktan yukarı çekip soğuk çimlere uzandım. Hava buz gibiydi ama kıpırdayamıyordum, kapüşonu çekili mavi parkamla sırtüstü yattım, yüzümün her yanma parkamın sahte kürkü değiyordu. Göğsüm yükseliyordu ama gözlerimi kuru kalmaya zorluyordum. Yuttum, hepsini, inerken içinde boğuluyordum. Hiçbir şey düşünmüyordum, sadece hiçliğe, gözlerimi kapadığımda göz kapaklarımda ilerleyen şekillere odaklanıyordum. Gerçekten okula gidip Sylvie'yi görmek ve olanları ona açıklamaya çalışmak istesem de yapamayacak kadar perişan, çarpılmış, işlevsiz hissediyordum. kendimi

Sylvie yine de beni buldu.

Gözlerim kapalıyken yakınımnda hareket eden bir beden hissedip sıçradım, Hunter olabileceğini düşünmüştüm.

“Sıcak karşılama için teşekkürler Walker.”

“Sylvie...” Dikleşmeye çalıştım.

“Yapma,” dedi, bir elini sertçe göğsüme koyarak. Bakıştık ve tekrar yere yerleştim. Yan uzandı, yüzü benimkine dönüktü, nefe-

sini kulağımda duyuyordum, olay olduktan sonra Hunter'ın yatakta yanımda uzandığı gibi.

Gökyüzünü, akıp giden bulutları izledim. Her şey gri ve ağarmış gibi geliyordu. Bir süre sonra Sylvie mırıldandı, "Sorun ne?"

Gözlerimin köşelerinden yaşları sildim. "Hiçbir şey. Özür dilerim."

"Göt."

"Göt mü?" Ona baktım.

Başıyla onayladı. "Göt."

Yan döndüm. "Peki. Bir sorun var. Ama ne olduğunu sana söyleyemem."

Ağzı büzüldü ve yana kaydı. "Birini hamile mi bıraktın?"

"Hayır," diye vurguladım gözlerimi kapayarak. "Hayır, hayır, hayır."

"Tamam Max, tamam," dedi beni nazıkçe sarsarak. "Sana inanıyorum."

"Testi..."

"Arkadaşın için almamıştın değil mi?"

"Hım, sana söyleyemem."

"Ama arkadaşın için değildi, değil mi? Başka ne kalıyor? Önceki hafta başka biriyle mi seks yaptın?"

"Ah," aniden bir şey fark ederek ellerimi ağzımdan çektim, tırnaklarımdan biri kanıyordu. "Biriyle yattığımı düşünüyorsun."

"İıı..." dedi.

"Aman Tanrım." Gözlerim büyüdü. "Sen seks yaptın mı?"

"Şey, evet. Senin de yaptığını sanmıştım."

"Hayır. Sen de yapmadın sanmıştım."

Bir an düşündü. "Nasıl seks yapmadın? Çıkmadığın kimse kalmadı."

"Çıkmak," diye açıklığa kavuşturdu, "öpüşmek demektir."

Dirseğinin üzerinde doğrulup şüpheyle benden uzaklaştı. “Şimdi baban büyük siyasetçi oldu diye deli deli Hristiyan mı oldun yoksa? Artık evlilik önceki seks yok mu? Olayımız bu mudur?”

“Hayır.” Yavaşça gülümsedim. “Ben deli deli değilim.”

“Yani kimseyi hamile bırakmadın?”

“Hayır, bırakmış olamam,” diye dürüstçe cevapladım.

“Peki test kim içindi?”

Tereddüt ettim. “Söyleyemem. Ama... umarım sorun değildir çünkü...” Başımı montuma gömdüm. Söylememem lazımdı. Benimle takılamayacağını, bunun iğrenç olduğunu söylemem lazımdı. *Yani, hamileyim. Iyk.*

Gözlerim doldu ama gözlerine bakıyordum çünkü ödleğe davranmak istemiyordum. Dudaklarımı ıslattım ve onu bir kere hızlıca öptüm.

“Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum,” dedim, dudaklarımdan sızan gerilim havayı buğulandırıyordu. “Senden hoşlandığımı kadar kimseden hoşlanmadım. İnanılmazsın ve seni çok düşünüyorum, çok, çok. Ve... ben gerçekten, gerçekten benden nefret etmeni ya da hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum.”

“Senin hakkında kötü düşünmem,” dedi Sylvie. “Bu duruma sinir olsam da.”

“Neden sinir bozucuymuş?”

“İnsanlara bel bağlamayı sevmem. Duygularımı etkilemelerinden hoşlanmam.”

“Vay be,” diye takıldım. “Ne kadar sofistikesin. Şimdiden bağlanma sorunları yaşıyorsun ha.”

“Eh, ben olgun bir kadınıam.”

“Evet, benden bir hafta kadar daha olgun!”

“Belli kiiii, çok daha tecrübeliyim.”

Gülerek dizimi dizine vurdum. “Sus beee. Çok tuhafısın! Biri sana senden hoşlandığını söylüyor, sense sinir bozucu olduğunu ve ondan daha çok seks yaptığını anlatıyorsun.”

Sylvie omuz silkti. “Kötüyüm ben. Belalıyım.”

“Öylesin.”

“Seksi bir tavır.”

“Evet ama onu söylemesi gereken bence benim.”

“Hadi o zaman.”

Utanarak duraksadım. “Seksisin.”

“Sen seksisin Max.”

“Teşekkürler.”

“Hadi gidelim.”

“Tamam.”

Karen

Max okuldan döndüğünde içeri ana kapıdan girdi. Oradan birinin girmesi hâlâ şaşırtıcıydı çünkü çok uzun zamandır arka kapıyı kullanıyorduk. Büyük salondaydım, kahve içiyor, bir dava özetini okuyordum. Debbie'nin dinç bir şekilde yanından geçtiğini gördüm.

"Selam Max, nasılsın?" dedi sıçrayarak, neşeli, idealizmin verdiği enerjiyle. Şu anda bu enerjik halini izlemeyi fazlasıyla yorucu buluyordum.

"İyi, teşekkürler Debbie," dediğini duydum Max'in nazıkçe. "Nasıl gidiyor?"

"Ah, gayet iyi," diye cevapladı. "Babanı herkes seviyor. Parlamento üyeliği çantada keklik gibi bir şey ama o yine de çıkıp herkesin elini sıkmak istiyor. Yani Stephen, herkesin elini de sıkamazsın ki!"

Bazen Debbie'nin Steve'e bir ilgisi var mı diye merak ediyordum. Bazen de Steve farkında mı diye merak ediyordum. Aslında öyle biri değildir ama... bilmiyordum. Güç yozlaştırır derlerdi.

Archie'yle randevumuzdan beri Max'in kürtağını ya da histerek-tomisini konuşmadık çünkü Steve'in işleri birden daha da yoğunlaştı. Sanırım özellikle böyleydi. Galiba bende de aynısı olmuştu.

"Lloyd George Merkezi'ndeki münazara için heyecanlı mısınız?" diye sordu Max'e.

“Evet, tabii,” cevabını verdi Max kendinden hiç emin olmayarak.

“Bir sürü insan geliyor. İki aday, o kadar büyük bir kitlenin önünde çarpışacak, hepsi internetten canlı yayınlanacak. Yeni teknolojinin siyaseti dönüştürmesi çok heyecan verici. Her şey münazara için drama yaratmakla ilgili. Stephen parlamento üyeliği için en çok heyecan vadeden isim olursa insanları yakalar. Taktiğimiz aslında bu. Stephen’ı desteklemek için orada olacaksın değil mi?”

“Steve,” diye düzeltti Max onu dalgın bir biçimde. “Ama evet. Harika.”

Salonun açık kapısından geçip yukarı çıktığını gördüm.

Beş dakika sonra farklı kıyafetlerle tekrar indi: Doğum gününde aldığım fermuarlı mor Topman marka kapüşonlu eşofman üstü, mavi bir tişört ve All Saints’ten gri fitilli kadife pantolon. Doğrudan yürüyüp gitmesini bekledim ama durup salona başını uzattı.

“Anne?” dedi sakince. “Konuşabilir miyiz?”

Titreyerek dava özetini bıraktım, gülümsedim ve başımla onayladım. Bir hafta önce, onunla ilgili bilinecek her şeyi bildiğimi hissediyordum. Şimdiyse hiçbir şey bilmediğimi hissetmeye başlamıştım. Oğlanlarla seks yapıyormuş, belki sadece biriyle. Bize, bana yalan söylüyormuş.

Debbie tekrar kapının önünden geçti, Max’le ben onu kuşkuyla süzüyorduk.

“Benim odama mı geçsek?” diye önerdi.

Yüzümdeki çizgileri düzelterek ve kalbim ne kadar hızlı atsa da sakinleşmeye çalışarak peşinden yukarı çıktım. Özür dileyceğini düşünüyordum. Onu affedecektim ama yeni sınırlar, gece sokağa çıkma yasağı koyacaktım, ne zaman, nerede, kiminle olduğunu itiraf ettirecektim.

Odasının kapısını açtı ve yatağını işaret etti. Bir uca oturdum, o da yatağın başına, yastığına oturdu.

“Peki,” dedi.

“Peki,” dedim, gülüşüm soldu. İfadesi buz gibiydi. Max hayatında bir gün bile soğuk davranmamıştır ama bugün bana annesi değilmişim de ona karşıymışım gibi bakıyordu; düşmanmışım gibi.

“Neden bana Max adını verdiniz?”

Tereddüde düştüm. “Ne?”

“Neden kız ya da erkek olarak büyüyebilecekken bana Max adını verdiniz?”

“Ben...”

“Sırf bana öyle davrandığın için mi bir erkek gibi hissediyorum?”

“Ben... Bu bir uzlaşmaydı. Biz...”

“Bugün Archie’yle görüştüm.”

“Kim... Doktor Verma’yla mı görüştün?”

“Evet. Görüştüm,” dedi Max alçak sesle.

Dudaklarımı ıslattım. “İkisi de olduğunu senden asla saklamadık Max.”

“Evet,” dedi ve öne eğildi, elleriyle bana yakarıyor gibiydi. “Ama hangi tip olduğumu hiç söylemediniz. Bu kadar nadir görüldüğünü, tamamen interseks olan az kişiden biri olduğumu bilmiyordum. Aslında seçim şansım olmadığını, hem ikisi hem hiçbiri olduğumu, asla biri ya da diğeri olamayacağımı bilmiyordum. Tam olarak ne olduğumu, erkek olarak çocuk sahibi olamayacağımı, cinsiyetimin bana davranışınızla şekillendiğini asla öğrenmedim.”

“Max, bilmiyorum...” Kapıya doğru bakıp Steve’i düşündüm. “Belki baban...”

“Neden ameliyat olmadım?” diye sordu sesi çatlayarak.

Telaşlandım. “Herkes gibi olası diye ameliyat olmanı istedim ben! İstemeyen baban...”

“Sen ameliyat olmamı istedin mi?”

“Evet! Babana söyledim ama sonra... beklemeye karar verdik.”

“Ne için?” Max patladı. “Ne olacağıma karar vereyim diye mi? Hiçbir şey değildim! Kararı siz verseydiniz ve bana bırakmasaydınız!”

“Baban yanlış karar vermemizden çekindi. Büyüylene kadar ameliyat olmamana karar verdiğimizde en kötüsünü düşündüm. Kafan karışacak diye düşündüm ama şimdiye kadar iyiydin...”

“Eh, şimdi iyi değilim ama, değil mi anne?”

“Max!” diye bağırdım, sakinlik maskem düşmüştü. “Bunun için beni suçlayamazsın! Korunmasız seks yapıyordun!”

Max şok geçirdi, şaşırmış gibiydi, sanki böyle bir şey demeliymişim gibi. Bir şey demek için ağzını açtı ama onu böldüm.

“On dört yaşına girmek üzereyken yaptığımız konuşmayı hatırlamıyor musun, ameliyat olmak istemiyordum demiştin?”

“Hayır!” dedi Max ama emin değildi.

“Eh, öyle dedin. Hormon tedavisi gördün, sonra daha önce hiç sorun yaşamadığımız ve hormonlar mideni bulandırdığı, seni saldırgan ve asi yaptığı için almayı bırakmana karar verdik.”

“Hatırlamıyorum.”

“Hormonlardan nefret ediyordun. Hem aslında... baban daha önce beni ameliyattan caydırsa da o sıralarda onunla aynı fikirdeydim çünkü her zaman çok mutluydun ve sonra hormonlar... hormonlar seni olduğun gibi sevmediğimizi hissettirecek diye endişelendim...” Sesim çatladı. “Üzgünüm Max. Belki de hatalıydım.”

“Neden on üç yaşındayken hormonlar oldu?” Max kaşlarını çattı.

“Hı?”

“Doktor neden hormon almamı istedi?”

“Ameliyat olmanı istedi ama biz karşı çıktık. Hormon almazsan göğüslerinin çıkabileceğini söyledi. İzdırıklı olacağını düşündük.” Hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Kimin için anne? Benim mi sizin mi?”

“Ah, Max.” Başımı iki yana sallayıp gözlerimi sildim. “Böyle yapma. Çok stresliydik. Senin hayatınla ilgili kararlar vermemiz gerekiyordu. Herkesin senden bahsetmesini, sana bakmasını, bir şeyler söylemesini istemedik. Sence hormon tedavisine devam mı etmeliydik?”

Max'e baktım. Okunması mümkün olmayan bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Sence?" dedi bir dakika sonra.

"Belki şimdi," dedim yumuşak bir sesle. "Evet. Belki ameliyatlar sen küçükken yapılmalıydı. Ama doğduğunda senin kız olmanı istediler. Korkunç olurdu. Ya da belki iyi olurdu."

"Kız gibi hissetmiyorum," diye mırıldandı Max kaşlarını çatarak. "Ama... bilmiyorum. Artık kim olduğumu bilmiyormuş gibi hissediyorum."

"Ama bir erkekle birlikte oldun," dedim. "Öyle değil mi?"

"Anne..." Max ellerini kavuşturdu. "Bunu söyleme artık. Bir hataydı, tamam mı? Bir..." Derinden iç geçirdi, kızarıp bozardı ve mırıldandı. "Bir kerelikti ve hataydı."

Tanrı'ya şükür, diye düşündüm. *Tanrı'ya şükür*. Şimdiden farklılaşmıştı. Daha fazla değişmesini istemiyordum. Gerçeği söylediğinden emin olmak için bir süre onu izledim. Kıpırdamıyordu. Başımınla onayladım.

"Erkek olmak için ameliyat olmak istiyor musun?"

Max sessiz kaldı.

"Max, ne düşünüyorsun?" dedim onu rahatlatmak ister gibi.

"Bu ne anlama geliyor ki?"

"Her şeyi aldırma anlamına geliyor. Hani..." Kelimeleri söylemekte güçlük çektim. "Yumurtalık, rahim, o tür her şeyi. Nasıl yaptıklarını tam bilmiyorum ama şeyden kurtuluyorlar... vajinadan ve sonra başka bir ameliyatla erkeklik şeylerini yapıyorlar, mesela testis kanseri olan erkeklere yaptıkları gibi sahte testisler."

Max ellerini yüzüne koydu ve parmaklarının arasından konuştu. "Archie'den rahim ve diğer şeylerin alınması için ameliyat tarihi ayarlamasını istedim."

"Ah! Çok iyi, harika tatlım," dedim rahatlayarak.

"Ama isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi Max. "Bu... Hissettiklerim..."

“Sindirmek kolay değil, biliyorum Max ama bir noktada bu kararları vermek zorundasın. Halledip kurtulmak daha kolay değil mi?” Cesaret verircesine gülümsedim. “Yara bandını çekmek gibi olacak. Acı vereceğini zannedeceksin ama sonrasında bütün bu telaş nedendi diye merak edeceksin. Sen hep erkek çocuk oldun. Seni istediğin kişi olabileceğin gibi yetiştirmeye çalıştık.”

Max bana bakmıyordu ve bir süre sessiz kaldı, onun yerine tişörtünden sarkan ipleri parmakları arasında top yapıp oynadı.

“Daha önce bunları hiç düşünmemiştim de,” diye mırıldandı.

“Bence düşünmelisin Max. Bence gerçekten düşünmelisin,” dedim. “Çok üzgünsün. Hepimiz senin için üzülüyoruz. Herkes mutsuz.”

Eğdiği başından damlayan bir damla yaşı fark ettim. “Gel hayatım,” dedim ve uzanıp ona sarıldım. Başını göğsüme eğdi ve hıçkırarak ağlamaya başladı, klinikten beri bu kadar uzak davranmışım için kötü hissettim. “Özür dilerim bebeğim. Haklısın. Daha sorumlu davranmalıydık. Bu kararı çok daha önce vermeliydik ve yükünü senin omuzlarına yüklememeliydik. On sekiz yaşma kadar erteleyebileceğimizi düşündük ama sana yüklemiş olduk. Özür dilerim. Ameliyatları yaptırıp seni... gerçek bir oğlan yapacağız.”

Steve kapıyı açtı.

“Hey, şimdi girdim,” dedi yumuşak sesle. “Debbie bağırtılar duyduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?”

Max’le sohbet etsin diye onu yatağa çağırmayı düşündüm. Ama sonra ameliyatla ilgili hislerini ve Max’in kararını düşünüp Steve’i kışkıkladım.

Max

“Montunu al, Londra’ya gezmeye gidiyoruz.”
“Nasıl, hepimiz mi?”

“Hayır, seninle ben.”

“Neden?”

“Hişşt!” dedi annem. “Arabaya binene kadar soru sormazsan Topman’dan istediğin her şeyi alırım.”

“Birkaç tişörtlü ihtiyacım var aslında.”

“Hayır yok ama iyi, tamam, on dakika içinde arabaya binmiş olursan.”

Cumartesi sabahı boktan olur sanmıştım çünkü şu anda futbol oynamama izin çıkmadığından maçları kaçıırıyordum. Gidip karnada oturacaktım, o yüzden uyanmış, yıkanmış, hazırlanmıştım ve çalışma masamda son ödevimi bitiriyordum ki içeri annem girdi.

“Hişşt, babanı uyandırma!” diye fısıldadı merdivenleri inerken.

Debbie şimdiden mutfakta oturuyordu. Artık anahtarı vardı ve genelde Lawrence’tan önce gelip toplantıları için her şeyi hazır ediyordu.

“Selam Max, annenle geziye gidiyormuşsunuz!”

“Selam Debbie,” dedim dolaptan portakal suyu alırken. “Evet, çıkıyoruz. Yeni yıl için kıyafet alacağız.”

“Üzerindekilerle harika görünüyorsun,” dedi alçak sesle, portakal suyu elimde ona döndüm, “Ha?” dercesine yüzüne baktım.

Gülümsedi. “İyi eğlenceler.”

“Teşekkürler.”

“Max, sandviçleri buzdolabından çıkar, folyoya sarılı,” dedi annem, paltosunu giymiş gelirken.

Sandviçleri aldım, ben Converse’lerimi bağlarken o, sandviçleri soğutucu çantaya yerleştirdi.

“Abur cubur ister misin?” diye sordu abur cubur kavanozunun bulunduğu dolabı işaret ederek.

Onayladım. “Olur. Süper.”

Önceye kıyasla iyi görünüyordu. Eskiden annemle baş başa bir şeyler yapmaya çalışırdım. Daniel doğduğunda yaşça biraz büyük olduğum için ebeveynimle çokça yalnız vakit geçirmeye alışkındım. Annemle bazen beraber kaçamak yaparız, o yüzden sıra dışı değildi ama bu sefer klinik sonrası, savaş sonrası bir geziydi. Heyecanlıydım ama aynı zamanda tereddütlüydüm de. Ayağa kalktım, elini tutup sıktım.

“Nereye gidiyoruz anne?”

“Sürpriz.” Göz kırptı ve o da elimi sıktı.

Aslında dün gece annemle konuştuktan sonra gayet iyi uyudum. Annem benim adıma karar verince kafamdaki bir sürü gürültü susmuş gibiydi. Erkek olacaktım. Çözölmüştü. Konuşmamızdan sonra beni yatırdı ve hava soğuk diye sıcak su torbası getirdi. Sanırım ben uyuyana dek yanımdan ayrılmadı. Sekizde uyandım, yani neredeyse on saat uyumuştum. Bir gece uykunu alabilmek insanı ne kadar da dinçleştiriyordu, tuhaf.

Arabaya atladım ve ısınsin diye motoru çalıştırdım. Annem hâlâ evde bir şeylerle uğraşıyordu. Herhalde arabayı ısıtmaya başlamıştı bile çünkü belli ki buz erisin diye camlara sıcak su dökölmüştü. Sokaktaki diğer bütün arabaların camları buzlu maviydi.

Annemin Jaguar’ı vardı. Über janjanlı olanlardan değil, X-tiplerden, ısıtmalı beyaz deri ön koltukları olanlardan. İkimizin de ısıtmasını açtım ki annem sıcak koltuğa otursun, ayrıca yüzümde sivilce var mı kontrol etmek için önümdeki yolcu aynasını indirdim.

Hiç yoktu. Saç hizamda bile yoktu. Hiçbir zaman çok sivilcem olmamıştı. Gerçi şimdi düşünüyorum da hormon alırken birkaç tane olmuştu. Cildim gerçekten yumuşaktı ve yüzümde hiç leke yoktu. Şimdiyse süt gibi bir altın sarısı.

Ameliyatı kız olmak için geçirseydim neye benzerdim merak ediyordum. Dünden sonra nedense, o kadar da korkunç bir düşünce gibi gelmiyordu. Kız olmak istediğimden değil, sadece dün gece her şeyi ağlayarak içimden atmıştım ve şimdi korkmaya halim kalmamıştı. Ayrıca şimdi annem benim tarafımda sayılırdı, o yüzden o kadar yalnız hissetmiyordum. Ne istediğimi tam bilmesem de annem benim iyiliğimi gözetiyordu ve beni büyürken gördüğü için neyin işe yarayacağını biliyordu. Sanırım haklıydı. Biri ya da diğeri olmak için bir karar vermeliydim. Bu her şeyi çok daha kolaylaştıracaktı; flörtü, büyümeyi, resmi belgeleri imzalamayı. Ne varsa.

Dudaklarımı büküp saçımı yüzümün bir tarafına attım, böylece sarılar yarı perçem gibi görünüyordu, okuldaki birçok kızınki gibi. Çenemi öne çıkardım ve sol gözümle cama cüretkâr bir bakış attım. Androjen görünümlü bir kız olarak muhtemelen idare edebilirdim. Daha çok erkeğe benziyordum ama. Özellikle vücudumla.

Annem arabaya bindi ve poşetleri bana uzattı. Kapı boğuk bir sesle kapandı ve annem iç geçirdikten sonra ellerini direksiyona koydu. Bana baktı ve sol eliyle uzanıp yüzümün çevresindeki saçımı okşadı.

“Gitmeden başka bir şey ister misin tatlım?”

“Hayır, iyiyim.”

“Evet ama hep böyle diyorsun. Emin misin?”

“Evet.” Sırıttım.

“Tamam.” Benden hoşnut gülümsedi ve emniyet kemerini taktı.

“Anne?” dedim araba yolundan geri geri çıkarken.

“Evet?”

“Bir tek on üç yaşında mı hormon tedavisi aldım?”

Arabayı yola çıkardı ve gazı kökledi. Hemingway banliyölerinde yaşamının iyi yanı, bize yakın bütün yollarda hızlı araba kullanabilmemizdi. “Evet.”

“Yani başka hormon almadım.”

“Eh, doğal hormonların var.”

“Yani hiç almasaydım da aşağı yukarı şimdiki gibi görünecektim.”

“Hımm, sayılır,” dedi bana bakmadan. “Hormon aldığın sırada epeyce büyüdün ama boydan filan değil, sadece göğsün. Bence bu boya doğal yollarla ulaştın.”

“Bir yetmiş yediyim.”

“Gayet iyi bir boy.”

“Senin boyun kaç anne?”

“Bir yetmiş beş.”

“Her zaman çok uzun görünüyorsun.”

“İş için toplu giyiyorum.”

Hızla kırsal bölgeden geçtik, A40’a doğru. “Yani...” Kendime aynada yeniden baktım. “Hiçbir zaman kız gibi görünmeyecektim.”

Annem boğazını temizledi. “Muhtemelen hayır.”

“Sen benden zayıfsın,” dedim.

“Evet, neyse ki.”

“Ne?”

Nefesini uzun süre tuttuğunda olduğu gibi, sersem sersem güldük.

Beni şöyle bir süzdü. “Seni futbola başlatmak iyi bir fikirdi. Bölge takımına girdiğinden beri kaslanıp şiştin.”

“Evet,” diye katıldım. Göğsüme bakarken bir sessizlik oldu. “Yani kız olmak için ameliyat edilseydim ne olacaktı?”

“İl...”

Annem bana bir bakış attı.

“Dün gece keşke doğduğunda olsaydın demiştin.”

“Ah, bilmiyorum. Üzgündüm. Sanırım öyle yapmadığımıza memnunum. Muhtemelen çok fazla hormon tedavisi görecektin.”

“Memem çıkmadı diye mi?”

Annem kaşlarını çatı. “Meme deme.”

Başımı tişörtüme eğdim.

“Bunun üzerine düşünmeyi sevmiyorum,” dedi.

“Tamam.”

Cevabı beni bir süreliğine susturdu. Birkaç dakika geçince tekrar konuşmaya başladı.

“Ameliyatlara ilgili konu şuydu, baban endişeliydi çünkü doktorlar şeyi kaybedebileceğini söylemişti, ııı...” İç geçirdi, cidden konuşmak istemiyormuş gibi. “His dokusunu. Anladın mı, aşağıdaki.”

“Evet ama...” Dudağımı ısırdım, muhtemelen Hunter’dan başka kimseyle yatmayacağımı düşünerek. “Seks her şey değil, değil mi?”

“Eh.” Yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Epey büyük bir mesele!”

Omuz silktim ve hiçbir zaman yapmayacağım bütün o seksleri düşünerek somurtarak camdan dışarı baktım. “Peki niye Londra’ya gidiyoruz?”

“Eskiden bizimle çalışan uzmanlardan birini göreceğiz.” Bana baktı. “İkinci bir fikir alıyoruz. Merak etme. Yanından ayrılmayacağım.”

“Merak etmiyorum.”

Omzunun üzerinden bakışını ve altıncı vitese takıp M40’a çıkışını izledim. Üzerine uzun, devetüyü rengi trençkotunu giymiş, lila atkısını ve altın rengi düğme küpelerini takmış ve saçını yukarıdan, güzelce toplamıştı. Annemin aralarını karamel rengine boyattığı koyu sarı saçları vardı. Kuaförde boyatmıştı. Benim saçımın rengi onunkinden daha açıktı, dedeminki gibi. Annemin babasının ailesi aslen İsveçliydi, o yüzden açık yeşil gözleri ve sarı saçları vardı. Daniel’ın saçları kızılımsıydı, babamın eski saçlarıyla annemin saçları ve mavi gözlerinin karışımı gibi. Babamın saçları artık gümüş rengiydi. Eskiden koyu kestaneydi.

“Anne?”

“Evet.”

“Randevuyu ne zaman aldın?”

“Bu sabah yedide aradım, açıldığı saatte. Randevu almak kolaydı. Seni hatırladı. Uzmanlar için ünlü biri sayılırsın.”

“Vay be,” diye mırıldandım. “Bu uzmanlar kafayı mı yemiş?”

Annem bana bir bakış atıp ağzıyla çık çıkladı. “Max, ayıp ediyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Bir sandviç al kendine. En sevdiğinden yaptım. Kahvaltı ettin mi?”

“Hayır,” diye cevapladım ve soğutucu çantayı karıştırıp mayonezli ton balığıyla kahverengi yuvarlak ekmek buldum. Bir ısırık aldım. “Sağ ol anne.”

“Ne diyeceğim,” dedi annem bana bakıp. Yağmur pencereye çiselemeye başladı, silecekler gıcırdıyordu. “Bir soru sorabilir miyim?”

Yavaşça çiğneyip yuttum. “Hıı, ne konuda?”

Annem dudak büktü. “Şey konusunda... senin kiminle...” Dışlerini sıktı. “Kiminle olduğun konusunda.”

Dizime baktım.

Camın dibinde yağmur damlaları birbiriyle yarışlıyordu. Leah, Edward ve Hunter’la kaç tatil geçirdiğimizi ve geçireceğimizi düşündüm, annem ile Leah’nın gülüşlerini ve birlikte güneşlenmeye gitmelerini, anne babamın Hunter’inkilerle çeşitli villaların verandasında geç saatlere dek konuşmasını, bizim yataklarımızdan pencere sonuna kadar açık dinlememizi, gecenin serin ve tazeleyici havasının içeri dolmasını. Eskiden Hunter’la birlikte yatağa atlar, uykuya dalana kadar konuşurduk, Danny doğmadan önceki yıllarda. O yılların Hunter için anlamını merak ediyordum.

“Kim o?” diye sordu annem yeniden.

“Hiç kimse.”

“Max... Gerçekten bilmem lazım.” Bana baktı, sonra tekrar yola, sonra tekrar bana. Yağmuru izliyordum. “Okuldan biri mi?”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Benim... benim tanıdığım biri mi?”

Bu soruyu düşündüm.

“Max?”

Başımı tekrar iki yana salladım.

Ses çıkarmadan oturduk. Yağmur hızlanmıştı ve arabanın çatısına bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

“Radyoyu açabilir miyiz?” diye sordum.

Annem bakıp beni izledi. Yüzümü hiç kıpırdatmadım.

İç çekti, sabırsızlanıyor gibiydi ama, “Tamam, peki,” dedi.

Archie

Zil iki kere çaldıktan sonra bir kadın sesi duyuldu. “Walker Malikânesi.”

“Merhaba. Kiminle görüşüyorum?”

“Ben Debbie Mackenzie, Stephen Walker’ın asistanı. Kimin aradığını öğrenebilir miyim?”

“Ben klinikten Doktor Verma. Bay Walker’ı aramıştım. Telefonu kendisine verebilir misiniz lütfen?”

“Ah, korkarım şu anda diğer hatta...”

“Ona aradığımı söyleseniz olur mu?” dedim biraz sabırsız. “Acil bir durum.”

“Emin değilim...”

“Debbie, çocuğunu ilgilendiren bir durum var, o yüzden telefonu Steve’e verir misin lütfen.”

“Ah! Üzgünüm, tamam, Stephen’i hemen çağırayım.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Steve hemen.

“Şey...” diye bocaladım. “Karışmamam gerek biliyorum. Ama kendime engel olamadım.”

“Önemli değil. Sorun ne?”

“Kontrol etmek istedim... Sanırım Harley Sokağı’ndaki Flint, Stamford ve Associates diye bir özel sağlık merkezinin bu sabah Max’in dosyalarını talep ettiğinden haberiniz yoktur değil mi?”

Telefonun diğer ucundan sert bir iç çekiş duyudum. “Hayır,” dedi Steve. “Hayır, yok.”

Max

“**A**meliyatların burada yapılmasını istiyorsanız ayarlayabiliriz. Fetüsü, rahmi, vajina kanalını ve yumurtayı alırız. Belli ki ovotestis zaten alınmış. Tabii bu cinsiyet belirleme ameliyatını okul öncesi yaşta yapmak daha iyi olurdu, size önerildiği gibi çünkü hermafroditlerin cinsiyetlerine dair çoğu zaman kafaları karışıktır, yüksek depresyon ve intihar riski taşırlar.”

“Yuh,” diye mırıldandım ama Doktor Flint bana bakmıyordu. Annem başıyla onayladı.

Doktor Flint’in ofisi soğuk ve iticiyse de monoton konuşma tarzı ondan da kötüydü. Hayatımın boktanlığı hakkında konuşmasını dinlemeye çalışıyordum.

“Tabii ki,” dedi, sanki birazdan söyleyeceği kadar ortada bir şeyi bilmediğimiz için geri zekâlıymışız gibi, “Max’in hamile kalabilmesi bile bir mucize. Bu şekilde öğrenmeniz çok yazık.” Kirli beyaz sakalını kaşıdı ve sonra işaret parmağını tam olarak mideme doğrulttu, “Avukat: Kanıt A,” der gibi.

Bunu bana bakmadan yapıyordu. Doktor Flint yalnızca aneme hitap ediyordu. Pürüzlü sesiyle soluk tenli yaşlı bir adamdı, ince dudakları ve siyah noktaları vardı. Dudaklarını buruşturdu ve bizimle konuştuğu süre boyunca yüzünü kaşıdı, kasığımda yapılmayan ameliyatlara dair tiradını sürdürürken yalnızca notlarına göz atıyordu.

“Şimdi, ben seni dört yaşından önce kız olarak yazdırırdım ve klitoroplastiyle vajinoplasti uygulardım. Ben durumu şöyle okuyorum, Max doğduğunda cinsel organda bir dereceye kadar maskülinizasyon vardı; bir penis, bu da siz, kocanız ve doktorlar arasında nasıl ilerleneceğine dair anlaşmazlığa yol açtı. Fakat benim görüşüm şöyle, şu aşamada Max’e belirli bir cinsiyet atanmasaydı bile, vajina kapatılmalı ve ilerisi için menstrüasyon tıbbi olarak engellenmeliydi. Çocuğunuzun bizimle sık görüşmeleri sırasında söylediğim gibi, keşke doğumda oralarda olsaydım, bebeklik aşamasında devreye girmeseydim. Bu trajedi yaşanmayabilirdi.” Karın bölgeme doğru elini salladı, içeri girdiğimden beri yüzüme bakmamıştı, sadece bir kere bana göz atıp, “Çıkık elmacık kemikleri,” mırıldanmıştı.

“Max her zaman oğlan çocuğu gibi davrandı,” dedi annem alçak sesle.

Doktor dişlerinin arasından mırıldanıp hükmünü verdi, “Muhtemelen yaradılıştan çok yetiştirilmeden kaynaklı.”

“Hımm,” dedim anneme bakarak.

“Hişt,” dedi can kulağıyla dinleyerek.

Adam devam etti, yine beni işaret etti, bu kez bir tükenmez kalemle, konuşmasını anneme yapıyordu: “Çalışır durumda dişi cinsel organının görüldüğü bu türe kız çocuğu muamelesi yapılması gerektiğini söyleyebilirim çünkü doğurganlık potansiyeline sahiptirler ve elimizden geldikince bunu korumaya çalışıyoruz çünkü herhangi bir doğurganlık seviyesine sahip çok az gerçek hermafrodit var gerçekten. Belki de bu yüzden doktorlar hiçbir şey yapmamayı kabul edilebilir buldu. Belli ki yanlış bir karardı.”

“Ama Doktor Verma hermafroditlerin kısır olmasının başlıca sebebinin ameliyat olmaları olduğunu söylemişti,” dedi annem alçak sesle.

“Pratisyen hekimler hermafroditlerin tedavisi konusunda son derece bilgisizdir.”

Sen ne zaman eğitim gördün dostum, diye düşündüm. Altmış-larda mı?

“Sizi uyarmaları gerekirdi çünkü hormon tedavisiyle birlikte feminen görünüşten dolayı interseks çocuğun,” yine beni işaret ediyordu, “androjen bir havası olur, bu da genç insanlar için son derece çekicidir, özellikle ergenler için çünkü tam gelişmiş erkek ve kadınlardan daha az tehditkârdır ve bu yüzden yeniyetmelik çağının ortalarında kız veya erkeğin cinsel olarak daha aktif olması mümkündür. Umarım ki ergenliğin sonuna doğru, yaşlıları maskülenlik ve feminenlik spektrumunda daha uçta zevkler geliştirmeye başlayınca bu durum yavaş yavaş sona erecektir. Fakat cinsiyet değiştirme ameliyatını şimdi, olabildiğince çabuk kesinleştirmek çok daha güvenli bir karar olur.”

“Hım,” dedi annem.

İnsanların beni çekici bulmaktan zamanla vazgeçeceğini düşününce epey boktan hissetmeye başlamıştım.

“Anne,” diye fısıldadım onu dürterek. Elimini tuttu ama bana bakmadı.

“Daha önce yapılıyadı Max kadın olurdu ve bu basit bir ergenlik hamileliği vakası haline gelirdi.”

Doktor Flint’in söylediklerinden yalnızca bu aklıma yerleşmişti. Kız olsaydım bu konu bir mesele olmaktan çıkardı. Normal değilim işte. Doğaldım. Hiçbir ameliyat geçirmemiştim. Bu hamilelik doğaldı. Ama “normal” değildi. O yüzden sonlandırılmalıydı. Tuhaf bir düşünce.

“Ağır bir hormon tedavisi öneririm,” dedi Doktor Flint anneme. “Belki iki ya da üç doz, göğsünün kadınlaşmadığından filan emin olmak için.”

“Şimdiye kadar olan olmamış mıdır?” diye sordu annem.

“Belki olmuştur, belki olmamıştır,” dedi Doktor Flint ve sonunda bana döndü. “Kafanda biriyle konuştuğun oluyor mu?”

“Evet, bazen,” diye geveledim.

“Bu cinsiyet hoşnutsuzluğunun bir işareti. Kafan karışık. Cinsiyet hoşnutsuzluğunun şizofreniye yol açtığı biliniyor.”

“Ama...” dedim. “Herkes kafasında kendi kendine konuşmaz mı?”

“Veya,” diye devam etti Doktor Flint beni yine görmezden gelerek, “rahimde ikizini içine almış olabilirsin, böylece hem senin kendi dişi cinsel organların hem onun erkek cinsel organları sana geçmiştir ve kafanda hâlâ hatırladığın ölü ikizinle konuşuyorsundur.”

Dehşet içinde kalakaldım.

Doktor Flint’in ağzı yukarı kıvrıldı ve gülümsediğini fark ettim. “Bu halde kız arkadaş bulman mümkün değil, değil mi delikanlı? O şeyi dikeceğiz.”

Yüzümün dağıldığını hissettim ve onu sabit tutmaya çalıştım.

Oda bir an sessizleşmişti.

Sonra kapıdan bir ses geldi. “Saçmalıktan başka bir şey değil.” Arkama baktığımda şaşkına döndüm; karşımda babam vardı.

Karen

Doktor Flint'in muayenehanesinin koridorunu konuşmadan geçip Max'in başının arkasından birbirimize baktık, o biraz önümüzden yürüyordu. Steve aceleyle giyinmişti, üstünde eski kotu ve kahverengi kalın bir kazak vardı, boynuna atkısını sarmıştı, yağmurluğu omuzlarından sarkıyordu. Koridorda uzun adımlarla ilerliyordu. Boyuna rağmen, adımlarımız aynı uzunluktaydı. Benim bacaklarım daha uzundu.

"Burada olduğumuzu nereden bildin baba?" diye sordu Max rahatça, dönüp geri yürüdü. Saçı bir gözünün üstüne düşmüştü. Güzeldi ve kız gibi görünüyordu. Doktor Flint'in söylediklerini düşündüm.

Steve gerilerek gülümsedi. "Doktor Verma aradı, Doktor Flint'in muayenehanesinden dosyalarının talep edildiğini haber verdi. Bilmek isteyebileceğimi düşünmüş."

Kaşlarımı çattım.

"Ah," dedi Max yumuşak bir sesle, önüne dönerek. "Archie'yi seviyorum."

"Ben de," diye cevap verdi Steve asansöre binerken. "Ee Max, Doktor Flint'i nasıl buldun?"

Max omuz silkti. "Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun anne?"

“İlginçti,” dedim zemin katın düğmesine basıp Steve’e dik dik bakarken. Asansör alçalmaya başlarken sarsıldı.

“Evet, herhalde.”

“Ben o moruğu hiçbir zaman sevmedim,” dedi Steve kolunu Max’in omzuna atarken. Bana baktı. “Buraya gelirken annenin aklında ne vardı bilmiyorum.”

“Eh, işte o yüzden davet edilmedin,” diye mırıldandım.

“Evet, onu fark ettim,” dedi Steve alçak sesle. Asansör kapıları yeniden açıldığında Max sabırsızlanır gibi dışarı fırladı. Peşinden gittim ama Steve bileğimi kavradı.

“Karen,” diye konuşmaya başladı.

“Yapma,” dedim elimi çekerken. “İkinci bir fikir istedim sadece. Archie Verma interseks insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor ve tavrından hoşlanmıyorum. Kendi oğlumla ne yaptığımı haber vermek için seni evden aramak ne demek? Beni ispiyonladığını mı sanıyor? Kötü Karen, oğlunun bu maskaralığı yaşamasını istemiyor, normal ve mutlu olmasını istiyor. Max bununla uğraşmamalı.”

“Hişşt,” diye mırıldandı Max’in duyma menziline dışında, arkasından yavaşça yürürken. “Öncelikle Karen, ikinci bir fikir almak istediysen bana söyleyebilirdin, ben de tek bir soru sormadan gelirdim. İkincisi, Max, Archie’yi seçti. Onu seviyor.”

“Dokunma koluma,” diye tısladım. “Şu anda seninle muhatap olmak istemiyorum, bana güvenmiyormuş gibi peşimden koşuyorsun, hakkımda Max’e öyle şeyler söylüyorsun. Kahraman Steve, Max’i kötü kalpli cadıdan kurtarmak için baskın yapıyor.”

“Bana haber vermeden çıkıp gittin!” diye karşı atağa geçti Steve. “Bu doktorlarla ilgili bir anlaşmaya varmıştık. Oğlumuzu kesmek ve içinde ne var bakmak istiyorlar!”

“Bence kişisel hislerin Max için en iyisini görmeni engelliyor. Şimdi halledersek bir daha bununla asla uğraşmayabiliriz!”

“Karen!” diye haykırdı Steve öfkeyle. “Her şeyi kontrol edemezsin! O her zaman interseks olacak ve bu meselelerle uğraşmak

zorunda kalacak. Bıçak sever cerrahın biri cinsel organlarına el attı diye her şey geçip gitmeyecek.”

“İyy! Öyle deme.”

“On yıl öncesine dönmüşüz de yine her şeyi kontrol etmeye çalışıyormuşsun gibi hissediyorum, sonuçlarını ikimiz de biliyoruz.”

“Sakın!” Olduğum yerde dönüp onu durdurdum. “Sakın o konuyu açayım deme. Çok uzun zaman önceydi. Bir daha gitmeyeceğim. Sus lütfen.”

“Tek söylediğim,” diye gürledi Steve, “onun olacağı kişiyi bir neşterle kontrol edemezsin, ayrıca bir daha önce beni bilgilendirmeden çocuğumuzu o dingilin ofisine ya da başka bir yere götürmezsen iyi edersin.”

Yüzümü öteki yana çevirdim ve konuşmadan yürüyüp sokak kapısında bekleyen Max’e yaklaştık. Göz göze geldik. Steve ağzını açtı, kapadı ve yüzünü çevirdi. “Konuşmamız lazım.”

Başımı iki yana salladım ama olumlu cevap verdim. “Evet.”

Max’e yetiştik.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu alçak sesle.

“Tabii ki tatlım,” dedim ona gülümseyerek. “Neden yolunda olmasın?”

Max

Doktor Flint'le randevumuzdan sonra annem öğle yemeğine gideceğimizi söyledi. Babam istemiyor gibiydi ama yine de geldi. Onlarla biraz şarap içmeme bile izin verdiler, sonra biraz Noel alışverişi için Regent Caddesi'nin yolunu tuttuk.

Konuşma öğle yemeğinde azalarak bitti ve sonra annemle babam annemin çalıştığı bir dava üzerinde tartışmaya başladı. Sanki aslında beni tartışıyorlarmış gibi hissettim. Ameliyatları, yaraları filan düşünüp daldım. Annemin işi hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Her zaman gittiğimiz ve bildiğimiz şeyler babamın işleriydi. Annemle ilgili gerçekten tek bildiğim Daniel'la beni sevdiğiydi. Artık bazen beni sevmiyor da olabilirdi.

Hayır, muhtemelen öyle bir şey yok, diye düşündüm. Kendi çocuğundan nefret edemezsin ki.

Çocuğumu düşünmeye başladım. Hunter'ın olduğu için ondan nefret eder miydim? Koyu renk saçlı olsa ve Hunter'a benzese ondan nefret eder miydim?

Sıra halinde Oxford Circus'a doğru yürürken tırnaklarımı yedim.

"Peki o zaman..." dedim konuşmaya ara verdikleri anda. "Ameliyatı Londra'da Doktor Flint'le yapmayacağız o zaman, öyle mi?"

"Belki," dedi annem, babam tam, "Hayır. Herkesin aklının başında olduğu Oxford'da yapacağız," derken.

Önce birbirlerine sonra yere baktılar. İkisi de gerçekten yorgun görünüyordu.

“Ne yapmak istersin Max?” diye sordu babam.

Omuz silktim.

“O bir şey...” dedi annem, babam tam, “Hadi Max,” derken.

Kollarımı kavuşturdum ve, “Yani Oxford’da randevular ayarlandı bile...” dedim.

“Orada yapılmasını ister misin?” diye sordu babam.

“Olur,” dedim gerçekten alçak sesle.

“Max, ağlama, geçti,” dedi babam ve beni kolunun altına çekti.

“Özür dilerim,” dedim.

Bir süre yürüdük ve annem, kendi kendine konuşur gibi, “Çocukları büyüyünce bütün aileler bu kadar kafayı yiyor mu merak ediyorum,” dedi.

“Kafayı yediğini kabul ediyorsun yani?” diye sordu babam.

“Büyüdüğümü kabul ediyorsun yani?” deyince ben, babam güldü.

Annem beni görmezden gelip babama baktı. “Yanında nasıl başa çıkabileceğimi anlatan kılavuz vermiyorlar. İki yaş sendromu, ilk okul kavgası, ergenlik, öfkeli gençler.” Sokağın karşısına baktı, belli ki Daniel’ı düşünüyordu. “Ve on yaşında öfkeli çocuklar.”

“Ele avuca sığmıyoruz sanırım.”

“Hımm.”

“Normal olsaydım daha iyi olurdu.”

“Ah Max,” dedi annem. Tereddüt etti.

“Evet,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Sadece senin için daha iyi olurdu. Daha kolay bir hayatın olsun istedim.” Eğilip, “Bana kalsa seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim,” diye fısıldadı.

Bunu duymak aynı anda hem güzel hem kafa karıştırıcıydı. Yine de gülümsedim.

Yürümeye devam edip Hamleys’e vardık, podyumun üzerinde Külkedisi gibi giyinmiş bir kız, çocuklara balonlar üflüyordu. Çev-

resindeki kalabalık bizi yavaşılatıyordu. Diz seviyesinde bir insan kalabalığı vardı ve aniden hepsini teker teker görmeye başladım.

Pırıltılı, tokalı ayakkabılarıyla ve mor tulumuyla sallanarak duran küçük Çinli bir kız, Külkedisi'ni kuşkuyla gözlerle izliyordu. Prensesi işaret etmek için bir elini uzattı ve arkasını dönüp anne babasına baktı. Annesi gülümseyip başını salladı ve babası fotoğraf çekti.

Yanındaki iki siyahi çocuğun biri erkek biri kızdı, küçük örgü kazakları ve gri şapkaları vardı. İki de atkılara ve paltolara sarılmıştı, yalnızca beyaz dişleri, büyük kahverengi gözleri ve miniminnacık gözleri görünüyordu. Keyifle birbirlerine gülümsüyorlardı.

Annem ile benim önümde üç sarışın çocuk vardı. Biri neredeyse Daniel'ın boyundaydı, biri beş yaşlarındaydı, diğeriye üç.

İsveçliye benzeyen çocuklara, siyahi çocuklara ve Çinli kıza baktım. *Sıçtığımin Gap reklamından fırlamış gibi*, diye düşündüm. Yüzümü sıcak bastı. Belki şaraptandı.

Külkedisi'nin çevresinde kırılmamış bir halka halinde daha bir sürü çocuk vardı. Bir kadın Külkedisi'nin üflediği balonları izlesin diye bebeğini havaya kaldırmıştı. Bebek ayaklarını tekmeliyor ve mutlulukla aguluyordu. Önce annesine, sonra Külkedisi'ne sorar gibi baktı, "Onu sen de görüyor musun anne?" dercesine.

Bebek küçük görünse de yüzü o kadar zekâyla doluydu ki. Yetişkin bir insan gibi, kontrol edemediği küçük bir bedene sıkışıp kalmış, daha önce ayak basmadığı yeni bir dünyaya bakıyordu. Bütün kişiliği ortadaydı. Somurtuyor, Külkedisi'nin değneğinde büyüyen baloncuğu takip ediyor, sonra gülüyor ve o da gülüyor mu diye görmek için annesine dönüyordu. En fazla altı aylıktı.

Hamile bir kadın da vardı, siyahi kardeşlerin annesiydi galiba.

Birden elimin karnımda olduğunu fark ettim. Elimi çektim ama sonra merak ettim; bir tümsek mi hissetmişim? Kendimin farkında, elimi kazağımın altına kaydırıp görmediklerinden emin olmak için annemle babamı izledim. Hunter'ın odama gelişinden beri neredeyse üç ay geçmişti ama göğüs kafesimin altında, daha

önce orada olmayan hafif bir çıkıntı vardı. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken yanaklarım kızardı. Başımı kazağıma doğru eğdim. Kaldırıp hamile kadına baktım. Karşıdaki bebeği izledim.

Bütün bir hayatın olasılığının ve hayalinin şu anda içimde olduğunu ve onu sonlandırmanın yalnızca sorundan değil, o olasılıktan da kurtulmak anlamına geldiğini düşündüm. Doktor Flint'in dediğini geçirdim aklımdan, kız olsaydım bu yalnızca ergen hamileliği olacaktı, tam istediğim şey belki de ama vaktinden biraz erken. Bir anda midem bulandı.

"Anne," diye mırıldandım babam duymasın diye. "Şu bebek benimkinden ancak bir yaş büyük olabilir."

Annem bana dönüp bir bakış attı ve beni kalabalıktan uzaklaştırdı. Babam arkamızdan yürüyordu. Elimi kazağımın altından çekip yanından geçtiğimiz küçük Çinli kızın el çırpmasını izledim. Regent Caddesi'nde yürümeye devam ettik Wellington çizme ve mavi palto giymiş başka bir kızı geçtik.

"Max, onu bir bebek olarak düşünmek gebeliği sonlandırmayı zorlaştıracak," diye mırıldandı annem koluma girip. "Bunu sana hiç söylemedim ama ben gençken kürtaj yaptırmıştık."

"Yaa," dedim yumuşak bir sesle.

"Çok büyük bir olay değildi, cidden Max," dedi. "Ben yirmi yaşındaydım, babanla ben hâlâ okuyorduk. Ama ultrason teknisyeni ve doktorlar 'bebek' deyip duruyordu ve ben de... rahatsız oldum. Yani... fetüs falan de. Anladın mı sebebini?"

Başımla onayladım. "Yaptırmamayı hiç düşündün mü?"

"Kürtajı mı?" Başını iki yana salladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Şey, bir yanım birkaç dakikalığına romantikleşti diyebilirim. Ama her zaman şuna inandım, onlara iyi bir yaşam kurabileceğin zaman çocuk yapmalısın, öyle değil mi?"

"Evet," dedim. "Yani hiç, işte, hamile kalacağımı düşünmedim, o yüzden çocuk sahibi olmalı mıyım diye de düşünmedim."

Annem başıyla onayladı ve yürümeye devam ettim. Bir dakika sonra, “Daniel’in doğum günü partisine getirdiğin kız, kız arkadaşın mı?” diye sordu.

“İı, sayılır.”

“Onu cidden sevdim. Tatlıydı.” Bana döndü. “Ama Max, bu durumdayken... biriyle takılmak biraz yanlış.”

“Biliyorum.”

“Ameliyat geçene kadar bekle yeter.”

“Sonrasında interseks olmaya devam edeceğim.”

“Cinsiyet değiştirme ameliyatından sonra değil.”

“İşte... içimde interseks olmaya devam edeceğim.”

Kaşları çatıldı. “Ama erkek gibi görünüyorsan ve hissediyorsan ne fark eder ki?”

“Hum,” diye geveledim.

“Her zaman erkek gibi hissettin, öyle değil mi?”

Omuz silktim.

“Öyle değil mi?”

Anneme baktım. Endişeli görünüyordu. “Evet, sanırım,” dedim onu sakinleştirmek için.

Oysa açık konuşmak gerekirse bunun üzerine pek düşünmemiştim. Sadece Max olmuşum. Max de biraz farklıydı. Pek erkek sayılmazdı.

“Ne konuşuyorsunuz?” dedi babam bize sokularak. “Gürültüden duyamıyorum.”

“Hiç,” diye cevap verdi annem.

Babam başıyla onaylayıp yeniden dikleşti.

“Anne,” dedim tereddütle fısıldayarak. “Babam doğduğumda ameliyat olmamı neden istemedi?”

“Ah...” Başını çevirdi.

“Oğlan çocuk istediği için mi benim kız olmamı istemedi?”

“Hayır, tabii ki öyle değil.”

“Yani belli ki erkek olmam daha çok hoşuna gitmiştir.”

“Yanılıyorsun,” dedi annem. İç geçirdi.

Topshop'a girip erkek katına çıkan yürüyen merdivene bindik. "Şimdi sizi duyabiliyorum. Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu babam.

"Seni," diye cevap verdi annem kısa keserek. "Max doğduğunda ne yaptığını anlatsana."

"Ne yaptığımı mı?"

"İnterseks olmasıyla ilgili."

"Şey, hiçbir şey. Olduğun şekilde iyi olduğuna karar verdik."

Üst kata çıktığımızda annem yine iç geçirdi ve kot pantolonların bulunduğu bir askıya yaslandı. Pişmanlıkla babama baktı, sanki onunla ilgili iyi bir şey söyleyecekmiş ama içinden gelmiyormuş gibi. Onun yerine bana döndü.

"Sen doğduğunda darmadağın oldum. Her şeyle baban ilgilendi, doktorlarla, muayenelerle, hastane randevularıyla. Ben sizinle gelemiyordum. Fazla üzücü buluyordum. Büyüdüğünde her şeyin tekrar karşımıza çıkacağından endişeleniyordum ki," omuz silkti, "öyle de oldu."

Dudağımı ısırdım. "Muhtemelen şey olmasaydı olmazdı... anladın işte."

"Bir gün olacaktı ama Max."

"Belki de olmazdı," dedi babam.

Omuz silktim.

"İyiydim ama. Hep iyiydim."

"Şey..." Annem dudak büktü ve bir çift düğüm atılmış ipin üstündeki etiketle oynadı. "Babanın Daniel'in odasını üniseks bir renk olduğu için sarıya boyadığını biliyor musun?"

"Öyle mi?" diye sordum babama.

"Evet. Danny de kim olmak isterse o olsun istedik. Burada konuşmayalım," dedi rahatsız görünerek. "Evde konuşuruz."

"Bence de," diye katıldı annem bir tişörtün koluna dokunurken. "Yumuşakmış."

"Evdeyken hep babamın kampanya ekibi ortalıkta," dedim anneme, babam kemerlere doğru dalınca. "Başka ne yaptı?"

“O...” Amaçsızca dolandı. “İç çamaşırızsız fotoğraflarını çekmelerini engelledi. On üç yaşında aldığı hormonlardan sonra seni doktorlara geri götürmeyelim diye beni ikna etti. Seni sadece belgelemek, izlemek ve kariyerlerinde ilerlemek için senin gibi insanlar hakkında makaleler yazmak istediklerini söyledi. Hastalıklı sapıklar olduklarını, seni dürtmek, kurcalamak ve sana bakmak istediklerini söyledi ve...” Çekinir gibi oldu. “Kendi kararlarını verene kadar ameliyat geçirmemen gerektiğini söyleyen oydu. Başka türlüünün sakatlama olduğunu söyledi. Kusursuz işleyen bebeğini kimse kesip biçmeyecekti.” Son kısmı söylerken babamı kelime kelime taklit ediyormuş gibi ellerini savurdu.

“Babam böyle mi dedi?” Durdum. Annem bakışından kaçarak bana döndü ve yanımdaki siyah dar kota dokundu.

Omuz silkti. “İstersen çocuk sahibi olabilmeni istedi.”

Afallamış olmalıydım çünkü, “Belli ki şu anda olduğundan daha androjen olabileceğini düşündü,” dedi.

“Daha oğlansı olmam ihtimalini de biliyordu ama,” diye ekledim.

“Max,” dedi babam bize yaklaşırken. “Hadi, bunu evde konuşuruz.”

“Burada seni kimse tanımaz!” diye tısladı annem nefretle ve kasılarak uzaklaştı.

Babam aksi yöne yürüdü.

“Babam çocuk sahibi olabilmemi mi istedi?” diye sordum kendi kendime.

Olduğum yerde kaldım, sarsılmış, kaşlarım çatık, düşünerek. Hoparlörden Sarah McLachlan’ın “Angel”ı duyuluyordu. Elimi dudaklarıma koyup tırnağımı ısırdım ve gözlerimin köşelerden yaşardığını hissettim.

Demek prensipte babamın çocuk doğurmamla ilgili bir sorunu yoktu. Sorun değil diye düşündü, tam bir ucube olabileceğimi bilmesine rağmen, bir oğlan, bir erkek olabileceğimi bildiğinde bile. Öyle düşündü... Öyle düşünüyordu... Şimdi de öyle düşünüyor muydu acaba?

“Max,” annem koşturarak geri döndü, pişman görünüyordu. “Ağlama, sorun yok, özür dilerim.” Elimi tutup beni mağazadan çıkardı. “Sana burada anlatmamalıydım, özür dilerim.”

“Peki ya babam?” diye sordum arkama bakarak.

“Onu arayacağım,” diye cevap verdi annem BlackBerry’sini çıkararak. Ona bakıp ağızımı açtım ama sonra kapadım ve parmaklarımın arasından sızan yaşları hissederek yüzümü sildim.

“Baban sadece...” Saçımı yüzümden çektiğinde ondan kaçmaya çalıştım. Canı yanmış gibi görünüyordu. “Seninle konuşmadan karar vermek istemedi. Her şey yolundaysa neden senin... kendin olmana izin vermeyelim diye düşündü.”

“Sen ne düşündün?” diye mırıldandım.

“Steve, mağazanın önündeyiz. Sanırım Max yorgun.” Telefonu kapadı. “Açık konuşayım, bir süre düşününce, prensipte ona katıldım. Fakat dünya öyle işlemiyor. Şimdiye kadar hiçbir şey ters gitmediği için iyi olduğumuzu sandık. Sonra böyle bir şey oldu... Max, özür dilerim. Bunu düşünmek, her şeyi, senin seks yapman, hamile kalman, düşündükçe deliriyorum. Benim için de çok bunaltıcı bir şey.”

Yüzüm kızardı. “Hişşt,” diye mırıldandım.

Saçımı okşayıp yüzümden çekerken devam etti. “Yaşadığımız dünyayı değiştiremeyiz, en azından kendi zamanımız içinde. Hepimiz baban gibi idealist olamayız. Gerçek dünyada yaşamalıyız.” Çeneme dokundu. “Güzel bir hayat için en iyi fırsatı yakala diye normal olmanı istiyorum. Neden istediğimi anlıyor musun?” Annem artık neredeyse ağlıyordu. “Ne demek istiyorum anlıyor musun? Max? Seni seviyorum ama bazı şeyler senin için daha iyi olsun istiyorum. Anlıyor musun?”

“Evet anne,” başımı sallayıp yüzümü kuruladım, yorgundum, bedenim ağrıyor, acıyordu, bitkin ve kurumuş gibiydi, midem bulandı ve iç geçirdim. “Anlıyorum. Cidden anlıyorum, cidden.”

Bana sarıldı. “Ah, canım,” diye fısıldadı, ben de bize merakla bakarak yanıımızdan geçen alışverişçi akınına karşı gözlerimi kapadım.

Karen

Londra'dan döndüğümüzde Daniel ona Noel hediyesi getirdik mi diye bakmak için mutfağa daldı, Debbie ve Lawrence da bizi sıcakça karşıladı.

"Aile geri döndü!" diye bağırdı Lawrence. "Harika. Önümüzdeki yarım saat içinde smokinler ve elbiseler giyilsin lütfen. Magdalene Koleji Noel Balosu misafir konuşmacısını beklemez."

"Yorgunum," dedi Max.

"Gitmek zorunda değilsin," dedim ona, duygusal olarak ben de bitkindim.

"Konuşmaya hazır mısınız?" diye mırıldandı Steve.

"Şimdi mi? Cidden mi?" dedim.

"Stephen, Holden telefonda," diye haber verdi Debbie heyecanla.

"Bu poşet benim mi?" diye sordu Daniel, son dakikada aldığı Hamleys torbasına atılarak. Steve onu uzaklaştırdı.

"Yirmi beşine kadar yok!" dedi Steve telefonu alırken. "Kusura bakma, cumartesileri evimde hep bir keşmekeş. Sana nasıl yardım edebilirim Holden?"

"Noel'i iple çekiyorum!" diye bağırdı Daniel. "Lawrence bugün ağacı getirtti."

Lawrence bana bakarak gülümsedi. "Çok meşguldünüz."

"Teşekkür ederim Lawrence, ne kadar düşüncelisin."

“Seni on dakika sonra arayayım mı?” diye mırıldandı Steve. “Teşekkürler.”

“Gel ağaca bak,” dedi Daniel elimi tutarak.

“Karen?” Steve mutfak masasına oturup kollarını kavuşturdu ve ona katılmamı bekledi.

“Tabii,” dedim Danny’ye, Steve’i görmezden geldim ve siparişi vermeyi ihmal ettiğim çam ağacına doğru gittim, odayı küçük göstermişti, dalları neşeyle haliya doğru fışkırıyordu.

“Artık,” dedi Daniel, “bu ağacın altı hediye dolacak!”

“Hadi bu gece süsleyelim,” dedi Max alçak sesle arkamdan.

Yüzünden bir şey sildiğini gördüm, yanımdan geçip dizlerinin üstüne çöktü ve ağacın yanındaki küçük ziller ve süslerin olduğu kutuyu karıştırdı.

“Süper,” diye kabul etti Daniel ve Max’ın yanına diz çöktü.

Max’ın sarı kafası ile Daniel’in açık kızıl kafası ağacın önünde birbirine eğildi, derin bir nefes aldım ve yakında Noel’in geleceğini, beni yiyip bitiren her şeyin geride kalacağını düşündüm.

Steve’in arkadan kollarını bana sardığını hissettim.

“Karen,” diye mırıldandı. “Bunu konuşmalıyız. Üzgün olduğunun farkındayım.”

“Hep farkındasın zaten.”

“Stephen?” Debbie mutfaktan sesleniyordu.

Hareketsiz kalıp birbirimizin nefeslerini, ev, iş ve diğer insanlar çevresinde dönen hayatlarımızın yoğunluğunun bizi kendilerine çekmesini hissederek bekledik. Steve başını omzuma gömüp omzumu öptü.

“Dokunma bana,” diye fısıldadım.

“Stephen?” diye seslendi Debbie.

Beni kendine çekip boynumu öptü. “Karen... Seni seviyorum,” diye fısıldadı enseme, epey ümitsizce.

Sylvie

*Pazartesi sabahı,
Sınıf can sıkıcı
Tek yaptığım seni düşünmek...*

Tam bu epey alelade ama içten hissedilmiş sözleri yazmakla meşguldüm ki telefonum titredi.

“Selam.”

“Selam. Seni işletebilir miyim?”

“Telefonu açarsam işletme sayılmaz.”

“Doğru dedin. Niye yaptın?”

“Hoca yine geç kaldı,” dedim. “Rezalet.”

“O bir bağımlı.”

“Evet, eroine. Duydum.”

“O zaman gelip beni alacağına niye arıyorsun?”

“Pencerenin önündeyim.”

“Ne?” Ayağa kalktım. “Niye?”

“Gel de aşkın neye benzediğini gör seni çatlak,” dedi Max’in sesi kulağıma.

“Aşk mı?”

Kıkırdadı. “Anladın işte.”

“Yok artık,” dedim. “Seni görüyorum. Çıplaksın.”

“Hayır değilim! Hangi pencereden bakıyorsun sen?”

“Şaka yapıyorum.” Beni fark edip el salladı.

“İniyor musun?”

“Evet, tamam.”

“Yine okulu asıyoruz.”

“Altın çocuk, hayatın nereye gidiyor böyle?”

“İsyan ediyorum.”

“Her şeyi bir kenara atıyorsun, modern zamanların James Dean’i gibi ama popon onunkinden de güzel.”

“Yaa, teşekkür ederim.”

“Cidden yine kaçıyor musun?” diye sordum şüpheyle. “Yani benim başıma bir şey gelmez çünkü o kadar iyiyim ki A almak için burada olmama gerek yok ama senin çılgınca çalıştığını fark ettim.”

“Ölmem herhalde. Okulda kalamam. Artık firariyim. Herkes birini hamile bıraktığını sanıyor. Dayanılacak gibi değil.”

“Benim dışımda herkes ha? O yüzden benimle takılıyorsun.”

“Ondan ve memelerin yüzünden.”

“Yok artık, Max Walker kabalaşıyor! Tanıdığım herkese hemen şimdi anlatıyorum.”

“Hayır anlatmıyorsun.”

“Evet anlatıyorum. Tweet atacağım.”

“Hayır atmayacaksın!”

“Stephen Walker’ın oğlu’ diye de etiketleyeceğim.”

“İyy, öyle deme. Babam bugünü basınla birlikte geçiriyor.”

“Yani?”

“İı, hiç. Hadi çabuk gel çatlak.”

Nefesinin titrediğini duydum. “Beni bekleyeceksin diye taşakların mı dondu?”

“Şey...” dedi. “Sayılır.”

“Niye kasiğına baktın?”

“Hâlâ camda mısın? Seni göremiyorum. İnecek misin artık aşağıya?”

Koşup ona arkadan sarıldım.

“AH!” diye ılık attı.

“Yakaladım seni!” diye bağırdım. Birbirimize döndük ve telefonlarımızı uzaklaştırıp ikimiz de kapattık. İkisi de aynı anda kilitlendi.

“Oo,” dedim telefonlara bakarak. “Kader bu.”

Max mutlulukla sırtıp beni kucakladı. “Bana çok iyi geliyor-sun Sylvie.”

“Tamam, ucuzlaşma. Biliyorsun bağlanma fobim var.”

“Özür dilerim.”

“Hadi gel bir mezarlığın üstünde sevişelim.”

“İğrenç.”

Max

A yın on birine denk gelen salı hastanedeki ilk randevumun olduğu gündü.

Doktorun adı Doktor Jones'tu. Uzun boylu, kırlaşan kahverengi saçları ve yumuşak bir yüzü vardı.

“Sonlandırmadan sonra hafif kanama ve biraz karın ağrısı sık görülen bir durumdur. Artarsa gelip bize görün,” dedi. Duyabildiğim az şeyden biri buydu. Ben Doktor Jones'un ağzının hareketlerine dalarken annemle babam onu dikkatle dinliyordu.

“Operasyon sonrası doğum kontrolü hakkında konuşalım mı?” diye sordu bana dönerek.

Başımı iki yana salladım.

“Hayır mı?” diye sordu annemlere dönerek.

“Hayır,” dedim.

“Tamam.” Bir an tereddüt ettikten sonra toparlandı. “Pelvis muayenesine geçelim o zaman, olur mu?”

Bunun için annemle babam odadan çıktı. Berbat bir şeydi ama çabuk bitti ve doktor ultrason çekmemiz gerektiğini söyledi çünkü anatomimin fetüsü normal yolla çıkarmaya elverişli olup olmadığını söylemek zormuş.

Başımınla onayladım.

“Senin için uygun mu?” diye sordu.

“Tabii,” dedim kısık sesle.

Annem ultrason için geldi ve teknisyen her şeyi kurup tarama aletini karnımda gezdirdi. Teknisyeni izliyordum ama tuhaf ya da yanlış giden bir şey olduğunu düşünmüyor gibiydi. Bir ekranı açtı ve dikkatle izledi. Açısı bana tersti ama yüzüne yansıyor kaybolan ışığın dansını izliyordum ve o ışık huzmelerinin, Hunter’la benim çocuğumun neye benzediğine dair en büyük ipucum olacağını fark ettim. Teknisyen bakışımı yakaladı.

“Görebilir miyim?” diye sordum alçak sesle.

Tereddüt etti. “Taramayı ekrandan izlemek mi istiyorsun?”

Ben dudağımı ısırırken annem, “Hayır,” dedi.

Annemin gözünü bana diktiğini hissedebiliyordum.

“Mademki buradayız bakabilirim,” diye mırıldandım anneme bakmadan, teknisyen ekranı izleyebileyim diye çevirdi. Kapı açıldı ve başka beyaz önlüklülerle birlikte içeriye Doktor Jones girdi.

“Cinsiyetini anlayabiliyor musunuz?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Yirmi ila yirmi sekizinci haftaya kadar olmuyor.”

Haftaları zihnimde dörderli gruplandırımdı. Beş ay.

Ekrandaki bütün o çizgilere bakarken sesimi yeniden kazanınca başka bir soru sordum. “Karnım neden o kadar ağrıyordu?”

“Erken rahim krampları,” dedi teknisyen yüzüme anlayışla bakarak. “Rahmin fetüse yer açmak için esniyor.”

“Her şey nispeten normal görünüyor Max,” diye mırıldandı Doktor Jones nazikçe. “Belki vajinal kanalın çevresi biraz küçük olabilir ama genel anesteziyle yapmak mümkün olacaktır.”

“Çıktıyı alabilir miyim?” diye sordum.

Teknisyen, “Pardon?” derken, aynı anda annem de, “Ne?” diye sordu.

“Genelde çıktı alınmaz mı?” Teknisyenden anneme döndüm. Annem bana delirmişim gibi baktı.

“Özür dilerim,” dedim.

Teknisyen cevap vermedi, sadece bir yazıcıya doğru eğildi ve birtakım gürültülerden sonra makinenin çıkardığı küçük kâğıt parçasını bana uzattı.

Sonra biz çıkarken Doktor Jones kürtaj için bizi cuma günü beklediğini söyledi ve bütün ziyaret bu kadar sürdü. Toplamda kırk beş dakika.

Eve vardığımızda annem ellerini mutfak masasına koydu ve konuşmadı. Ben odama gidip gece lambası dışında hiçbir ışık olmadan oturdum.

Görüntüde küçük geniş bir fasulye şekli vardı. Bir süre sonra bakamamaya başladım, o yüzden bir elimle tutup diğer elimle gözümü kapattım ve yatağımın üst köşesine kıvrılıp düşünerek, nefes alarak ve düşünmemeye çalışarak uzanıp yattım.

Bütün hafta aşağı yukarı böyle geçti.

Ben normal bir çocuktum. Asla böyle bir sorunu olmayacak normal bir çocuktum. Nasıl bir sorunu olmayacak? Hiçbir sorunu. Öyle bir şey yoktu. On altı yaşında normal biriydim. Müzik dinlerdim. iPod kullanırdım. Arkadaşlarımla gülerdim. Sylvie Clark'ı öpmeyi hayal ederdim. Sylvie Clark'ı öperdim.

Ben bir abiydim. Abla değildim. Her şey değildim. Hiçbir şey değildim. Büyük kararlar vermem gerekmiyordu. Ben bir ergendim ve en büyük işim normal olmaktı.

Artık aynada kendime ya da camdaki herhangi bir yansımama bakamıyordum. Nedenini de bilmiyordum.

Karen

Cumartesi gününden, Londra gezisinden beri misafir odasında uyuyordum, çarşamba günü de oradaydım, nevrresimleri çıkarp Max ve Daniel'in eve gelmesini beklerken kapının çarpıldığını duydum. Bugün Steve'le barışmak ve Max'in durumunu tartışmak için işten öğlen döndük. Konuşamayacak kadar yorgun, mutfak masasında oturduk, hiç konuşmadan uzlaşarak ayağa kalkıp yatak odasına gidip yan yana uzanana dek. İkimiz de aralıksız dört saat uyuduk, telefon çalıp haberi verene kadar.

Merdivene yürüdüm.

"Çocuklar?"

"Selam anne!"

"Babanız size bir şey diyecek. Sanırım ön tarafta."

Ben merdivenleri inerken Steve kapı eşiğinde belirdi, Max ile Daniel da ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarıyla ayak sürüyerek içeri girdiler. Üzerlerinde hâlâ formaları vardı. Max'inki tam bir takımdı, ceketinin içinde siyah V yaka süveter vardı. Forma dışında sol kolunda, on beşinci yaş gününde aldığımız güzel saatini takmıştı. Saçı darmadağınaktı ve yanakları soğuktan kızarmıştı. Daniel'in saçı da kendi tarzında darmadağınaktı, perçemler gülünç biçimde tepesine karışmıştı ve yüzü kırmızıydı, gerçi saçında da çilek havası olduğu için küçük bir şeftaliye benziyordu. Daniel'in

üzerinde lacivert örgü bir kazak, altında beyaz gömlek vardı, kravatı kırmızı ve pantolonu griydi. Tamamen farklı görünseler de bir şekilde benzerlerdi, yüzlerinde bir şeyden, kalkık burnun havasından, çillerden, büyük gözlerden, uzun kirpiklerden bir şey onların birbirlerine benzemesine yol açıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Max yumuşak bir sesle.

“Şöyle ki...” Steve, Max’e endişe barındıran bir bakış attıktan sonra dönüp Daniel’a gülümsedi. “Bugün sabahın erken saatlerinde Julie’nin bebeği doğdu, onu görmeye hastaneye gidiyoruz.”

“İsterseniz,” diye ekledim çabucak, Max’e bakarak.

“Süper,” dedi büyük oğlumuz.

“Daniel, bebeği görmek ister misin?” diye sordu Steve.

“Evet, muhteşem,” diye cevap verdi Daniel başıyla onaylayarak.

“İyi, o zaman hemen arabaya, belki Londra yolunda iş çıkışı trafiğini atlattırız,” dedi Steve onlara.

İkisi de ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi.

“Cinsiyeti neymiş?” diye sordu Max arkasına dönüp.

“Bir oğlan,” diye cevap verdi Steve. “Adı William oldu.”

Daniel

Bu gece Max odama geldi. Son zamanlarda pek gelmiyordu ve onu özlemiştim. Bu hafta sanki söylediklerimi dinlemiyordu ve dikkat et deyip durmak zorunda kalmıştım. Ama bu gece William'i görüp eve döndükten ve babamın dönüşte aldığı pizzayı yedikten kısa süre sonra eve geldi, biraz benimle takılmaktan mutlu olmuş gibi görünüyordu, bu da hoşuma gitti. Bir süre tepemde dikilip *Zombieland 4* oynayışımı izledi, doğum günümde hediye gelen bir oyundu bu, *Deadland 2*'den bile daha iyiydi ve bana taktik verdi. Sonra ayağa kalktı, odamda dolaşp etrafa baktı, robotlarımın resimlerine filan, sonra sarı ayıcığımı alıp yumuşak poposunu okşadı.

"Bu arkadaşın adı ne?"

"Sarı Ayı."

Komik olmasa da güldü. "Peki."

"Julie halanın bebeği tuhaf görünmüyor mu? Fazla derili köpeklere benziyor."

Yarı gülüyor gibiydi. "Derisine sığacak kadar büyür. Daha yeni doğdu. Tatlı değil miydi sence?"

Yüzümü ekşitip oyunumda beş zombiyi öldürdüm; dördünü bazuka, birini bıçakla çünkü karakterime bir metreden daha yakındı.

Kollarını Sarı Ayı'ya sardı ve onu bir bebek gibi salladı.

"Bence bebekler aylara benzeseler çok tatlı olurlardı," dedim.

“Evet,” dedi cevap olarak, biraz alçak sesle.

“Ewok bebekleri gibi. Bir Ewok çocuğum olurdu ve o zaman tatlı olurlardı ama ayrıca onlara kıyafet almama gerek kalmazdı ve tavuk yürüyüşlileri öldürürlerdi.”

Çok sessizce bir şey söyledi, ben de, “Ha?” dedim.

Sonra bana yetişkinlerin, bir şeyi senden çok biliyormuş gibi davrandıklarında baktığı gibi baktı, gülümsüyordu da, sanki, *bir gün bir sırrı öğreneceksin ve harika olacak ve seninle ve potansiyelinle gurur duymuyor muyuz zaten ama sana anlatmayacağız çünkü anlamayacağını düşünüyoruz*, der gibi bakıyordu.

“Bir gün senin de bebeklerin olacak dedim küçük dostum. Karşına iyi biri çıktığında.”

“Herhalde öyledir.”

“İyy” der gibi dilimi çıkardım ama sanırım bir gün benim de olacaktı, sadece çok daha sonra. Yetişkinler bebeklerden dünyanın merkeziymiş gibi bahsediyordu ama William’ın hiç öyle bir hali yoktu ancak biraz iğrenç ve uykucuydu. Ama benim çocuklarım süper kahraman gibi olurdu. Onları eğitip kollarına makineli tüfekli ve lazerli robotik uzantılar ekledim, lazer göz ameliyatında kullanılanlar gibi, eşyaları kesebilen lazerler, galiba Max gittikten sonra bunu internette arayacağım.

Böylece Max’e geri döndük, zombileri öldürmemi donuk gözlerle izleyen Max’e, benden çok daha büyük olduğunu, iki yıl sonra okulunun biteceğini, sonra üniversiteye gideceğini ve ondan sonra belki çocukları olacağını fark etmiştim. O zaman ben amca olacaktım. Belki çocuklarına süper güç kazandıracak robotik uzantılar takabilirdim. Gerçi belki onu kendi çocuklarıma sakladım çünkü yoksa onun çocukları benimkilerden güçlü olurdu ama sonra fark ettim ki ben ondan daha sonra çocuk yapacak gibiydim, benim çocuklarımdaki uzantılar ve değişiklikler daha gelişmiş olacaktı, o zaman onun çocuklarını değiştirebilirdim ve endişelenmeme gerek kalmazdı.

“Senin çocuğun olacak mı?”

Çenesini Sarı Ayı'nın başına yaslamış, sersemlemiş gibi görünüyordu, sebepsiz yere Sarı Ayı'nın pençesini tutup ona baktı, o kadar yakından bulanık görünüyor olmalıydı, ben bir şeye dalıp gittiğimde annemin, "Hadi! Hareket et!" demesi ve sonra gıdıklayarak dikkatimi dağıtması gibi.

Omuz silkti, huysuz görünüyordu. "Muhtemelen hayır," dedi.

"Neden?" diye sordum bir hortlağı infaz ederken. "Yani neden olmasın?"

Sarı Ayı'nın tişörtünün yakasını doğru tarafa çevirdi ve sırtını okşadı. Sarı Ayı'nın kafasını kendine doğru kaldırdı.

"Bilmiyorum. Sence neden ayıcık?"

"Başını öyle zorlamamalısın," dedim.

"Özür dilerim." Aptalca davrandığını biliyormuş gibi ayıyı yerine koydu.

"Aaa." Bir anda aklıma bir fikir geldi. "Benim çocuklarım senin gibi mi olacak benim gibi mi?"

"Bilmiyorum." Kafa patlattı, bir süre düşününce olur ya öyle işte. "Ne gibi genetik şeyleri aktardığını bilmiyorum."

"DNA'n gibi mi?"

"Evet."

"Jurassic Park'taki gibi mi?"

Hatırlamış gibi yanına döndü. "Evet."

"DNA nedir?"

Max kaşlarını çatı. "Kod gibi bir şey. İıı. O kod da senin açıklaman, annenin bedeni senin vücudunu o koda göre yapıyor. Komutlar gibi, bir evin bina planı gibi."

"Aa. Anladım." Bir zombi sığınağına atom bombası attım. "Peki benim komutlarım neden kızıl olmamı söyledi? Bir hata mıydı?"

"Hayır," dedi Max kararlılıkla.

"Komutlarım mı yanlıştı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen kusursuzsun Daniel. Manyaksın."

"O zaman ne oldu?"

“Şöyle... Dünyadaki tüm insanlar aynı olsa işler yürümezdi.”

“Evet yürürdü. *Matrix* gibi olurdu ama evreni havalı kötü adamlar yönetirdi.”

“İıı, peki.” Bana baktı, ben de ona baktım ve bir açıklama bekledim. Okul kravatını çıkardı ve gömleğinin bazı düğmelerini çözdü, derin bir nefes verdi ve babamın geçen haftaki haline benzedi, bir tür avukatlık konferansından yeni dönmüştü de bana yaratık savaşlarını açıklamasını bekliyordum.

“Kafanda canlandır,” dedi Max, “her şeyi kontrol eden inanılmaz büyük bir güç var. Kimse ne olduğunu bilmiyor ama bir sürü insan ona farklı isimler veriyor.”

“Tanrı gibi bir şey mi?”

“Evet, bazı insanlar Tanrı diyor, bazıları doğa. Ama orada olduğunu düşünüyoruz çünkü her şeyin bir düzeni var gibi görünüyor.”

“Peki, anlıyorum.”

“İyi, tamam. İıı... yani farklı türlere gelince...”

“İnsanlar, köpekler filan gibi mi?”

“Evet. İşte türlere gelince düzen şöyle görünüyor, türler kendilerinden daha da fazla üretmeye çalışıyor, uğraştığını bilmeden, anlıyor musun?”

“Bilinçaltında mı?”

“Evet. Güzel kelime. Tamam, yani türler aynı zamanda daha iyi ve daha güçlü olmaya çalışıyor ki diğer türlerden daha uzun süre hayatta kalabilsin. Yarış gibi. PS3'teki *DeathMatch 4* gibi, kendi kategorinde hayatta kalan son grupta olmalısın. Dünyada da, bizim kategorimizde, insanlar kazanıyor gibi.”

“Bizim kategorimiz ne?”

“Sıcakkanlı memeliler,” dedi Max, hikâyeyi hızlandırırken. “Şimdi, yarışta insanların kullandığı önemli taktiklerden biri varyasyondur. Varyasyonla pek çok karmaşık DNA kodu kullanarak pek çok farklı insan yapabilirsin, aralarında genlerin de bulunduğu bir sürü küçük parçayla. Ne kadar çok gen varsa o kadar karmaşık oluruz, böylece o kadar farklı tür insan üretebiliriz.” Kaşlarını

çattı. “Temelde böyle bir şey. Yani farklı insanlar ürettiğimizde, hangi tür insanların daha güçlü olduğunu anlamış oluruz çünkü çocukluktan sağ çıkarlar, o yıllarda küçük ve zayıfsındır ve hava ve açlık gibi unsurlarla test edilirsin, çocukluktan sonra, daha güçlü olan farklı insanlar hayatta kalıp kendileri gibi çocuklar doğurur, böylece varyasyonlarının gücü kanıtlanır ve onların çocukları da o varyasyonla doğar ve insanlar grup olarak güçlenir. İnsanlar da kurt sürüleri gibi sosyal bir hayvan olduğundan farklı insanlar elde ettikçe hepsi farklı şeylerde iyi olur, mesela avcılık ve ev işleri gibi, böylece grubun hayatta kalmasına yardım ederler. Yani seni sen yapan kodundur çünkü kodlar farklı tür insanlar çıkarmak üzere tasarlanmıştır. Farklılıklar, bir tür olarak kazanılması gereken devasa bir yarışın bir parçasıdır, bunda hepimizin önemli bir rolü var.”

“Ah,” dedim başımla onaylayarak. “Yani ben özelim.”

Max sıırttı. “Evet, çok özelsin.”

“İyi,” dedim ama hâlâ biraz tuhaf hissettiğim için biraz daha düşündükten sonra, “Ama senin gibi değilsem ve okulda iyi ya da popüler değilsem, annemin içinde büyürken bazı şeyleri kaybettim demek bu, değil mi?” diye sordum

“Sen...” Max’in sesi kısıldı. “Olay şu ki Daniel, hepimiz farklıyız. Başka birinin sahip olduğu her şeye sahip olamayız.”

“Peki, çocuk diyorduk?”

Max başını kaldırdı, aniden ürkmüş göründü, sanki ona boyun sıkmalı bir şok yaşatmışım gibi. “Ne olmuş çocuklara?”

“Benim çocuklarım bana mı benzeyecek sana mı?” diye sordum. “Sanırım sana benzesinler istiyorum. Hatta daha da iyisi babama çünkü sen biraz küçüksün.”

Oflayarak, “Çocuklarının neye benzeyeceğini her zaman seçemezsin,” diye cevap verdi. Fakat bunu öyle bir söyledi ki bana başka bir şey düşünüyor olabileceğini düşündürdü.

“Emin misin?” diye sordum, emin olayım diye.

Biraz durup düşündü. “Herhalde çocuğum olsaydı, benimkilerin sana benzeme ihtimali neyse, seninkilerin de bana benzeme ihtimali o olurdu. Belki.”

“Oh iyi,” dedim acayip neşelenerek. “O zaman yavrularımız savaştığında adil bir dövüş olacak.”

“Evet,” dedi, sesi gergin ve yorgundu. “İyi, rahatladığını gördüğüme sevindim.”

Max

Çarşamba akşamı Daniel’la konuşmamızdan sonra yatağa girdim, bütün ışıkları söndürdüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Son birkaç gündür o kadar tuhaf bir rahatsızlık hissediyordum ki. Şunu düşündüm, *bu kadar, bir daha çocuk sahibi olamayacağım. Bir daha benim olan bir bebeğe bakmayacağım. Yüzünde kendimi, annemi ve babamı, dedemi ve büyükannemi görmeyeceğim.* Bu düşünce beni gerçekten korkutuyor ve üzüyordu. Daha önce hiç düşünmemiştim. Çocuk isteyip istemediğimi düşünmemiştim. Küçükken, bir gün çocuğum olacağını varsaymışım ama sonra biraz büyüdüğümde yakın gelecekte olmayacağını düşündüm. Kısır olduğumu düşündüm ama üzerine çok da sorgulamadım. On altı yaşındaydım, neden düşünecektim ki? Ama şimdi...

Doğurmayı mı planlıyordum? Ciddi ciddi doğurmayı mı düşünüyordum?..

Bir daha olmasına izin vermeyeceklerdi işte! Herkes her şeyi aldırmayı konuşup duruyordu, son karar verilmiş gibi. Archie’den randevu almasını ben istemiştim ama çok korkmuştum. Annem bana zaman ayarlı bir bombaymışım gibi bakıyor, babam benden kaçıp sürekli çalışıyordu, ben de her şeye devamlı kafa sallıyordum. Histerektomi, tabii, evet, her neyse. Ama bunu istiyor muydum? Bilmiyordum.

Emin değildim. Aman Tanrım. Emin değildim.

Onlar her şeyi almasa bile, bir daha hamile kalmayacaktım çünkü... yani kızlardan hoşlanıyordum ama ayrıca hangi mal oraya girerdi ki? Hunter dışında yani. Yapay döllenmeye asla izin vermezlerdi. Muhtemelen yumurtaları asla almayacaklar ve sperm bağıışı ve taşıyıcı anneye izin vermeyeceklerdi çünkü yapmayın yani, Ulusal Sağlık Hizmetleri'nde kim bekâr, erkeğimsi bir kız/oğlanın bunu yaptırmasına izin verirdi ki? O zaman ancak acayip zengin olursam bunu yaptırabilirdim. Yani çocuk sahibi olmak için başka seçenek yoktu, asla olmayacaktı ve aniden, saatleri geri sayarken, bütün hayatımı şekillendirecek o kararı vermek bana kaldı. Bebek sahibi olmak için tek şansım bu muydu? Danny'nin çocukları için yalnız Max amca mı olacaktım, yaşlı ve yalnız, huzurevinde ziyaretine kimsenin gelmediği, acayip cinsel sorunu olduğundan hiç evlenmemiş ama sorununu aramızda konuşmuyoruz hani ama Danny'nin bütün torunları birbirlerine fısıldaşıyor ya? Hayatım neye benzeyecekti?

Senden nefret ediyorum Hunter. Senden nefret ediyorum kabrolası!

Yastığı yumruklayıp diğer tarafa döndüm, sıcak gözyaşlarımı kuş tüyü yorganıma akıttım ve sessizce hıçkırıklara boğuldum.

Doğurmak seçenekler arasında mıydı ki?

Zihnimin gelecek dokuz ayı düşünmesine izin verdiğim ve bir bebek hayal ettiğim anda, anında, hayır, diye düşünüyordum. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Fakat genç kızların her zaman bebeği olurdu. Sırf ben olduğum, ben de kız olmadığım için mi nefret uyandırıyor? Erkek de değildim. İstikrarlı bir aile hayatım vardı, paramız vardı. Belki annemle babam kendi çocuklarıymış gibi büyüttü ve kimsenin benim ne olduğumu bilmesine gerek kalmazdı.

Çılgnlıktı bu. Nasıl düşünebiliyordum bunu? Yani hamileliği nasıl atlatabilirdim ki? Çevrede insanlar beni görecekti. Altı ay boyunca evden çıkmayacak mıydım? Bebek, bir kız/oğlanm çocuğu olarak nasıl yaşayacaktı? Aman Tanrım.

HAYIR. Bunu yapamazdım. Hayal edebiliyordum. Her şeyi. Aşağılanmayı, utancı, ailemin mutsuzluğunu, bariz bir şekilde bunu

tuhaf bulan ya da alttan alta tuhaf bulduğu için aramızın açıldığı arkadaşları. Erkek arkadaşlarımın hepsi onlardan hoşlandığımı düşünecekti. Bütün kız arkadaşlarım eşcinsel olduğumu sanacaktı. Değilim desem de fark etmeyecekti. Öyle miyim diye düşünmeleri bile eşcinsel olmam kadar kötüydü.

Sonra bir de en büyük mesele: Sylvie. Ondan o kadar hoşlanıyordum ki öğrenmesi ihtimali canımı yakıyordu. Sylvie, Sylvie, Sylvie. İnanamıyordum, yüzünü hayal edebiliyordum, geri çekilmesini, tiksinen bakışlarını, aşağı uzandığında orada olmaması gereken şeyleri hissettiğini. Cidden, onu cidden kaybetmek istemiyordum. Ama kaçınılmaz olan geliyordu. Kaçınılmazdı bu. *Biraz daha tutunayım istiyorum ona*, diye yalvarıyordum evrene. Lütfen, biraz daha.

Beni bir daha öpmek bile istemeyecekti, ileriye götürmek istememden çekinecekti, öyle bir şey istemediğimi söylersem beni yine de bırakacaktı çünkü daha önce seks yapmıştı ve yine yapmak isteyecekti.

Ben: “Dert etme, ben de öpüşmenin ötesine geçmek istemiyorum çünkü aşağısı felaket. Ayrıca, hamileyim.”

O: “İı... Şu an öpüşmek istediğinden emin değilim ama teşekkür ederim,” ya da “OF ÇOK İĞRENÇ UZAK DUR BENDEN!”

Aman Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyordum. Bunu hiç düşünmek istemiyordum. Nefes al. Nefes al. Bir zamanlar gurur duyduğum karın kaslarımın altında artık hafif bir tümsek vardı. Bakmamaya çalış. Dokunma. Orada küçük bir bebek olduğunu düşünmemeye çalış. Sadece bir sorun o ve birkaç gün içinde gitmiş olacak. Sorunlar açısından bakarsak bu oldukça kolay çözümlenenlerden biri.

Şanslısın. Kolay olacak. Uyuyacaksın, sonra uyanacaksın ve ertesi gün hayat yeniden muhteşem olacak. Hayat muhteşem olacak, Sylvie’yle suçluluk duymadan sevişebileceksin çünkü iğrenç bir şeyle seviştiğinin farkına varmayacak (Tamam, hâlâ bir kız-oğlan ama hamile bırakılmamış ve belki, bunu hazmedebilirsem, sadece bir erkek. Yani bir nevi), ligi kasıp kavurabilir, takımla

zirveye çıkabilirsin, sonra ortaöğretim diplomanı alır ve harika bir yaz geçirdikten sonra İleri Seviye derslerine başlayabilirsin. Belki ilişkiye girmen için bir yol bulurlar, deliği diker, sahte taşaklar koyarlar (Bunu her düşündüğümde içimde bir şey ürperiyordu. Gerçek hayatta hiç testis görmediğimden, iğrenç olduklarını düşünüyordum. Hunter onunkileri ortaya serdiğinde bakmamıştım ama beni tokatladıklarını hissetmiş ve çıldırmıştım. Çirkin, iğrenç, mide bulandırıcı...), aletim biraz küçük olsa da, doktor bir kere, ortalamanın çok da altında olmadığını söylemişti. O randevudan eve dönüşümüzü hatırlıyordum, on üç yaşlarındaydım, annem arabada babamın takımının cidden iyi olduğunu söylemişti bana, böylece kurtulmuşum. İşte yine, hayatım ne kadar hastalıklıydı ki insanlar bana bunları anlatma/bir şeyler gösterme/karşılaştırma vs. ihtiyacı duyuyordu. Sanki, “Ah, demek cinsel organların tuhaf. O zaman tabii ki seninle her konuda konuşabilirim, sen de bunu iğrenç bulmazsın çünkü sen olmak tamamen bir *iğrençlik festivali zaten*,” der gibiydiler. Ya da belki kadınlar için de şöyledir, “Ha, sen kız sayılırsın, sana anlatabilirim.” Durumdan haberdar birkaç erkek için de, “Kırılğan olduğum şeyleri sana anlatabilirim çünkü benim olup olacağımdan çok daha kız gibisin,” gibi bir anlamı olabilir, sanırım zaten teknik olarak bu doğrudur.

Annemin geçen gün babam hakkında söylediklerine inanamıyordum. Her zaman babamın yanımda rahatsız hissettiğini düşünmüştüm. Birlikte çok vakit geçirmezdik. Sanırım annemle ya da Daniel’la da çok vakit geçirmiyordu. Her zaman çok meşguldü ve genelde mesafeli görünüyordu. Bazı konulardaki fikirlerini sorduğumda yalnızca nasıl hissettiğimi ya da ne düşündüğümü soruyordu. Sorun şu ki ne hissedeceğimi ya da bu konuyla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Aslında interseks olma durumunu babamla hiç konuşmamıştık, şimdi hamileyken bile, annem olmadan hiç konuşulmadı. İlk çocuğundan istediği oğlan olamadığını düşündüm her zaman. Onun için biraz daha kolaydı çünkü futbolu, kızları vs. seviyordum ama hep şunu düşünüyor gibiydi... fiziksel olarak ikisi de olduğumu

unutamıyordu sanki. Bu düşünce hep aklımın bir köşesindeydi ama yok saymayı seçmiştim.

Jennifer Aniston'ın ne kadar formda olduğundan bahsederken ve gülerken filan konuşmalarımıza dâhil oluyor ve o anda göz bebeklerinden geçen o düşünceyi görüyordunuz, sonra bunu yüzünde bir sancı takip ediyor ve "Ama başka insanlardan hoşlanıyorsan, eğer onlar kadın değilse..." diye başlamak istiyor ama bunu dillendirmiyordu. Asla çıkıp ne düşündüğünü söylemezdi, o yüzden ne düşündüğünü bilmiyordum. Onu izlediğimde kalbinin kırıldığını gördüğümü düşünüyordum çünkü onun küçük adamı değildim. Hiçbir zaman oğlu olmayacaktım.

Sonra Daniel doğdu, bir şeyleri öldürmeye bayılıyordu, gayet erkeksi bir şeydi bu ama aynı zamanda oyuncak ayıları seviyor ve babamı sinir bozucu buluyordu.

Annem ya da babamın kürtaj yaptırma konusunda neden tereddütlü olduğumu, neden bu kadar yıkıldığımı anlayabileceğini sanmıyordum. Anlamazlardı. Nasıl anlasınlardı ki? Ne zaman isteseler çocuk yapabildiler. Kendilerini oldukları gibi sevecek birini bulmayı düşünmeleri gerekmedi. Onlar için âşık olmak ya da sevişmek kadar kolaydı. Bunu düşünmek ya da dillendirmekten hoşlanmıyordum ama ben insanlara bunu sunamayacaktım ve bir noktada, Sylvie beni terk ettikten sonra, takılabileceğim müsait kızların sayısı gittikçe azalacaktı, onlar âşık oldukça ve seviştikçe. Yakında hepsi kapılacak, eş bulacak, çocuk yapacaktı.

Ben yalnız ve daha yaşlı olacaktım, seçimler ve seçenekler gittikçe azalacaktı. O yüzden burada gözyaşlarımı durduramadan yatıyordum ve merak ediyordum; *bu kadar mı? Tek şansım bu mu?* Bu kısmı düşündüğüme inanamıyordum çünkü on altı yaşındaydım, aslında buna zorlanmıştım, Hunter onun bebeği olduğunu bilecekti, takımdan atılacaktım, arkadaş yok, kızlarla asla bir gelecek yok ve lanet olsun, kahrolası basını ve babamı düşününce... ama... çocuk sahibi olmak için tek şansım bu muydu? Bu umurumda mıydı? Çünkü olabilirdi. Bunu umursuyor olabilirdim.

Sylvie

“Max, baksana!”
Yürümeye devam ediyordu. Perşembe günü okul çıkışıydı. Otobüs bekleyen insan kalabalığının arasında onu takip ettim.

“Hey! Baksana Walker!”

Yakınındaki birkaç oğlan bana güldü.

Max arkasına dönüp onlara hareket çekti.

“Sen beni görmezden mi geliyordun yahu?” diye sordum.

“Hayır, kusura bakma,” diye cevap verdi. “Düşünüyordum, dalmışım. Seni duymadım.”

Oğlanlardan biri bir şey söyleyip tekrar güldüler. Max onlara baktı, bense omuz silktim.

“Ne düşündüğünüz umurumda mı sizce?” diye bağırdım onlara.

Herkes Max’in kimi, neden, nasıl hamile bıraktığını konuşuyordu. Yarısı o kızın ben olduğumu sanıyordu. Bana gelip sinsi sinsi bir şeyler sorup duruyorlardı.

Oğlanlara ben de hareket çekince Max öfkeli yüzüme bakıp sırıttı.

“Ne var?” dedim.

“Hiç,” diye cevap verdi yumuşak bir sesle. “Çatlak.”

Onu bir an inceledim. “Baksana, yeşil gözlü. Bir sorun var.” Ağzı itiraz etmek üzere açıldı ama başımı iki yana salladım. “Yok,

yok, yok. Yalan yok. Sylvie'yle eve gel. Konuşmak zorunda değilsin. Sarılırız, başka şeyler yaparız.”

Max çevresine biraz boş gözlerle baktı, sonra yorgunmuş gibi başını öne eğdi ve kaybolmuş görünürken teklifimi kabul etti. Sonra yanağında bir şey fark ettim ve başını kaldırmaya zorladım. Gözleri yaşlarla doluydu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Başını bıraktım. “Ne demek özür dilerim?”

“Ben sadece...” Yüzünü fark ettirmeden silip fısıldadı. “Bence benimle çıkmamalısın. Sen muhteşemsin ve...” Sesi kısıldı ve omuz silkti.

“Ee?”

“Ben sadece...” Bir şeyler geveledi.

“Ha? Beni korkutuyorsun Max. Ne oluyor?”

“Zor zamanlar geçiriyorum.”

Yüzümü buruşturup gözümü ona diktim. Gerçekten üzgün görünüyordu.

Korkunç bir şey söylemesinden korkuyordum, birlikte olamayacağımız anlamına gelen bir şey.

“Hepimiz aynı değil miyiz?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, yani, ciddi.”

Çevreme bakıp düşündüm. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Böyle olmaz.”

“Ben...” Kafası karışmış görünüyordu.

“Başka birini hamile mi bıraktın?”

“Hayır! Yemin ederim.”

“Yanlış bir şey mi yaptın?”

Ağzını açıp kapadı, sonra başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi verdim ve telaşla, “Peki, o zaman, niye seni sevmeyeyim diye uğraşıyorsun? Çünkü şimdiden söyleyeyim Max, bunu yapamam,” dedim.

Gözünü kırıştırdı.

“Sana benimle ilgili bir şey söyleyeyim. Dinliyor musun?”

Max başıyla onayladı.

Konuşmamı bitirene kadar kendimi tutmaya ve ağlamamaya çalıştım.

“Sevmiyorsan seni benimle kalmaya zorlamayacağım. Bazen insanların aşkı bitiyor, anlıyorum, beni doğru şekilde sevmiyorsan seninle olmak da istemiyorum çünkü bir gün biri doğru sevecek. Anlıyor musun?”

İçtenlikle başını salladı.

“İkincisi, ancak bir yere gittiğini düşünüyorsam insanlarla birlikte olurum. Dolayısıyla, biriyle diyelim ki altı kere ya da belki birkaç ay boyunca çıkmışsam ve inanılmaz harika olmadıklarını düşünüyorsam onlardan ayrılırım. Bence buna adil diyebiliriz çünkü başka birinin vaktini harcamamış oluyorum, doğru mu?”

“Doğru,” diye mırıldandı.

“Fakat biriyle birlikteysen ve bitirmeli miyiz diye soruyorsam şu şekilde yaparım. Kendime sorarım, ‘Sylvie, biz (sen ve ben) bittik mi?’ ve bazen bittiğimiz barizdir, bazen bitmemişizdir ve birini seviyorsam, bitmemişsek, o sönmeye başlayan alev kül olana ve beni de arkasından götürene kadar peşini bırakmam. Senden bir hafta büyüğüm Max, o yüzden uzun ve kısa dönem ilişkilerin bilge gazisinin sözlerini dinle ve öğren.”

Ağzımı ve gözlerimi izledi.

“Beni anlıyor musun Max?”

Başıyla yavaşça onayladı. “Evet. Yani sanırım anlıyorum. Kimseyle ciddi bir ilişkim olmamıştı.”

“Tabii ki olmuştur,” dedim şakaya vurmaya çalışarak. “Çıkmadığın kimse kalmadı ki!”

Gülüyor ama yüzü kızardı. “Hayır, gerçekten...” Yanımızdan geçen insanlara bakıp sesini alçalttı. “Sadece insanları öpmüşlüğüm var.”

Bekleyip bir dakika onu izledim. Gergin ve yorgun görünüyordu ama gözlerini benden alamıyormuş gibi bakıyordu yüzüme. Dudaklarıma bakıp kendininkileri ısırды, sonra bakışını ellerime çevirdi.

“Peki Max?”

“Evet?” diye mırıldandı, gözlerini kaldırırsa da başı hâlâ eğikti.

Gerginliğimi yuttum, nefesimi kontrol etmeye çalışırken göğsümün yükselip alçaldığının farkındaydım. “Biz bittik mi?”

Düşündü.

“Senle ben bittik mi?”

Aniden boğazımda bir yumru oluştu ve bu çocuğu, Max’i cidden, gerçekten, sahiden önemsedığımı fark ettim.

Ne olur, lütfen evet deme, diye düşündüm.

Max Walker bana baktı, alçak güneşte gözlerini kıstı, altın saçları aralık esintisinde havalandı, yanakları pembeydi ve yeşil gözleri kan çanağı gibi ve donuktu. Ümitsizmiş gibi bakıyordu bana, beni öpmeyi acayip istiyormuş ama bir şeyle savaşıyormuş gibi. Gözleri yerle yüzüm arasında gidip geliyordu.

“Max!” dedim ve gözlerimin içine baktı.

Göz göze geldik. İç geçirdik, bunu söylemek zorundaymışız gibi: “Hayır. Bitmedik.”

Endişeli bakışları kafamı karıştırdığından sordum, “Emin misin?”

Başıyla onayladı. “Emin olmadığımı düşünmeni istemedim.”

“Peki,” dedim endişeyle.

Sonra alelacele, içinde tutuyormuş ve haykırması gerekiyormuş gibi dile geldi, “Çok güzelsin Sylvie.”

Kendimi tutamayarak katıksız içtenliğine sııttım. Sonra yaklaşan gözyaşlarını engellemek için gözlerimi devirdim. “Peki o zaman.”

Kıkırdadı.

“Hadi gel seni tuhaf,” dedim kışkırtmak için onu ittirerek. Saçımdan yakalayıp okul kapısına doğru sürükledim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bana tabii ki.”

Bana bakıp minnetle gülümsedi ve, “Özür dilerim,” dedi.

“Sus. Sorun değil,” dedim kolumu ona dolayarak. Kendi korkum dinerken Max’in hâlâ titrediğini fark ettim. Bana doğru eğildi. “Çok üzgün görünüyorsun,” diye mırıldadım kulağına.

“Gerçekten üzgünüm Sylvie. Çok, çok kötü iki hafta geçirdim.”

“Sorun değil. Ama şartlarım var. Mesela beni terk etmeye çalışman sorun değil ama ancak biri ölmüşse.”

Elini yüzüne götürdü ve hıçkırık sesi çıkardı.

“Kahretsin! Çok geri zekâlıyım!” Tekrar sarıldım. “Hadi eve gidelim.”

Eve vardığımızda onu yatak odamda bırakıp çay yapmak üzere alt kata indim, sonra annemin verdiği bir tepsi dolusu şekerlemeyle yukarı çıktım.

“Bunlar ne?” dedi heyecanlı bir çocuk gibi bana gülümseyerek. Şekerin insanları neşelendirme konusundaki becerileri inanılmazdı.

“Abur cubur dolabını yağmaladım. Çok üzgün olduğunu söyleyince annem istediğinizi yiyebilirsiniz dedi. Kekimiz var, ev yapımı damla çikolatalı kurabiyemiz var. Bir tane alsana.”

Elimden aldı. “Teşekkürler. Açlıktan ölüyorum.”

“Ee neler oluyor? Biri mi öldü? Çok üzgünüm.”

“Hayır. Yani... şey, hayır,” diye geveledi ağzında. “Açıktasın çok kötü bir sonbahar geçiriyorum.” Duraksadı. Burnunu çekti. “Senden cidden hoşlanıyorum Sylvie. Kötü davrandığım için üzgünüm. Sadece daha iyi olacağını düşündüm... benimle olmamanın yani.”

“Neden?”

Kurabiyeyi yavaşça yatağa koydu.

“Hım, peki,” dedi. “Peki.”

“Peki ne?”

“Sanırım sana söyleyeceğim.”

“Peki.”

“Ben... Sadece, hım... kimse bilmiyor, o yüzden...”

“Çok sessiz konuşuyorsun.”

"Pardon," diye fısıldadı. "Daha önce bu konuyu hiç konuşmamıştım."

Ona yaklaşıp boynunu öptüm. Eğilip bir kere, hızlıca dudaklarımı öpüyor.

"Sylvie, asıl söyleyeceğim şeyden önce sana bir şey söylemek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Ama cevap veremezsin. Söz vermen lazım çünkü pişman olmanı istemiyorum."

"İzci sözü."

"Tamam, o zaman..." Dudağını kemirdi. "Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Vay! Buna gerçekten karşılık vermek istiyorum!"

"Veremezsin," dedi tatlılıkla. "Söz verdin." Öne doğru eğildi ve beni nazıkçe öptü.

Max'ın yüzüne bir anda büyük bir gülümseme yayıldı. "Hayatta, bunu asla söylemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu."

Kafama dank etti. "Aman Tanrım, lösemi oldun."

"İ, hayır."

"Ölüyor musun?" Telaşlandım. Birini sevmeden öleceğini düşünmüş! Aman Tanrım! Elimi yüzüme koydum, kaçan göz yaşlarına engel olamıyordum. Canım Max ölüyordu. Korkularım böyle şeylerden yapılmaydı ve gerçek olamazlardı, olmazdı işte. Ölemezdi! Nutkum tutuldu ve onu kolundan yakaladım. "Hep biliyor muydun?"

"Hayır! Ölmüyorum, ölmüyorum!"

"Aman Tanrım," dedim hiperventilasyona girmek üzereyken. "Kahretsin, beni korkuttun!" Koluna sertçe vurup ona sarıldım. "Kahretsin, asla böyle bir şey yapma, tamam mı?"

"Tamam, özür dilerim," dedi biraz şaşkın bir şekilde.

Doğrudum, tekrar sakinleşmişim. "Tamam, söyle bakalım. Neymiş?"

Tereddüt etti. "Sana şimdi söylemeli miyim emin değilim."

“Hayır, söyle bana,” diye güven verdim ona ve onu dudaklarından öptüm. İçinde ne tutuyorsa artık bilmek istiyordum. Bitsin istiyordum. “Sorun değil.”

Dudaklarını benimkilere bastırdı ve bir süre öpüştük. Sonra daha da sokuldu ve sarıldık, yüzü omuz/boyun bölgemdeydi.

Sesi çatladı ve hızlıca, “Bu konuda kimseyle konuşamam. Yani biriyle tartışmak istiyorum ama... Keşke konuşabileceğim bir arkadaşım olsaydı ama kimseye anlatamam,” diye geveledi.

“Dur Max, yavaş ol, sakın ol.” Başını nazikçe geriye çekti. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Max... ağlamasını beklediğiniz insanlardan değildi. Kendine acıyan biri değildi, kısa süre tanıyınca anlıyordunuz. Didinen, göğüs geren, metin insanlardan biriydi, onları sevmek zorundasınızdır sanki çünkü çok tatlıdır. O yüzden ağlamasının acayip kötü bir şey anlamına geldiğini biliyordum. Diğer kolumla onu sarıp kucakladım. Alınlarımız birbirine yaslandı, başını kaldırıp bana baktı, ben de güzelim zümrüt gözlerine baktım ve onu öptüm.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı ve geri çekildi. “Kahretsin Sylvie. Bunu yapmak istemezsin.”

“Hişşt,” diye yatıştırdım onu. Yanaklarını öpüp gözyaşlarını yüzünden sildim. Beni daha sıkı sardı ve yüzü omzumdaki buklelere gömülü nefes aldı.

“Max,” dedim. Derin bir nefes alıp tüm gücümü topladım, Max’in yaslanabileceği bir kayaya dönüşüyormuşum gibi. Konuşacak birine ihtiyacı varsa onu yarı yolda bırakmayacaktım. “Bana bak. Yemin ediyorum ki bana söyleyeceğin hiçbir şey bu odanın dışına asla çıkmayacak, ayrıca söz veriyorum senden hoşlanmaya ve kız arkadaşın olmayı istemeye devam edeceğim. İstersen.”

“Peki,” doğruldu, gözyaşlarını sildi ve sakinleşmeye çalıştı. Gülümsüyordu. “Ağladığım için özür dilerim.” Ellerimi tutup okşadı. “Gerçekten özür dilerim sadece... arkadaşım olacağına söz ver, olur mu? Hani... kız arkadaşım olmak istemezsen. İstemezsen sorun değil. Anlıyorum. Sadece... arkadaşım olmaya söz ver.”

“Kız arkadaşın olmaya söz verebilirim,” önerisinde bulundum.

“Öyle bir söz istemiyorum. Durumu acayipleştirebilir.”

“Peki.” Ciddiyetle başımı salladım. Kendi kendime kafayı yiyordum. Bana ne anlatacaktı Tanrı aşkına? Birini mi öldürmüştü? Hafta sonları orospuluk mu yapıyordu? Eroin mi kullanıyordu? AIDS’liydi mi? Kahretsin... kesin buydu. AIDS kapmıştı. Ailesi sosyal reformculardan ve bebekken onu Afrika’ya götürmüşler, orada AIDS kapmıştı. Dışarıdan ise sakın görünüyordum. “Arkadaşın olacağıma yemin ederim.”

Uzun bir duraksamadan sonra dudağını ısırdı. “Kimsenin haberi yok.”

Tekrar başımı salladım.

Duymadığım bir şey geveledi. “Ha?” diye sordum.

“Ben, şey, ikisi birdenim,” diye mırıldandı alçak sesle.

Bir sessizlik daha oldu. Yutkundu, korkunç bir suç işlemiş gibi utanarak gözlerimin içine baktı. Bir şeyler söylemeye çalıştı.

“Ne ikisi birden?”

Hâlâ sessizdi.

“Biseksüel misin?” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Ben... Şey doğdum... Kız ya da erkek değilim. Aradayım.”

Max

“Ciddi misin?”
Ellerimi bıraktı ve kalbimin kırıldığını neredeyse fiziksel olarak hissediyordum.

“Yani sen...” Başını iki yana salladı ve kısa bir an, bir milisaniye, kasığına baktı. “Sende ne var?”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. “İı...”

“Boş ver,” dedi Sylvie ve bilmek istemiyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Sormamışım gibi yap. Bu... aptalcaydı.”

Ağzımı açtım ama söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Yatakta hafifçe geri gitti, bana gitmemi hangi kelimelerle söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu, o an ne yaptığımı fark ettim. Ona söylemiştim. Biliyordu. Sırrımın mühründe bir sızıntı vardı. Sylvie biliyordu ve geri çekildi, ayağa kalktı, söyleyecek bir şey bulmaya çabaladı, insanlara anlatacaktı. Okulda beni insanlara anlatacaktı ve herkes öğrenecekti. Herkes öğrenecekti. Orada olduğum her gün, herkes bilecekti ve bana farklı bir gözle bakıp hakkımda konuşacaktı.

Sylvie yataktan kalkıp odada biraz dolandı, boynunu eğmiş, ciddi ciddi düşünüyordu.

“Dur, dinle.” Ben de ayağa kalkıp ona yaklaştım. “Lütfen,” diye yalvardım. “Ailem ve doktorlarımdan başka kimse bilmiyor. Kardeşim bile bilmiyor, o yüzden... lütfen kimseye anlatma.”

Gözleri yeri taradı, sonra bana döndü.

“Sylvie, lütfen, yalvarırım.” *Dehşet içindeyim*, diye düşündüm. *Tam bir gerizekâlıyım.* “Anlatmam çok aptalcaydı. Özür dilerim. Gidiyorum.”

“Hayır, bu...” Bocaladı, nefesleri arasında konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

“Sorun değil, anlıyorum,” dedim çantamı alırken.

“Max,” deyip beni kolumdan yakaladı. “Hayır... dur bir dakika.”

Sözünü dinleyip bir elimde çantam orada durdum ve bir noktada durup odaklanarak nefes alıp verirkenki yüzünü izledim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra dönüp gözümün içine baktı. “Bu çok büyük bir şey, tamam mı? Öylece...”

Düşünceler yüzünde geziniyordu. Kendimi onun yerine koymaya ve ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyordum. *Bu beni lezbiyen mi yapıyor? Max'in pantolonunun içinde ne var? Onu evimden nasıl çıkarabilirim?*

Bu noktada yalnızca reddedilmek istiyordum, olabildiğince çabuk. *Kov beni Sylvie, yap bunu çünkü katlanamıyorum.* Burada durmaya bile dayanamıyordum, bir şey söylemeye çalışmasına, beni yukarıdan aşağıya süzmesine katlanamıyordum, midem bulanıyordu, inanılmaz güzeldi. Gözleri o kadar çarpıcı ve düşünceliydi ki. Bana dair düşüncelerle doluydu.

“Lütfen kimseye bir şey söyleme,” diye mırıldandım.

Bana delirmişim gibi baktı. “Söylemeyeceğim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Yani... ııı.. nasıl?”

“Normal insanların XY ya da XX kromozomları olur. Bende hem XX hem de XY var.”

“Evet ama yani...” Yine sesi kısıldı. İğrendi mi yoksa inanılmaz derecede şaşkın mı anlayamamıştım. “O nasıl oluyor?”

“İl... Bilmiyorum. Kimse bilmiyor.”

“Yani senin, şeyin var mı...” Duraksadı. “Penisin?” Sırtmasını engellemek için eliyle ağzını kapattı. “Pardon. Gülmeden ‘penis’ diyemiyorum da.”

“Aman Tanrım...” diye bağırdım ne düşündüğünü merak ederek, acaba artık ilişkimiz penislerle ilgili şaka yaptığımız arkadaşlığa mı dönüşmüştü, yoksa... hâlâ benden hoşlanıyor muydu? “Çok münasebetsizsin,” dedim.

“Biliyorum,” diyerek bana katıldı. “Penis.” Biraz fazla isterik bir şekilde güldü.

“Sence bu... komik mi?” diye sordum boğazımın gerginlikle düğümlendiğini hissederek. *Lütfen, lütfen, lütfen*, diye yalvardım evrene, ne istediğimi pek bilmeden. *Lütfen lütfen lütfen*.

Sylvie omuz silkti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ben de omuz silkip ayağıma baktım, okul çantam hâlâ elimdeydi. “Evet var.”

Saçımın arasından Sylvie’ye bir bakış attım. Tepkisi yutkunmak oldu, ardından başını aşağı yukarı salladı. “Pekiiii,” dedi. “Diğer şeylerden var mı?” Burnunu buruşturup bakışını kendi ayaklarına çevirdi.

“Ne gibi?” diye sordum aptalı oynayarak.

“Şey gibi...” Parmaklarıyla “V” işareti yaptı.

Tereddüt ettim. Penisim olmasında sorun yoktu. Ama bu işleri değiştirdi. “Evet,” diye mırıldandım yumuşak bir sesle. “Ama... daha küçük.”

“Aman Tanrım,” diye inleyip tekrar yatağa oturdu. Bir süre ikimiz de konuşmadık ve ben de yavaşça yatağa oturdum. Omzuma yaslanıp fısıldadı, “Max.”

Ona bakmak için döndüm ve sonra kararsız, kesik hareketlerle, kolunu vücuduma doladı, beni kendisine çekti ve sonra arkasına yaslanıp beni yatağın ortasına getirdi, boylu boyunca uzandık, başımı boynuna yasladı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin,” diye fısıldayarak karşılık verdim.

Orada bir süre uzanıp yattık.

“Yani... erkekten çok kız mısın?”

“Hımm,” ona dönüp kaşlarımı çattım. “Neden ağzını kapatıyorsun?”

“Nefes.”

“Nefesin kötü kokmuyor.”

“Kokuyor olabilir,” diye geveledi elinin arkasından. “Hamburger yemiştım.”

“Ben yarı erkek yarı kızım ve sen nefesini mi dert ediyorsun?” diye şaka yapmaya çalıştım.

Beni diziyle dürtüp zorla gülümsedi.

Gönülsüzce karşılık verdim. “Yarı yarıya sayılırım. Ama... erkekler gibi çocuk sahibi olamam. Kısırım.”

Düşündü. “Üzücüymüş.”

“Evet.”

Sylvie kaşlarını çattı. “Taşağın var mı?”

“İyy,” diye fısıldadım düşünmeden. “Hımm, yani, yok.”

“Açıkçası,” dedi Sylvie bir süre sonra, “kaçırdığın bir şey yok. Bir erkeğin anatomisinin en çirkin yanıdır.”

“Cidden mi?” Biraz etkilenmişim. “Sen gördün mü?”

“Çok seks yaptım,” diye fısıldadı. “Çok ama çok.”

“Sylvie...” Kaşlarımı kaldırdım. “Tam bir kaşarsın.”

Biraz sırtttı ama yüzüme bakmadı. Sonra, “O yüzden mi kızlarla bir şey yapmadın? Öpüşmek dışında yani,” diye sordu.

Yanıma dönüp ağzımı açtım ama cevap vermedim.

“Biliyorsun herkes sana gösterir ama vermez diyor.”

Üzülerek gülümsedim. “Duydum.”

Biraz daha sessizlik.

Saçımı okşadı ama genelde yaptığı gibi bedenini benimkine bastırmıyordu. *Sylvie beni bir daha asla öpmeyecek. Bir daha asla popomu avuçlamayacak,* diye düşündüm. Yüzünü, buklelerini inceledim ve gözyaşlarımı tuttum.

Sylvie

*Seni iyi tanıyorum sanmıştım
Kabretsin...*

...diye düşündüm Max'in sarı oyuncak ayıcıkların saçlarına benzeyen saçlarını okşarken.

Beynime aşırı yükleme yapılmıştı, kafamın içinde çıldırılmış halde sorular ateşleyen bir monolog dönerken yüzüme rahatlatıcı bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Daha önce hep son derece oğlansı görünmüştü ama şimdi, ona tekrar baktım ve "Bu bir kız" deyip onu bu kalıba oturtmaya çalıştığımda, evet, güzel bir oğlan baştan çıkarıcılığıyla bir kızın baştan çıkarıcılığı arasında bazı büyük farklar olduğunu fark ettim. Daha önce görüştüğüm erkeklerin daha... adamsı olduklarını biliyordum ama bunu üniversitede okumalarına, daha büyük ve olgun olmalarına bağlamıştım. Max'in yüzünde hiç kıl yoktu. Bunu garip bulmamış mıydım? Neden bulmadım? Benimle ilgili ne anlatıyordu bu?

Şey, aslında sarışın insanların fazladan çok kılı olmadığını düşünmüştüm, zaten bütün diğer erkek arkadaşlarımdan daha gençti. Seksi, acayip seksi olduğunu düşünmüştüm ve bunu düşünmekten vazgeçemedim, şimdiki gibi, saçlarını bir tarafa taraması ve o ina-

nılmaz yeşil gözleri ve ceylan gibi uzun kirpikleriyle ve o büktüğü dudakları ve kocaman, tatlı gülümsemesiyle ve yumuşak, yumuşacık teniyle ve incemsi boynuyla ve devasa olmayan göğsüyle ve narin, uzun parmaklarıyla ve tatlı, yuvarlak poposuyla...

“Ne yapıyorsun saçıma?” diye sordu savunmaya geçercesine.

“Hiçbir şey,” dedim hemen.

Bunu sindirmem lazımdı. Yalnız başıma yürüyüp düşüncelerimi toplamak için bir iki saate ihtiyacım var gibi hissediyordum fakat o burada olmamalıydı. Ona burada olmasını istemiyormuşum gibi hissettirmeden küçük şok anımı nasıl yaşayacaktım?

Bir anlamda, görene kadar inanamayacağımı hissediyordum. Anladınız işte. O kadar tuhaftı ki tecrübemin sınırlarının çok ötesindeydi, bir anlamda Max’le aramda bir şeyin değiştiğine inanamıyordum. Bir şeyler gerçekten değişmiş miydi? Belki de değişmemişti.

Ona dönüp bütün dişlerimle alt dudağımı ısırdım.

“Ah.”

“Ha?”

“Yok bir şey,” diye mırıldandım.

Max bana göz kırptı. Kirpiklerinde yaşlar vardı. O kadar güzeldi ki. Karşımdaki hâlâ Max’ti. Değil mi?

Max gibi başka insanlar olmalıydı ve her biri için, yanlarında uzanan ve benim düşündüklerimi düşünen benim gibi bir insan. Eminim dünya tarihinde tonlarca vardı. Hermafrodit Antik Yunanca bir kelimeydi, değil mi? Yani o zamanlar böyle insanlar vardı. Eminim tonlarca insan bunu yaşıyor ve aydınlığa çıkıyordu. Tonlarca insan. Ya da belki sadece bir ton.

“Çok yaygın mı?” diye sordum Max’e.

Bocaladı. “İı, hiçbir fikrim yok.”

“Google’da aramak ister misin?” dedim. “Öğrenebiliriz.”

“Daha önce yaptım. Şöyle ki...” İç çekti, çok yorgun ve gitmek istiyor gibi görünüyordu. “Biraz kafa karıştırıcı. İnternette interseks durumlarıyla ilgili yazanlardan bazıları... tamamen yanlış.”

“Öyle mi deniyor? ‘İnterseks’ mi?”

“Evet. İnsanlar eskiden ‘hermafrodit’ diyormuş.” Son kelimeyi duymamı ve kafayı yememi istemiyormuş gibi ağzında geveledi.

“Neden ‘İnterseks’ ve ‘ne kadar yaygın’ diye Google’da aramıyoruz?” önerisinde bulundum. İkimiz de sessiz kaldık, orada uzanıp bekliyorduk, sanırım beklediğimiz benim bir yargıya varmamdı. Bu, yapılabilecek bir şey, zihnimi şoktan çıkaracak bir şeymiş gibi geliyordu. Max’e burada hâlâ onunla olduğumu, anlamaya çalıştığımı hissettirmek içim yapılabilecek bir şey.

Yüzüme mutsuz bakıp saçımınla oynadı. Gözleri benimkilere takıldı, sonra dudaklarına indi. “Tamam,” dedi yumuşak bir sesle.

Yatağımın yanında yere bakınıp dizüstü bilgisayarımı buldum. Yapıştırmalarla kaplı beyaz bir MacBook. Doğrulup oturdum, Max dirseğine yaslandı, saçını gözünden çekti, ben de sol kolumu ona sardım. Safari tarayıcısının arama kutusuna yazdım ve ilk çıkan bağlantıya tıkladım.

“Bu soruyu tartışma yaratmadan cevaplamak için,” diye okudum, “öncelikle neyin interseks sayıldığı hususunda uzlaşmaya varılmalı, ayrıca neyin kesin olarak erkek ya da kesin olarak kadın olduğunda uzlaşılmalı. Bunu yapmak zor. İnterseks sayılmak için bir penisin ne kadar küçük olması gerekiyor?”

“O kadar da küçük değil,” diye araya girdi Max. Başımı eğip ona baktığımda utangaç bir şekilde sırttığını gördüm, bana bakıyordu, muzipçe, nazikçe onu dürtüp okumaya devam ettim.

“Dışarıdan belirgin bir cinsel belirsizlik yoksa cinsiyet kromozomu bozukluklarını interseks sayıyor musunuz? (Alice Dreger bu soruyu kitabı *Hermaprodites and the Medical Invention of Sex*² kitabında derinlemesine inceliyor).’ Eminim ki ilginç bir kitaptır. Hepimiz iki cinsiyetin birden parçası değilsek neden iki cinsiyet olsun ki?”

Max yatağa uzandı, dinlemek istemiyor ya da bunu duymaktan bıkmış gibiydi. “Doğru,” dedi.

2 (İng.) *Hermaprodites ve Cinsiyetin Tıp Tarafından İcadı*. (ç. n.)

“Dur, bazı istatistikler buldum.”

Doğruldu ve ekrana birlikte baktık.

“Oha, burada bir sürü karmaşık kelime var,” diye mırıldandım.
“Sende hangileri var?”

“Dur bakayım,” dedi, okudu ve ekrana kaşlarını çatı.

“Belki bu kategoriye giriyorsundur?” dedim, “XX değil, XY değil”i işaret ederek.

“Sanırım. Vay be. Bin altı yüz altmış altı doğumda bir. Epey çokmuş.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandım. “Yani Büyük Britanya’nın nüfusu...” Google’da arattım. “Yaklaşık altmış iki milyon, bunu, bin altı yüz altmış altıya bölersek... Vay be. Otuz yedi bin iki yüz on beş. Amma çokmuş!”

“Evet. Yalnız, doğduğumda ovotestisim varmış ve o seksen üç binde bir görülüyor yazıyor.”

“Yine de Birleşik Krallık’ta yedi yüz elli kişide var demek. Dünyada bir sürü eder,” dedim. “Bir saniye, ‘ovotestis’ nedir?”

“İl... Aynı eşey bezinin içinde hem yumurtalık hem testis dokusu bulunması demek. Ama ameliyatla birini çıkarıyorlar,” dedi çabucak. “O yüzden şimdi sadece bir yumurtalığım var.”

“Ha. Vay be.”

“Ama şuna baksana.” Okudu, “Yüz kişiden biri standart erkek veya kadına göre değişkenlik gösterir.” Bunu düşününce memnun olmuş gözüktüyordu. “Çokmuş.”

“Bunları hiç bilmiyor muydun?”

“Hiçbir fikrim yoktu.”

“Nasıl bilmezsin?”

“Ailem çok anlatmadı. Bu konuyu konuşmayız.”

Başımla onayladım. “Aman Tanrım. Bin kişiden biri; interseks insanlar değil, sıradan insanlar, bir şeyleri düzeltmek için ameliyat geçiriyorlar. Sen ameliyat oldun mu? Yani ovotestisi aldırman dışında?”

“İı, hayır.” Max yutkundu. “Çılgınlık bu. Bu kadar çok interseks insan olduğuna inanamıyorum. Kimse yok sanmıştım.”

“Eh,” dedim Max’i izleyerek, ağzı açık, dudakları nemli, ekrana bakıyordu. “Sanırım yanıldın.”

Bana baktı. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Yutkunuyordu.

“Neden bundan kimseye bahsetmedin?” diye sordum.

“Çünkü...” Gözünü kırıştırdı. “İğrenç.”

“Max, sen iğrenç değilsin.”

“O zaman...” Gözleri ekrana kaydı. “Beklenmedik.”

Onu izledim. Max Walker: Altın çocuk, zeki, seksi, komik, tatlı, güler yüzlü, yardımsever, havalı, popüler, nazik, eğlenceli, harika bir erkek arkadaş, harika öpüşen biri ve gizlice tuhaf bir insan. Özünde bir ucubeydi ve bunu fark etmiyordunuz bile.

“Max,” diye fısıldadım. Bana baktı, bir kere dudaklarıma, sonra gözlerime. “Sen beklenmediksin.”

Sıcak bir gülümsemeyle baktı, minnettar bir şekilde, rahatlamış gibiydi. Önce ağzının köşesi kalktı, biraz dişleri göründü, sırtı sı b büyüdü. Gözleri, pencereden giren alçak kış güneşinde aydınlandı ve ben sadece, sadece, sadece... düşünüyordum.

“Sylvie,” dedi, “sen muhtemelen benden daha beklenmediksin.”

Öne eğildim, o da eğildi ve inanılmaz yavaş ve seksi bir şekilde öpüştük.

“Bir şey diyeyim mi,” diye fısıldadım, “sen acayip değilsin. Gerçekten havalı hiçbir kız öyle olduğunu düşünmezdi.”

Max yere bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Hımm, eğer bilseler belki...”

Kolumu omuzlarına dolayıp başını kendiminkine çektim, gözlerini kapatıp sustu.

Kollarını bana doladı ve dirseklerimizde doğrulmuş öylece yüz yüze uzandık. Beni kendine çekti ve o inanılmaz, harikulade, saçma, çılgınca, muhteşem, havalı öpücüğü verdi. Yuvarlanıp üzerine çıktım ve elimi bacaklarının arasına kaydırdım. Kendime hâkim olamıyordum.

Max'ın alnı kırıştı, uzanıp bileğimi tuttu. "Henüz hazır değilim."

"Max," diye mırıldanıp onu tekrar öptüm. İnledi ve bir dakika daha ona dokunmama izin verdi. Pantolonunun altından sertleştiğini hissediyordum. Sonra kemerine uzanıp çözdüm. İç çamaşırının bel kısmını buldum ve tam parmaklarımı altına kaydırmak üzereyken aniden sıçrayıp kemerine uzandı. Yataktan ve benden uzaklaştı.

"Hazır değilim," dedi hızlıca.

Birkaç saniye düşündükten sonra başımla onayladım. "İsterdim ama. Şimdi değil ama işte, bir gün."

"Belki, herhalde." Max dudaklarını ısırıldı. "Sylvie... sana başka bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki," dedim. Artık sakindim. Kendimi normal hissediyordum.

Kemerini bağladı.

"Doğrusu interseks olma konusunu her zaman kabullenmiştim. Tuhaf olduğunu biliyorum ama böyle... yani... kahretsin. Bak, insanların bilmesini istemedim ve bazen yalnız kalmaktan korktum ama hiçbir zaman bundan utanmadım."

Max titremeye başladı, kaşlarını çatıp ona uzandım ve elimi dizine koydum. Dişleri birbirine vuruyor ve kaza sonrası şok geçiriyormuş gibi her şeyi titreten bir tepki veriyordu.

"En azından eylüle kadar çünkü..." Gözleri yaşlarla dolmaya başlayınca öfkeyle sildi. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Eylülde ne oldu?"

"Biri..." Kendini topladı ve alçak sesle, "Biri beni onunla seks yapmaya zorladı," dedi.

Sessiz kaldım. Böyle bir bilginin sindirilmesi vakit alıyordu. İnsanların şaka yapmasını bekliyordunuz. Ama bazen insanlar şaka yapmıyordu.

"O, şey... benden büyüktü. Bilmiyorum. Beni tehdit etti gibi. Şok içindeydim. Hiçbir şey yapamadım."

Bir süre konuşmadan oturduk, düşünmeden bileklerini okşamaya başladım. Bu o kadar gerçeküstüydü ki. Başımı kaldırıp Max'e baktığımda beni açık bir endişeyle izlediğini gördüm.

Sonra anatomisiyle ilgili söylediklerini hatırladım. "Ne kadar küçüksün?"

"İı," dedi ve yüzünde çakan, *neyi kastediyor*, düşüncesini gördüm, ardından, *haaaa, onu kastediyor*, ve hemen ardından, *çok utanç verici*, düşünceleri geldi. "Oldukça küçüğüm." Yüzünü buruşturup serçe parmağını kaldırdı. "Yani, şu genişlikte filan."

"Yok artık. Yani bu çocuk... Canın yandı mı? Ne oldu?"

"Çok kanamam oldu. Doktora gittim. Dikiş attı."

"Aman Tanrım!" Max'in gözlerinin kenarlarındaki gözyaşlarını izleyerek ağlamaya başladım, bedenim ilk şoku atlatmıştı. "Hayır! Aman Tanrım! Max!" O kadar masum ve gösterişsiz görünüyordu ki omuz silkti ve tek gördüğüm benim düşündüklerimden endişelendiği gibi, o yüzden kollarımı *bedenine sarıp onu kucakladım*. "Birinin sana bunu yaptığına inanamıyorum! Çok korkunç!" Ağlamaya başladım. "O kadar tatlısın ki."

"Teşekkürler Sylvie," diye omzuma doğru mırıldandığını duydum. "Fazla tepki verdiğimi düşünmüştüm."

"Ne?" Başımı boynuna çevirdim, kollarım hâlâ ona sarılıydı, bedenlerimiz bir bütündü.

"Sadece doktor biliyor, o da çok tepki vermedi. Bilemedim... Yani sanırım bana inanıyor ama merak ettim acaba... acaba bu durum interseks insanların başına çok geliyor mu diye. Anladın mı... insanlar meraklıdır."

"Çok korkunç," deyip ona daha sıkı sarıldım. "Çok korkunç." Geri çekilip yüzüne baktım.

"Sylvie," diye fısıldadı.

"Ne?"

Başını kaldırdı, ağzını açtı, başını iki yana sallayıp gülümsedi ama çok üzgün görünüyordu. "Hiç."

“Ne oldu? Anlat bana.” Elimi sırtına götürüp aşağı indirdim, parmaklarım poposuna değdi, dudaklarımsa neredeyse onunkilerin üstündeydi. Hıçkırıklarımsa biraz fazla hızlı, nefesim biraz fazla düzensizdi ama kendimi düşünmüyordum. Max’i düşünüyordum. Dudaklarıma baktı, sonra gözlerime, hiç bu kadar seksi ve tatlı görünmemişti.

Fakat sonra dudakları ayrıldı, yere baktı, tekrar başını kaldırdı ve, “Bugün değil. Belki yarın,” dedi.

“Hayır Max, hadi, karşındaki benim!” Yüzünü tuttum. “Söyle bana.”

Yere bakıp yutkundum.

“Hamilelik testini kendim için aldım. Çocuk... şey takmamıştı...”

“Ha...” dedim. “Hamilesin.”

Max başını kaldırdı. “Anlatmama izin verdiğin için teşekkürler.”

Nefesim kesildi, nefes almakta zorlanıyordum. Bir nefes aldım ama kesik kesik, kısa bir nefesti ve yeterince oksijen yoktu. Eyvah. Yandık. Kahretsin. “Nefes...”

“Ne?”

“Nefes...”

“Sylvie sen?.. İyi misin?”

“Hayır. Özür dilerim Max.” Ellerim önümde ayağa kalktım. Arkamı dönüp şifonyerimin çevresinde duran kahverengi kese kâğıdını aldım. “Ben gerçekten...”

“Özür dilerim,” diye yalvardı.

Fakat başımı iki yana salladım, tamamen kendimi kaybedip ciddi bir panik atak geçirmek üzereydim. *Annemi istiyorum* diye düşündüm. *Ağlayacağım, nefes alamayacağım ve bayılacağım. Nefes alamıyorum!*

Sevdiğim çocuk paramparçaymış. Bu çok fazlaydı. Çok fazla. Bana dokundu. Geri çekildim, onu ittim, nefes nefeseydim.

“Özür dilerim,” diye yalvardı bana, ışık saçına ve gözlerine vuruyor, onu dillere destan, cinsiyetsiz bir melek gibi aydınlatıyordu.

Ona baktım ve aklıma şu düşünce geldi: “Ondan kurtulacaksın, değil mi? Max?”

Yanakları ateş kırmızısına döndü. “Evet.”

“Ah, şükürler olsun,” dedim soluk soluğa. “Ben sadece...”

Yere diz çöktüm, ne yapacağını bilmeden üzerime eğildi.

“İyi misin?” diye sordu. “Sylvie?”

Yanıma diz çöküp bir kolunu omzuma doladı.

“Ah Max.” Alçak sesle mırıldandım. “Özür dilerim, özür dilerim. Bazen panik atak geçiriyorum. Bir şeyleri kaybetmekten korkuyorum. Şeye sevindim... şeyi yapmayacağın için... her şey normale dönsün istiyorum sadece.” Kese kâğıdına öksürdüm, hızlı nefeslerim az da olsa yavaşladı.

Ayağa kalktı.

“Normal mi?” dediğini duydum.

Başımı kaldırdım. Öfkeli olduğunu görüp şaşırdım.

“Hiç olmayacağım bir şey varsa Sylvie,” dedi karanlık bir ifadeyle. “O da normal olmak.”

“Dur Max, öyle demek...” Nefesim kesildi, torbama nefes verdim. “Bana inanmalısın, bütün o intersekslik olayıyla bir sorunum yok sadece...”

“Boş ver,” diye kestirip attı, kelimeleri neredeyse birer homurtuydu. “Anlayacağını düşünmek benim salaklığımdı.” Kapıya yöneldi, sonra geri döndü, telaşlı gibiydi, yüzü kırmızı ve perişandı. “Farklısın sanmışım.”

“Farklıyım!”

“Hayır değilsin, sen de herkes gibisin. Beni bir ucube olarak görüyorsun,” dedi neredeyse gaddarca. “Tiksindirici buluyorsun. Eh, umarım dev aynasındaki yalnızlığından hoşlanırsın.”

“Böyle deme bana,” dedim öfkeyle, nefes nefese. “Buraya gelip bana bütün o bokları anlatıyorsun Max, çok fazla geliyor! Ben kusursuz değilim! Söylediklerine kusursuz lanet bir melek gibi tepki veremem! Bunaltıcı! Çok fazla!”

“Senin için mi çok fazla? Ya ben? Sence bununla uğraşmayı seviyor muyum, kendime sürekli bu kahrolası soruları sormayı, kimsenin yapmak zorunda olmadığı seçimleri yapmayı, konuşacak kimse bulamamayı? Defol git!”

“Kendi odamda bana bağırıramazsın!” Başım dönüyor ve midem bulanıyordu, bayılacak gibiydim. “Gitmelisin!”

Max ağlayacak gibiydi. “Kimseye söyleme,” dedi çaresizce.

“Gitmelisin!” diye inledim, göğsümün altında ezildiğimi hissediyordum. Tekrar kese kâğıdına nefes vermeye başladım.

Max kapıdan uçarak çıktı. Merdivende ayak seslerini duydum, kapı çarpıldı.

Kahretsin, bu bana çok fazlaydı!

Daniel

Max'le annem eve aynı anda geldi. Onları garaj yolunu gören büyük pencereden gözlüyordum. Max garaj yolunda yürürken annemin arabası yanından geçti ve annem korna çaldı. Max onu bekledi, annem arabadan inip kollarını Max'e doladı. Max başını iki yana sallayıp annemin kolunu indirdi. Onları karşılamak için aşağı indim ama merdiven o kadar büyüktü ki ben aşağı inene kadar (popomun üzerinde zıplayarak basamak basamak iniyordum) onlar mutfığa girdi, ben de peşlerinden gittim. Babam da oradaydı.

"Senden nefret ediyorum Max!"

"Ne?" diyor annem. "Daniel, öyle deme!"

"Nefret ediyorum ama! Sana her şeyi anlatacağım demişti, bir de öğreniyorum ki kız arkadaşı varmış ve birini hamile bırakmış."

"Ne?" dedi Max, başı kapaklı bir cep telefonu gibi yukarı fırladı.

"Bu gerçek değil," dedi annem. "Tanrı aşkına nereden duydun bunu?"

Annem Max'e bakınca Max çıkıştı, "Tabii ki yapmadım!"

"Şu anda kulaktan kulağa yayılan bir dedikodu. İlgileniyoruz. Kökeninin bir öğrencinin blogu olduğunu düşünüyoruz," dedi babam sakince. "Daniel'ın gördüğünü bilmiyordum."

"Okulda arkadaşım Fare bana söyledi çünkü ablası ona söylemiş aptal," dedim babama.

“Bana aptal deme Daniel,” dedi babam kalın, korkutucu bir sesle.

“Peki blogu kapattırıyor musun?” diye sordu annem babama.
“Çok zararı dokunabilir.”

“Lawrence ilgileniyor.”

“Kimin blogu?” diye sordu Max.

Annem ona baktı. “Ne dedin?”

Max babama baktı. “Ben... hangi öğrencinin?”

“Bilmene gerek yok Max,” diye cevap verdi babam.

“Baba!” diye sızlandı Max.

Babam önce anneme sonra Max’e baktı. “Blog sitesini iftira-
dan dava açmakla tehdit ediyoruz ve öğrenciyle iletişime geçmeye
çalışıyoruz. Büyük ihtimalle yakında kapatırlar.”

Max hastaymış gibi inledi.

“Ayrıca,” diye bağırdım onlara, beni önemsemedikleri için
öfkeyle, “özel olduğumu, farklı olduğumu ve insan türünün yarışı
kazanmasında hayati bir öneme sahip olduğumu söylemişti, meğer
yalan söylüyormuş!”

“Daniel, abine bağırma kes!” dedi babam homurdanarak.

“Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?” diye sordu Max,
bana sinir olmuş da çileden çıkmış gibi.

“Yalan söylüyordun!” diye çığlık attım. “Özel değilim. Herkes
seni merak ediyor Max ve gazetelerde asla benim fotoğraflarımı
kullanmıyorlar, kimse benimle ilgilenmiyor ve bir takımında oyna-
mıyorum çünkü yeterince iyi değilim, hiçbir şey kazanmıyorum.
Her şey seninle ilgili. Her şey seninle ilgili ve bundan bıktım!”

“Ah, tatlım,” dedi annem. “Tabii ki sen özelsin. Bizim için
özelsin. Max’i blogda kötü bir şey yüzünden yazıyorlar.”

“Bu seninle benim aramda değil anne,” dedim. “Bu benimle
Yalancı Max arasında!”

Max alabora olmuş bir tekne gibi sandalyeye gömüldü ve “Yalan
söylemedim,” dedi.

“Evet söyledin! Artık hep söylüyorsun! Neler olduğunu asla
anlamıyorum! Senden nefret ediyorum!”

“Daniel!” Max elini ağzından çekti. “Özür dilerim. Yalan söylemedim. Bir şey olur diye insanlara Sylvie’nin kız arkadaşım olduğunu söylemek istemedim sadece. Ayrıca kimseyi hamile bırakmadım. Sylvie ve ben... Artık zaten çıkmıyoruz.”

Max’le annem birbirlerine bir bakış atıp sonra anında yüzlerini başka yöne çevirdiler.

“Ee o zaman benim özel olmam?” diye sordum ona. “Gerçek değildi, değil mi?”

“Öyleydi çünkü...”

“Değildi! Herkes seni seviyor!”

“Peki! Değildi! Çılgılık atma artık!” Max bana bağırdı ve ayağa kalkıp çantasını aldı. “İyi, gerçek değildi. Sana da herkes gibi normal olmak düşmüş. Bu kadar berbat geliyorsa üzgünüm ama bir gün anlayacaksın, alternatifinden çok çok daha iyi.”

“Hiçbir şey bilemeyecek kadar küçük olduğumu sanıyorsun!” diye bağırarak karşılık verdim Max mutfak kapısına doğru yürürken.

“Bu hiç doğru değil,” dedi Max öfkeyle. “Sana bir sürü şey anlatıyorum!”

“Bazen bazı şeyler, insanların küçükken anlayamayacağı kadar karmaşık olur hayatım. O yüzden, her şeyi sindirebilsinler diye yavaş yavaş açıklarsın,” dedi annem bana iç çekerek.

Sonra Max anneme, annem Max’e baktı, Max bakışını çevirip bana baktı, annem babama baktı, babamsa su ısıtıcısına, anladım ki hepsi birbirini görmezden geliyordu.

“Neler oluyor burada? Son bir aydır neler oluyor?”

Max bir şey bildiğimi biliyor gibi bana baktı, annem neden bahsettiğimi bilmiyor gibi sahte bir kahkaha attı, babam çay yapıp hepimizi görmezden geldi ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Hepiniz benden çok daha eğitimlisiniz çünkü büyük okula gittiniz, benden daha çok kelime biliyorsunuz, gerçeği anlatacak tüm kelimeleri hepiniz biliyorsunuz ama onun yerine bana yalan

söylüyor, gerçeği çarpıtıyorsunuz, ben de bir şeyleri yanlış anlıyorum!” Bu son kısmı çığlık atarak söylemiştim.

“Daniel!” dedi babam ve anneme bir bakış attı, annem Max’e, Max anneme baktı, göz göze geldiler, Max’in kafası karıştı, annem suçlu, babam üzgün görünüyordu.

“Daha karmaşık şeyleri açıkladıkça iletişim şekliniz kötüleşiyor!” diye bağırdım, sonra çok, çok yoruldum, herkese bitkin bir bakış atıp odadan çıktım.

Max

Her şey altüst oluyordu.

Bugün perşembeydi, ameliyattan önceki gece ve ben yataktaydım. Alt kattın müzik sesi duyuyordum. Babamın adamları vardı, blog yazısını silmek ve gazetelere düşmeden söylentiyi ortadan kaldırmaya uğraşıyorlardı. Annem onun yanındaydı. Daniel bilgisayarda oyun oynuyordu. Odasından boğuk silah sesleri duyuyordum. Yarın yaşanmayacak gibiydi sanki. Noel kapıdaydı. Yumuşak ve kırmızı ekosedan Noel pijama altı, ince örgü kazak ve çorap giyiyordum.

Yatakta uzandım, yan dönmüş, düşünüyor, kendimi berbat hissediyordum. Ezilmiş, boş, harcanmış ve ağırlı hissediyordum. Karnıma dokunuyordum. Sadece küçük bir çıkıntı. Artık bazen yalnızken, büyümüş mü görmek için karnıma dokunuyordum. Bazen kuruntuya kapılıyordum. Parçalanmış hissediyordum. Sylvie'yle konuşmayı çok istemiştim. Ama söylediğimde yüzünün hali. O sadece... çok fazlaydı. Kaldıramamıştı. Ellerini başına götürmüş ve "hayır hayır hayır" diye mırıldanmıştı. Telaşlanmıştı. Sudan çıkmış balık gibi nefessiz kalmıştı.

O kadar utanmıştım ki. Orada, halısının üstünde ölebilirmiş gibi hissetmişim. O torbayı kavrayışını, ağzına götürüşünü gördüm, her şey normale dönsün, ben bebekten kurtulayım isti-

yormuş, çocuk oynacağı gibi, hızlı bir ameliyat bütün yanlışları düzeltebilirmiş gibi. Doktorların benim hakkında hep söylediği şeyi düşündüm; ameliyatın beni normalleştireceğini, “sorundan” kurtaracağını. Bir anda öfkelenim, ben aylardır içimde tutarken böyle büyük bir tepki verdiği için, beni tutmadığı, kim olduğumu bildiği için öfkelenim. Bağırđım. Sonra koştum. Sadece koştum.

Yatakta yüzümden gözyaşları süzölüyordu. İçimden sızıyorlardı. Bugünlerde kafamın içi hep karanlıkmış gibi hissediyordum. Her şey buruklaşmıştı.

Şimdi bile Sylvie’yle konuşmayı her şeyden çok, çok fena istiyordum. Ama yapamazdım. Kimseyle konuşamazdım. Beni anlayacak biriyle konuşmalıydım, belki hamile biriyle. Halam Julie’ye sormayı düşündüm ama bilmesini istemiyordum. Olabildiğince az insanın bilmesini tercih ederdim. Yani geriye annemle babam kalıyordu, onlar anlamazdı, Archie vardı, o belki anlardı. Ve biri daha: Hunter.

Hunter’la konuşabilir miydim? Herhalde çıldırırdı. Ama bilmiyordum. Yaptığının yanlış olduğunu düşünmüyor gibiydi. Konuştuğumuzda bizim birlikte yaptığımızı düşünüyor gibiydi. Benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Çok tuhaf. Arkadaş olduğumuz bütün o yıllarda ikimizi asla o şekilde düşünmemiştim. Sarılırdık filan ama küçük çocuklardık. Küçük çocuklar birbirlerine sarılırdı. Bebekliğimizden beri ailelerimizin birlikte gittiği bütün tatillerde aynı yatak odasını paylaştık. Eskiden devamlı kamp yapardık. Belki ona anlatsam o... Bilmiyordum. En azından Hunter’la her şeyi konuşabilirdim. Nasıl hissettiğim dâhil. Belki onunla konuşur, içimi dökerdim. Başka kimse yoktu.

Herhalde doğsun isterdi. Çünkü benden hoşlanıyordu, o da ikimizin karışımı olacaktı. İkimiz de zekiydik. İkimiz de çekiciydik. Herhalde benden bir bebek sahibi olmak isterdi, bebek beni ona bağlardı.

Aman Tanrım. Çılgınlıktı bu! Hunter beni zorladı! Beni zorladı ve yine de gözümün içine bakıp hoşuma gittiğini, eğlendiğimizi söyleyebildi. Boş ver Hunter’ı. Bu konuşmayla ilgili haklarından

eylülde odadan çıkıp beni yalnız bıraktığında vazgeçti. Defolsun gitsin.

Böyle bir şey olmayacaktı. Yarın her şey bitecekti.

Aslında “bitecek” diye bir şey olmadığını, hiçbir şeyin bebek ya da ben sorununu “çözme” konusunda işe yaramayacağını bilecek kadar zekiydim. Bunu yapmanın doğru bir yolu yoktu. Hepsi varsayımıdı.

Senin ebeveynliğin de buymuş, diye düşünüyordum acı acı.

En azından bir kısmı bitecekti. Belki de acının çığlığı de giderdi. Karnıma dokunuyordum. Artık bunu düşünmek istemiyordum. Yarını düşünmek istemiyordum.

Yastığımda döndüm ve kulaklarımı zihnime kapamaya çalıştım.

Ama onun yerine Daniel’in söylediğini, bana ne kadar kızgın olduğunu düşünmeye başlıyordum. Son zamanlarda ben, annem ve babamın ne kadar az konuştuğumuzu düşünüyordum. Annemle babamın ne kadar az konuştuğunu düşünüyordum. Daniel gevezelik ederken bizim sessizliklerimiz. Eskiden sürekli Daniel’la takılırdım ama şimdi onunla olmaya katlanamadığımı hissediyordum. İki nedeni vardı biliyorum; normal olmasını, bu sorunları yaşamamasını kısıkanıyordum, ikincisi, ona yalan söylemek istemiyordum ve konuyla ilgili bana doğru gelmeyen bir şey vardı. İnterseks olmanın garip olduğunu düşünen insanlar kadar kötü biriymişim gibi hissediyordum kendimi. Bütün bu durumda dürüst hissettirmeyen bir şey vardı.

Her zaman insanların neyse o olmaları gerektiğini düşünmüştümdür. Daniel bu kadar acayip ve tuhaf haliyle bile mükemmeldi. Sylvie de öyle. Harika insanlardı. İkisini de sevmemin nedenlerinden biri de bu kadar çatlağımsı olmalarıydı. Peki o zaman, ben neysem o olmaktan memnun muydum? Yarı kadın yarı erkek olup insanlara ne yaparsanız yapın mı demeliydim? Olduğum kişiyi kabul ediyorsam, bu bebeği de kabul mü etmeliydim?

Yorganı başıma çekiyordum. Her düşüncem beni ya delirdiğime ya da yarı yolda olduğuma biraz daha ikna ediyordu. Başım

bağırان seslerle o kadar doluydu ki kendi sesimi seçemiyordum. Hangi fikir gerçekten benimdi? Kimdim ben? Cinsiyetim olmadığı gerçeğinin bir önemi var mıydı ki? Yoksa tamamen yalnız olduğum anlamına mı geliyordu? Bir gün biri, yalnızca kendim olmak istediğimi anlayacak mıydı yoksa hepsi sonsuza dek ucube olduğumu mu düşünecekti?

Bu sırrı her zaman saklayabilir miydim? Yoksa sır ailemi yavaş yavaş zehirleyecek miydi?

Annemle babamın yüzlerini düşünüyordum, böyle kalmak istediğimi, büyüdüğümde çocuk sahibi olabilmeyi, bütün normal şeyleri, farklı şekillerde yapabilmeyi istediğimi söylesem...

Ben bir aptalım. Bu kadar kafam karıştığı için kendimden midem bulanıyordu. Hormonlarım yüzünden. Hamile kalınca böyle oluyordu. Duygusallaşırdın ve hormonal değişimler olurdu. Ama en başta bize duygularımızı verenlerden biri hormonlarımız değil miydi? O duyguların geçerliliği yok muydu?

Archie bugün evi arayıp annemle histerektomiye ve diğer şeyleri konuştu. Babam meşgul olduğundan dinlemek zorunda olmadığı çıkarımını yaptı. Düzeltme ameliyatını yapacak cerrah, iç organlarıma yakından bakmak ve ne yapabileceğini, histerektomiye ve diğer ameliyatları ne zamana ayarlayabileceğini belirlemek için kürtaşimde hazır bulunacaktı. Anesteziden uyandığımda bu konuyu konuşacaktık.

Ne diyeceğini merak ederek zihnimde o konuşmayı hayal edip durdum. Vajinaları nasıl diktiklerini merak ediyordum. Bittiğinde nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Hayatım boyunca böyleydin, şimdiyse testis torbam ve testislerim olması gerektiğini söylüyorlardı. Kadın olsam ve bu şekilde değiştirilmem gerektiği söylense nasıl hissederdim merak ediyordum. Kadın olmadığımı biliyordum ama... erkek de değildim. Açık konuşmak gerekirse erkek değildim. Olmak istiyor muydum, onu da biliyordum.

Bunların hepsini düşünmek için yarma kadar vaktim vardı ve yarın çok yakındı. Çok fazla, çok yakın ve farklı yönlere çekildi-

ğimi hissediyordum çünkü bir yandan annem, babam ve benden memnun olmaları, onları yeniden mutlu etme konusunda o kadar telaşlıydım ki. Annem son zamanlarda tuhaf davranıyordu ama Londra'da geçirdiğimiz günde bana karşı çok iyiydi. Babam devamlı onunla konuşmaya çalışıyor ama annem reddediyordu, sonra annem ameliyatlarımla ilgili konuşmaya çalıştı ama bu kez babam konuşmadı. Ailemiz darmadağın oluyordu sanki. Daniel çok üzülüyordu eminim ki.

Keşke ben büyürken bu konuyu daha çok konuşabilseydik. Söylemediğimiz, nasıl hissettiklerine dair bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Benim hissettiklerime dair de. Böyle kararlar vermeden önce bu bakış açısının daha çok gelişmesi gerektiğini hissediyordum. Fakat Doktor Flint, monoloğunun bir yerinde iyi bir noktaya değinmişti. Ameliyatları şimdi olmazsam farklı görünmeye başlayacaktım. Ya da aslında, ben aynı kalacaktım da herkes farklı görünecekti. Bu bir dönüm noktasıydı. Kız ya da erkek olmanın önem kazandığı zaman. Birini seçmek zorundaydım. Neden? Kurallar böyleydi. Diğer her şey değersizdi.

Keşke herkese anlatabilseydim. Keşke ben olmak normal olsaydı, normal görülme de kabul edilseydi. Keşke bütün bu düşünceleri saklamak zorunda kalmasaydım. Keşke bununla yalnız başıma kalmak, hep yalnız kalacağımdan endişelenmek zorunda olmasaydım. Belki interseks olmanın en kötü yanı buydu. Kimseye söyleyememek. Artık yalnız olmak istemiyordum.

Vücudumda doğru düzgün enerji kalmamıştı ama kalkıp Daniel'in odasına gittim.

Kapıyı yavaşça açıp, "Danny?" diye fısıldadım.

"Max?"

"Hey, ağlıyor musun sen?"

"Hayır," diye cevap verdi Daniel boğuk bir sesle.

Kapıyı neredeyse tamamen kapattım, Daniel yorganını kaldırdı. Altına girip üstünü örttüm.

"Özür dilerim Max." Daniel burnunu çekti.

“Önemli değil,” diye fısıldadım.

Hıçkırdı. “Bana söylemedin diye çok kızdım çünkü artık benimle konuşmuyorsun.”

Burnunu çekişini ve bir süre gözlerini ovuşunu izledim, sonra ona sarıldım, sakinleşti.

“Ben de özür dilerim Daniel, tamam mı?” dedim. “Söz veriyorum seninle daha çok konuşacağım. Çok fazla şey oluyor.”

“Ama biz kardeşiz!” dedi. “Artık bana yalan söyleyemezsin.”

Ona ciddiyetle baktıktan sonra, “Sana artık yalan söylemeyeceğim,” diye onu telkin ettim. Serçe parmağımı kaldırdım. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Başıyla onaylayıp parmağımı tuttu.

Başımı yastığa koydum.

“Neler oluyor Max?” diye sordu Daniel.

“Sadece... bir sürü gerçek hayat meselesi.” Ona döndüm. “Hani o *World of War* oyunlarında bir sürü çatışmaya giriyoruz ya?”

“Evet.”

“Gerçek hayatta bir çatışmadaymış gibi hissediyorum. Bitkinim ve bazen konuşmaya mecalim kalmıyor.”

“Son zamanlarda çok uyuyorsun.”

Saçını karıştırdım. “Gerçek şeylere karşı savaşmak insanın çok enerjisini alıyor.”

“Hayalî şeylerden daha mı çok?” diye sordu.

“Evet. Hayalî şeylerden epey daha çok. Büyük, korkunç gerçek şeyler,” dedim ve gözlerimi kapattım.

Daniel

Max biraz uyudu ama ona sormak istediğim bir soru vardı, o yüzden dürtüp onu uyandırdım.

“İıı, ne?” dedi.

“Dünyadaki en korkunç şey nedir Max?”

“Öcüler!” Max komik bir şekilde tısladı ve sonra kocaman esnedi. “El fenerini getireyim mi?”

“Hayır, fener istemem.” Perili hikâyeler anlatmasın diye elimi ağzına koydum. “Yani dünyadaki en korkunç gerçek şey nedir?”

“Öcüler gerçek,” diye geveledi elimin ardından.

“Hayır değil.” Kaşlarımı çattım. “Noel Baba da değil.”

“Tüh,” deyip yarı güldü ki bu çok uygunsuz bir davranıştı çünkü biz ona inandığımız sürece gerçek olan Noel Baba’nın anısına saygısızlıktı.

“Annemle babam bugünlerde fısır fısır. Yetişkin olaylarını bilmek istiyorum,” dedim Max’e. “En korkunç gerçek şey nedir Max? Dürüstçe anlatmalısın. Bilmeliyim. Bir daha yalan söylemeyeceğine söz verdin ve anlaşma yaptık.”

Max bana baktı. Yosun rengi gözleri karanlıkta nereden geldiğini bilmediğim küçük ve ince oval bir ışık dışında siyahtı. Nefes verdi ve bana anlatacağını anladım, o yüzden elimi yüzünden çekip bekledim. Uzun bir süre gözümün içine baktıktan sonra yutkundu ve yastıkta biraz ileri kıpırdadı.

Bir süre düşündükten sonra ağzını açtı.

“En korkunç şey bir sırdır,” dedi çok yavaş ve biraz ritmik bir şekilde.

“Bir sır nasıl korkunç olabilir ki?” diye sordum küçümseyerek ama bilmeyi çok istiyordum.

Max yutkundu ve tekrar nefes alıp bana baktı. Bir süre düşünüp dudağını ısırdı.

“Sırlar görünmez kurtçuklar gibidir,” dedi Max yavaşça. “Hayır. Zombi gibidir, tamam mı? Beynini yavaş yavaş yerler...” Bileğime dokundu. “Anladın mı, *Deadland*’deki zombiler gibi. Sonra inip poponu yavaş yavaş yerler, hiç popon kalmayınca cesur da olamazsın. Sonra... ses tellerini yerler ve sesin kalmaz. Konuşamazsın. Sonra...”

“Ne? Başka ne yerler?”

“İçinden çıkar ve çevrendeki havayı yerler. Havayı öyle ince yaparlar ki soluk alamazsın. Çevrendeki diğer insanları yerler. Sonra... annenle babanı yerler.”

“Şimdi yaşadığımız bu mu?”

Duraksadı. “Evet. Ama onlara soramazsın, tamam mı? Çünkü sana anlattığımı anlar ve bana kızarlar.”

“Anlatmayacağıma yemin ederim.”

“Ne üzerine yemin edersin?”

“Düşündüm. ‘İkisinin de hayatı üzerine.’

“Vay. Tamam.”

Bir an ikimiz de sessiz kaldık ama sonra aklıma bir soru geldi. “Hepsini mi?”

“Hı?”

“Hiçbir şey kalmayana kadar annemle babamın her şeyini mi yiyecek?”

“Hayır...” Düşünüyormuş gibi çevresine baktı. “Ruhlarından parçaları ve çevresindeki endişeleri yiyor... mesela, beyinlerinin çevresine gidip beyin hücrelerini kemiriyor. O yüzden acımasız ve ters oluyorlar çünkü ruhun yendiğinde böyle olursun. Ve... yenmek gece uykularını kaçırıyor çünkü canlarını yakıyor, o yüzden yoruluyorlar. O... sevgiyi yiyor, empatiyi yiyor ve böylece seni başka insanlara bağlayan şeyler küçülmeye başlıyor, incecik ve kırılgan kalana dek.”

“Empati ne demek?”

“Empati diğer insanları anlamak demek ama... bu anlayışı, düşünmekten çok hissedersin. Sempatiden farklıdır. Kendini o insanın yerine koyabilirsin. Anlıyor musun?”

“Seninle ben gibi mi? Çünkü bazen sen olduğumu hayal ediyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Neden?”

Düşündüm. “Çünkü sen Max’sin.”

“Peki Max kimdir?” diye sordu Max.

“Max...” Kafam karıştı. Neyi anlamıyordu ki? Max Max’ti. *World of War*’da birinciydi ve her şeyi bilirdi.

Max boğazını temizledi. “Her neyse. Evet. Benimle sen gibi.”

“Sır kalbine de ulaşır mı?” diye sordum. “Her şeyi yerken?”

“Evet. Kalbinin parçalarına.”

“Kalbinin altındakini de alır mı?”

“Kalbinin altında ne var?”

“Merkez. Senin...” Düşündüm. “Senin senin var. Davul gibi vurup ‘Ben Daniel, ben Daniel’ ya da ‘Ben Max, ben Max’ diyen şey var. Anladın mı, senin sen olduğunu oradan anlarsın. O parçayı da yiyor mu?”

“Ben...” Max ağzı açık bana bakıp bir nefes aldı, küçük bir ıslık gibi. “Bilmiyorum.”

“Max? Artık her şeyi bilmek istiyorum. Korkunç da olsa, bana hemen söyleyemesen de biraz zaman alsa da bana söylemek zorundasın.”

Max bir şey söyleyecekmiş gibi bir süre yüzüme baktı ama ağzını açtığında çok alçak bir sesle sadece “Tamam,” dedi.

“Neden gözlerin ıslak?” diye sordum.

“Alerjiden,” dedi ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Uykuya daldık ve rüyamda bombaları, nükleer silahları ve susturuculu tüfekleriyle suikastçı sırları gördüm.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Karen

Sabahın ilk ışıkları bekleme odasında ilerliyordu. Max'le ben sessizdik, ikimiz de bir şey yapmasını bekler gibi zemini izliyorduk.

Steve gelmedi. Gelmek istedi. Tartıştık. Son zamanlarda sanki tek yaptığımız sıkılı dışlerin ve sahte gülümsemelerin ardından tartışmaktı çünkü tabii ki bağıramazdık, hatta gerçekten konuşamazdık bile.

Lawrence ve Debbie devamlı evdeydi ve bazen bunun kasıtlı olduğunu düşünüyordum, Steve'in kampanyasını evden yürütme sebebinin bize yakın olmak değil, bizden kaçmak olduğunu düşünüyordum. Benden kaçmak.

En sonunda, gebelik sonlandırma Oxford'da yapılacağı için Steve'in tanınabileceğine, o yüzden bizimle gelemeyeceğine karar verdik. Burada Max'le otururken Steve'i bazı açılardan şanslı buluyordum. Bu durumda bırak oğlumu, kızıma bile ne diyeceğimi bilemezdim. Doğru olan buydu ve yakında bekleme ve endişe son bulacaktı ama asla hoş bir durum değildi. Bir çocuğa yuva sağlayamayacağını, yanlış zaman olduğunu, doğru olmadığını ne kadar iyi bilsen de hiçbir zaman yapması kolay bir şey değildi. Max'le ilgili blog yazısından sonra biri Stephen Walker'ı bir kürtaj kliniğinin bekleme odasında görse işler on kat daha kötüleşirdi. O yüzden

buradaydım, asıl ebeveyn, onları bu dünyaya getirmek ve onlara bakmak için daha çok fedakârlık yapan (daha çok zaman, daha çok sevgi, daha çok ızdırap, fiziksel kayıplar); her zaman suçlayacakları kişi ben olacaktım, üzerlerindeki tesirime içerleyeceklerdi, onları oldukları kişi yaptığım için, en zor zamanlarında yanlarında oturan kişi olarak beni hatırlayacaklardı. Umarım Max hatırladığında onun tarafında olduğumu düşünürdü, savaştığı biri olarak değil. Fakat çocuklar o kadar küçük dünyalarda yaşıyordu ki, cidden. Olayları nasıl bu kadar objektif görebilirlerdi ki? Ne olursa olsun, daha çok yaş alana kadar göremeyecekti. Şimdi öylece oturuyordu, somurtmuş, itaatkâr, sanki onu buraya ben sürüklemişim gibi. Bir yandan bana da öyle geliyordu.

“Sonrası için içecek bir şey ister misin Max?” diye sordum alçak sesle. “Kutu kola mesela?”

“Hı?” Max iPhone’unun kulaklığını çıkardı.

“Sonrasında içecek bir şey? Susamış olacaksın.”

“Hayır,” dedi. “Teşekkürler,” diye de ekledi.

Kulaklıklarıyla oynadı ve camdan dışarı baktı.

“Ne dinliyorsun?”

Omuz silkti.

“Başka bir dergi okusana tatlım,” diye önerdim. “Hemşire seni içeri alıp hazırlayana kadar yirmi dakikamız daha var.”

Max başını iki yana salladı. Kabarık saçları sallandı. Ensesinde küçüklüğünden beri olan bir tutam saçı vardı. İç geçirip okumama döndüm. Artık ona her baktığımda bin parçaya bölünmek istiyordum.

Max sesini tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu.

Her şeye kafa sallıyordu, tamamen dehşet haliyle tamamen robot gibi bir hal arasında, uysal, ben dediğimde hareket eden, ben dediğimde onaylayan, doktorla ben formları işaret ettiğimizde imzalayan.

Bu sabah altıda kalktık, altı buçukta giyinmiş ve çıkmaya hazırдық. Randevuya geç kalmak istemediğimizden iş trafiğine kalmamak için erken davrandık.

Max alt kattaydı, mutfakta beni bekliyordu. Sırt çantasını almıştı, üzerinde tişörtü, kotu, botları, kazağı ve paltosu vardı. Masanın ucuna oturmuş ahşaba bakıyordu. Işık soluktu, renkleri emen gri mavi bir ışıltıyla odaya yayılıyordu.

Kapıdan çıkana dek tek kelime ettiğini sanmıyordum. Sonra, “Beklesene,” diye mırıldandı ve bir şey almak için koşarak merdivenleri çıktı.

Şimdi bekleme odasında ifadesiz oturuyordu, gözleri yeşil kayrak taşının iki opak çemberi gibiydi.

“Ben biraz hava alacağım,” diye fısıldadım onu rahatsız etmekten, bugün daha da fazla şeyle başa çıkmak zorunda kalmaktan korkarak.

Max

Annem birkaç dakikalığına dışarı çıktı. Cam kapıdan onu görebiliyordum. Koridorda duruyordu, başka bir yere bakıyordu.

Öne eğilmiştim ama doğruldum ve yukarı koşup aldığım kâğıt parçasını hissetmek için cebimi yokladım. Kâğıdı orada bıraktım.

Ultrasondan aldığım resmi neden getirmiştim?

Bilmiyordum.

Babam geçen gün sordu. Annem bende olduğunu söyledi. Babam görmek istedi. Nerede bilmiyorum dedim.

Yalancı, yalancı.

Neden o görüntüyü istediğimi bile bilmiyordum. Belki bir anlamda aileme dair tek fotoğraf olduğu içindi. Benim yaratacağım bir aileye dair. İnterseks olmasam, sadece kız olsam ya da kız arkadaşı olan, hata yapmış bir erkek.

Fakat uyandığımda cinsiyet değiştirme sürecini başlatmak için cerrahla konuşacaktım. O yüzden sanırım küçük ailemin başlangıcı ve sonu bugündü.

Bu sabah kürtajda bulunup anatomimi inceleyecek cerrahla tanıştım. Histerektominin pazartesi yapılacağını söyledi, kürtaj sürecinde bir güçlük yaşanmazsa. Sonra diğer ameliyatları ocak ayma ayarlayacaklardı, benim bazı kısımlarımı “düzeltmek” için. Sonra beni daha erkeksi gösterecek ve diğer erkekler gibi gelişmemi

sağlayacak hormonlar alacaktım. Her şeyi enine boyuna düşünmememe sevindiğini söyledi. Oysa düşünmemiştim. Aslında insan olarak düşünmemek ne kadar mümkünse o kadar düşünmemeye çalışıyordum.

Çok cesur davrandığımı söyledi. Daha büyük bir yalan düşünemiyordum.

Ultrason görüntüsü yatağımın yanındaki çekmecedeydi ama bu sabah yanıma almam gerektiğini düşündüm. Neden böyle düşünmüştüm ki?

Kalbimin üstünde, göğüs cebimde yanıyor gibiydi. O yanıyordu ama ben neden burada olduğumu aklımdan çıkarmamalıydım. Kafamda korkunç tepkiler filminin fragmanı dönüyordu: Sylvie'nin yüzü, annemin öfkesi, ne diyeceğini bilmeyen babam, son birkaç aydır utançtan ve mahcubiyetten ölmek istediğini hisseden ben.

Terliyor ve titriyordum ama belki dışarıdan belli olmuyordu.

Son birkaç hafta içinde bütün hayatımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Hunter'ın odama geldiği, her şeyin başladığı ve gittikçe kötüleştiği gecenin anlamsızlığına döndüm. Hemşireler ve doktorlar bizimle konuşurken, bana formları imzalamamı söylerken araya girmekten, soru sormaktan aciz hissettim kendimi. İnterseksüelliğimin benim esas parçam olduğunu hissediyordum, büyürken istemediğim şey tam olarak buydu. Sırf arada kalmışlığımla görülmek ve yargılanmak istememiştim asla. Oysa şimdi bundan ibarettim. Bedenimin bir ürünüydüm, onun yaptıklarının, yapılma amacının. O yüzden buradaydık.

Oysa burada bulunmamızın sebebi bu olsun istemiyordum. Sebep bu olmasın. Yani şu anda bebek sahibi olmam farklı sebeplerden yanlış ama interseks olduğumu düşünmeye o kadar takıldım ki farklı sebepleri düşünecek ya da bulunduğum yerle, bugün yaptığım şeyle barışacak zaman bulamadım. Bu odada oturmuşken anlamaya başladım, bu sebepten, interseks olduğumdan burada bulunmak yanlış geliyordu. Keşke düşünmek için daha çok zamanım olsaydı.

Göğüs cebimi kurcaladım ve kendimi korkmuş, berbat, gergin hissettim.

Ameliyat öncesi pelvik muayeneyi yaptıklarında biriyle konuşmak istemiştım ama doktorlara daha fazla soru sormanın kabalık olacağını hissettim, sanki bana bu çocuk ne kadar kalın kafalı, genç ve aptal dercesine bakıyorlarmış gibi. Hepimizin hayatını sekteye uğratmıştım; annemin, babamın, doktorların, Sylvie'nin ve şimdi özür dilercesine kafa sallamalıydım ve önümüzdeki birkaç saati şoktan bayılmadan ya da kendimi kaybetmeden atlatmalıydım.

Keşke biri bebeğin nasıl ortaya çıktığını bilseydi. Belki bilseler bana daha çok vakit tanırıldardı. Ama burada gerçeği bilen bir tek bendim. Ben de bir külfettim, kendime bile ama böyle olmak istemiyordum. Ağzımı sıkıca kapattım, başım dönüyordu, bayılacak gibi hissediyordum. Sandalyemin altında ayağımı şiddetle salladım ve dudaklarımı acıyana kadar birbirine bastırdım.

Ameliyata cerrahi gebelik sonlandırma deniyordu. Archie anlatmıştı. Genel anesteziyle yapılacaktı, yani ben uyuyacaktım.

Kırk beş dakika sonra yapılması bekleniyordu.

“Kurtulacağız,” geçen gün annemin babama fısıldadığını duymuştım. “Ondan kurtulacağız ve her şey normale dönecek.”

Cidden, hayatım boyunca bunu o kadar çok kez duydum ki.

Siyah beyaz küçük ultrason çıktısı, tişörtümün kumaşından tenimi yakıyordu sanki. Bedenime baktım ve kendimden nefret ettim.

Düşününce, isimler aynı zamanda birer tanımdırlar da. “O” ve “normal” kelimeleri karşıt kaderler gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Karen

Max'i almaya gelen hemşire, belgeleri imzaladığımız hemşireden ve bir saat önce bizi pelvik muayeneye götüren hemşireden farklıydı. Bu hemşire genç, ince, koyu kahverengi saçlıydı ve Max'in doğumunda benimle ilgilenen hemşireyi hatırlatıyordu. Camdan bize doğru yaklaştığını gördüm, sonra başını bekleme odasına uzattı.

"Max?" Gülümsedi.

Max olduğu yerde sıçradı ama sandalyeden kalkmadı. Hemşire kaşlarını çattı, ben ayağa kalkıp dikkatini çektim.

"Evet, biziz," dedim başka biri de olabilirmiş gibi.

"Ha, iyi," diye cevap verdi, tekrar Max'e döndü. "İyi misin Max?"

Max alt dudağını ısırdıktan sonra başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Kulaklığını iPhone'una sardı, suçlu ve gergin görünüyordu. Yüzü beyaz ve nemliydi.

"Onu bana ver Max," diye mırıldandım, o da uzattı, sonra hemşireyi takip etti, iki yumruğunu sıkışmış, parmakları avuçlarını deliyordu.

"Her şeyi imzaladınız, her şeyden memnunsunuz, öyle değil mi?" diye sordu hemşire alçak sesle.

Max bana baktı. Ben onayladım, o da hemşireye başını salladı.

"Evet mi?" diye başını salladı.

Max'ın sıkılmış dudaklarının arasından kabul ettiğini gösteren küçük bir mırıltı çıktı. "Evet."

Hemşire soran gözlerle bana baktı, ben de "ne yaparsınız, gergin" ifadesi takındım. Anlayışla başını salladı ve bizi koridordan geçirip küçük bir odaya yönlendirdi. Odayı rahatsız bir şekilde dolduruyorduk, hemşire yatağı işaret etti ve içinde hastane önlüğü olan kilitli bir poşet gösterdi.

"Merak etme, burada kalmayacağız. Üzerine bunu giyebilirsen, on dakika içinde geleceğim, birlikte ameliyathaneye geçeriz, olur mu? Annen geliyor mu?"

Max bana baktı

"Evet, geliyorum."

"Hasta uyuduktan sonra ailelerin ameliyathanede kalmasına izin vermiyoruz ama Max uyuyana kadar kalabilirsiniz," diye açıkladı hemşire.

Max yine bana baktı. Ben başımla onaylayınca hemşireye dönüp o da başını salladı.

"Tamam o zaman, bunlar anne için önlük." Bir dolabı açıp, içinden mavi tulumlar çıkarıp yatağa serdi. "Galoş da giyin lütfen." Bunu dedikten sonra gülümsedi ve odadan çıktı.

Max yatağa oturup başını kollarının üstüne koydu.

"Hadi bakalım," dedim duruma uygun olduğu kadar neşeli bir şekilde. "Üstünü değiştirmen lazım, tamam mı?"

Başıyla onayladı ama kıpırdamadı.

"Yavaş yavaş Max."

Max

Yataktaydım. Ameliyathanede yataktaydım ve tek duyabildiğim kendi nefesimdi. Kanül, anestezi ilacın aktığı plastik tüp kolumda tuhaf bir his yaratıyordu. Anestezi uzmanı birkaç dakika içinde ilaçları tüp aracılığıyla verecekti. Verdiğinde söyleyecekti. Sonrasında uykuya dalmadan önce bir dakikam olacaktı.

Buraya nasıl gelmişti? Hayatım nasıl bundan ibaret olmuştu? Ailemi küçük düşüren bu berbat yere nasıl gelmiştik?

“Max, yapma,” diye mırıldandı annem, elimi küçük çıkıntımın çekerek. Dokunduğumun farkında bile değildim.

İçimdeki bu yaşam potansiyelini, vücudumun yaşam yaratabilmesini düşündüm. İçten içe yandığımı hissettim. O kadar korkuyordum ki. İnterseks olmam benim hatam değildi, hayata geliş şekli de bebeğin hatası değildi. O sadece farklıydı. Aynı benim gibi. Sadece farklı bir şekilde geldi hayata ve işte şimdi buradaydı ve ben yalnızca... Bütün seçimlerin elimden alındığını hissediyordum. Olduğum şeylerin hepsinden yoksun bırakılmış gibiydim. Ebeveyn olmak da bugün burada bulunmak da istemiyordum ve bu seçimi benim yerime Hunter’ın yapmış olması, hakkımın elimden alınması, bedenimin işleyişinden dolayı artık bu kadar önemli bir meselede söz hakkım olmaması bana kendimi tuhaf, sinirli ve hakkım yenmiş gibi hissettiriyordu. Delirmiş gibiydim, değilsem

bile, bu kararla istediğime o kadar ters bir şey yapmak üzereymiş gibi hissediyordum ki bu da elimi kolumu bağlıyordu. Böyle bir seçim yapmak zorunda kalacağımı asla düşünmezdim. Doğru seçimi yaptığımı nasıl bilecektim? Sonuçta ben ya da Daniel veya çatlak Sylvie ya da bu yanlış planlanmış bebek ya da başka biri “normal” bir insandan nasıl farklıydık ki? Birini seviyorsan seviyorsundur. Nereden geldikleri, kız ya da erkek olmaları önemli değildi, sizinle kavga etmeleri, acayip olmaları, iletişim kurmakta zorlanmanız da, kahretsin, seviyorsanız seviyorsunuzdur.

Kahretsin. Aman Tanrım. Bunu yapamazdım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Lanet olsun.

Bir şey demem lazım. Bir şey demem lazım.

Karen

Mavi önlük rahatsız ediciydi ama yüz maskesi daha da kötüydü. Nefesim sıcaktı ve odanın sıcaklığından bunalmıştım. Max'in sol yanında duruyordum. Odada doktor, anestezi uzmanı, gelecek haftaki düzeltme ameliyatını gözlemleyen cerrah ve iki hemşire vardı, hepsi ameliyata hazırlanıyordu.

Max dışında her yere bakıyordum. Doktor tepsisinde korkutucu görünen çeşitli metal aletler vardı, Max uzandığı ve bunları göremediği için memnundum.

İçeri girmeden önce, Max banyoda üstünü değiştirirken Steve'i aramayı düşünmüştüm. Telefonuma baktım. İki cevapsız arama, ikisi de Steve'den, bir de mesaj: "Orada olmam gerektiğini hissediyorum."

Açıkçası ne diyeceğimi bilememiştim. Evet mi? Belki de.

Max elinde kıyafetleriyle çıkmıştı. Ben cevap yazarken telefona bakmıştı.

"Kim o?"

"Baban."

"Aa."

Bana bakmış, sonra tekrar başını çevirmişti. Max benim o yaşımdaki halimden çok daha küçük görünüyordu. Küçük, yumuşak tenli ve sarışın, sadece çocukların ve tavukların olması gerektiği

gibi. Önünden geçtiğimiz diğer bekleme odasında otururken gördüğümüz kızlara benziyordu; bununla uğraşmak için çok gençti.

Mesajı göndermiş. “Hiçbirimiz olmamalıyız,” yazmıştım.

Max yatakta yanıma oturmuştu, ben de saçını ve boynunu okşamıştım.

Hemşire bizi ameliyathanenin yanındaki odaya çağırmıştı ve Max’in koluya kanül takmışlardı.

Ve buraya gelmiştik, yakında bitmiş olacaktı ve dönebilecektik. Hayatlarımıza geri dönecektik.

Rahmi gelecek hafta yapılacak ikinci ameliyatta alacaklardı. Steve yüzünü assa ve benimle bu konuda tartışsa da Max rıza formunu imzalamıştı. Max’in çocuk sahibi olmasını isterdim. O kadar nazik, tatlı, mutlu küçük bir insandı ki. Gelecekte torun sahibi olmak hoş olurdu ama bu şekilde değil. Şimdi yaşanınca anladım ki Max’in çocuk sahibi olmasının tek yolu buydu. Daha önce aklıma getirmemeye çalışmıştım. Fakat bu ameliyatları çok önceden yaptırmalıydık. Bu zamana kadar beklemek doğru değildi. Bizi, hepimizi, Max’i üzüyordu.

“Zavallı bebeğim,” diye mırıldandım saçını okşayarak, o, ameliyat masasında yatarken. “Yakında bitecek.”

“Tamam,” dedi anestezi uzmanı. “Artık seni gönderiyorum. Uykun gelecek, bir dakikadan kısa bir süre içinde uykuya dalacağını tahmin ediyorum.” Max’e gülümsedi, Max ise telaşlı görünüyordu.

“Biraz gergin de,” dedim alçak sesle.

Max

Altmış saniye. Başka zamanım yoktu. Söyleyeceğimi söylemek için altmış saniye. Bunu yapmamak için. Şu anda yapmamak için. Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Hazır olmak için.

Gözlerim odayı taradı. Ağzım açıldı. Yutkundum.

Kime söyleyecektim? Nasıl söyleyecektim? Ne söylesem bunu durdurabilirdim?

Doktor oradaydı ama bana bakmıyordu, en azından yüzüme bakmıyordu. Hemşireler oradaydı ama doktora bakıyorlardı.

Annem bana bakmıyordu. Telaşlandım. Bana bakmıyordu!

Sağıma baktım. Bir hemşire tepemde, duvara yaslanmıştı. Beni dikkatlice izliyordu. Ona baktığımda bana yaklaştı.

“Her şey yolunda mı Max?” diye sordu.

Ağzımı açtım. Söylemek zorundaydım. Birine söylemeliydim. Kahretsin. Bunu yabancılarla konuşmakta zorlanıyordum. Daha önce hiç konuşmamıştım. Kahretsin. Sonra aniden, solumda mavi bir ışık ve annem oradaydı. Oh be.

Hemşireye hafifçe başımı sallayıp gülümsedim. Elimi sıktı, yavaşça sırtını döndü, odanın diğer ucuna gidip doktoru izleyene kadar bekledim.

Soluma döndüm ve “Anne,” diye fısıldadım.

Annem sorgulayarak kaşlarını çattı.

İşaret ettim. Başım ve ağzımla “Buraya gel” dercesine yapılan bir hareket.

Gelip başını eğdi. “Ne oldu Max?” Saçıma dokundu. Maskenin ardında insanlık dışı görünüyordu. Bakışımı aşağı eğdim.

Bir şey söylemeliydim. Ama kelimeler çıkmıyordu. Çekildiğimi hissediyordum, bilinçten ve gerçeklikten uzaklaşıyordum.

Bir şey söylemeliydim. Başımı kaldırıp ona baktım.

“Anne,” diye fısıldadım.

Söyleyebileceğim tek şey buydu.

“Anne...”

Ama anladı. Gözleri büyüdü, gözlerim ona yalvardı ve annem başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Doktorlara baktı ve sonra bana döndü.

“Yapamam anne. Yapamam. Zamana ihtiyacım var anne...” diye mırıldandım. Tekrar başını salladı, alnımdaki saçları okşadı ve uykuya daldım.

Steve

Uyanma odasımdaydım, üzerimde eşofman ve kapüşonlu bir kazak vardı, kendim gibi görünmemeye çalışıyordum.

Max de kendisi gibi görünmüyordu. Onu hep kendinden emin, başarılı bir genç adam olarak düşünmüştüm: Bir lider, güvenilir, olgun bir insan, özellikle son zamanlarda, bütün olanlarla başa çıkması, neredeyse hiç şikâyet etmemesi.

Fakat yatakta, yeniden çocuk olmuş gibiydi, saçları yatakta dağılmıştı, basit bir uykudan daha derin uyuyordu, solgun ve savunmasız. Dudakları ayrılmış, teni tüysüzdü. Yalnızca yatağa gömülmüş gibi değil, sanki beş yıl öncesine gömülmüştü. Gözüme on bir yaşında gözüküyordu.

Saçını okşadım, sahip olma ile rahatsız etme hislerinin tuhaf karışımını hissediyordum, çocuğuma ondan habersiz dokunuyordum.

Ameliyat sırasında burada olmalıydım ama olamadım, Max'in iyiliği için çünkü biri beni tanıyabilirdi. Biri Karen'ı tanıyabileceği için zaten endişeliydik. Benim de gitmem çok riskli olur diye düşündük. Gazeteden ya da Oxford'daki akşam haberlerinden yüzümü hatırlayacak görsel hafızası hızlı biri her zaman vardır. Yüzlerinden bir gölge gibi geçer, peşinden bir ışık, sonra bana doğru yürür, elimi sıkarlar, çevremdeki insanların yüzüne delici bir ilgiyle bakarlar. Ailemin yüzüne.

Belki de hiç aday olmamalıydım. İlgi odağı olmaktan korumam gerektiğini bildiğim bir ailem varken belki de siyasetten vazgeçmeliydim, oğullarının ona evde ihtiyaç duyduğunu anladığında en iyi olma yarışından vazgeçen Karen gibi. İş konusunda her zaman benden daha az zorlanırdı, belki de birbirimizin yerine geçmeliydik. Ama o anneydi ve bir şekilde, ne kadar modern ve eğitilmiş olsak da daha etkin ebeveynlik rolünü Karen'ın üstlenmesi daha anlamlı gelmişti. Bazen başa çıkamadığını bilmemize rağmen. Benim işimi üstlenebilirdi. Şimdiye kadar seçilmiş bir parlamento üyesi olabilirdi. Karen'ın olayı buydu: Mantık, akademi ve nesnellik ona her zaman kolay gelmişti. En iyi dava vekili olmak için uğraşması gerekmedi, zaten öyleydi. Fakat evde nesnellikle öznellik arasında bir denge sağlamak ona hep zor geldi. Max'in hissettiği her darbeyi hissetti ama Max'ten daha keskin hissetti çünkü büyük resmi görüyordu, büyürken onun için ne anlama geleceğini, insanların ona nasıl davranacağını biliyordu. Max'in mutluluğu, cidden, onun için daima her şeyden daha önemli olmuştı.

Fakat bu, Max doğduğunda tıbbi kararları onun yerine almaması anlamına geliyordu, canını yaktığını ve onun için yanlış kararlar verdiğini düşünmekten oğluyla ilgilenmekte zorlanıyordu. İlk birkaç yıllık çalkantıdan sonra Karen bir baş etme stratejisi geliştirdi. İşler ters gittiğinde arkasına yaslanıyor, fazla nesnel, fazla soğuk davranıyordu. Onun hatası değildi. Büyürken karşısında gerçek bir anne figürü yoktu. İnterseks bir oğlu olmasını beklemiyordu. İnsanlar bir şeylerle başa çıkarken onlara öğretilen yöntemleri kullanırlardı.

Çok insan bunu görmezdi ama soğuk Karen Walker'ın kocaman, sıcak, hiç durmadan veren bir kalbi vardı ve neredeyse tamamen çocuklarımız için atardı.

Kampanyaya karşı mesafeliydi ve öyle olmakta haklıydı. Kampanya için yaptığım iş beni aileme yaklaştıracığına onlardan uzaklaştırıyordu ve bunu bir bariyer gibi kullandığımı hissediyordum,

Max'in yaşadıkları, ne yapması gerektiği üzerine yorum yapmak istemediğimde aramıza mesafe koyabilmek için kullanıyordum.

Günün sonunda ben bir siyasetçiydim. Bir fikir layıkıyla şekillenene kadar duyurmak istemiyordum. Max'e dürüstçe söyleyebileceğim tek şey ne yapması gerektiğini bilmediğimdi; histerektomi, cinsiyet değiştirme prosedürü ya da herhangi bir konu hakkında bir şey bilmiyordum, o yüzden ona hiçbir şey demedim.

Bizi ameliyatlara sürükleyen Karen oldu çünkü zamanın tükendiğini biliyordu ve bu olayda ipleri eline aldığı, güçlü taraf olduğu için ona minnettardım. Max'i uyurken izlerken, çocuklarım, ailem için daha çok orada olmam gerektiğini fark ettim. Ailenin kıymetini bilmeliydin.

Kampanyanın bizi bir araya getireceğini sanmıştım. Çocuklar gurur duyacak, Karen heyecanlanacak diye düşünmüştüm. Belki de enine boyuna düşünmemiştim. Belki de Karen'in önceki gece yatakta dediği gibi, pek çok şeyi enine boyuna düşünmemiştim.

"Max'in çocuğu olsa ne olurdu, hiç düşündün mü?" diye mırıldanmıştı sırtı bana dönük.

"Seçeneği olsun istedim."

"Cidden mi Steve?"

"Taşıyıcı anne bulabilirdi. Büyüdüğünde kız olmak isteyebilirdi," diye öne sürmüştüm diplomatik bir şekilde. Sonra, o sessiz kalınca, "Karen, bunun olacağını bilmiyordum," demiştim.

"Bu kararları onun için biz vermeliydik."

"Öyle yapmamız gerektiğini düşünmüyorum."

"Öyle mi? Bu bizim suçumuz."

"Bu..."

"Bu bizim suçumuz."

"Böyle şeyler olur. Ergen hamilelikleri yaygın."

"Bu yalnızca ergen hamileliği değil."

"Ne açıdan farklı Karen?"

"Çünkü..."

"Çünkü?"

“Çünkü o bir oğlan!”

“Ne dememi istiyorsun Karen?” diye homurdanmıştım. “Tabii ki böyle olacağını hayal etmedim. Tabii ki etmedim!”

“Sesini alçalt!”

“Tabii ki bunu yaşamasını istemezdim ama olan oldu, kendi kararlarını vermesine izin vermeliyiz.”

“Ne istediğini bilmiyor. Sen ne istediğini bilmiyorsun.”

“Sen ne istiyorsun peki?”

“İyi, normal bir hayatı olsun istiyorum. Farklı muamele görmesini istemiyorum.”

“Kulağa çok kötücül gelmiyor mu? Çok berbat? Başka insanların düşündüklerini bu kadar önemsiyor muyuz?”

“Bu soruyu senin sorman tuhaf.”

Yorumunu duymamış gibi yapmıştım. “Kararlarını başka insanların düşüncelerine göre vermek bana açıkça yanlış geliyor.”

“Açıkça yanlış mı geliyor? Kahraman siyasetçi olarak yükseklerde gezerken bizim hayatlarımızı görmüyorsun! Bir ebeveynin günlük hayatını yaşamıyorsun. Asla evde değilsin, evde olduğunda da Lawrence ya da Debbie’ylesin. Sıradan bir insan gibi yaşamıyorsun. Dalkavuklar ve sana tapan insanlarla çevrilsin.”

“Benimle gurur duyarsın sanmıştım. Biliyorsun bu, istediğim şeydi. Yıllar önce konuşmuştuk, yirmili yaşlarımızda.”

“Eh, yirmilerimde aptaldım Steve!” Sesi alçak ve boğuktu. “Cahildim, gençtim, bir şeyler dedim, bir şeyler istedim, gerçekten nasıl olacağını bilmeden. Hastalığı olan, mahremiyete ihtiyaç duyan, yanında ikimizin de olması gereken bir çocuk büyütmek nasıl bir şey, hiçbir fikrim yoktu.”

“Bu sadece bir kazaydı Karen,” demiştim alçak sesle. “Yanlış bir şey yaptıysak, doktorların Max’in doğurganlığının nasıl işlediğini öğrenmesine izin vermemekti. Max bilseydi dikkat ederdi.”

“Sadece bir kaza...” diye mırıldanmıştı Karen.

Bir dakika sessiz kalıp düşüncelere dalmıştım.

Üzüntüyle iç geçirip nasıl hissettiğimi ve ne düşündüğümü anlasın diye yumuşak bir sesle konuşmuştum. “Dünyanın Max’i olduğu gibi kabul etmesini istiyorum, Max öyle ya da böyle taviz vermek zorunda kalmadan. Böyle doğması onun hatası değil. Hayatını tehdit eden, yanlış olan bir şey değil.” Sonra ona dönmüştüm. “Karen?” Ayağa kalkmıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Diğer yatak odasına gidiyorum,” diye mırıldanmıştı.

“Sadece onun...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye çıkmıştı, sesi çatlamıştı ve gözü yaşlarla dolmuştu. Elinde BlackBerry’siyle odadan çıkmıştı.

Hastane odasında iç çektim.

Max’in kendine gelmesi vakit aldı, o sırada düşünecek epey zamanım oldu. Henüz Karen’i görmemiştim. Hemşirelerden biri kantine bakmamı önerdi. Benden kaçtığını hissediyordum ve onu rahatsız etmemeyi seçtim.

Bir anda Max derin bir nefes aldı, sonra bu bir esnemeye dönüştü ve gözleri açıldı. Gözlerinde oldukça okunaksız bir ifadeyle gözlerini kırptı. Sandalyede arkama yaslandım, yatağın başından hafifçe gerisindeydim. Beni fark etmedi. Dudakları ayrıldı ve elini karnına götürdü, dokunup kaşlarını çattı, sersemlemiş görünüyordu. Çarşafı kaldırdı.

“Max?” dedim.

İçeri Karen girdi. Güzel görünüyordu ama hatırladığımdan daha yaşlı gibiydi. Sanırım ben de hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordum. Saçı ışıktaki parlıyor, sarılar karameller ve kestaneyle karışıyordu. Keşke kavga etmeseydik. Keşke onunla konuşabilseydim. Kaygıyla Max’in yanına gitti. Sonra ona gülümsedi.

“Ameliyatı durdurdun mu?” diye sordu Max.

“Ne?” diye mırıldandım ona dönerek.

Karen bir an duraksadı, bocaladı, eli havada gezindi, Max’e dokunacak gibi yaklaştı. Eli durdu ve elini geri çekti. Başını iki yana salladı.

Max'ın kafası karışmış gibiydi. "Ama sen..." Gözleri bir yandan diğer yana kaydı ve Karen'a kaşlarını çattı. "Sen..." Biraz kekeleydi, sonra bir şey fark etmiş gibi dehşet içinde gözlerini Karen'a dikti. Yüzü değişirken ağzı da yavaşça açıldı, kaşları öfkeyle derinden çatıldı, ağzı kederle büzüldü ve gözleri ifadesizlikten öfkeliye geçti.

"Hayır!" dedi öncekinden daha yüksek sesle. "Hayır! Ama biliyordun! Biliyordun!"

"Max!" diye başladı konuşmaya Karen, elleri bir kez daha önünde dans ediyordu.

"Hayır!" diye inledi Max şimdi, yatakta doğrulmaya çalışıyordu ama hâlâ uyku sersemiydi, nefes nefese karnını tutuyordu. "Hayır!"

"Max, diğer ameliyatları yaptırmayacağımızı söyledim," dedi Karen gerginlikle, çabucak, tiz bir sesle. "Cinsiyet değiştirme konuşması, histerektomi, hepsi için alınan randevuları iptal ettim. Bunların hepsine kendini hazır hissettiğinde karar verebilirsin. Ben sadece, biz mecburduk..."

"Sana inanamıyorum! İnanamıyorum!" diye itiraz etti Max.

"Ne oluyor?" dedim ayağa kalkarak.

Karen başını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi tatlım." Konuşurken kekeliyordu, daha da kızarmıştı. "Artık her şey normale dönebilir ve hepimiz unutabiliriz..."

"Ben normal değilim! Asla kahrolası normal olmayacağım! Kalın kafanıza sokamadınız mı bunu? Normal bir şey istiyorsan şu an benden vazgeç çünkü sana göre asla doğru olmayacağım!" Max öne eğildi, bir köpek gibi hırlıyordu. "Ne istediğimi biliyordun! Kahretsin, biliyordun!"

Max bunları söylerken koşup hızlıca kapıyı kapattım.

"Hişşt!" dedim ama Max'le Karen beni duymuyordu. "Max, neler oluyor? Dışarıya ses gidiyor. Bağırma."

Beni görmezden geliyorlardı, Karen iki elini birden Max'ın sarı paspas saçına koymaya çalıştı.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Max.

"Lütfen Max," dedi Karen umutsuzca.

Karen'a döndüğümde nasıl titrediğini ve elinin ağzına, boğazına gittiğini, sonra tekrar Max'e dokunmaya çalıştığını, sonra yine ondan uzaklaştığını gördüm.

"Ne yapıyorsun Karen?" diye sordum alçak sesle.

"Çıkmasını istiyorum," diye hırladı Max gözlerini Karen'dan çekmeden. "Çık dışarı!"

Karen üzülerek başını iki yana salladı. "Senin iyiliğin için yaptım."

"Biraz zaman, nefes alacak kahrolası bir alan istedim sadece!" diye bağırdı Max. "Nasıl yaparsın bunu? Benim seçimimdi!"

"Böylesi daha iyi tatlım," dedi Karen yumuşak bir sesle. "Özür dilerim."

"Bana tatlım deme!" dedi Max, annesi ona doğru yürürken. "Yaklaşma bana."

"Max..." diye onunla konuşmaya çalıştı Karen onun saçına dokunarak.

Max, Karen'ın ellerini itti, öne eğildi ve öyle yüksek sesle çığlık attı ki yanı başında bardaktaki su dalgalandı.

"Yaklaşma bana!"

Max

Cuma akşamı babam beni hastaneden eve getirdi. Mutfak kapısını açtığımızda annem montu üzerinde orada duruyordu. Saçı ıslaktı. Dışarıda yağmur yağıyordu.

Hemen gerildim, ona bir şey atasım geldi. Fakat gerilmek karnımı ağrıttı ve acıyla yüzümü buruşturdum.

“Odana çık Max,” dedi babam.

Ona baktım, dediğini algıladım ve yukarı koştum. Hastane kıyafetlerimi değiştirip yatağa oturdum.

Ortalık sessizdi. Daniel, Hunter’ın ailesiyle kalıyordu. Umarım onu bırakmak için uğramazlardı. Düşündükçe titredim ve kendimi zayıf hissettim.

Başımı dizlerime gömdüm.

Birkaç dakika sonra annemle babamın aşağıdan mırıldandığını duydum. Yatak odamın kapısını açtım, merdivenlerden sürünerek inip mutfak kapısına geldim ve anahtar deliğinin tam altına oturdum. Her şey çok sessizdi, sırf orada olduklarından emin olmak için delikten baktım.

Masanın iki ucunda duruyorlardı, hiçbir şey demeden, birbirlerine bakmadan.

Bir süre sonra babam, “Tanrı aşkına, ne düşünüyordun?” diye sordu.

Annem pencereden kara geceye baktı. Babama bakmıyordu.

“Karen,” diye başladı konuşmaya babam tekrar. “Tek istediği karar vermek için biraz zamandı. Zamana ihtiyacı varmış.”

“Ona yanlış cinsiyeti vermiş olabiliriz,” dedi annem sonunda.

Babam başını iki yana salladı. “Hayır. Ona bir cinsiyet belirlemedik, kim olmak istediğine o karar verdi. Şu an geldiğimiz noktaya kadar hep böyleydi.”

“Sana söyleseydi, sen ne yapardın?” dedi annem sessizce.

“Bilmiyorum! Ona biraz daha...”

“Biraz daha zaman! Biraz daha zaman mı, istediği gibi? Ne için? Karnı belli olsun diye mi? Daha da zorlayıcı bir ameliyat olsun diye mi? Telaşa kapılsın, doğurmaya karar versin ve lanet hayatını mahvetsin diye mi?”

“Doğurmayacaktı ki! Biraz daha konuşmak, enine boyuna düşünmek istedi.”

Bekliyorlar, dikkatle birbirlerini izliyorlardı.

“Seninle hiç konuşmuyor,” diye mırıldandı annem karanlık bir tonda. “Zor kararları vermesi gereken hep ben oluyorum.”

Babam bir şey dememek için kendisini engelliyormuş gibi başını eğdi.

“Tek bildiğim şu, ona hep kim olmak istiyorsa o olabileceğini söyledik,” dedi en sonunda. “Ona ne zaman sırf o lanet doktorlar gerçekçi bulduğu ve en iyisi bu diye düşündüğü için bir şey dayatmaya çalışsak bin pişman oldum.”

“Steve, doğru bulduğum şeyi yaptım,” dedi annem.

“Sen orada değildin Karen!” diye bağırdı babam aniden. “En başında orada değildin, kahretsin. Bu kararları bensiz almaya hiç hakkın yok!”

Kaşlarıım çatıldı, şaşkın ve sinirliydim. Neden bahsediyordu? O mu? Benim adıma karar vermek nasıl onun kararı oluyordu?

“On altı yıl oldu,” dediğini duydum annemin acı, gergin bir sesle. “Beni ne zaman affedeceksin?”

Bir sessizlik oldu, sonra annem yeniden konuşmaya başladı. “Bir yıl, hayatının bir yılı onun sorumluluğunu alamadım, bunalmıştım, kahretsin, hayatının ne kadar zor olacağını düşünmeye dayanamadım. Dokuz aydır hamileydim, sonra interseks meselesiyle başa çıkmam beklendi... Zor kısım bitti sandığında bir anda...”

“Sadece bir yıl değildi Karen. Ne zaman bir sorun olsa üstesinden gelmeyi reddediyordun, Max de bunu görüyordu, küçüklüğünde bile. Asla şikâyet etmemeyi, asla yardım istememeyi öğrendi. Çıkıp gittiğin o zaman, Max beş yaşındayken, Daniel’a hamile olduğunu öğrendiğimizde, iki ay nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

Annemin nefesi kesiliyor gibi oldu. Anahtar deliğinden yüzü berbat görünüyordu. Başımı çevirip babamın en son söylediğini düşündüm. O zamanı hatırladım. Daniel doğana kadar korktuğumu hatırladım, annem yine gidecek sanmıştım. Fakat sonra Daniel gelmişti, o zamana kadar üç ayaklı çürük bir masa gibiydik, Daniel dördüncü ayakta, annemin gitmeyeceğini o zaman anlamıştım çünkü bebek onu yanımızda tutacaktı. Kendimi daha güvende hissetmişim.

“İki ay Karen!” diye bağırdı babam. “Dönmeyeceksin sandım. Öldün diye korktum! Polisler seni aradı!”

“Bitkindim...”

“Eh, ben de öyleydin! Tam zamanlı bir iş, annesinin nereden olduğunu bilmek isteyen beş yaşında bir oğlum vardı...” Babamın sesi çatladı, gözlerime anında yaşlar doldu. Babamın sesi asla çatlamazdı. Öylesine kendinden emin ve sağlamdı ki. “O zamandan beri çok daha iyisin Karen. Baş etme yöntemini buldun ama Max’in duygularını, bugünkü seçimini bir kenara atacak, mantıken onun için en iyisi olacağını düşündüğün bir seçim yapacak kadar nesnel olmak... bilmiyorum. Bir şeyle her baş etmeye çalıştığında Karen, uzaklaşıyor, bir mesafe yaratıyorsun. Neredeyse içgüdüsel bir şey bu. Sen iki ay ortadan kaybolduğundan beri Max’in doğru düzgün huysuzluğu olmadı çünkü sorun yaratıp seni yeniden kaçırmak

istemedi. Beş yaşında birinin gözlerinde bunu görmek nasıldır biliyor musun?”

“Ben...”

“Hayır, kahretsin ki bilmiyorsun çünkü orada değildin. O zamandan beri herkesle iyi geçindi, seni memnun etmek için yapmaya mecbur hissettiği her şeyi yaptı, sen bir daha gitme diye, bunu izlemek benim için ne kadar zor bilmiyorsun. Oğlumuz senin yüzünden pısrık oldu. Kendini savunmuyor.”

“Pısrık değil, dost canlısı!”

Babam iç geçirdi, anahtar deliğinden ters ters baktım. Ben pısrık değildim. Sonra düşündüm, kapıya sırtımı verdim ve merak ettim, *yoksa öyle miydim?*

Babam tekrar konuştu, sabrı taşmak üzereydi. “O kadar yorgunum ki Karen. Belki aday olmamalıydım. Belki daha iyi bir denge kurmalıydım. Belki evimizden ve ailemizden uzak düştüm ve bu benim hatam ama o kadar... Hepsine birden sahip olmak istedim. Aile kurabilmek için fedakârlık yapmak zorunda olmadığını oğlanlara gösterebilmek istedim.”

“Eh, belki de fedakârlık yapman gerekiyordur,” diye çıkıştı annem sertçe.

Sessizlik.

İkisi de bağırmaktan yorgun düşmüş gibi görünüyordu. Delikten bakıyordum.

Annem aniden eliyle masaya vurdu. “Aile hikâyemiz hep buydu Steve; ‘kötü adam Karen, çuvallayan Karen.’ Mükemmel eş, mükemmel anne olmaya uğraştım, bütün lanet hayatımı gençliğimizdeki ve Max doğduğundaki işe yaramazlığımı telafi etmeye adadım ve yetti. Artık yetti.”

Mutfakta gezindi, eline rasgele eşyalar aldı, onlarla bir şey yapacakmış gibi görünüyordu, sonra akıl hastası gibi tekrar tezgâha vurarak onları koydu.

“Kararımın arkasındayım. Zor bir karardı ama bence doğru olanı yaptım. Yapamayacağı bir şeyin kararını Max’e bırakmanın,

hayatını mahvetmesine izin vermenin iyi bir şey olacağını söyleme bana Steve, söyleme.”

“Zor bir karar olduğunu anlıyorum Karen.” Babamın sesi boğuklaştı. Yüzünü bir eliyle ovuşturdu. “Seninle konuşabileceğini hissetmesine memnunum. Bana gelebileceğini hissetmediği için üzgünüm.” Babam burnunu çekti, gözyaşlarını sildiğini fark ettim. Daha alçak sesle, “Max’e onu kabul ettiğimizi gösterebilseydik diye düşündüm... Ama ona bunu yaptığını inanmıyorum Karen. İnanmıyorum...” hızlıca nefes alıp verdi, “...ne söylediğini bana anında ya da hastaneye geldiğimde bile anlatmadığın için. Çünkü ne diyeceğimi biliyordun. Biliyordun, değil mi?”

“Neden hastaneye geldin?”

“Konu o değil.”

“Bana güvenmiyor musun?”

“Lanet olası soruya cevap ver!” dedi babam. “Söyle, biliyor muydun!”

Bir sessizlik oldu, sonra annem konuştu, sesi sert ve alçaktı. “Evet, biliyordum. Yine de günün sonunda en iyisi bu olacaktı. Daha on altı yaşında. Başından çok şey geçiyor. Bu durumda bir doğru yok,” diye yakındı. “Steve, Max’in beni uzun süre affetmeyeceğinin farkındayım ama beni affedecek. Senin muhtemelen asla affetmeyeceğini biliyordum. Tabii bunu istemezdim çünkü seni seviyorum Steve ama...”

Sesi kısıldı, belki yarım dakikalık bir sessizlik oldu. Delikten göz attım. Annem ellerini mutfak masasının bir ucuna dayamıştı, babam karşısında, diğer tarafta, oturmuş, kollarını kavuşturmuştu, ikisinin yüzü de karanlık ve durgundu.

“Bütün ebeveynlerin bildiği ama asla söylemediği şeyi söyleyeceğim. Seni seviyorum Steve ama Max’i daha çok seviyorum. Ve bunu onun için yaptım. Ve pişman değilim.”

Sonra daha da uzun bir sessizlik oldu. Annemin yüzü solgun, yorgun ve korkutucu bir şekilde cansızdı. Fakat güçlü görünüyordu. Güçlü ve bir şeylere dayanmaya alışkındı.

Sırlarım, diye düşündüm. *Sırlarım bu aileyi darmadağın ediyor.* Kapının yanında yere yığıldım ve dudağımı ısırdım.

“Peki,” diye mırıldandı babamın sesi. “O zaman söylenecek hiçbir şey kalmadı, değil mi?”

“Ben gidiyorum,” dedi annem.

“Leahlara mı?” diye sordu babam.

“Hayır. Leah ve Edward’ın Hunter’la işleri başından aşkın. Şu anda dersleri ekiyor, uzaklaştırma alıp duruyor. Yani... belki bir yere gitmeliyim... bir süreliğine.”

Sonra annem boğazına takılan bir şey fısıldadı. Cümlelerin sonunda, anladığım kadarıyla, “Kız kardeşimde kalmalıyım,” dedi.

Başımı kaldırıp delikten baktım. Son kelimesinden sonra hızlıca hareket etti, başı önde, dikkatlice babamın önünden geçti, anahtarlarını tezgâhtan alıp çantasına attı. Vücudu babama dönüktü, başını kaldırmıyordu. Üzerinde kotu, yeşil kazağı ve taba rengi deri ceketini vardı. Dudakları çok pembe ve ıslak görünüyordu, yanakları da öyle. Saçı darmadağınaktı, yağmurdan koyu sarı görünüyordu. Aslında annem çok güzel görünüyordu.

“Bence de,” dedi babam.

Annem başını kaldırdı, gözleri soğuktu. “Daniel hâlâ Leahlarda,” dedi. “Ben onu alırım.”

“Hayır,” diye cevap verdi babam. “Ben alırım.”

Annem bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Sonra başını bıkkınlıkla iki yana sallayıp dışarı çıktı. Arka kapı nazıkçe kapandı.

Bir süre sessizlik olduktan sonra babam iki koca elini yüzüne kapattı ve büyük bir hıçkırık duyuldu, dikkatlice, duygularını içinde tutmaya çalışarak yutkundu. Yavaşça ayağa kalktı, çok sabit duruyordu. Elleri kalçalarına gitti ve birkaç derin nefes aldı. Nefes alıp verdikçe karnı ve geniş göğsü içeri girip dışarı çıktı. Babamı asla, hiçbir zaman ağlarken görmemiştim.

Bir keresinde hatırlıyordum, yıllar önce annemin doğum gününde, Daniel doğmadan önce, babam ona güzel bir kolye almıştı. Kalp şeklinde, altın bir kolyeydi, annem onu o günden beri takı-

yordu. Kutusundan çıkardığında ve babam, “Hayatımın aşkına,” dediğinde ağlamıştı. Babamın bir şekilde yumuşak görüldüğü bütün durumları hatırlıyordum ve hepsinde annem ve o vardı. Babam annemi kucaklarken, babam annemle sakarca dans ederken, babamın anneme dünyanın en harika şeyiymiş gibi baktığı düğün fotoğrafları. Şimdi benim yüzümden onu dışarı attı. Bir kurulama beziyle yanaklarını sildi. Sonra kapıya doğru geldi, delikten uzaklaştım ve donakaldım.

Steve

Max'i bulmak için kapıyı açtım. İnsan en çok böyle zamanlarda çocuklarına, onları kollarına almaya ihtiyaç duyuyordu.

Kapıyı açtım, merdivene yönelmeye hazırlandım ama tam önümde yerde Max'i gördüm.

Ona tek bir bakış atmak beni yeniden tetikledi. O çocukluğundan beri aynı sarı paspas saçları. Altından fırlayan, ona bağırarak mıyım, yoksa gözetlemesi yanma mı kalacak diye merakla bakan küçük yeşil gözleri. Küçük haylaz.

Benim gibi iri yapılı değildi ama zayıf da değildi. İlk kez ne kadar büyüdüğünü fark ediyordum. Haklıydım. Her şey çok hızlı geçiyordu. Çocuklarını hep "çocuk" olarak düşünürdün. Hâlâ banyodaki küçük ve ıslak halini hayal ediyordum, pijamalarıyla uyku öncesi masalını dinleyişini; şimdi on altı yaşında olmasına, bir seksene yaklaşan boyuna rağmen. Bunlar benim için önemli değildi.

Karen'la ikimizin yarattığı küçük bedenine bakıp üzerine eğildim, kollarımı omuzlarının altına koyup önünde diz çöktüm ve onu kucakladım. Ellerini sırtımda hissettim ve ellerinin küçük pençeler gibi olduğu zamanları hatırladım.

Max

Bütün hafta sonunu uyuyarak geçirdim, pazartesi okula döndüm, salı günü okulda kustum. Kusmadan beş dakika önce kusacağımı anlamıştım. İçimde bir şekilde beynimden karnıma sürünen düşüncelerin birikimiydi bu. Ders arası olunca coğrafya derslerinin verildiği bölüme yürüdüm. Sonra ana koridordan bir anda sağa döndüm ve tuvaletlerin bulunduğu çıkmaza doğru gittim. İçeri girdim, kimse yoktu, o yüzden bir bölmeye girdim, çantamı yere koydum, kapağı kaldırdım ve klozete doğru öğürdüm. Kahvaltımı çıkardım ve sonra iki kere kuru öğürdüm ama başka bir şey çıkmadı. Bir çöreğin kalıntıları tuvalet yüzünde yarı sindirilmiş yüzüyordu. Hepsinin çıktığından emin olana dek bekledikten sonra sifonu çektim, lavaboya yürüdüm, yüzümü yıkadım ve coğrafya dersine gittim.

Tüm zaman boyunca hastaneye içimde bir şeyle gidişimi ve yalnız, hiçbir şaysız çıkışımı düşündüm, hiçbir şey olmamış gibi, benim seçimim ya da düşüncem gerekmemiş gibi. Çevremdeki acının edilgen bir gözlemcisiydim. Bombanın fünüyesiydim. Kendimi aydınlatmıyordum bile. Ne zaman söneceğime karar vermiyordum. Patlamıyordum. Yalnızca var oluyordum.

Coğrafyadan sonra ortak alana gittim. İçeri girdiğimde Olivia'yla Marc öpüşüyordu. Tiksinme sesi çıkardım ve kitaplarımı bırakmaya dolaplara gittim. Kerry oradaydı. Okulda yeniydi.

“Selam,” deyip bana gülümsedi.

“Selam,” diye cevap verdim gönülsüzce.

İlk arada Marc'la kasabaya inip votka aldık ve portakal suyuyla karıştırdık çünkü dönemin son günü yaklaşıyordu, Noel de geldi sayılırdı, o zaman neden olmasın diye düşünmüştük.

Şişeyi bana uzattı ve aramızda döndürüp hepsini içtik. Midem boş olduğundan ben daha çabuk sarhoş oldum. Carl bize katılmadı çünkü sonra sınavımız vardı, aslında notu sayılmıyordu bile.

Sonra Marc şişe çevirmece oynamayı önerdi, Olivia'ya, “Sizi lezolaşırken izlemek için sabırsızlanıyorum,” der gibi göz kırptı.

Başta hayır dedim ama sonra Sylvie'yi gördüm. Tam yanı-
mızdaki kapıdan girdi. Ona hemen sırtımı döndüm.

“Selam Sylvie,” dedi Marc. “Şişe çevirmece oynamak ister misin?”

Gözlerim ona kaydı, saçlarımın altından onu izledim.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Marc'a, gözleri bende.

Marc omuz silkip Olivia'nın yanına gitti, kapının yanında Sylvie'yle ben kalmıştık.

“Selam,” dedi. “İ, nasılsın?”

“Harika,” diye cevap verdim. Utandım, şakaya vurmaya çalıştım ama yarısında inancımı kaybettim ve saçmaladım.

Tereddüt etti.

“Yani ne yapacağına karar verdin mi?”

Biraz rahatsız görünüyordu, nasıl tepki verdiğini düşündüm, böyle iğrenç bir erkek arkadaşının olması onun için nasıl da büyük bir olaydı.

“Cuma günü ameliyat oldum,” diye mırıldandım alçak bir homurtuyla, sonra alay ederek ekledim, “Yani artık benim için endişelenmene gerek yok.”

Başıyla onayladı. “Okula gelmeyince... merak ettim. Çok özür dilerim Max.”

Yürümeye başladım.

“Bekle.” Sylvie kolumdan yakaladı ama elinden kurtuldum.

Telaşlanmış görünüyordu. “Dur, Max! İyi misin?”

“Harikayım dedim ya.”

“Konuşabileceğimiz bir yere gidelim,” dedi makul bir şekilde ve kapıya doğru ilerledi. Belli ki küçük bir koyun olduğum için peşinden gitmemi bekliyordu.

“Boş ver. Bitti,” dedim her şeyi kastederek. Her şeyin bittiğini. “Artık sen normale dönebilirsin, ben de her ne boksam ona döneceğim.”

“Kahretsin. Perşembe günü o ‘normal’ şeyini o anlamda demedim. Panik atak geçiriyordum. Bazen oluyor.”

“Çok üzıldüm senin adına,” dedim soğuk bir tavırla, ansızın konuşmayı kesti, gözünün içine baktım, kafa tutan bir bakış atmaya niyetlendim. “Kimseye anlattın mı?”

“Hayır.”

“Emin misin? Annene bile mi?”

“Hayır!”

Dilim tutuldu, yüzümün sefil bir halde buruştuğunu hissettim.

“Söylemeyeceğine yemin et.”

Sylvie’nin kaşları çatıldı, beni yakından izliyordu. “Sarhoş musun sen?”

“Kaybol,” diye cevap verdim zayıf bir sesle. Oyuna doğru yürürken başım döndü. Marc bana baktı ve eliyle işaret etti. “Gel hadi, lavuk seni.” Yanına oturunca daha alçak sesle, “Sylvie’yle olayınız ne?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Çıkıyoruz artık.”

Altından kalkamayacağını biliyordum, diye düşündüm içki şisesini Marc’tan alırken. *Biliyordum.*

Zaten asıl sorun bendim. O değildi. İnsanların hayatında olmaktan bıktım. Herkesin herkesten nefret etmesine neden oluyordum. Herkes beni iğrenç buluyordu. İğrençtim. Nefret ve kargaşanın katalizörüydim. Ortaya çıkıp her şeyin içine sıcıyordum. Annemle

babama baksanıza. Zayıftım, ödlektim ve babamın dediği gibi, kendimi savunmuyordum. Zayıftım.

Şişe çevirmecede yeni kız Kerry'yle eşleştim. Herkesin önünde öpüşmemiz gerekiyordu. Kerry sonrasında sırtıttı.

“İnanılmaz öpüşüyorsun,” dedi.

Marc güldü. “Bizim dönemin kızlarının hemen hepsi bunu biliyor!”

Olivia bana bir bakış attı. Marc'ın beni kıskanıyor olabileceği aklıma geldi.

İyi, dedim içimden acı acı.

“Max, yine siz çıktınız,” dedi Olivia.

Başımı kaldırdım. Kerry kıkırdadı. Şişe yine bende durdu, tekrar öpüştük. Sylvie hepsini izledi ve kendimi kötü, kötü, çok kötü hissettim.

Ama aynı zamanda ondan nefret ediyordum. Bana o olayı hatırlatan her şeyden nefret ediyordum.

Neyse. Benden hoşlanmaması onun için daha iyi olurdu.

“Kerry biraz...ııı... oyuncudur Max,” dedi Maria öğle arasının sonunda, dolaplarımıza doğru yürürken. “Yani, cidden, son erkek arkadaşını eski okul deposunda aldatmış. Abim anlattı. O okuldan biriyle arkadaş.”

“Yani?” dedim.

“Yani Sylvie'yle ne oldu? Ondan cidden hoşlandığını sanıyordum.”

Çantamı dolabımdan sertçe çektim, bütün sıra sallandı. “Ne olmuş Sylvie'ye?”

“Zil zurna sarhoş olmuşsun,” dedi Maria.

“Yani?” diye sorup güldüm.

“Aptalsın,” diye cevap verdi Maria, şefkatli ama kararlı bir şekilde, beni kardeşçe kucakladı. “Ne oluyor sana bilmiyorum ama konuşmak istersen buradayım, tamam mı?”

Gözlerimi ovuşturup başımı salladım.

“Tamam mı Max?”

“Tamam.” Maria üzüntüyle başını sallayıp uzaklaştı. Ortak odadan çıkan ayak seslerini duydum, kapı gıcırtyla kapandı. O çıkarken başımı kaldırmadım.

Sonra kendime kızdım çünkü herkese çok korkunç davranıyordum ama duramadığımı hissediyordum, o yüzden dolabımı sertçe yumrukladım ve elimi yaraladım. Başımı eğdim, eklemlemlerde kan vardı, dolap kapağında göçük oluştu, kimse sesin nereden çıktığını görmeye gelmeden oradan çıktım.

Her şey eskisi gibi görünüyordu. Annemin kız kardeşi Cheryl teyze ve onun kocası Charlie amcayla kalması dışında. Sanırım ondan nefret ettiğimi düşünüyordu. Kısmen doğrudu bu.

Dün, pazar günü, birkaç eşyasını almak için geldi. Teyzem de yanındaydı. Benim hayatımda olup biten her şeyi bildiği belliydi. Annemle babamın odasında neler olduğunu görmek için yatak odamın kapısını açtım çünkü bir şeyler fısıldandığını ve bir şeylerin taşındığını duyuyordum, Cheryl odalarının kapısında bekliyordu. Bana döndüğünde yüzünde şefkat çizgileri belirdi.

“Ah, Max,” dedi. Annemle ilgili ilginç bir şey, çocuğu olduğum için, ona “ait” olduğum için, hayatımla ilgili son derece kişisel kararları kendisinin verebileceğini hissetmesiydi, mesela sırlarımı kime anlatacağına, odama ne zaman izinsiz girip “toplayabileceğine”, yani etrafı karıştırabileceğine, ameliyatı istemediğimi açıkça belli ettiğimde cerrahların beni ameliyat etmesine izin verip vermeyeceğine.

Ameliyatı durdursa ne yapardım tam olarak biliyordum, sonunda yine onun istediği olurdu. Kem küm ederdim, her kararımı yaptığım gibi, onunla ve babamla biraz daha konuşmaya çalışırdım, sonra telaşlanıp ameliyatı yaptırırdım. Yani aynı eskisi gibi olurdu. Bebeği doğurmazdım. Hislerim karşısında fazlasıyla korkak ve ezik davranırdım, biraz böyle istediğim için, bu kadar dağıldığım için, herkesin ne düşüneceğinden endişelenir, kafayı yer ve herkesin istediğini yapardım. Bedenim beni dehşete düşürüyordu ve

bu sebepten... Bu sebepten ne? Bu sebepten kalakalmıştım. Hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Bir süre sonra annem, yine izinsiz, odamın kapısını açtı. Kafasını uzattığını gördüğümde yataktan fırlayıp çılgılık atmamak, onu sarsmamak, ona vurmamak için kendimi zor tuttum. Hayatım üzerindeki her türlü kontrolü ele geçirmişti. Seçim şansımı elimden almıştı. Hunter'ın kontrolümü, seçimlerimi elimden alması gibi. Cidden, hangisi daha kötüydü? Benim için en iyisini bilenler listesine annemi de ekleyin. Doktorlar ve Hunter'la dolmuş sayılırdı ama ona da yer vardı.

"Seni görmek istemiyorum," dedim hemen.

"Max," dedi. "Ben senin annenim."

"Ben değilsin."

"Ne?"

"Sen ben misin?"

"Max," dedi yatıştırır gibi.

"Kes adımını öyle söylemeyi! Hayır! Cevabım hayır! Sen ben değilsin! Ben olmak ne demek bilmiyorsun da. Benim yerime seçmemeliydin, lanet odama da kapıyı çalmadan girmemelisin!" diye bağırdım kapıya doğru giderek. Onu dışarı sürükledim ve kapıyı çarptım, parmakları ucu ucuna kurtuldu.

"Max, lütfen!" Kapının diğer yanında gözyaşları içinde olduğunu duydum onu. "Lütfen dışarı çık."

Sesi yere yakın gelmişti. Ağladığını duydum, sonra da Cheryl'in yumuşak sesini, "Gel hadi Kaz. Biraz zamana ihtiyacı var, kendin söyledin. Gel hadi aşkım."

Sonra döşeme tahtalarının sesini duydum, annem kalktı, halıda ayak sesleri, annemle babamın odasına doğru, sonra kapı kapandı.

Kapının yanındaki duvarın dibine oturdum ve canım yanana kadar başımı kaşıyıp durdum. Sonra canım yanana kadar parmak boğumlarımı ısırdım. Bunları yaparken neden yaptığını bilmezdim. Delirdiğini, hayatında olup bitenler ya da hissettiklerin üzerinde hiç kontrolün olmadığını ve enerjiyi atmak, kontrolü ele almak

için bir şey yapman gerektiğini hissederdin. Derin nefesler aldım, burnumdan verdim. Yere oturdum, sakinleşene kadar avuçlarımla dizlerimi sıkıca tuttum.

Bazen, biraz stres atmak istediğimde, öfkeli, üzgün filan olduğumda, futbol oynardım. Duygularımı dışarı vurmada hiçbir zaman iyi olmamıştım. Son zamanlarda babama hak verdim, sorun yaratmayı sevmiyordum.

Ben küçükken annemin gittiğini hatırlıyordum ama iki ay gelmediğini bilmiyordum. Sanırım hatırladığım kadarıyla bana birkaç gün gibi gelmişti. Dönmeyecek diye nasıl da korkmuştum, sonrasında ne zaman evden gitse korkardım, sadece Hemingway'ce kadar alışveriş için gitse bile. Hiç kıpırdamadan pencerede oturur, korkunç şeyler hayal ederdim, annemin öldüğünü, asla eve gelmediğini ya da onu ne kadar sevdiğimi bilmediğini. Tekrar tekrar, "Anneciğim, anneciğim, anneciğim," diye fısıldardım, küçük bir dua gibi. İyi bir çocuk olduğumu onu bekleyerek, ağlamayarak, sessizce oturarak ve adını fısıldayarak ispatlayabilirsem, geri dönecekti. Şimdi fark ediyordum, belki de bu korku onun gidişinden sonra başlamıştı.

Fakat babam bir konuda yanılıyordu çünkü tek suçlu annem değildi. Cidden, sorun yaratmaktan hep korkmuştum çünkü interseks olmak başa çıkması zor bir şeydi ve onun üstüne başka bir şey daha koyarsam kimse beni sevmeyecekti. Belki de ailem interseks olmamı benimle konuşmadı çünkü bir mesele olmasını istemediler, Hunter'ın ailesinin, küçükken Hunter'a benim interseks olduğumu açıklamaya çalışması gibi, doğru olanı yapmaya çalıştılar. Belki ona küçük yaşta anlatırlarsa, bunu kabullenerek büyüyeceğini düşündüler. Fakat istediğin kadar iyi niyetle başla, yine de her şey ters gidebilirdi. Hunter ve ben; ikimizin de kafası karışmıştı.

Keşke, çamurlu bir sahada top koşturarak hepsini içimden atabilseydim ama ocak ayına kadar futbol oynayamayacaktım. Doktorun talimatı. Marc ve Carl apandisitimi aldırıldığını sanıyordu. Öğretmenler biliyordu ama, değil mi? Bilen insan çemberi geniş-

ledikçe sırlarımın sızdığını hissediyordum. Annem Archie'den bir not alıp okula teslim etti. Annemin o notu müdüre teslim etmesini izledim, annemle yaptığım son şeylerden biriydi. Beyazdı, katlanmış ve bir zarfa sıkıştırılmıştı, annem müdüre verirken havada hızla dönüyordu. Müdür önce kâğıda, sonra bana baktı, şok içindeydi. Yüzü, *ha, demek o yüzden*, diyordu.

Belki sadece benim hayal gücümdü. Ne yazdığını anneme hiç sormadım. Tek kelime etmedim.

Noel tatilinden dolayı cuma günü son günüm olacaktı ama çarşamba sabahı dün sarhoş olduktan sonra kalkıp üniformamı giydim, sonra kendimi bir hiç gibi, bok gibi ve bitkin hissederek çantamla yere oturdum. Otobüse yetişmek için sekizi on geçe çıkmam lazımdı ama ayağa kalkamıyordum. Fiziksel olarak yapamıyordum. O kadar yorgun hissediyordum ki kendimi.

Sylvie'nin dediğini düşündüm, ancak ilişki bittiğinde gittiğini, vazgeçtiğini söylemişti. O kadar bitmiş hissediyordum ki.

Babam sekiz buçukta geldi. Sorun değil dedi. Gitmek istemiyorsam gitmek zorunda değilmişim.

Bekliyordu.

"İstiyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Alt kata indi. Sanırım işten bir gün izin almıştı.

Lawrence ile Debbie burada değildi. Aşağıda süregelen hummalı bir çalışma yoktu. Babam oturma odasında oturuyordu.

Öğle yemeğinde bana hastaymışım gibi domates çorbası getirdi. Canım istemese de yedim çünkü kötü hissetmesini istemedim. O kadar huzursuz ediciydim ki. Şu an annemle babam için duygusal bir bombaydım. Öyle bir çocuktum ki beni düşündüklerinde iç çamaşırımın içinde ne olduğunu, başka biriyle, bir yabancıyla seks yaptığımı düşünüyorlardı. Beni düşündüklerinde, "cinsel organ", "rahim", "penis", "eşey organları" gibi iğrenç kelimeler geliyordu akıllarına. Babam bana çok iyi davranıyordu. Şu anda kimseye karşı pek bir şey beslemediğim için kötü hissediyordum. Babamın

annemsiz yalnız olduğunu bilmeme rağmen daha kötü hissetmediğim için kendimi kötü hissediyordum.

Zihnimde omuz silktim. Bencilleşiyordum.

Hepimiz yalnızız diye düşündüm. Hep yalnız olacaktım.

Film izledim, DVD'lerin sonu gelmiyordu.

Yıkanmıyordum. Saçım yağlandı ve neredeyse açık kahverengiye dönüştü. Don ve tişörtümle oturuyordum. Biraz kilo verdim.

Cuma öğleden sonra, filmlerden biri bitince ayağa kalktım. Sıkıldım. Bedenim hareket istiyordu. Bir gece babamla yaptığımız gibi *Con Air*'ı belki salonda izlerim diye düşündüm.

Yataktan çıktım. Gri bir tişört ve mavi don giydim. Aynada şöyle bir kendime baktım. Gördüğümden nefret ediyordum. Kaba, kirli ve ne idüğü belirsiz görünüyordum. Pek androjen gibi değildi. Doğru kelime bu değildi. Doğru kelime belirsizdi. Bir şeyin farkına varınca her yerde görmeye başlıyordun. Nasıl ki bu yaz kızıl saçlı kızları düşünüyordum, her şey normalken, henüz hiçbir şey geri dönülemez biçimde ters gitmemişken, sonra her yerde onları görmüştüm.

Donumun içinde aletim çok belirgindi. Uzun koşu eşofmanımı giydim. Göğsüm yeterince büyük değildi. Üzerime bir kazak geçirdim. Yere oturup çorap giydim çünkü hava soğuktu.

"Max!"

Bekledim.

"Max!"

Babamın yukarı çıktığını duydum. Kapıyı açıldı ve koridorun parlak ışığına karşı elimi gözüme siper ettim.

"Marc ve Carl geldi."

"Saat kaç?"

"Beşe geliyor. Perdeni açmayacak mısınız?"

Cevap vermedim.

"Annen gittiği için üzgün olduğunu söyledim," dedi yumuşak bir sesle.

Artık benim önümde ona asla Karen demiyordu. Eskiden bizim önümüzde ondan bahsederken Karen derdi.

“Onlarla sinemaya gidebilirsin. Bugün cuma, biraz eğlenmene bak.” Tereddüt etti, sonra nazikçe, “Sadece biraz çaba göster Max,” diye ekledi.

Marc ve Carl yukarı çıkarken ona ters ters baktım.

“İyi misin?” dedi Marc. “Bu gece sinemada Johnny Depp filmleri gösteriliyor. Biz *Tutku Günlükleri*’ne gideceğiz. Altıda.”

Saçlarımı gözümün önünden çektim ve “Duş alayım,” diye mırıldandım.

Sylvie

Olayları daima gaddar bir dürüstlük seviyesine taşımışım. Daha önce bana kötü şeyler anlatan çocuklarla birlikte oldum. Toby eskiden aldığı uyuşturucuları anlattığında ona sorular sorup durdum, acıyı azar azar ortaya çıkardım. Her zaman her şeyi bilmek istiyordum, her ayrıntıyı çünkü o zaman katarsisin yaşanacağını, daha fazla acıdan korkmayacağımı, hepsinin biteceğini hissediyordum. Fakat bunu her yapışımda ilişkilerimde veda çanları çalıyordu. Sonrasında Toby bana bir şeylerin değiştiğini söylemişti. Max'e bebeği anlattırmamalıydım. Ama onu dürttüm ve kışkırttım.

Her şeyin bir anda olması beni panik atağa sürükledi. Her bir gerçek hararetin ve baskının örtüsüydü ve gitgide beni boğan bir kumaş yığınının dönüşmüştü. Max'in erkek, kız ya da herhangi bir şey olması umurumda değildi. Gerçekten değildi. Max'i tanıyordum. Kim olduğunu biliyordum. Ne olduğu yalnızca bir ayrıntıydı.

O gittikten sonra ağlamaya başlamıştım çünkü kimseye bir şey söyleyemeyeceğimi hissetmiştim. Annemle babama bir şey diyememişim çünkü bu bir sırdı. Saklayacağıma söz vermiştim. Annemlerle konuşma konusunda o kadar harika değildim; ikisi de akademisyendi ve bazen "başka bir yerdelerdi" ama korktuğumda ya da bir sorun olduğunda genelde onlara gidebiliyordum. Fakat bu

konuyu kimseyle konuşamazdım. O zaman fark ettim ki Max de muhtemelen bunun gibi bir şey hissediyordu ama çok daha kötüsünü.

Arkadaşlarına hiçbir şey söyleyemezdi. Marc ve Carl kudururdu. Bir tek ebeveynleri biliyordu ve bence üzülmesinler diye onlarla konuşmak istemiyordu. O yüzden ben onunla konuşayım istiyordum ama konuşabileceği tek insan olmanın üstesinden gelebilir miyim bilmiyordum. O yüzden en başta panik atak yaşamıştım. Bu bilgi bir kişi için çok fazlaydı. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Max

Sinemaya giden yolda kasabadaki bütün Noel ışıklarını geçerken babamın dediği gibi çaba gösterdim. Bir şeylere güldüm, Marc ve Carl cumartesi günü kaçırdığım maçı ve bütün hafta kaçırdığım antrenmanları anlatıyordu. Gülümseyip, “Harika,” dedim.

“Oynayamadığı maçı dinlemek istemez herhalde, değil mi? Seni kazma,” dedi Carl, Marc’a. “Olivia’yı anlatsana.”

Carl, Marc’a bir bakış attı ve sinsice gülümsedi, ikisi de bu anlaşmanın, bu kültün bir parçasıymış, benim asla kavrayamayacağım sırlara erişimleri varmış gibi.

Ben paranoyak davranıyorum diye düşünüp başımı çevirdim, dümdüz karşıya baktım, sonra Marc hiçbir şey demeyince ben sordum, “Ne olmuş Olivia’ya?”

Marc boğazını temizlerken Carl, “Olivia artık onun kız arkadaşı,” dedi.

“Ya,” dedim öylesine, sinema kapısını onlar için tutarken.

“Sylvie’yle sana ne oldu?” diye sordu Carl.

Bilet kuyruğuna girdim. “Yürümedi.”

Sinemada yalnız sayılırdık. Sanırım saat daha erkendi. “Johnny Depp Maratonu” aslında Hunter S. Thompson maratonuymuş. *Vegas’ta Korku ve Nefret*’i göstermişler, o yüzden biz Johnny Depp’in Porto Riko’da kopardığı yaygarayı izliyorduk. Karanlıkta otururken

Olivia'yı öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Bunu düşünmek istemiyordum ama aklıma düşüp duruyordu. Sonra Sylvie'yle öpüşmeyi düşündüm. Nasıl ılık, yumuşaktı, yüksek sesle gülüyor ve beni avuçluyordu. Ağzının sadece sağ tarafıyla gülüşü, sürekli şaka yapması. Dilinin ağzıma nasıl girip çıktığını hatırlıyordum. Sylvie'nin dudaklarını düşündüm. Öptüğüm diğer kızları düşündüm. Hepsini düşündüm.

Patlamış mısırımı yedim. Tadı karton gibiydi.

Bir gün bütün öpücükler anılara dönüşecekti.

"Pişt." Ön sıradaki bir çocuk bize el salladı. Diğer salonda bir Noel filmi vardı, o yüzden bir tek o, arkadaşları ve ben buradaydık. Yaklaştılar. Kolejden çocuklar. Carl ile Marc onlarla konuşurken ben izledim.

"Ne düşünüyorsun Sarışın?"

"Hı?"

Kolejli çocuk güldü. "Dinlemiyor musun? Konuşmaya başladığımdan beri gözün üstümde."

"Yok."

"Dinlemiyor muydun?"

Normalde ben de sahte saldırgan bir karşılık verirdim ama uğraşamayacaktım. Omuz silkip filme döndüm. "Neyse ne."

"Onu takmayın," dedi Marc şen şakrak. "Boktan bir hafta geçirdi."

"Bir tanesi on beş sterlin."

"Yok ya, iyiyiz."

"Bir ne?" diye sordum.

Kolejli çocuk bana döndü. "Bir sarma sigara sağır kafa."

Yüzüme meydan okuyormuş gibi baktı. Ben de ona baktım.

"Bakışma yarışması mı yapıyoruz lan?" dedi, gülüp on beş sterlin attım. Uzattığı plastik poşette bükülmüş bir sigara vardı.

"Ciddi misin?" dedi Marc. "Sinemadayız."

"Ya yakalanırsak?" diye fısıldadı Carl. "Kokusu yanmıyorken bile duyuluyor."

Kolejli çocuklar uzaklaştılar.

“O içiyordu deriz.” Huysuzlanarak omuz silkdim. “Her neyse. Çakmağını ver.”

“Ben sigara içmiyorum,” dedi Marc.

“Evet ama hep çakmak taşıyorsun. Gönder.”

Sigarayı yakıp hafifçe içime çektim.

Marc kıkırdamaya başlayıp elimden aldı. O da denedi ve biraz sonra ikimiz de koltuklarımızdan aşağı kaymaya başlayıp kahkahalara boğulduk. Carl kalkıp dışarı çıktı.

Muhabbetimiz ve kıkırdamalarımız arasında film bitti.

“Hadi be!” dedi Marc. “Kesinlikle izlemedim.”

“Kitap daha iyiydi.”

“Kitabı da mı var?”

Yan yan baktım. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

Marc ayağa kalktı. “Hadi, Pancake Café’ye.”

“Salla, ben burada kalıyorum.”

“Ne?”

“Biraz burada oturacağım.”

“Neden? Bir sonraki seans başlayacak.”

“Biliyorum.”

Bocaladı. “Ben çıkmak istiyorum. Olivia şehre inecek.”

“Git o zaman Marc. Göbek bağımız birlikte kesilmedi.”

“Derdin ne senin?”

“Hiçbir şey.”

“İki aydır garip davranıyorsun.”

“Bir şey yok dedim Marc,” diye tısladı. “Bas git işte.”

Bir dakika bekledi. Akan jeneriği izledim. Soluma bir baktım ki gitmiş.

Otun kıpırtısı tekrar rahatsızlığa ve melankoliye döndü, özellikle sinema salonu sessizleşip ışıklar kapanınca.

Bir sonraki filmin fragmanları başladı, insanlar içeri girdi. Koltuğuma gömülüp kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

Stephen Walker’ın oğlu Max Walker sinemada kafayı bulmuş.

Anne, baba, keşke toplumun değerli bir ferdi olmadığımı daha çok üzülseydim, dedim kafamda. Fakat sanırım mükemmel olmak bende yürümedi.

Dudaklarım kıvrıldı ve sinemada neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım ama kendimi tutup iç çektim ve sessiz kalmak için dudağımı sertçe ısırdım. Tek istediğim mükemmel olmaktı. Kulağa epey büyük bir istek gibi geliyordu ama mükemmel aslında mülayim, zararsız, sevebilir demekti. Başka şeyler de istemiştim. Öne çıkmak, zeki olmak, nazik olmak istemiştim ama bunlar için o kadar uğraşmışım ama bunları başka birinden istediğim söylemezdi. Aslında, erkek ve dişi kısımlarımla toplamından daha fazlası olmaktı istediğim.

Önümdeki ekrana odaklandım. İlk fragman gayet havalı görünen bir aksiyon filmindendi. İkincisi ise kadınlarla konuşamayan ama bir sürü kadınla da işi pişiren acayip azgın bir adamla ilgili bir sanat filmi vardı. Aklıma falloplastiye getirdi. Penisini büyüttükleri bir ameliyat. Ben küçükken Ulusal Sağlık Hizmeti'nde (NHS) ücretsiz yapabileceklerini söylemişlerdi. Geçen gün ameliyatları konuşurken babama sordum. Histerektomiye ve diğer o saçmalıkları hâlâ isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim. O kahrolası küçük kelimeyi söyleyebilmek için epey bir yol katetmem gerektiği değil mi? Ama babama, falloplasti teklif edildiğinde ne olduğunu sordum. Zaten ortalamaya yakın olduğumu, yaptırsam oradaki bütün hisleri kaybedebileceğimi söyledi. Başımınla onayladım, dolaptan soya sütlü muzlu içecek alıp odama çıktım. Oradaki bütün hisleri kaybedebileceğimi bilmiyordum.

Sormak istediğim bir sürü başka konu vardı ama utanmıştım. On üç yaşındayken, o gece, hormonların ne yaptığını, ovotestisin tam olarak neden alındığını sormak istedim. Sormak yerine odama çıkıp eski Sega'da *Sonic* oynadım, küçükken yaptığım gibi.

Babamın söylediğini düşündüm. Ortalama boyutta olduğunu nasıl bilecektim? Bir tek Hunter'inkini sertleşmişken gördüm. Pisuarlarda kimseninki sert değildi.

Rahatsızca kıpırdandım. Kafam o kadar uçmuştu ki ön lobumda sanki bir sis dumanı vardı.

Olduğum şeyden ve kişiden utanıyorum, diye düşündüm önümdeki koltuğun arkasına bakarken. Daha çok olduğum kişiden. Yaptığım şeyden. Olmasına izin verdiğim şeyden.

Sylvie'yi düşündüm ve gerçekten hoşlandığın biri olduğunda onunla birkaç dakika daha fazla geçirmek istemeni. Onunla sadece biraz daha konuşmak isterdin. Onu eve bırakmak isterdin. Yürümeyeceğini bilsen bile, sadece dinlemek ve biraz daha izlemek isterdin çünkü çok hoşturlar ve çok güzel kokarlar. Bütün kızlar benimle konuşmayı kesince ne olacaktı? Bütün dakikalar bitince ne olacaktı?

Daha önce düşünmemeye çalışmıştım. Kimse onlarla seks yapmayınca diğer insanlar ne yapıyorlardı acaba? Belki sadece seks yapmıyorlardır. Ya da, herhalde, bazı insanlar o yüzden fahişelere gidiyordu.

Ama ben asla fahişelerle seks yapacak bir insan olamazdım çünkü kimseye bunu yapamazdım. Fahişelik çok üzücüydü. Sonuna kadar o kızı mı düşünürdün? İnsanların ona bunu yapmasına izin verecek ne gelmişti başına? Para için neden bunu yapmak zorundaydı?

Bir fahişeyle beraber olmak için doğru bir geçmişe sahip olduğumu hissetmiyordum. Filmlerde benimkine biraz benzer meseleleri olan bütün insanların (tam benimki gibi değil çünkü interseks insanlarla ilgili hiçbir film görmedim) geçmişlerinde tuhaf bir şeyler vardı, alkolik ebeveyn, onları sevmeyen insanlar gibi. Dışlanmış tiplerdi. Oysa ben öyle değildim. Sevecen, desteğini eksik etmeyen bir ailede büyümüştüm, iyi bir topluluğun merkezinde. Annemle babam hayatım boyunca ne yapmış olursa olsun, biliyordum ki bana sevgilerinden yaptılar. Annem bile. Ameliyat bile. Ben öfkeliyken, onun canını yakacak şeyler söylerken ve hakkında kötü şeyler düşünürken bile... Bunu kendisi için yapmadığını biliyordum. Beni kurtarmak için doğru yol olarak gördüğü şeyi yapmıştı. Babama söylediklerini düşündüm. Beni ondan daha çok sevdiğine dair.

Aileme bunu yaptığım için dünyadaki en kötü insan olduğumu hissediyordum. Onları ayırdığım, içten içe parçaladığım, benimle onlar arasında bir seçim yapmaya zorladığım ve ikisine de herhangi bir minnettarlık bile duymadığım için. Hiç de kıymet bilir şekilde davranmadığım için.

Her neyse. Fahişeler. Hoşlanmadığım birinin içime girmesine izin veremezdim, özellikle de Hunter'dan sonra, nasıl bir şey olduğunu bilirken. Bazı insanların bundan hoşlanmasına inanamıyordum. Hoşlanmadığın biriyle seks yapmak korkunç bir şey olmalıydı. Tamamen anlamsız olmalıydı. Bomboş.

Şu anda hissettiğim gibi.

Fakat sanırım yaşımla ilerledikçe ne hissedeceğimi bilmiyordum. Belki şimdi kendimi bunu yaparken göremiyordum ama yaşlanıp otuzlarıma geldiğimi düşünüyordum da... On dört yıl sonrası. Uzun bir zaman. Aman Tanrım. Ya kırklarımda? Ellilerim? Altmışlarımda?

Yaşlandığımda ne yapacaktım? Bu boşluk gittikçe büyüyecek miydi? Hepsi görünüşümden rahatsız olacağı için hiç kimseyle seks yapamayacak mıydım, sonra en başta sadece bir kereliğine fahişelere gidecektim, sırf bir kere yapmak istediğim, birinin içinde olmanın nasıl hissettireceğini bilmek, birine sokulmak için, sonra ya artık öğrendiğim o his kaybolunca çok boş hissettiğim için daha çok gitmeye başlarsam?

Sinema koltuğunda rahatsızca kıpırdandım. Bu seansta daha çok insan vardı. Fragmanlar akmaya devam ediyordu. Onların önünde ağlamak istemiyordum. Biraz telaşlandım, bunları düşündükçe nefes alıp verişim hızlandı. Hayatım boyunca interseks olacağımı fark edince. Yıllarca ve on yıllarca, belki yetmiş yıl boyunca, böyle olacaktım. Benimle seks yapmaktan çekinmeyecek birini bulmazsam bütün bu zamanı yalnız geçirecektim. Muhtemelen yalnız geçirecektim. Düşünsene. İnsanın seveceği, onunla aynı şeyden hoşlanan, aynı değerlere sahip, hayattan aynı şeyleri bekleyen birini bulması ne kadar zordu, bir de bir hermafroditle seks yapmayı dert etmemesi ve üzerine bir de hoşlanması gerektiğini eklediğini hayal edin.

Tam bir sapık olmadan, diye ekledim kendi kendime.

Yanaklarım o kadar yandı ki başımı kaldırdım, film başlamıştı, bir seks sahnesi oynuyordu.

Başımı kaldırıp tekrar eğdim. Böyle şeyleri izlemeyi sevmiyordum. Ne kaçırdığımı, bundan sonra hep ne kaçıracağımı bilmek istemiyordum. Başımı kaldırdım. Göğüsleri gördüm.

Başımı eğdim. Kendimi tuhaf hissediyordum. Salondan çıkmak istedim ama sırada iki yanımda da insanlar vardı.

Başımı kaldırdım. Böyle bir sahnede kendimi hayal etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Tekrar başımı eğdim.

Başımı kaldırdım. Bildiğin sevişiyorlardı. Birkaç sene içinde (hayır, hatta birkaç ay) Marc ve Carl'ı hayal ettim, bunu yapabildiklerini, birbirleriyle bunun hakkında konuştuklarını, aralarında anlamadığım şakalar yaptıklarını. Onları anlamadığımı görüyorlar, benden uzaklaşıyorlardı ve arkadaşlığımız bitiyordu. Çok fazla inleme vardı. Yüzüm kızardı. Kıpırdandım. Ellerimi kucağıma koyup tırnaklarımla oynadım karanlıkta ekrandaki figürleri izledim.

Ayağa kalktım.

"Affedersiniz."

İnsanlar ayıplıyorlardı. Kolumu kokladım. Cidden, kuvvetli bir şekilde ot kokuyordum.

"Affedersiniz."

Eğilerek herkesi geçtim ve hızlıca kapıya yürüyüp dışarı çıktım.

Tuvalete girip kapıyı kilitledim. Işık kendiliğinden yandı, yine ikimiz kalmıştık, ben ve yansımam. Ona sırt çevirdim.

Tuvalet mermerdendi. Lavabo duvara, mermer bir tezgâhın üstüne monte edilmişti. Duvara yaslandım, ayna sağımda kaldı.

Şöyle bir şey var baba, diye düşündüm. *Kendimi tutmaya çalışıyorum. Bu uğraşan halim. Gerçekten uğraşıyorum.*

Converse'lerime baktım. Ayaklarım çok küçüktü. Ellerim çok küçüktü. Yakında her şey çok küçük ve çok hassas olacaktı, belki koleje gittiğimde futbol takımına giremeyecektim, sonra üniversitede de. Belki okulun popüleri Max olmayacaktım. Belki yalnız

kalacaktım, fazla androjen, futbol oynayamayacak kadar zayıf, öpüşülmeyecek kadar frijit bir yalnız. Sonra bir gün, kendi başıma hiçbir şey olamayacağım bir gün gelecekti. Daniel'in çocuklarının amcası olacaktım. Asla kendi ailem olmayacağı için yaşlandıklarında annemle babama bakacaktım. Kulağa o kadar kötü gelmiyordu. O kadar kötü olmayana tamah etmek fena değildi. Ama, işte, hayatı çok iyi yapmak için bu kadar uğraştıktan sonra zordu.

Yine mor Converse'lerime baktım. Aynadaki yüzüme yandan baktım. Tuvaletin ışığında çok daha koyuydu. Çok daha yaşlı.

Sırtımı döndüm ve nefesim kesildi. Ağlamaya başladım. Bütün hafta hiç ağlamamıştım. Ameliyattan sonra bile. Gözyaşlarımı silmeye ve sessiz kalmaya çalıştım ki dışarıdan biri duyup bakmaya gelmesin. El havlularına uzanıp yüzümü toplamaya çalıştım.

Kahretsin, o kadar aptaldım ki. Bir gün düzelebileceğini düşündüğüm için aptaldım. Kahrolası yatağından çıkmazsam unuturum, her şey geçer sandığım için aptaldım. Gerizekâlı bir aptaldım.

Sylvie

Bu akşam dışarı çıkma fikri benim değildi, babam çıkıp yaşıtlarımla vakit geçirmemi istiyordu. Sanırım yaşı büyük erkek arkadaşlarımın olmasından hoşnut değildi. Max'ten haberi yoktu.

“Dışarı çıksın, eğlensin, arkadaş edinsin,” dedi anneme dönüp. “Değil mi?”

Annem omuz silkti. “Ah, bence keyfi yerinde. Tuhaf bir yabani olmasını seviyorum.”

“Yardım için teşekkürler,” dedi babam.

Yine de Carla Hollis evden aradı, Hemingway'deki herkesin takıldığı Town Hall'a çağırdı. Orası aslında bir kulüptü. Sayılır. Çoğunlukla boktan metal müzik çalınsa da biraz iyi rock ve daha hafif müzikler de oluyordu. O kadar harika değildi ama idare ederdi. Carla iyilik olsun diye çağırmıştı çünkü spor dersinde üzgün olduğumu gördü ve Emma'dan (Emma bir şekilde her şeyi biliyordu) Max'le ayrıldığımızı öğrenmiş.

Bu yüzden *Ejderha Dövmeli Kız* tarzı gotik kıyafetler giydim.

Evden çıkarken, annemle babama veda edince annem, “Havalı olmuşsun,” dedi, aynı anda babamsa, “Ürkütücü olmuşsun,” dedi.

Max

Sinemanın önünde Marc'ı gördüm, yanında bir grup arkadaşı-mız vardı.

Bana seslendiler, yanlarına gitmek için karşıdan karşıya geçerken başka bir dünyaya yürüyormuş gibi hissediyordum kendimi. Town Hall'un yolunu tuttuk, burası on altıyla yirmi bir yaş arası gençlerin takıldığı cuma gecesi kulübüydü, yerel gruplar çalıyordu. Sinemadaki yaşı büyük çocuklarla takıldık, hepsi birbirinden hödük ama kendilerini çok havalı zannediyorlardı. Ot kokuyorlardı. Ama ben de öyle kokuyordum. Herkes sarhoş oldu.

Kerry de oradaydı.

Kulüpte bana sokuldu. Boynumdan öpmeye başladı. Sarhoş olmuştum. Marc, Olivia'yla seks yaptığını söyledi. Daha da sarhoş oldum. Zor yürüdüm. Kerry beni dışarı çıkardı. Duvara yaslayıp öptü. Ben de onu öptüm. Elimi eteğinin altına soktu. Ona dokundum.

Sonra kotumun fermuarını açtı ve parmaklarını içeri kaydırды.

"Doğum kontrol hapı alıyorum," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladı. Omuz silkip parkasının telefon cebinden bir prezervatif çıkardı.

"Hayır," diye başımı iki yana sallayıp geri çekildim. "Üzgünüm."

Neredeyse koşarak içeri girdim.

Karanlık koridora girer girmez barda Hunter'ı gördüm.

Oranın ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Beni görünce dik dik bakmaya başladı. Sırtımı döndüğümde bile koyu renk gözlerini ensemden hissediyordum. Bana doğru yürüdüğünü hissediyordum.

“Hişt!” dedi müziği bastırarak kadar yüksek bir sesle. Ona döndüm. “Kaynaklarımın dediğine göre beş dakika önce Kerry Duncan’la dışarı çıkmışsın. Demek işin çok uzun sürmüyor ha?” Güldü.

Omuz silkip onu inceledim, çevresine baktım. Duvara dizilmiş bir grup kız vardı. Hepsi ondan hoşlanıyormuş gibi bakıyordu. Bazıları bana da aynı şekilde bakıyordu. Hunter bakışlarımı takip edip kızlara göz kırptı. O, esmer ve kurnazdı. Ben sarışın ve meleksiydim. Biri kıkırdadı ve ikimize birden el salladı. Boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissettim.

Hunter bana döndü, dudaklarını yaladı, gizemli bir şekilde sırıttı.

“Acaba neyin hayalini kuruyorlar,” dedi bana eğilerek, nefesi boynumda sıcaktı. Dudakları tenime dokundu, geri çekilip sırıttı.

“Kürtaj yaptırmak zorunda kaldım,” diye mırıldandım.

“Ne?” Kaşlarını çatı. Sanırım müzik sesinden beni duyamıyordu.

“Hişt, Hunter,” diye seslendi yanımdan geçen Kelly Morez.

“Selam,” diye cevap verdi Hunter ilgisizce.

Başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm.

“Max!” diye bağırdı, ceketimi yakalamaya çalıştı, sonra belimden tutup beni döndürdü. “Ne dedin sen?”

“Git başımdan,” dedim, gözlerim sulandı. “Senden nefret ediyorum.”

“Sorun ne?” dedi paltomdan tutarak.

“Hamilelik,” diye mırıldandım sarhoşlukla.

“Hı?” Karnıma, sonra tekrar yüzüme baktı.

“Aldırdım.” Yüzümdeki yaşları kolumla sildim ve onu kuvvet göstermeden ittim.

Hunter’ın kafası karıştı. “Ne yaptın sen?”

Başımı iki yana salladım. Beni tekrar yakalamaya çalıştı ama onu ağlayarak ittim. “Uzak dur benden.”

Dışarı çıktım.

“Bekle,” diye seslendi Hunter, kolumdan yakaladı ve beni köşeye, birkaç dakika önce Kerry’yle durduğumuz yere çekti. “Sorun ne? Sen iyi misin?”

“Umurunda mı!” diye neredeyse haykırdım. “İstedğini aldın işte!”

“Ne oluyor be?” dedi. “Bak, bir sakın ol.” Kollarını belime doladı, sanki yeniden çocuk olmuştuk, düşmüşüm de beni kucaklıyor ya da onunla tırmanma duvarına çıkamayacak kadar küçük olduğum zamanlardaki gibi beni kaldırıyor gibiydi. “Sakın ol,” dedi teskin edercesine.

“İnsanlar görececek,” dedim ondan kurtulmaya çalışarak. “Beni yazacaklar. Babam yüzünden.”

“Burada kimse yok ki Max. Çevrene baksana,” dedi. Haklıydı. Bizden başka hiç kimse yoktu.

Burnumu çekip yüzümü sildim. Bir güzel ağladım, gözyaşlarını yanaklarımdan sildim, o kollarını belime dolamış dururken beni izliyordu.

“Ne diyordun? İçerideyken?” diye sordu Hunter.

Kollarım iki yana düştü, derinden iç geçirdim, baş parmağını kullanarak gözlerimin altını sildim. Ona izin veriyordum, yine kendimi çaresiz hissediyordum, arkadaşlığımızdaki otoritesi yüzünden kalakaldığımı hissediyordum.

“Hayır!” dedim bunu düşününce ve elini ittirdim. “Çekil!”

Geri adım attı, ellerini çekti, yere çöktüm, çömeldim ve sırtımı duvara yasladım. “Beni hamile bıraktın,” dedim çünkü bunu söylememin daha az acayip, daha az utanç verici bir yolu yoktu. Çünkü bende en az ağlama isteği uyandıran deyim buydu.

“Ne?” dedi Hunter. “Nasıl olabilir ki bu?”

“Ben yarı kız yarı erkeğim seni gerzek mal!” dedim, benden önce kimsenin gelmediğini kontrol ederek. “Ne olacak sandın?”

“Max...” Hunter kendini yere bıraktı, çamur ve otların üzerinde diz çöktü. Uzanıp ellerini dizlerime koydu, kendini toplamaya çalışır gibiydi. “Kahretsin, Max, ben... özür dilerim, tamam mı? Kahretsin. Ne yapacaksın? Doğuracak mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Bitti artık. Ben... Aldılar,” diye geveledim. Yana baktı. “Kahretsin. Canını yakmak istememiştim. Özür dilerim.” Kollarını bana doladı. “Kontrolümü kaybettim, tamam mı? Öyle bir şey... Sandım ki sen... Max, lütfen benden nefret etme, çok özür dilerim.”

Donakaldım. Hunter’ın beni saran kollarını hissettim, başı benimkine yaslanmıştı ama ona aldırımıyordum, onun yerine son birkaç ayda kaybettiğim her şeyi düşünüyordum. Ellerinin sırtımda gezindiğini, beni okşadığını hissettim. Yine kendimi çaresiz, kapana kısılmış hissettim. Benim hatamdı. Buraya gelmemeliydim. Sarhoş olmamalıydım.

Bir daha asla bu kadar savunmasız olmayacağım, diye söz verdim kendime. “Max, bana bak,” diye emretti.

Kendime rağmen başımı kaldırdım ve “Ne?” dedim.

Sonra, yine kendime kızarak, kollarını üstümden çekip ayağa kalktım. O da kalktı ve bana daha da yaklaştı.

“Asla canını yakmak istemedim,” diye açıkladı Hunter. “Hoşuna gideceğini ve... işleri benim tarafımdan göreceğini düşündüm. Ben hep... Sen hep...” Doğru kelimeleri aradı. “Yıllarca birlikte ne kadar eğlendiğimizi düşün. İstemez misin? Birbirimizin en iyi arkadaşı olmayalım mı?” Eli yanağımdaki bir damla gözyaşına dokundu. “Hep yalnız mı kalmak istiyorsun?”

Burnumu çektim.

“Hep yalnız mı kalmak istiyorsun?” diye tekrarladı Hunter.

Koyu renk gözleri yıldızların ışığında siyahtı. Bana yaklaştı, elleri tenimde buz gibiydi. Parmakları iki yandan çeneme dokundu ve yine donup kaldığımı fark ettim, kafamın içinde sarhoş bir halde bedenime bağırıp küfrediyordum.

“Bak, eğer bunu atlatabilirsen, yalnız kalmak zorunda değilsin. Birlikte çok iyiydik. Sana hep âşıktım,” diye fısıldadı Hunter, ses tonu kararlı ama neredeyse utangaçtı. “Yalnız olmak istemezsin Max. Korkunç bir şey.”

Parmakları enseme uzandı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız buluştu, beni nazikçe öptü.

Sonra yalnız kalmayı düşündüm ve bir an için, öpücüğüne karşılık verdim.

Fakat öpüşürken aynı zamanda elimi göğsüne koydum. Onu üzerimden ittim. Geriye doğru tökezleyip toprağa düştü. Ona doğru yürüyüp üstüne eğildim.

“Beş para etmezsin tekisin,” diye tısladım, bana delirmişim gibi baktı, sonra sırttı, kötücüllük ile benim kadar çaresizlik arasında bir sırtıştı, sonra bana bir öpücük sesi yaptı. Öpücüğümüzden biriktirdiğim bütün tükürüğü toplayıp ağzımın ucuna getirdim ve ona tükürdüm.

Sonra göz ucuyla bir şey gördüm ve başımı kaldırdım, Sylvie Clark orada durmuş bizi izliyordu.

Hunter’dan uzaklaşıp ona doğru yürüdüm, sonra yanından geçtim. “Max!” diye seslendi Sylvie arkamdan. “Konuşmak istemiyor musun?”

Arkamı dönmedim. *Hayır, konuşmak istemiyorum Sylvie. Başka bir arkadaş istemiyorum. Bir kız arkadaş istedim. Seni her şeyinle istedim.*

Evlerin önünden ağır adımlarla geçip sonra köy yolundan eve devam ettim. Hava buz gibiydi ve yanaklarımdan akan tuzu durduramıyordum.

Eve vardığımda neredeyse gece yarısı oluyordu. Anahtarımın içeri girip doğrudan odama çıktım ve odanın ortasında durup ne yapacağımı düşündüm. Bir sonraki adımım ne olacaktı? Buradan nereye gidebilirdim?

Daha fazla ağlayamadığımı gördüm, o yüzden sadece kendimden nefret ettim, kendimi sarhoş hissettim ve başım döndü, uyuyamıyordum. Yarın Noel arifesiydi.

Daniel

Yarın Noel arifesiydi. Bu gece abim odama geldi. Benden habersiz içeri girdi. Uyuyordum. Sonra uyandım çünkü ses yapıyordu ve başımı kaldırdığımda Max'ı gördüm. Işığım açıktı ve televizyon rafı sallanıyordu, az önce biri çarpmış gibi.

“Pardon,” dedi ağzı doluymuş gibi bir sesle.

“Son zamanlarda daha da üzgün oldun,” dedim ona.

“Evet,” diye cevap verdi.

“Sormuyordum, söylüyordum,” dedim.

Orada durup biraz sallandı.

“*Top Trumps Dinosaurs* oynamak ister misin?”

Max somurttu, başı dönmüş gibi görünüyordu. “Şimdi değil.”

“Noel’de aldığımda yani, şapşal.”

“Ha hayır.”

“Neden ha hayır? Oynamak istemiyor musun?”

“Hayır yani. Yani evet, oynarım. Özür dilerim Daniel.”

“Tamam.”

“Dinle Daniel,” dedi Max, yaklaşıp bana sarıldı.

“Komik kokuyorsun,” dedim.

“Dinle,” dedi çok kısık bir sesle ve bana sımsıkı sarıldı. “Seni seviyorum ve kötü bir abi olduğum için özür dilerim. Keşke sadece bir abin olsaydı. İyi bir abin. Normal bir abin. Keşke kolay olsaydı.”

“Üzülme Max.”

“Gerçekten üzgünüm.”

“Biliyorum Max,” dedim ve yüzüne baktım. “Bence sadece yorgunsun. Burada uyusana.”

Tereddüt etti. “Hayır, kendi yatağıma gideceğim. Üşüyorum. Muhtemelen yorgunluktan. Haklısın.”

Max

Eskiden özel biri olmak istediğimi hissederdim. Şimdi tek istediğim eskiye dönebilmek ve sıkıcı, ilgi çekmeyen, normal biri olmayı hedeflemekti.

Sana dair sıra dışı bir şey olduğunu bile bile kendinle gurur duymak ve kendini kabullenmek güç istiyordu. Bende o güç vardı. Mutlu bir yuvanın sağlam temeli, iyi yetişmişlik, birbirini seven bir aile. Hep birlikte nereye gittiğimizi biliyorduk. Kim olduğumuz ve olaylarla nasıl başa çıktığımız konusunda hemfikirdik.

Oysa düşündüğümüz kadar güçlü değildik. Sınandığımızı sandık, oysa henüz sınanmamıştık.

Şimdi çok yorgundum ve olumlu bir şey söylemeye, kendimle gurur duymaya, Daniel'a iyi bir abi olmaya korkuyordum, kayıtsızlık dışında her şeyden korkuyordum. Artık eskiden inandığım hiçbir şeye inanmıyordum. Büyürken, arkadaşlarının iyi insanlar olduğuna, ebeveyninin her zaman haklı olduğuna inanırdın, zor zamanlarda ne yapacağını bildiğine, atlatacağına, kahraman olacağına inanırdın.

Fakat sonra kötü şeyler olur ve herkes diğer herkesi hayal kırıklığına uğrattı. Eski arkadaşlarının kötü insanlar olabileceğini fark ederdin. Annenle baban her şeyi yoluna koyamazdı. Olduğunu sandığın kahraman olmadığını görürdün. Sadece henüz

başa çıkmak gereken o kadar zor bir şeyle karşılaşmamışsındır, o yüzden de aslında korkak olduğunu bilmiyorsundur. Aslında zayıf olduğunun farkında değildir. Hayır. Eskiden inandığım şeylere artık inanmıyordum.

Yüzeydeki her şeye karşı şimdiden hissizdim, daha derindeki-ler ise kötüye gidiyordu ve hata bendeydi; annem, babam, Sylvie, Daniel, hepsi. Eskiden en iyi abi, en iyi evlat, en iyi futbolcu, en iyi arkadaş olmak için hiç uğraşmadığımı zannedirdim. Şimdiyse ne kadar uğraştığımı fark ediyordum. Mükemmel olmaya çalışmak hayatımın amacıymış, artık anlıyordum. Hepimizin hayatının. Bu sevgi dolu, mutlu ailenin hatasız, güler yüzlü bireyi olmaya çalışmak, bu güzel, zararsız küçük kentte yaşamak. Bu amacın nesi o kadar kötüydü ki zaten? Yalnızca başarısız olmam. Herkesi hayal kırıklığına uğratmam. O kadar mutsuzdum, jonglörlük yapmaya çalışırken düşürdüğüm bütün o topları düşünmekten o kadar bunalmıyordum ki şimdi de çarkın dişleri tam bir ilgisizliğe dönüyordu, her şey konusunda tek düşünebildiğim içimin bomboş olduğuydu. Ben bir pısıırıktım. Suç bendeydi.

Onu üzerimden itmeme Hunter'ın hatası değildi ve kürtaşı son saniyeden önce durdurmamam da annemin hatası değildi. Sanırım doğurmazdım ama doğurduğumu düşünmeden edemiyordum, işler biraz farklı olsaydı, çünkü son zamanlarda bunu o kadar çok düşündüm ve o bebeğe acıdım ve ağladım ki. Nasıl ortaya çıktığı zavallı bebeğin hatası değildi, interseks olmam nasıl benim hatam değilse.

Fakat bu teşhise verdiğim tepki, onunla başa çıkış yolum benim hatamdı. Olduğum kişi de öyle.

Zor kararları verme sırası bana gelmişti. Hayatımı ve ailemi bir arada tutmak için yalnızca kendime güvenmeliydim. Fakat tüm seslerin fazla yükselmesine izin verdim ve kendi sesimi dinlemedim, kalbimin merkezindeki o şey küt küt atıyordu, ısrarcı, cama düşen yağmur gibi, durmamı, kendime zaman tanımamı, diğerlerinin söylediğini öylece kabullenmememi, savaşmamı ve başkalarının

benden istediği kişi değil, kendim olmam gerektiğini söyleyen ses. Sylvie'nin hak ettiği kahraman erkek arkadaş değildim. Daniel'ın ihtiyacı olan kahraman abi değildim. Annemlerin istediği mükemmel evlat değildim. Bir şampiyon ya da bebeğin ihtiyaç duyduğu ebeveyn değildim.

Zayıftım, korkuyordum ve yorgundum. Korkaktım. Uzun zaman sesimi çıkarmadım ve artık çok geç oldu. Çok büyük bir kararı anneme bıraktım ve sonra onu suçladım, onun sorumluluğu olmadığı halde. Daha önce bir şey söylemeliydim. Bir şey yapmalıydim.

Bir kız ya da erkek gibi düşünüyor olmam önemli değildi. Herhangi biri, ikisi birden ya da hiçbirisi olmamın artık önemi yoktu. Bütün o saçmalık artık çok ehemmiyetsiz ve konuyla alakasız geliyordu. Bir insanla diğeri arasında o kadar az fark vardı ki yalnızca varsayımlar, hayatla, dünyayla ve kelimelerle ilgili insani fikirler, hiçbir anlamı olmayan, toprağa, dünyaya, evrene hiçbir şey ifade etmeyen tanımlar. Oğlanlar, kızlar, interseks insanlar ve ben; biz sadece fikirden ibarettik ve öldüğümüzde fikirler de bizimle birlikte gidecekti. Hepsi anlamsızdı. Fakat kendime, Hunter'ın beni dönüştürdüğü o nesneye, o şeye o kadar takılmıştım ki ben, ben, ben demeye, her şeye kararlı bir şekilde göz yummaya ve bir an bile düşünmemeye, sadece yapmaya, sadece ben olma sorunundan kurtulmaya, kurbanı oynamaya, rolümü yapmaya. Yanlış şeyden kurtuldum. Kurtulduğum şey itibarımdı. Bağımsızlığımı. Yalnız kalmayı hak ediyordum. Herkesin ne olduğumu bilmesini hak ediyordum. Kim olduğumu. Artık önemi yoktu.

Şimdi düşünmeden duramıyordum. Herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum. Babamı yüzüstü bırakmıştım. Annemi yüzüstü bırakmıştım. Sylvie'yi yüzüstü bırakmıştım. Daniel'ı yüzüstü bırakmıştım. Kendimi yüzüstü bırakmıştım. Bebeği yüzüstü bırakmıştım. Bu yüzden de hep yalnız olacaktım. Hep utanacaktım. Hep bir korkak olacaktım.

Steve

Beni sabahın ikisinde Max'in kapısını nazikçe çalmaya itenin altıncı his olduğunu söylemek isterdim ama değildi. O anlamda Karen gibi değildim. Sadece artık onun için devamlı endişeleniyordum. Kapısını çalarken de Max için endişeliydim. Merdivenleri çıktığını duydum ama merhaba demedi, ben de onu rahatsız etmedim. Belki de beni fark etmedi. Debbie ve Lawrence bir toplantı için bütün akşam buradaydı ama onlar gittiğinden beri oturma odasıdaydım, evi Noel'e hazırlıyordum, süslemeler yapıyordum, sonunda tırabzanlara ışık koymakla ilgilenebildim. Eskiden Karen'in yaptığı her şeyi yaptım. Odanın çevresinde kumaş üzerine kutlama kartları, şömine rafına yaprak dökmeyen bitkiler, her yere ökse otu koydum. Hediyelerin bazılarını paketleyip ağacın altına yerleştirdim. Büyükleri Noel sabahı koyacaktım. Fırınla yapılan her şeyde çok kötüydüm, o yüzden yolun aşağısındaki Nancy'den kuru meyveli turta satın almaya çalıştım ama karşılıksız verme konusunda ısrarcı davrandı.

Herkes Karen'in artık bizimle yaşamadığını biliyordu tabii ki gizli tutmaya çalışsak da. Nereden bildiklerini bilmiyordum. Kimseye söylememiştim. Duyulduğundan beri birkaç kadın yanıma geldi. Dün ön tarafta odun kırıyordum, Emily Forner arabasıyla yanaşıp üzüntülerini ilettiler. Bu... rahatsız ediciydi. Benim boşta olmadığımı

anlamıyorlardı. Ben Karen'a âşıktım. Başka birini sevemezdim. Ama bunun aşkla alakası yoktu. İlkelerle alakası vardı.

Saçımı kaşıyıp esnedim. Son zamanlarda geceler uzundu. Max yatmaya gittikten sonra Lawrence ve Debbie bir iki saatliğine uğradı, her şeyi gözden geçirdik. Lawrence adaylıktan çekildiğimi biliyordu. Debbie'ye söylemeden önce üzerinde çalıştığımız her şeyi çözümlemesine yardım ediyordum. Ona kendini kötü hissettirmek ya da Noel öncesi maaşını kesmek istemiyordum. Yeni bir iş bulana kadar onu asistanım olarak tutacaktım. Her akşam, onlar gittikten sonra tuhaf bir hisse kapılıyordum; enerji ve üzüntüyle sarsılıyor gibiydim. Geç saatlere kadar oturuyor, viski içiyordum.

Bugün çorapları şömine rafına astım ve tüm kilise mumlarını depodan çıkardım. Nasıl görüldüğüne bakmak için alt katta her şeyi yaktım. Süs ışıklarını tamir edip astım. Noel mağazası gibi ıslıl ıslıl oldu. Yukarı çıkıp Daniel'i uyandırayım ve ona bir sürpriz yapayım diye düşündüm. Fakat merdivenleri çıkınca Max'i görmeyi çok istediğimi fark ettim. Yeniden eğlendiğini görmeyi. Gülümsemediğini görmeyi.

Kapısını yavaşça tıklattım.

"Max?"

Tekrar tıklattım, sonra içeri girdim. Önce uyanık sandım ama duvara yaslanmış şekilde yanlış bir şeyler vardı.

"Max'e ne olmuş?"

Arkamı döndüm. Daniel mavi pijamalarıyla kapıda durmuş Max'e bakıyordu.

"Daniel, odana git."

"Korkuyorum."

"Odana git."

"Ama..."

"Odana git, hemen!"

Daniel'in geri geri gittiğini duydum ve hızlı adımlarla Max'e doğru yürüdüm. Kapüşonu başında duvara sokulmuş, kollarını birleştirmiş, çenesini ellerine yaslamıştı. Teni solgun ve nemli görü-

nüyordu. Bir kolundan tutup ısrarla sarstım. Kapüşonu yumuşak ve sıcaktı ama tuttuğum eli soğuktu.

“Baba?”

Daniel arkamdaydı, telefonu uzattı. “Dokuz-dokuz-dokuzu aradım.”

ÜÇ HAFTA ÜÇ GÜN SONRA

Sylvie

Deneme sınavlarımız başladığı için bize kente inme ayrıcalıkları tanınmıştı. O yüzden her zamanki ekip, çilekli şerit şeker almak için merkeze indiğinde ben de sıkıntıdan patlayarak peşlerinden gittim, ajandama karaladığım dizeleri düzenliyor, beni anlayan bir dostum olmasını diliyordum.

Emma ve arkadaşları, Emma'nın anal seks yaptığını herkese anlatma tehdidimi tamamen unutmuştu çünkü Max meselesiyle ilgili bir dedikodu yaymakla meşgullerdi, bir noktada neler olduğunu onlara anlatırım umuduyla. Biraz arkalarından, yazarak yürüyordum. Artık daha çok kendi başıma geziniyordum. Yalnız olmayı umursamıyordum. Eskiden korkardım ama sanırım artık büyüyordum. Korkunun bir faydası olmadığını fark ediyordum. Telaşlanmak seni bir yere götürmüyordu. Sadece insanları, fırsatları ve istediğini elde etme şansını kaybediyordun.

Son zamanlarda biraz sık okulu asıyordum ama bir tek, hiçbir şey öğrenmeyeceğim dersler olduğunda. Bu da derslerin yarısı ediyormuş, o yüzden yeni hedefim, şiir tarihi çalışmak; bütün iyi, eski şairleri, Yunanlardan çağdaş söz sanatçılarına kadar. Şu ana kadar en sevdiğim Edna St. Vincent Millay oldu.

Şiirde kendi tarzımı geliştiriyordum. *Rap* insanı değildim. Çok seviyordum ama olayım o değildi. Tarzımı *rap*'li söyleyişe kaydırmaya çalışıyordum ama en sonunda sadece kafamdan çıkanı dinlemeye karar verdim. Bu kararımın neticesi bir sürü söz oldu. Şarkı tarzı sözler. Belki Blondie'den Debbie Harry gibi şarkıcı olurdum. O gruba bayılıyordum.

Sözlerde ritme çok vurgu vardı ve bazı açılardan biraz barizlerdi ama içgüdüsel bir şeydi bu. Ben konuştuğum gibi yazıyordum ve öyle çıkıyor gibiydi. Noel'de Apple Mac masaüstü bilgisayar aldım, artık şiirlerimi hem yazıyordum hem de Garage Band'de seslendiriyordum. İyi olmuştu bu. Neredeyse düşündüğüm kadar hızlı yazabiliyordum, böylece yazarken kelimeleri de zihnimde dinleyebiliyor ve yapıyı olduğu gibi aktarabiliyordum, beynimden çıktığı gibi.

Bir yandan da komikti, yazdığım en iyi şiirler sanki çevremdeki havada zaten var oluyormuş gibi. Yazmak için uğraşmama ya da hayatımda olup bitenleri düşünmeme gerek yoktu. Dinlesem yetiyordu ve yeterince dikkatli dinlersem, zaten var olan bir şiiri duyacaktım ve bedenim onun için bir kanal işlevi görecekti, kulaklarımdan beynime, parmaklarıma, sayfaya.

Bunu iç sesimi dinlemek olarak düşünüyordum. Belki derinlerimdeki bendim, belki duygularımdaki, ilişkilerimdeki, dünyayla etkileşimimdeki dışarı gösterdiğim bendim. İkisi de olabilirdi. İkisi de olmayabilirdi. Önemli olan bundan bir çeşit gerçek çıkarmamdı. Fısıltılar, atmalar, nabızlardan ekrana küçük şiirler uçuyor ve yazıcımdan çıkıyordu.

Bence Max'le sorunumuz buydu, yapbozun bazı parçalarını şimdi yerleştirebiliyordum.

Max iç sesini dinlemiyordu. Bence ona ne yapması gerektiğini söyleyen çok fazla ses vardı. Şimdi hamile kalsam, doğurur muydum? Belki, çünkü çocukları seviyordum, belki de hayır, çünkü istediğim zaman çocuk yapabilirdim çünkü çocuk yapmadan önce onları maddi açıdan destekleyebilmek isterdim çünkü babalarıyla olmak

isterdim. Ya Max'ın yerinde olsaydım? İstedğim anda çocuk sahibi olamasaydım? Kızlardan hoşlandığım için tek şansım bu olsaydı ama aynı zamanda bir kızın üreme sistemine sahip olsaydım? Ya bebeğin babasıyla olmak bir seçenek olmasaydı, tek istediğim iyi biri olmak olsaydı?

On altı yaşındaydık. Hayatta bu kadar zor seçimler olduğunu bilmek istemezdim, Max'ın de istemediğine emindim. On altı yaşın iyi yanlarından biri iyimserliğin, naifliğin ve umudun yanında olmaktı ve Max için bu artık bir gerçeklik değildi.

Kardeşinin doğum gününde çocuklardan bahsetmiştik. Azıcık. Max her şeyden çok kahraman olmak istediğini söylemişti, küçük kardeşi için, bir gün çocuğu olursa onun için, evlat edinirse onun için. O sırada evlat edinmekten bahsetmesi komik gelmişti. Böyle bir şeyi düşünmezdin. Ama sanırım o sırada biyolojik olarak çocuk sahibi olabileceğini düşünmüyordu. İyi biri olmak, insanlara iyilik yapmak istediğini ve futbol oynayabildiği, dışarıda gezinebildiği ve çocuklarla olabildiği sürece kariyeri için ne yapacağını önemsemediğini söylemişti. Sonra Daniel yanına gelmişti. Max onun en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti. Bir beşlik çıkmışlardı. Max gülmüştü.

Evet. O sırada bilmiyordu.

Yani belki de doğururdu, seçebilseydi. Ama seçimi sen de yapsan, başkaları da seni zorlasa, insan seçimlerini bir şekilde yapardı. Sebepler birer sebepti. Bahane değil.

Herkes bir şekilde Walkerlardan haberdardı. Bebekten ya da Max'ın interseks olduğu gerçeğinden değil ama yaptığı şeyden. Önce kim öğrendi bilmiyordum. Gazeteler yazdı, kaynakları hastaneden biriymiş. İnsanlar akbaba gibiydi. Sırları yaymanın bir yolunu bulurlardı. Hikâyenin geri kalanını öğrenmeleri muhtemelen an meselesiydi.

Herkes bana bir şey biliyormuşum gibi bakıyordu. Kimseye neden yaptığı hakkında bir şey söylemedim. Emma ve diğerleri dökülmemi bekliyordu ama yapmayacaktım.

Max'in annesi evime uğradı, bebekten haberim olduğunu söyledim. Max'in bana söylediğini bilmiyordu. Bayan Walker beni Cadılar Bayramı partisinden hatırladığını, Max'in benden cidden hoşlandığını söyledi. Benden hoşlandığını kesin olarak bildiğini bilmemi istemiş, ayrıca Max bana kasıtlı olarak kötü davranmamış ve benden ayrılmak istememiş. Max'in annesi Max hakkında kötü düşünmememi istedi, Max bunu istemezmiş. Bunu bilmemi istediği için gelmiş. Max'le görüştüğümüz akşam, ameliyattan bir gün önceymiş. Ayrıca o işi yaptığı gece konuştuğu son insan benmişim, kardeşi hariç. Bu tamamen doğru değildi. Max'in Hunter'la konuştuğunu ya da Max'in aslında benimle konuşmadığını bildiğini sanmıyordum.

Bize uğraması Max'e karşı biraz düşüncesizlikti sanırım ama ben o durumdaki bir anne olsaydım ne yapardım, gerçekten bilmiyordum. Max'ten nefret etmememi istemesini anlıyordum.

Acaba Max ondan nefret ediyor muydu? O işi yaptığında herkesten nefret etti mi? Bütün o ağrı kesicileri alırken. Acaba annesi nasıl hissediyordu?

Acaba Max korktu mu? Ölmekten değil de yaşamaktan. Kimse-nin onu sevmeyeceğini düşündü mü, merak ettim. İnterseks olması fikrinin beni ondan uzaklaştırdığını sandı. Umurumda olmadığını anlatmaya çalıştım ama sanırım yeterince çaba göstermedim. Duyulmasından, insanların bilmesinden mi korktu acaba?

Şu anda benden başka her şeyi bilen tek kişi Hunter'dı.

Hunter bir hafta önce yanıma geldi. Beni öğle arasında şehir merkezinde buldu. Yaklaştığını gördüm. Yalnız başıma oturmuş kitap okuyordum.

Göz ucuyla takip ettim, kararlı adımlarla yaklaşan karanlık bir şekil. Bana Max'i sordu. Sana söyleyecek bir şeyim yok dedim.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok. Git başımdan."

Sırıtarak yanıma oturdu. Yüzüne bir tokat patlatasım geldi.

"Sen Max'in kız arkadaşı değil miydin?"

"Defol git. Seni ilgilendirmez."

“Amma saldırgansın. Sadece soruyorum. Annesi benim anneme ne yaptığını anlatmış çünkü çok yakın arkadaşlar, sonra haberlerde gördüm,” diye ekledi alçak sesle. “Sen bir şey biliyor musun merak ettim.”

“Her şeyi biliyorum.”

“Eminim bilmiyorsun.”

“Ona ne yaptığını, kürtaşı ve interseks olduğunu biliyorum.”
Bakakaldı.

Bir süre ses çıkarmadan oturduk.

“Kimseye söylemedin, değil mi?”

“Hayır,” dedim.

“Max sana anlattı mı?”

“Birçok şeyi anlattı.”

“Bizi anlattı mı?”

Kitabımı bırakıp ona döndüm. “Öncelikle, bana senin adını söylemedi ama ikinizi Town Hall’da birlikte görünce anladım. İkincisi Hunter, sen ve Max arasında ‘biz’ diye bir şey yok. Senden nefret ediyordu. Onu zorladın ve çok, çok üzüldü. Anlıyor musun?”

“Başka bir şey biliyor musun diye sordum sadece, bu kadar da...”

Sözünü kestim. “Cidden seninle bir şey paylaşacağımı mı sanıyorsun? Sen bu hikâyenin bir parçası değilsin Hunter. Döngünün içinde değilsin. Peşini bırak.”

“Sen gelmeden önce yıllarca döngünün içindeydim,” diye ho-murdandı için için. Gözlerini koluna sildiyse de ben hiç gözyaşı göremedim.

“Artık değilsin.”

Bir şey diyecek oldu, sonra tekrar düşündü, yavaşça ayağa kalktı ve ellerini cebine koydu. Uzaklaşmaya başladı, sonra arkasını dönüp bir süre beni izledi, başımı kaldırmamı bekliyordu.

“Umursamadığımı sanıyorsun,” dedi.

Gözlerimi kitabıma diktim ve cevap vermedim. Sonunda başımı kaldırdığımda gitmişti.

Geçen gün Max'in babası televizyondaydı, şimdiki işinden istifasını veriyor ve parlamento üyeliği yarışından çekiliyordu. Tabii ki gerçek sebebi söylemedi. Soru sorulmasına izin vermedi. Evde ona ihtiyaç duyulduğunu söylemekle yetindi. Cidden nazik, içten ve üzgün görünüyordu.

Max'in annesi evden taşınmış. Bu da yayıldı. Artık herkes biliyordu.

Düşünmemeye çalışsam da sanırım sık sık düşünüyordum. Max'i hep özlüyordum.

Waitrose'un arkasındaki otoparkı geçerken, Emma, Laura ve diğer yol arkadaşlarımla pastaneye giden yolda onu yalnız başına gördüm, kanalın üstündeki küçük tuğla köprüye yaslanmıştı. Yoğun bir odaklanma ve yorgun bir perişanlıkla bir sandviçi eşit parçalara böldü. Hani ağlamadığın, sadece kötü kalpli görüldüğün bir halde.

Paketi yanındaki çöpe atışını izledim. Sonra ekmeğin üst kısmını sandviçten ayırdı ve geri kalanını köprüye koydu, bir yandan küçük parçalar koparıp ördeklere attı. Gürültülü vaklamalar duydum.

O ekmek parçasıyla işi bitince, ekmeğin diğer parçasından jambon ve peynire benzeyen bir şeyleri ayırdı. Sandviçin iç malzemeleri birbirinden ayrılmıyordu, süpermarket sandviçlerinde bulunan o iğrenç endüstriyel dayanıklılıktaki mayonez onları bir arada tutuyordu, ikimiz de malzemelere şüpheyile baktıktan sonra Max onu çöpe attı. Diğer üçgen sandviçe döndü, üstteki ekmek dilimini ayırdı, benzer şekilde iğrenç malzemeleri çıkardı. Tek-lifsizce çöpe uçtular.

Kızlar iki grup halinde yürüyordu, bir grup diğerinin arkasında. İlk grup gözüne çarpmış olmalıydı çünkü onlara doğru baktı, birini arıyormuş gibi güneş ışığında gözlerini kıstı, elini dalgın dalgın ceketine sildi. Sonra başı düşüp civciv sarısı saçları sallanırken Maria ona seslendi. Max başını kaldırır gibi olup sonra vazgeçti, duymamış gibi davrandı ve köprüye döndü. Soğuktan pembeleşmiş eliyle kalan üç dilim tereyağlı ekmeği alıp ağır adımlarla köprüye çıkan tümseği geçti ve köprü'nün arkasından dolanarak kanalın

çamurlu kıyısına gitti, orada ördekler çılgın bir koro gibi vaklıyordu ve artık Max'i göremiyorduk.

Kızların arkasında salınmaya devam ettim.

Köprünün üstüne baktığımda bir parça ekmeğin havada uçtuğunu, sonra suya düştüğünü gördüm, tartışan vaklamaların gürültüsü en yükseğe çıkıp yatıştı.

Olay şu ki bazen cesur olmalı ve kim olduğunu, nasıl hissettiğini söylemeliydin. Nasıl yapacağını bilmiyorsan bile. Derin bir nefes almalı ve başlamaya karar vermeliydin.

İç çektim, kendimi topladım ve badi badi (gönderme yapmıyorum) gruptan ayrıldım.

"Yapma Sylvie!" diye seslendi Emma arkamdan.

Yanındaki Laura mırıldandı, "İnanmıyorum."

"Çocuk iyice çığırından çıktı," diye ayıpladı Emma.

"Yeni kızla kulübün arkasında neredeyse şey yapmışlar, duydun mu?"

Uzaklaşırken dönüp hareket çektim. Emma başını iki yana salladı, ne kadar da gençsin, Max Walker'a yanıksın der gibi. Artık umurumda değildi. Hiç kimse umurumda değildi. Hiçbiri umurumda değildi; ne interseks ne Hunter ne bebek konusu. Bir tek Max umurumdaydı.

Küçük tepeyi ağır adımlarla indim, Max'in ve kıyının yukarısında durdum. Max ekmeği ayağının dibine bırakıyor ve ördeklerin ona yaklaşmasını ve kuşkuyla ekmeği kapışmasını izliyordu. Onları rahatsız etmemek için kıpırtısız duruyordu. Ayakkabılarımın çamurdaki şapırtısını duyunca başını kaldırdı.

"Merhaba," dedim, zavallı küçük bakireyi kurtarmaya gelen parlak şövalye görüntümden cesaret alarak. Ama sonra düşündüm, *Kabretsin, ya hâlâ benden nefret ediyorsa?*

"Selam Sylvie," dedi Max sessizce.

"Ee, nasıl gidiyor?"

Uzlaşmacı olmaya çalışıyordum ama "kendimi toplamak" için nefes aldığımdan, konuşmam bazı küçük haşın ataklarla çıkıyordu.

Max'in yüzü buna daha da perişan bir ayıklık ve hareketsizlikle tepki verdi. Ördeklere baktı ve elindeki ekmeği sanki "Ördekleri besliyorum, ne eğlenceli ne de berbat bir iş," der gibi oynattı ağzını doğru düzgün açmadan ve konuşmaya başladı, sonra da omuz silkti. "İyidir."

Yanına kadar indim, çamur vıcık vıcıktı. Ayakkabılarıma bulaştı ve kazlardan biri telaşla vaklamaya başladı.

"Geçen hafta Hunter benimle konuşmaya geldi."

Endişeyle bana baktı. "Ne dedi?"

"Nasıl olduğunu bilmek istiyormuş. Merak etme, seni ilgilendirmez dedim."

"Yaa," dedi perişan halde ördeklere dönerken. "Sağ ol."

Ekmeği parmakladı.

"O olduğunu biliyorum şeyin..." dedim.

"Evet, bunu çözdüğünü tahmin etmiştim."

"Evet."

Bana bakmadı ya da başka bir şey demedi, tereddüt ettim.

Yalnız kalmak istediğini sezerek uzaklaşmaya başladım ama sonra konuşmaya başladı, çok alçak sesle, o kadar alçak ki başta duymadım.

"Her şey için özür dilerim Sylvie. Kerry'yi öptüğüm için mesela. Büyük bir hataydı. Ayrıca şey için... söylediklerim için ve... biliyorsun işte."

Başımınla onayladım.

"Okulda beni görmezden gelmeye devam edemezsin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Benimle konuşmak istemediğini düşündüm."

"Saçmalık, seninle neden konuşmak istemeyeyim?"

Omuz silkti. "Bu işe dâhil olmak istemezsin sandım. Her şey çok karışık."

Bir sessizlik oldu. Max bir yeşilbaşa bir parça daha eklemek attı.

“Bence karışık değil. Aslında çok basit değil mi? Hunter sana korkunç bir şey yapan kötü bir insan. Sen sadece tüm bunlara anlam vermeye çalışıyordun.”

Max göz ucuyla bana baktı, ne dediğimden emin değilmiş gibiydi. Sonra tekrar ördeklere döndü.

“Bilmiyorum.” Tuttuğu ekmeğin kenarlarını inceledi. “Emin değilim.”

“Max...” Bocaladım. “Polise gitmeyecek misin?”

Max başını iki yana salladı.

“Annemle babam biter,” diye mırıldandı Max. “Annem şu anda bizimle yaşamıyor. Mahkemeye çıktığımı görmeleri gerekecek. İnsanların bilmesini istemiyorum. Ayrıca Hunter’dan korkuyorum. Ne derse aşağı yukarı yapıyorum. Ben bir pısıriğim.”

“Pısırik değilsin.”

“Evet öyleyim. Herkesin bana ne yapacağımı söylemesine izin veriyorum, kendimi savunmuyorum ve asla sorumluluk almıyorum. O şeyleri almamın tek sebebi...”

“Hapları mı?”

“Evet. Tek sebebi kontrolü tekrar ele almak istememdi. Bir karar vermek istedim, her şeyi durdurmak için bile olsa.”

“Sen pısırik değilsin,” diye fısıldım üzülerek. “Hâlâ... hâlâ her şeyi durdurmak istiyor musun?”

Max bana baktı. “Sadece sarhoştum Sylvie. Yoksa yapmazdım.”

Başımınla onayladım. “Hunter’dan neden o kadar korkuyorsun?”

“Sadece o... bilmiyorum. Davranışları, yetki ondaymış gibi, bana sahipmiş gibi. Her zaman öyle davrandı, ben de her zaman o ne diyorla yaptım. Bence...”

“Ne?”

“İnsanları becerip sonra da ezebiliyorsan, sonunda da canının yanma ihtimali yoksa o zaman senden korkuluyor, yapamıyorsan savunmasız oluyorsun ve insanlardan korkmak zorunda kalıyorsun.”

“Bu... kötümser bir düşünce. Bir şeyleri korkudan yapmak hep kötümserliktir.”

“Bilmem ki. Düşünecek çok vaktim oldu.”

“Deneme sınavlarını kaçırdın.”

Başını iki yana salladı. “Sizinle aynı gün girdim ama sonradan, tek başıma.”

“Nasıl geçti?”

“Bok gibi. Babam memnun değil.”

“Herhalde daha önce hiçbir şeyde sıçmamıştın, doğru mu?”

“Aynen, beklentilerini düşürüyorum.”

İkimiz de sudaki kıpırtılara baktık ve Max’in ekmek kenarı için kavgaya tutuşan sakarmekeyle saztavuğunu izledik.

“Ee,” dedim. “İnsanlara hem zarar veriyor hem onlardan zarar görüyorsan ne oluyorsun?”

“Bilmiyorum.” Düşündü. “İkisi de olduğunu kabulleniyorsun herhalde. Ya da ikisi de olmadığını.”

“Ya da sadece kendin ol. Ne fark eder?”

“Sanırım öyle. Kalbinin altındaki parça,” diye mırıldandı buruk bir gülümsemeyle.

“Hı?”

“Bilge küçük kardeşimin söylediği bir şey.” Bir parça ekmek uzattı ve bana günün ilk gerçek bakışını attı. Gözleri saçlarımdan gözlerime, çeneme kaydı ve utangaçlaşarak bakışını kaçırdı. İkimiz de ekmek ufaladık ve daha hızlı ve acımasız büyük ördekler yüzünden hiç yiyemeyen küçük ördeğe atmaya çalıştık. “Polise gitmelisin,” dedim sessizce. “Hunter’ın yaptığı yanlış.”

“Yapamam işte.”

“Peki,” diye mırıldandım.

“Başka bir şey konuşabilir miyiz Sylvie?” Max başını kaldırıp bana baktı. “Yani... Şu anda herkes benimle ilgili böyle şeyler konuşuyor. Tam bunları değil ama... biliyorsun işte.”

“Evet, tamam.” Başımla onayladım. “O zamaaan... hani hoşlandığım bir yarı-erkek var ya?”

Max’in yüzünde bir gülümseme gördüm. “Cidden mi?”

“Evet, intihara meyilli bir manyak ama sarışın, hoş ve güzel popolu, o yüzden boku yemişliğini boş verebilirsin.”

Max güldü, neşeli bir kıkırdamayıdı. Bunu duymak güzeldi. Yüzü aydınlandı, bir an için sadece ama oradaydı; güneş ışığının o tanıdık cümbüşü. Kalan son ekmeğı ikiye böldü ve kalan parçaları suya attı. Sonra ellerini ceplerine koyup, “Çatlak,” diye mırıldandı.

Archie

Max geçen sene eylülde beni görmeye geldiğinden beri kafa yorduğum çok şey oldu, interseks olmaya, cinsiyete, kendi ideolojime, mesleğimin cinsiyete ve interseksüelliğe karşı ideolojisine dair. Cinsiyeti anladığımızı sandık; erkek ve kadın fikri, aralarında sınırları olan sonlu kavramlardı fakat son zamanlarda “cinsiyet”in ne olduğunu yeni yeni kavramaya başladığımızı anlamıştım, belli bir cinsiyete pay edilmek ne demek, bir çocuğun dönüştüğü kişiyi nasıl etkiliyor, cinsiyeti şekillendirilebilir bir şey olarak konuşmadığımızda ne oluyor, cinsiyeti çocuklarla, gençlerle ve hatta yetişkinlerle konuşmaya çekindiğimizde ne oluyordu? Klinikte trans bireylerle çalışmak beni Max’le çalışmaya hazırlamamıştı çünkü bir cinsiyette olup başka bir cinsiyette olmak istemek tamamen farklı bir şeydi, belki Max’in hissettiğinin duygusal olarak tam tersiydi, olduğun şeyde sorun yoktu ama seçmeye zorlanıyordun. Bir doktor olarak, uğraştığımız pek çok sağlık meselesi kesin doğrular ya da yanlışlar içerirdi. Obez olmak doğru değildi, kanser olmak doğru değildi, sürekli şeker yemek doğru değildi. Pek çok ahlaki mesele için de geçerliydi bu; ırkçı olmak yanlıştı, aynı iş için erkeklere kadınlardan daha çok para ödemek yanlıştı, cinayet işlemek yanlıştı. Belki de interseksüellik o yüzden bu kadar tartışmalıydı. “Kaide” iki ayrı cinsiyet olmasıydı ve biri kaideden farklı olduğunda “yan-

lış” olduklarını düşünüyorduk, durumlarına “bozukluk” diyorduk. Fakat interseksüellik gerçekte bir insanın hayatına ne kadar zarar veriyordu? Bu konuşmayı Max’le yapabilmeyi dilerdim ama bu olmayacaktı. Mesafe bunu yapmamı engelliyordu ve aynı zamanda bu konuyu Max ile ailesi için daha zor hale getiren duygulardan beni koruyordu. Şimdi Max’le beraber, bu nadir durumla ilgili bildiklerimle, bir interseks çocuğun ebeveyni olmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal etmeye başlayabiliyordum, fiziksel anlamda çocuk mutlu ve sağlıklı, hatta kusursuz ama normal olmak için yapılan toplumsal baskı ve farklılıklara duyulan korkudan ötürü, interseks olmak hayatlarını mahvedebilirdi. Durumun hatası değildi ama durumu “düzeltmenin” neden sorunu ortadan kaldırıyormuş gibi görüldüğü anlaşılabilirdi.

Karen’in evden ayrıldığını Max ile Steve Walker aşırı doz konusunu konuşmak için kliniğe beni görmeye geldiklerinde öğrenmiştim. Ambulans gecenin bir yarısı onları en yakındaki hastaneye götürmüştü. Max ona verdiğim ağrı kesicileri almış, bir de Karen’in uyku haplarının bir kısmını ama bir yandan da sarhoşmuş. Max’in gerçekten kendine zarar vermeyi ne kadar istediğini bilmiyorduk, onun da neyi silmek istediğini tam bilmediğinden şüpheleniyordum. Hastanede midesi yıkanmış, gece orada tutup sonra eve yollamışlar.

Steve daha fazlasını yapmak istediği için randevu alıp yeni yıldan hemen önce beni görmeye geldiler. Max hapları uyuyamadığı için aldığını söyledi ama morali de bozukmuş. Kafası karışık ve yönünü şaşırmış görünüyordu. Haftada bir, bir saatliğine görüşmesi için bir psikiyatrist ayarladım. İki ay boyunca kullanacağı hafif bir antidepresan yazdık. Şubat sonu bırakacaktı. Steve hiçbir ilaca başlamasını istemediğinden hafif ve kısa dönemli olmasında ısrarcıydı. Psikiyatrist, Max’in gayet iyi gittiğini, yavaş yavaş her şeyle uzlaştığını söyledi. İlk birkaç hafta konuşmamış, sonra bir gün, çekinerek, hisleri hakkında konuşmaya başlamış.

Geçen gün Walkerların evine gittim. Hemingway’in bir ucunda, Oakland Drive diye, kırsal kesimin yüzölçümü epey geniş ve nü-

fusu seyrek bir bölgesinde yaşıyorlardı. Evlerin önünden geçerken kapılarda yazan ev isimlerine gözünü kısıp bakmak gerekiyordu. Bütün evler yoldan daha içeride, uzun araba yollarının gerisindeydi.

Max *The Gables*'ta yaşıyordu. Büyük beyaz bir bina, yoldan içeride ve bir asırdan yaşlı görünüyordu. Önünde uzun, ahşap bir kapısı vardı, çevresinde de çalılardan çiti, arka tarafta birkaç uzun ağaç. Çocuk büyötmek için güzel bir yere benziyordu. Steve benimle Max olmadan, gelecek hakkında konuşmak istediğı için gitmiştim.

Danışmanlık almaya devam etmelerini, ailecek konuşmalarını önerdim. Max'ın zamanla uyum sağlayacağını görebildiğimi söyledim. Steve'in kahve teklifini kabul etmedim. Onlarla bu denli önemli bir süreci birlikte yaşayınca, hastaların hayatlarına dâhil olmak doğal bir itkiydi ama nesnel kalmak da bir o kadar önemliydi. Bana bu yüzden ihtiyaçları vardı. Max'i bir süre daha göreceğimi sanmıyordum. Hatta görmemeyi umuyordum. Bu, iyiye gidiyor demekti çünkü.

Aklımdan bunlar geçerken Karen Walker'ı gezi yolundaki butikte görünce, ilk düşüncem belli etmeden mağazadan sıvışmak oldu. Önce denediğim ayakkabılardan kurtulmam lazımdı. Tezgâhtardan alçak sesle özür dileyerek ayakkabıları çıkardım ama dükkândan fırlayamadan omzumda bir el hissettim.

"Merhaba Archie," dedi Karen pürüzsüz ama tuhaf bir şekilde soğuk sesiyle. "Seni görmek ne güzel."

Nazikçe gülümsedim. "Nasılsın Karen?"

"İyi!" Sesinin nasıl çıktığını anlayıp başını aşağı yukarı salladı: Kararlı, biraz çıldırmış gibi. Güldü. "Sabah sabah içmeyi düşünüyordum. Hiç yapmadım ama hep denemek istemişimdir." Benim bir şey dememi bekler gibi duraksadı.

Ben de onu ikiletmedim. "Londra'daki klinik konusunda kocanı aradığım için üzgünüm..."

"Öyle misin?" diye böldü Karen, son derece sert bir şekilde. Başı öne düştü. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu yıl... kötü bir yıl oldu."

Çantamı omzuma taktım. “Gerçekten özür dilerim Karen. O sabah ofise geldiğimde endişelendim. Bilmediğim bir klinikti. Max tek başına gitmiş olabilir diye düşündüm.”

“Hayır,” Karen yine lafımı böldü ama bu sefer yumuşaktı. “Hayır, öyle düşünmedin. Ama sorun değil. Belki Max’e karşı biraz... kötüydüm. Umarım elime başka bir şans geçer ama... nereden bileceğim?”

Bir an ağlayacakmış gibi göründü.

“Karen?”

Uzun boynunu eğdi ve altın sarısı saçları, parmağıyla sildiği yanağını kapattı. Başını tekrar kaldırdı ve eskiden Max’in yaptığı gibi gülümsedi.

“Max’le ilgili her şey yolunda mı? Terapisi iyi gidiyor mu?” diye sordu.

“O kadar da kötü değil.” Ne kadarını bildiğinden emin olmayarak tereddüt ettim. “İyi gidiyormuş. Tabii Doktor Evans’la bilgi paylaşmıyoruz ama Max’in... iyileşmekte olduğunu söyledi.”

İçtenlikle başını salladı. “Hımm, galiba. Bilmiyorum... Daniel da öyle diyor.”

“Öyle,” dedim ve uzanıp nazikçe koluna dokundum.

“Keşke benimle konuşsa,” diye mırıldandı, gözü askıdaki elbiselere doğru dalmıştı. “Eskiden çok konuşurduk.”

“Zamanla o da olacaktır.”

Karen omuz silkti. “Bilmiyorum. Uzun süredir bana gerçekleri söylemiyor, konuşmayı kesmeden önce de öyleydi.”

Bana konuşmak istiyor gibi geliyordu. Belki hayatında yardım isteyeceği çok insan yoktu.

Sonra iç geçirip bir şey söyledi, profesyonel ve mesafeli kalmam gerekse de onu düzeltesim geldi.

“Erkeklerden hoşlandığını bile hiç itiraf etmedi. Ne düşünüyüm şimdi? Eskiden çok dürüst ve cesur olduğunu düşünürdüm.”

“Şimdi Sylvie Clark’la çıkmıyor mu?” diye sordum, son yorumu defetmeye çalışarak.

“Sylvie mi? Ayrıldılar sanıyordum?”

“Ah, özür dilerim,” dedim gereksizce çünkü Steve geçen gün tekrar görüşmeye başladıklarını söylemişti. “Bilmiyorum. Öyledir diye farz ettim.”

“Yani muhtemelen biseksüel ama bana anlatmıyor.”

“Karen, cidden, Max öyle değil.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Karen, neredeyse hor görerek.

“Olsa da sorun değildi ama olmadığını biliyorum.”

“Herhalde artık benden çok seninle konuşuyor.”

“Uzun zamandır görüşmedik Karen.”

Gitmek için döndüm ama kolumdan yakaladı. “Dur!” diye bağırdı. “Nereden biliyorsun?”

“Ben...” Çok şey söylemiştim. Gözlerinde şüphe gördüm ve arkamı döndüm. “Sadece bana güven,” dedim kapıya yönelerek.

“Yani, eğer değilse...” Karen’ın sesi sertleşti, yine de çaresizdi, boğazı düğümlenmiş gibiydi. Kolumu iki eliyle birden yakalayıp gözümün içine baktı.

“Archie?” diye fısıldadı. Butik sahibi bizi izliyordu, birlikte dışarı, aydınlığa çıktık.

Gelip geçenlere baktım. Yalnız kaldığımızda, “Yapamam,” dedim. “Doktor hasta gizliliği.”

“Archie.” Karen beni kendine çekti. Dertli görünüyordu. “Ne oldu?”

Ağzımı açtım ama konuşamadım. Bir anda Karen Walker’ın benim konuşmama ihtiyacı kalmamıştı.

“Aman Tanrım.” Kollarımı bırakıp geri çekildi, gözleri dehşet içinde açıldı. Ellerini ağzına götürdü.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilmeden.

“Aman Tanrım.” Boğazından boğuk, derin bir ses geldi.

“Max.”

Max

Sylvie'yle odamda sevişiyorduk.

“Seni sonsuzluk kadar seviyorum,” diye mırıldandım dudaklarının arasından.

“Ben seni... benliğimin her hücresiyle seviyorum,” dedi karşılık olarak. Onunla böyle bir oyunumuz vardı.

“Seni... futboldan daha çok seviyorum.”

“Hadi be, ne kadar romantik! Tamam, seni tüy kaplı olsan bile severdim.”

“Ben seni...” Gülümseyip boynunu öptüm. “Gotığimsi, motosikletçi kılıklı, şiir yazan bir çıtır olsan da severdim.”

Başını aşağı yukarı salladı ve yanaklarıma dokundu. “Çok tatlısın! Ben seni yarı erkek yarı kız olsan bile severdim.”

Sırıtıp kahkaha attım. “Ben seni ağzının içinde uçuk olsa bile severdim.”

“İğrençsin. Ben seni gözünde bel soğukluğu olsa bile severdim.”

“Bu çok uzak ihtimal.”

“Sen çok uzak ihtimalsin,” dedi Sylvie, beni öptü, ellerini aşağı indirip popomu kavradı. Kıkırdadım, ellerini pantolonumun ön tarafına kaydırды.

“Daha değil,” diye mırıldandım.

“Daha değil derken? Şu saniye mi değil? Bu saniye nasıl?”

“Aman Tanrım, dursana.”

“Ya şimdi?”

“Dur!” diye bağıırıp onu gıdıkladım.

Yatakta birbirimize dolandığımız anda birinin bana seslendiğini duydum ve doğruldum.

“Dur Sylvie, dinle.”

“Boş ver,” dedi çenemi ısırırken. Tam kendimi yatağa bırakırken tekrar duydum.

“Max!”

“Sylves, sanırım annem sesleniyor.”

“Hadi be, ciddi mi?”

“Evet. Gelsene.”

Elinden tuttum, tırabzandan aşağı baktık ama koridorda değildi. Mutfakta bağıışmalar duydum, koşarak aşağı indik.

Kapıyı itip açtığımda babam su ısıtıcının yanında durmuştu. Annem masanın diğer ucundan babama bağıırıyordu.

Biz içeri girince herkes sustu. Sırtımda yumuşak bir nesne hissettim, Sylvie elini avucuma koymuştu.

“Ne oluyor?” diye sordum.

Annem bana döndü. “Ben... ben...” diye kekeliyor. “Ben sadece seni görmek istedim ama baban izin vermedi.”

“Eh.” Rahatsız bir şekilde omuz silktim. “Çünkü seni görmek istemiyorum.”

“Birkaç hafta gelmeyeceksin diye konuşmuştuk,” dedi babam anneme alçak sesle.

“Onunla konuşmak zorundayım,” diye çığlık attı annem bana bakarak. Ağlamıştı. Makyajı koyu ve gözlerinin altına akmıştı.

“Yapma Karen, içeri dalıp ona bağıırıp çağıramazsın. Şu anda çok çalkantılı bir dönemde,” dedi babam. “Dinlenmesi ve gevşemesi gerekiyor.”

Babamın hemen önündeki masaya oturdum, Sylvie’yi de peşimden çektim. Babam tam arkama geçip ellerini omuzlarıma koydu.

Babamı yine ağız dalaşıyla baş başa bırakmak istemiyordum. İlk seferinde yeterince kötüydü.

“Yapma Karen, gelmeyeceksin diye konuşmuştuk.”

“O benim oğlum!” dedi annem, bir anda ona acıdım. Başımı masaya eğip ahşapla oynadım. Annem hıçkırıp ellerini yüzüne götürdü. “Maxy?” dedi bana. “Niye artık bana hiçbir şey anlatmıyorsun?”

Omuz silkip geveledim, “Biliyorsun nedenini.”

“Hayır, ondan önce bile,” diye sızlandı annem. “Bana anlatmak istemedin ama anlatabilirdin. Senin için zorlaştırıdysam çok özür dilerim ama anlatabilirdin.” Hıçkırdı ve yüzünü tekrar kapattı.

Kaşlarımı çatıp babama baktım. “Neyi anlatabilirdim?”

Annem bana bakıp fısıldadı. “Bebeğin nasıl olduğunu.”

“Söyledim ya,” diye itiraz ettim.

“Lütfen Max,” diye yalvardı. “Konuşalım istiyorum. Kim olduğunu söylemeni istiyorum...” Gözyaşlarını yüzünden sildi, sesi hırıltılı ve titrek bir hale gelmişti.

“Kim olduğunu söyle bana, hapse tıkacağım onu...”

O anda anladım.

“Hayır!” diye bağırdım yüksek sesle. Sandalyemi devirerek ayağa kalktım. Duymak istemiyordum. Bedenimdeki her hücre söylediğinden kurtulmaya, zamanı durdurmaya, mevcut ivmenin yönünü değiştirmeye çalışıyordu. “Kapa çeneni!”

Babam ben kalkarken sandalyemden kaçınmak zorunda kaldı. “Max! Dikkat et!”

“Kim olduğunu söyle bana Max,” dedi annem bu kez bir avukat gibi, iki avucu birden masadaydı. “Kim olduğunu söyle, bir daha sana ya da başka birine asla zarar vermesini engelleyeyim.”

Annem onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Babam ise anneme delirmiş gibi bakıyordu. Fakat sonra onun da yüzünde olan biteni anladığını gördüm, bedenimde panik arttı, kan kulaklarımda çınılıyordu sanki, bir mahcubiyet, utanç ve tuhaf bir şekilde suçluluk

kakofonisi. Annemle babamın bilmesini istemiyordum. Bir sorun daha istemiyordum. Beni öyle düşünmelerini istemiyordum.

Hayır hayır hayır hayır hayır, diye düşündüm. Hayır!

“Karen?” diye mırıldandı babam. Annem babama gözünde yaşlarla baktı ve başını sallayarak onayladı. İki birden bana döndü.

“Max, söyle bana,” dedi annem.

Bir şey demedim.

“Max, bize söylemek zorundasın,” dedi babam. “Sorun değil Max. Yapabilirsin.”

“Cesur ol tatlım,” diye teşvik etti beni annem.

Bir sessizlik oldu. Annem beni bekliyordu, babam beni bekliyordu, Sylvie elimi o kadar sıkı tutuyordu ki umutsuzca ona baktım. O da bana baktı, sanki gözlerimizle konuşuyorduk.

Yapamam, dedim.

Yapmak zorundasın, diye cevap verdi gözleriyle.

Hayır. Başımı iki yana salladım. Değilim.

Bir şey söyleyemediğimi fark ettim. Ağzım kıpırdamıyor, sesim çıkmıyordu. Yine donakalmıştım. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Masaya baktım.

“Hunter.”

Annemle babamın başları aynı anda Sylvie’ye döndü.

Sylvie yumuşak bir sesle tekrar söyledi. “Hunter yaptı.”

Daniel

Annemle Max uzun süre salonda sarıldı, sonra bir polis memuru geldi ve benim bir şey bilmemem lazımdı ama merdivenden dinlemiştim yani anlaşılan Hunter tutuklanıyormuş. Herkes bir süre ağladı ama şimdi herkes iyi ve annem evde olduğu için daha mutlulardı. Ama babam dedi ki gece kalmayacakmış, babamla polis memuru gidip Hunter'la ilgilenip gelene kadar annem bize göz kulak olacakmış. Ama Sylvie burada kaldı. Tam olarak ne oldu bilmiyordum. Merdivenlerden duymak zordu. Kapıyı kapatmışlardı.

Annemle babam kavga etti, o yüzden annem şu anda burada kalmıyordu, bunu anlayabiliyordum çünkü bazen ikisi de çok sinir bozucu olabiliyordu. Ama bazen de çok iyilerdi. Mesela babam arka bahçede benimle kale yapmıştı ya da annem beni Oxford'daki sosyetik çay salonlarına dondurma yemeye götürmüştü. Annem dedi ki artık kocaman adam olmuşum ve yaramazlık yapmayacakmışım. Bu doğrudu. Yapmayacaktım. Artık yetişkin olmuştum. On yıl, iki ay, yirmi bir gündür buradaydım.

Omzuma biri dokundu, döndüğümde Max'i kapı çerçevesine yaslanmış buldum.

"Selam dostum," dedi Max. Yüz yıldır ilk kez neşeli görünüyordu, bu iyi bir şeydi çünkü Noel'de bile neşeli değildi. Benim için rol yapıyordu ve çok belliydi. Beş dakikada bir odasına çıkıp

sonra tekrar iniyordu, sonra akşam odasında üzülyordu ve babam gelip ona bir saat kocaman sarıldı ve bir süre sessizce konuştular, sonra Max aşağı indi ve ben uyuduktan sonra babamla aksiyon filmleri izlediler. Max bana öyle anlattı. *Terminatör*'ün birinci ve ikinci filmini izlemişler, sonra *Gerçek Yalanlar*'ı ve çikolata kaplı kuru üzüm yemişler.

"Selam Max," dedim. "Hunter canını mı yaktı?"

"Hı?"

"Sana saldırdığını duydum. Dinliyordum."

"Evet." Max başıyla onayladı, tuhaf bir şekilde rahatlamış gibiydi. "Evet öyle oldu. Ama artık icabına bakıldı."

"Peki," dedim. "*Top Trumps* oynamaya mı geldin?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Oley. Önce iki oyunculu *Zombieland 4* oynamak ister misin çünkü *Top Trumps* oynamadan önce o turu bitirmem lazım. Mecburi."

"Vay, güzel kelime," dedi Max.

"Tamam, bir dakika bekle," dedim ve dört zombiyi öldürüp güç paketini aldım.

"Daha iyisin, değil mi Daniel?" diye sordu Max.

"Ne konuda?"

"Yani, her konuda... benimle ilgili."

"Ha, evet. Kendini öldüreceksin diye endişelendim ama sonra farklı olduğunu öğrendim ve şimdi iyi olacağını biliyorum çünkü hepimiz biliyoruz ve artık bu konuda konuşabilirsin. Galiba senin için zordu çünkü diğer yönlerden hiç farklı değildin ama ben sınıfımdaki diğer çocukların çoğundan farklıyım, o yüzden farklı olmakla nasıl başa çıkılır biliyorum. Bana istediğini sorabilirsin, ne zaman istersen sana yardım ederim. Sorun değil. Ayrıca bana yalan söylememişsin."

"Hı?"

"Özel olma konusunda. Bazen farklı olmayı bilmiyor olabilirsin diye düşünüyordum ama sanırım biliyorsun çünkü farklısın, o yüzden özel olduğumu söylediğinde yalan değildi. İkimiz de özeli."

“Doğru söylüyorsun,” dedi ranzama yaslanıp sırtıtarak. Noel’de boyu daha da uzamıştı.

“Süper kahramanlar gibi!”

“Evet, aynen.”

“Genetik mutantlar gibi.”

“Kaptırma kendini,” dedi Max ve dediği komik olmamasına rağmen güldü.

Steve

Müfettiş Travers'la birlikte Hunter'ı bulmaya Leah ve Edward'ın evine gittik. Aslında oraya gitmemeliydim ama mecburdum. Makamımdan henüz istifa etmiştim ama Kraliyet Başsavcısı olarak görevim Hunter gibi küçük pislikleri parmaklıklar ardına göndermekti ve bu gece bunun yaşandığından emin olacaktım, kahretsin.

Paul Travers'ı aradım çünkü isabetli, duygusuz ve saygılı bir insandı. Suçlamalar konusunda sessiz kalacaktı. Reşit olmayan birine tecavüz olduğu için mahkeme kayıtlarının mühürlenmesini talep edecektim ve Paul şu anda benim arabanın yolcu koltuğunda içimden geldiği gibi Hunter'ı öldüresiye dövme dürtüsüne kapılmayacaktı. Araba kapısının kolunu kavramış, Fulsomların evini izliyordum, Hunter'ın koşarak çıkacağı ve benim arabadan fırlamak zorunda kalacağım ve onu yasal bir şekilde yere serip yüzünü çakıllara bastırabileceğim anı bekliyordum.

Bu çocuğun büyümesine tanık olmuşum. Bu çocuğun kendi çocuğumuzla aynı yatakta uyumasına izin vermiştik.

Karen haklıydı. Onu affedemiyordum. Kürtaj yüzünden değil, Max'i bu kadar önemli bir şey söylerken dinlemediği için. Onu dinlemezsek, kendi seçimleri, kendi bedeni üzerindeki hakkını elinden alırsak, özerk bir birey olmaktan çıkıp bir nesne olurdu.

Kendi kararlarını veremez, kendini nasıl savunacağını unuturdu ve böyle şeyler olurdu. Başına Hunter gibi insanlar gelirdi.

Önümdeki ev sessizdi. Holde, salonun ışığını gördüm. Paul orada olmalıydı, ailelere her zaman söylediklerini söylüyordu mutlaka. Paul bu konuda iyiydi. Bir an Karen’la benim kanepemizde oturduğumuzu, Hunter’ın ona yaptığı gibi Max’in birinin canını yaktığının bize söylendiğini gözümde canlandırdım.

Asla böyle bir şey yapmazdı. Max’i tanıyordum.

Bir anda, parlak beyaz ışık arabayı doldurdu. Arkama baktım. İki far araba yoluna girdi ve Hunter’ın arabası dururken çakıllı yol çıkırdadı.

Kapıyı açmaya yeltendim ama içimdeki tek dürtü onu bir güzel benzetmekti. Kımıldamadım ve koltuğumda büzüldüm.

Hunter motoru durdurdu ve merakla polis arabasına baktı. Ben gölgedeydim. Arabayı sağıma park etti, evin daha yakınına. Beni görebileceğini sanmıyordum.

Hunter’ın arabadan inişini izledim. Araba kapısının iç tarafında bir sigara söndürüp izmariti orada bıraktı. Kapıyı çarparak kapattı.

Yavaşça ön kapıya yürüdü. Çocuk uzun boylu, mağrur ve kibirliydi. Yavaş adımlarla yürüyordu, avcı gibi, eve doğru, sonra ön kapının yakınında durdu. Dönüp polis arabasına baktı. Gözleri karanlıkta siyahtı. Siyah pantolon, tişört ve önü açık, uzun kollu bir gömlek giymişti. Bunu uzun zaman unutmayacaktım.

Ön kapı açıldı ve Hunter o tarafa döndü.

“Anne?” diye sordu. “İyi misin? Ne oldu?”

Endişeli bile değil. Onun için geldiğimizden şüphelenmiyor bile, diye düşündüm. Araba kapısını açıp sessizce indim.

“Bebeğim,” diye haykırdı Leah. Koşup kollarını Hunter’ın boynuna doladı.

“Babam iyi mi?” diye sordu Hunter.

“Hunter,” diye ağladı annesi, sesi çatlak bir halde. “Neden yaptın? Nasıl yaparsın?”

Hunter'ın elleri annesinin beline gitti. Paul'ün evin ön kapısından çıktığını gördü. Ağzı açıldı. Neyin yaklaştığını biliyordu. Paul ona doğru yürüdü. Edward kapının çerçevesine yaslanmış, yaşlı bir adam gibi eğilip kollarını kavuşturmuştu. Hunter'ın yüzüne bakamıyordu bile.

"Hunter Folsom," dedi Paul yumuşak ama kararlı bir sesle. "Reşit olmayan birine tecavüzden tutuklusun."

Hunter, Edward'a baktı.

"Baba?" dedi. Sesi kalındı; Max'inkinden daha kalındı. Yaklaştıkça, çenesine yayılan koyu kirli sakalı gördüm. Daha geniş, daha uzundu, onu en son eylülde gördüğümünden beri daha da değişmişti. Hunter büyümüşü. Max'ten farklı olmuştu. Farkına varmalıydık.

Paul kelepçeyi çıkardı ve bir tanesini Hunter'a uzattı. "Sessizce gelmen en iyisi Hunter. Böylesi senin için daha iyi olur."

"Başlarım böyle işe," diye mırıldandı Hunter.

"Hunter, gidiyorsun," dedi Leah. "Gidiyorsun."

"Hayır." Hunter, Paul'den uzaklaştı ve Leah üzerine atıldı.

"Anne, çekil üstümden! Gitmiyorum! Ben bir şey yapmadım!"

"Sarhoş musun?" diye sordu Edward verandadan öfkeyle.

"Hayır, sarhoş değilim," diye cevap verdi Hunter annesinden kurtularak.

Leah dengesini kaybetti. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Neden, neden, neden?" diye mırıldandı defalarca.

"Ben bir şey yapmadım!" dedi Hunter. "Anne, kes ağlamayı!"

Paul ona yaklaştıkça Hunter geri çekildi.

"Max Walker'a tecavüz etmekten tutuklusun," diye tekrar etti Paul.

"Hayır çünkü o istedi!" diye geveledi Hunter. "O benimle seks yapmak istedi. Eğlenceli olur dedi."

Paul ona doğru eğildi. "Hadi bakalım, annenle baban burada. Onları daha fazla incitecek bir şey söylemek istemezsin Hunter. Karakola gidelim."

"Defol git," diye mırıldandı Hunter.

Çocuk sarhoştı.

“Ne içiyordun?” diye sordu Leah. Ona doğru yürüdü, yanaklarını tuttu ve gözlerinin içine baktı. Leah hemşireydi. “Canım, ne kullandın?”

Hunter annesinin ellerini itti. “Hiçbir şey.”

“Bu yıl ne oluyor sana Hunter?” diye ağladı Leah öfkeyle.

“Hiçbir şey anne!” diye bağırdı Hunter.

“Seni kaybettiğimi hissediyorum!” Leah titreyen elini ağzına götürdü ve hıçkırarak ağladı. “Ne oldu?”

“Max yaptı! Ben...” Endişeyle elini saçından geçirdi. “Max’le ben, biz... O istedi.”

“Hunter,” diye uyardı Leah.

Paul, Hunter’a doğru bir adım attı ve Hunter geri çekilip arabasına doğru döndü.

Fakat arkasında ben vardım.

Beni görür görmez kalakaldı. Bir elimi uzattım, onu sadece durduracağım diye düşündüm, hareket etmesini engellemeyi planladım ama uzanıp onu tişörtünden yakaladım ve tişörtü boğazına doğru kaldırdım.

“Oğlumun adını ağzına alayım deme!” dedim neredeyse hırlayarak.

“Steve!” Paul öne atıldı ve tam Hunter omzumdan yakalayıp beni itmeye çalışırken kollarını benim vücudumla Hunter’inkinin arasına koydu. Leah arkasından yetişip kollarını oğlunun omuzlarına sardı.

“Mücadele etme,” dediğini duydum Leah’nın. “Etme diyorum.”

“Bırak Steve,” diye mırıldandı Paul kulağıma. “Bırak.”

İstesem şu anda boynunu kırabilirdim. Uzanıp çat diye kırabilirdim. Fakat aynı zamanda, tenine dokunmak istemediğimi fark ettim. Aniden, ona dokunursam kendimi kaybederim korkusu duydum.

Onun yerine tişörtünden çıktım ki yüzü benimkine yaklaşınsın, kısık bir sesle fısıldadım, yakınlığımız bütün bedenimi titretiyordu, “Max’ın başına neler açtığıнын farkında mısınız?”

Hunter bakışlarını kaçırmadı. Yutkundu. Ellerini başının üstüne kaldırıp üzerimden çekti, Leah da onu bıraktı. Leah arkasına dönüp Edward’ı aradı, Edward hâlâ kapı eşiğinde kıpırtısız duruyordu.

Paul kollarımı tuttu. Hunter’ın tişörtünü bıraktım.

Paul birkaç saniye durdu, bana baktı, sonra geri çekildi ve çevremizde dolanmaya başladı. Hunter’ın arkasında durdu.

Hunter, gözlerini benden ayırmadan ellerini arkasına götürdü. Omzunun üstünden ailesine baktı. Leah bağırıp ağlayarak eve girdi. Edward mesafesini koruyarak verandada kaldı. Tipik Edward’dı, olayın merkezinde olması, ailesini koruması gerekirken o kibirli havasıyla her zamanki gibi olayların dışında kalmıştı. Oğlunun böyle çarpık bir doğru ve yanlış anlayışına, çarpık bir sadakat, çarpık bir ahlaka sahip olmamasına şaşmamalıydı.

Hunter anne babasından uzaklaşıp bana döndü ve iyice yanaştı.

“Bay Walker, ben gerçekten...” diye fısıldadı, dudakları titredi, göz bebekleri irileşti. Hunter soğuk, sıkı kelepçenin kilitlendiğini hissettiğinde homurdandı. “Ona gerçekten değer veriyorum... bebeğe de,” diye ekledi alçak sesle. Bunun yardımını dokunur sandı, açıklayabileceğini, bir açıklama, bir mazeret olabileceğini düşündü. Ağzını tekrar açtı. “Lütfen, ben...”

“Hayır,” dedim. “Hayır, sus.”

Paul bir eliyle Hunter’ın kelepçelerini tutarken diğeriyle polis arabasının arka kapısını açtı.

Başımı iki yana salladım. “Umurunda bile değil.”

Hunter bana bakmaya devam etti. Bir anlayış parıltısı, suçluluk ışığı yüzüne yerleşti. Gözleri yaşlarla doldu. Paul bir elini Hunter’ın dağınık saçlarına yerleştirdi.

Soğuk, analitik gözlerle izledim onu. Çocuk olduklarını sanmıştık ama değillermiş. Büyüdükleri sırada neredeydim?

İşi bırakıyorum, dedim kendime. Evde olacağım. Beş yıl sonra baktığımda çocuklarımın kim olduğundan bihaber olmak istemiyorum.

Leah ve Edward, Hunter'ı bir yabancıymış gibi izliyorlardı. Bir an için onlarla empati kurabildim. Artık tek başınaydı.

Fakat sonra bitti. Empati böyle bir şeydi. Çift yönlü bir sokaktı. Biri çocuğunun ırzına geçerek sizi insanlıktan çıkarır ve onlara duyduğunuz her insancıl düşünce sarsılır, dağılır ve kaybolurdu.

Tiksinerek başımı iki yana salladım. "Bin arabaya."

Daniel

Max yere oturup kumandayı eline aldı, ben de iki kişilik oyunu başlattım.

“Hımm, peki,” dedi Max ateş etmeye hazırlanırken. “Babam mı anlattı... benim farklı olduğumu?”

“Hayır.”

“Ha. Annem mi?”

“Hayır.”

“Daniel, bana soru sordurmasana. O zaman nereden biliyorsun?”

“Annemle babamın konuştuğunu duydum, o yüzden gidip annemin yatak odasında doktor kayıtlarının fotokopilerini buldum ve bütün bilimsel kelimelerin anlamlarına baktım. Her şeyi Latince yazmaları çok salakça. Biz İngiliziz. Romalılar kendilerini aşsın artık.”

“Hımm... Aynen.”

“Evet denir. Aynen değil,” diye ayıpladım. “Her neyse, ben senin farklılığını kafaya takmazdım Max. İnterseksüelliğin ne kadar yaygın olduğuyla ilgili istatistikler doğru düzgün yapılmamış ve interseksüellik oranının yüzde dörde kadar çıkmış olabileceğini düşünüyorlar. Bazı kültürlerde sekiz cinsiyet var. Yüz canlı doğumdan biri bir tür muğlak cinsel organa sahip. Ayrıca internette yüzün üzerinde hermafrodit pornografi videosu var ama dürüst olmak

gerekirse, bence rol yapıyorlar çünkü sana benzemiyorlar. Sen de benim gibi farklı olabilirsin Max ama iyi haber, farklı insanlar dünyasında yaşıyoruz. Sylvie de garip.”

“İnternette yüzün üzerinde hermafrodit pornografi videosu mu var?” dedi Max yüksek sesle.

“Max?”

Bana orada olduğumu yeni fark etmiş gibi bakıyordu.

“Efendim?”

“Benim ne düşündüğümü sormadan kendi canını yakmaya çalışman bence uygun değildi. Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan, bence ölmen dünyadaki kesinlikle en kötü şey olurdu.”

“Özür dilerim Danny,” dedi Max ve bunu yapmasının yanlış olduğunu biliyormuş gibi yere baktı.

“Benimle konuşmaya çalışmadın. Yardımı dokunabilirdi.”

Bir duraklama oldu, zombiler bize yaklaştı çünkü ikimizin de biraz dikkati dağılmıştı.

“Peki ya annemle babamın ölmesi?” dedi Max düşünceli bir şekilde. “Dünyadaki en kötü şey olmaz mıydı?”

“Şey, onlar daha yaşlı ve sanırım bizden önce ölmeleri daha tercih edilir bir şey.”

Max elini ağzına götürdü ama gülümsediği belliydi, yine de ciddi bir konuydu bu. Sadece Max bazen tuhaflaşıyordu.

“Teşekkürler,” dedi.

“Bir şey değil. Biz kardeşiz. Kız ya da erkek olman ya da hiçbirisi olmaman umurumda değil. Birbirimizin en iyi arkadaşız.”

“Ben senin en iyi arkadaşın mıyım?”

“Değil misin? Yoksa Sylvie mi?”

“Onu demek... Evet. Evet, ben senin en iyi arkadaşını Daniel. Biz sıkı dostlarız.”

“Peki. Güzel.” İki zombi öldürdüm. “O zaman Sylvie ne? Kız arkadaşın mı yani?”

Max gülümsedi. “Evet, kız arkadaşım.”

“İyiymiş.”

“Birazdan yanına dönsem iyi olur. İyi geceler dilemeye gelmiştim.”

“Sorun değil, başka zaman oynayabiliriz.”

Oyunda nükleer silahla bir tapınağı patlattık ve binlerce zombi dışarı çıktı, onlara da el bombası attık.

“Peki, o zaman,” dedi Max. “Şimdi sen... cinsiyet farklılıklarının türleri üzerine mi okudun?”

“Aynen.”

“Ne olduğumla ilgili kafam çok karışıyor. Doktor söylemeden önce doğru şeyi Wikipedia’da bulamamıştım. Çok nadir demişlerdi. Şimdiyse daha önce bilmemi istemediklerini çünkü kendime erkek cinsiyet rolünü seçtiğimi filan söylüyorlar ama anlaşılan ben 46,XX/46,XY oluyorum. Bu benim için tam olarak ne anlama geliyor, yani nasıl gelişeceğim falan, tam olarak bilmiyorlar çünkü herkes birbirinden farklı. Aynı kromozomlarla bile hormonların farklı olabilir ve seni şekillendirebilir.”

“Ha, tamam,” dedim ve omuz silktim.

“Bu ne demek biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum. Genetik kodun kız ya da oğlan değilsin diyor çünkü ikisi birden gibisin.”

“Sence hangisi? İkisi mi, hiçbiri mi?”

“Neden?”

“Hımm.”

“Bu sikinde mi?” diye sordum başka bir zombi üssünü patlatırken. Omuz silkti. “Pek değil sanırım.” Üsten çıkan zombileri vurdu.

“Daha on yaşındayken ‘sik’ dediğim için beni azarlamayacak mısın?” diye sordum.

“Hayır. Seni öldüreceğim,” dedi ve ekrandaki kontrol paneline gidip yine zombileri öldüren ama benim düşmanım olan başka bir takıma geçti.

“Daniel?” dedi karakterimin yardımcısını vurarak beni sinir ederken. “Bir konuda fikrimi değiştirdim. Onların, şey, oldukları kişiyi değiştirecek bir şey yapmalısın demiyorum, anlıyor musun...”

Max takımımın yarısını temizledi, sonra saldırı pumamı kayalık bir şelaleye doğru kovaladı. “Ama çocuklarımı modifiye etmene kesinlikle izin verirdim.”

Kocaman sııttım. “Oley! Robotik uzantılarla mı?”

“Evet. Eminim acayip iyi iş çıkarırdın.”

“Teşekkürler Max. Bunun anlamı benim için çok büyük.”

“Önemli değil.”

“Bu arada Max?”

“Efendim?”

“Bebek için üzgünüm.”

“Teşekkürler,” dedi bana bir bakış atarak. Bir dakika sessiz kaldı, parmakları kumandada çıldırdı, sonra küfür etti. “Siktir! Özür dilerim, seni öldürdüm. Dalmışım.”

“Sorun değil Max. Sana hediye olsun. Sadece sfenks savaşçımı öldürdün. Cüce lorduyla daha üst seviyeye çıkmıştım zaten.”

BEŞ AY, BİR HAFTA SONRA

Max

“Hadi, acele et!” diye bağırdım.

“Neden? Güneşin batmasına sekiz saat filan var!” diye geri bağırdı Danny.

“Önce garaja uğramamız lazım, orası da dörtte kapanıyor! Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Danny odasından çıktı. “Sylvie aşağıda. Bisikletinin sesini duydum.”

“Öyle mi?” dedim camdan dışarı bakarak. Garaj yolunda Sylvie, kısa mor bir elbise ve uzun gri çoraplarla başını kaldırıp bana baktı. Ray-Ban gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kısıp el salladı. Ben de ona el sallayınca bana bir öpücük gönderdi.

Daniel arkamdan geldi ve tişörtümü çekiştirdi. “Hadi.”

Döndü, merdivenleri sıçrayarak indi, ben de onu takip ettim ve geçebilsin diye ön kapının mandalını kaldırdım.

“Selam Sylvie!” diye seslendi Daniel. Yukarı bakarak bana, “Hadi pedalla bakalım!” dedi.

Bunu bir deyim olarak kullanmıyordu. Geçici ehliyetimi almıştım ama henüz on yedi yaşına basmadığımdan otoparkların ya da çayırıların çevresinde babamla kullanmak zorundaydım.

“Max!” diye seslendi babam verandadan, ben bisikletimi çakılların arasından çıkarırken.

Ona döndüm. “Hey. Bugün gönüllülük yapıyorsun sanıyordum.”

Babam eskiden hafta sonları çok, hafta içi kesintisiz her gün çalışırdı. Ama olanlar olduğundan beri çalışmayı bıraktı, şimdi sadece gönüllü işler yapıyor, toplum merkezlerinde konuşmalar düzenliyordu. Buralarda daha çok vakit geçirmesi hoşuma gidiyordu.

Babam gülümsedi. “Bugün izin yapmaya karar verdim. Evde yapılacak işler var. Bisiklet mi süreceksiniz?”

“Evet,” diye başımla onayladım.

Babam adaylığını geri çektiği için mutluydum. O da mutlu olduğunu çünkü bizimle daha çok zaman geçirebildiğini söylüyordu. Annem gittiğinden beri tekrar yemek pişirmeye başladı ve gerçekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Geçen gün barbekü yaptık, sadece üçümüz. Babamı eskisinden çok daha fazla görüyorduk. Artık bazen interseks olmak üzerine, hissettiklerim ve terapinin gidişatı üzerine konuşuyorduk. İki haftada bir terapiye gidiyordum. Babam bugün kazak ve kot giymişti. Artık daha az takım elbise giyiyordu. Annem de öyle. İkisi de eskisinden çok daha rahat görünüyordu.

“Peki o zaman,” dedi babam. “Çaya gelecek misiniz?”

“Sanırım.”

“Ne istersiniz?”

Daniel’a baktım ama o bana bakıp omuz silkti.

“Hımm,” diye cevap verdim. “Lazanya ya da başka bir şey harika olur baba.”

“Tamamdır. İyi olur. Beş gibi hazır ederim.” Başıyla onaylayıp eve döndü. Kapıyı kapamadan önce, “Bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı Max?” dedi.

Utandım ama minnettarlıkla gülümsedim. Bugünün günlerden ne olduğunu biliyordu.

Bugün yalnız gitmek istedik, sadece Sylvie, Daniel ve ben, o yüzden Daniel ve ben dün gece eski bisikletlerimizin tekerlerini

şırdık. Daniel niye gittiğimizi bilmiyordu. Hoş bir yolculuğa çıktık sanıyordu.

Bebeği öğrenmişti çünkü herkesin sandığından çok daha zeki-ydi. Kendi kendine çözdüğü her şeyi itiraf ettim ve en sonunda, tekrar tekrar sormasının üzerine, olayların yumuşatılmış halini anlattım, Hunter’la aramızda geçenleri ve bebeğin nasıl ortaya çıktığını. Tabii ki belli detayları atladım.

Bugünü ya da gittiğimiz yere neden gittiğimizi bilsin istemiyordum. Benden her şeyi anlatmamı istedi, ben de yapabildiğim kadarını anlattım fakat bazı şeyleri açıklayacak kelimelerim yoktu. Henüz hazır ya da anlayabilecek seviyede değilsem, kafamdaki karışık düşünceleri küçük kardeşime boca etmek adil değildi. Büyümek yeterince bunaltıcıydı, bunu erkene çekmenin anlamı yoktu.

Dün gece birde, dörtte ve sonra tekrar sekizde uyandım.

Birde babamın sesini duydum, diktafona notlar kaydediyordu. Bir kitap yazmayı düşünüyor ve gece geç saatlerde not alıyordu.

Annem birkaç hafta öncesine kadar çalışmaya devam ediyordu. Aslında harika bir avukattı. Daniel’la mahkemeye onu görmeye gittik. Sonra bizi çörek yemeye çıkardı, Daniel çıldırdı. Yavaş yavaş bir ilişkiyi yeniden inşa ediyorduk. Bu geçen aydı ama yaz boyunca avukatlık mesleğinden uzun bir izin aldı. Oxford’da küçük bir eve geçti, orada çok fazla okuma yapıyor ve sadece takılıyordu aslında. Daniel’la eskisinden çok daha fazla eğleniyordu. Benimle eskisinden daha az eğleniyordu ama daha gerçek bir ilişkimiz vardı. Uğraşıyorduk.

Dün gece babamın diktafona tutkuyla konuşmasını dinledim. Kollarını havaya savurduğunu hayal ettim. Daniel’la ben annemle babamın barışacağını düşünüyorduk ama barışmadılar. İkisinden de başkalarıyla görüştüğünü sanmıyordum. Bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Sonbaharda yaşananların son yan etkisiydi bu galiba, gitmeyen, asılı kalan, havada kötü bir tat bırakan... Bazen babamın anneme verdiği o notu düşünüyordum, “Hayatımın aşkına” diyen notu ve muhtemelen birbirlerinin hayatlarının aşkı olduklarını,

Sylvie'yle benim aramdaki gibi bir şeye sahip olduklarını ve bunu ellerinden aldığımı düşünüyordum. Babamın sesi mırıltıya kadar indi, sonra tekrar yükseldi, gürültülü ve doğrucuydu. Sıradan bir geceydi. Kulaklıklarımı taktım ve diğer tarafa dönüp gözlerimi kapattım.

Dörtte uyandım, korkarak, ter içinde, kulak zarımda Gang Starr'dan "Take It Personal" dönüp duruyordu. Kulaklıkları ve tişörtümü çıkardım. Göğsüm büyümedi, kadınsılaşmadı ya da Doktor Flint'in kullandığı aptalca terimlerden biri olmadı. Sanırım şimdiye kadar olmadıysa asla olmayacaktı, o yüzden bu da çöpe giden başka bir teoriydi. Doktorlar hiçbir şey bilmiyordu. Eh, bu biraz haksızlık olurdu. Şöyle diyelim, dünya tahmin edilemezdi. Bilim güvenilirmezdi. Sana kim olduğunu, ne isteyeceğini ya da nasıl hissedeceğini söyleyemezdi. Bütün o araştırmacılar laboratuvarlarında çıldırıyor, bizi küçük kutulara sığdırmaya çalışıyorlardı ki mesleklerini veya hükümet fonlamasını ya da emeklerini meşrulaştırsınlar. Seni kuramlaştırabilir, sana bir ortalama, ortanca ve tepe değer biçebilirlerdi ama hepsi standart hale getirilmiş tahminlerden ibaretti, kibirle resmleştirilmişti. Bilmediğin bir sürü insanın, bedenlerinde bir sürü karmaşık şey yaşanan bireylerin kimliğini belirlemede bir rol oynayabileceğini düşünüyorsan kendini epey beğeniyorsun demekti. Beynimizin belirli kısımlarının ne yaptığını hâlâ bilmiyorlar, basit bir soğuk algınlığının nasıl tedavi edileceğini hâlâ bilmiyorlardı ve cinselliği, cinsiyeti bildiklerini iddia ediyorlardı. Oysa futbol sevdiğin için erkek değildin, erkeklerden hoşlandığın için kadın değildin, bir şeyler vermeyi sevmek seni kadınlıktan çıkarmıyor, tıpkı bir şeyler alan taraf olmanın ya da bazen aptal filmlere ağlamanın seni erkek olmaktan çıkarmadığı gibi. *Daniel Maymunlar Cehennemi: Başlangıç*'ın başından sonuna kadar ağladı.

Göğsümdeki teri tişörtüme sildim. Hâlâ kıl yoktu ama aslında göğsüm şu anda epey sertti. Daniel ona vücut çalışmayı öğretmemi istedi, o yüzden her sabah okula gitmeden önce çalışıyorduk. Yani

sanırım hiçbir zaman vücut geliştirmeci olmayacaktım ama arkadaşlarımla karşılaştınca ayak uydurduğumu söyleyebilirdim.

Bir süre öylece oturdum, buruşmuş tişörtüm ellerimde, boş gözlerle çarşafıma baktım ve her nefeste çıkıp inen omuzlarımı hissettim. Kafamın içi artık sessizdi. Yalnızca benim sesim vardı, başka kimsenin yoktu.

Yaşıyordum. Bu iyi bir şeydi. Mutluydum. İntersekstim ve bunu kabulleniyordum. Zaman zaman, interseks olmaya dair terapistimle bütün o konuşmalarımız arasında aklıma hamile kalabildiğim ve bunu bir gün yine yapabileceğim geliyordu. Yaşamın bu kadar rastlantısal olduğunu hiç düşünmemiştim, bu kadar kolaylıkla ve çabucak yapılabildiğini, sonra yine kaybolduğunu, dakikalar içinde. Bu her şeyi daha çok takdir etmemi sağlıyordu ama aynı zamanda kaderlerimizin ne kadarının şansa göre belirlendiğini ve beni olduğum şey ve insan yapmak için kaç küçük kaza gerektiğini düşündürüyordu.

Yapmak zorunda kaldığım şeyde takıldım kaldım, annemin en sonunda benim yerime yapmak zorunda kaldığı şeyde. Hiç kimse, istemediği zaman bir hamileliği yaşamak zorunda değildi, ben de yaşamadığım için memnundum. Fakat bu bir kaza olsa da kötü bir zamanlama ve kötü bir durum olsa da o seçimi yapmak benim için öyle zordu ki. Sanırım o seçimi yapmak her zaman zordu ve yapmak zorunda kalanları kıskanmıyordum. Ama daha da kötüsü bunu yapan ben olmadım. Sadece olmasına izin verdim. Yapılana kadar kabullenmedim, hatta belki şimdi bile kabullenmiş değilim. Her koşulda, acayip kalp parçalayan bir şeydi ve ne zaman, nasıl atlatılacağını bilmiyordum.

Bununla nasıl başa çıkılır bilmiyordum.

Fakat şunu biliyordum ki ben en sonunda diğer ameliyatı olmadığım için çok, çok mutluydum. Onu atlatabileceğimi düşünmüyordum. Kendim gibi hissetmezdim. Kendi seçimlerimi yapmadığım gibi, bu beden de benim değilmiş gibi hissederdim.

Bütün bedenim, her gün kendim olacak kadar cesur olamadığımı hatırlatırdı.

Örtüleri yatağımdan atıp elimi alnıma koydum. Alnım sıcak ve terden kaygandı. Bekledim. Odanın karanlıkta daha görünür oluşunu izledim. Henüz pazar olmadığına karar verdim. Hâlâ cumartesi gecesi dedim. Kendime yalan söylediğimi biliyordum. Yastığa gömüldüm, yan döndüm ve uyuyakaldım.

Saat sekizde. Saat sekizde... Saat sekizde uyandım ve artık pazar sabahı olmuştu.

Bisikletlerimizi evlerden uzaklaştırıp çayırıların arasından dar yollara götürdük. Güneş önümde Sylvie'nin karamel saçlarını ve Daniel'in kırmızı saçlarını aydınlatıyordu.

"Hadi Max!" diye çığlık attı Daniel heyecanla, hızlanıp önlerine geçtim. Tepeyi çıktık, sonra hızla aşağı indik. Benzin istasyonu yolun ucunda tek başına duruyordu.

"Niye durduk?" diye seslendi Daniel.

"Burada bekle," dedim.

Sylvie'yle ben kilitlemeye yeltenmeden bisikletlerimizi binaya yasladık, Daniel sabırsızca asfaltta bekliyordu. Burası Oxfordshire kırsalıydı. Burada kimse bisiklet çalmazdı.

"Merhaba," dedi Sylvie. "En iyi çiçeklerinizden alabilir miyiz lütfen?"

Sylvie tezgâha yaslandı, kolları kahverengi, bilekleri küçük ve narindi. Kolunda saati ve ona verdiğim arkadaşlık bilekliği vardı. Kollarımı yumuşak beline sardım ve ensesinden öpüp çiçeklerin parasını tezgâha bıraktım.

Yaz başında Sylvie'yle bisiklet sürerken, bir tepede küçük tatlı bir kilise bulmuştuk. Küçük bir köyün içindeydi ama bütün evler aşağısına, vadiye yayılmıştı. Kilise gayet tatlıydı ama hiçbirimiz dindar değildik, o yüzden bunu yapmaya kiliseye gitmek istemediğimi söylemişim. Ama sonra Sylvie, o zaman çayırda yapayalnız olmayacak mı diye sormuştu.

Buna karşı çıkamamıştım.

“Hadi!” diye bağırdı Daniel önümüzden, öfkeyle kilisenin bulunduğu tepeye doğru pedal çevirdi, ne kadar ağır olsa da yirmi beş otuz kiloluk bisikletiyle gitmeyi daha kolay buluyordu.

“Arabalara dikkat,” diye uyardım ve ona yetişmek için bacaklarımı çalıştırdım.

Üçümüz bisikletlerimizle mezarlığın duvarını takip ettik. Duvar alçak ve taşlandı, çok uzun zaman önce inşa edilmişti. Kilisenin kendisi gri-yeşil taşlandı, her yeri yosun kaplıydı. Bahçesini çiçekler doldurmuştu: Güzel, parlak gülhatmileri, asmalar ve hüsnüyusufklar. Bisikletlerimizi kilisenin arkasındaki çalılara park ettikten sonra arkadan tekrar tırmandık, üzerinde bir sıra ahşap kemerler olan çok dar bir patikayı çıktık, yanlarında hep hanımelleri büyüyor, tepenin altındaki vadiyi gören noktaya doğru hoş kokulu bir koridor yaratıyordu. Aşağıda küçük kırmızı tuğladan kulübeler, kır çiçekleri, gelincikler, düğün çiçekleri ve papatyalarla dolu nadasa bırakılmış tarlalar vardı.

Burada doğduktan altı hafta sonra ölmüş bir çocuğa adanmış bir bank vardı. Adı Matilda’ydı.

Emin olmadan baktım. Daniel oturuyordu. “Ne güzel bir yermiş,” dedi neşeyle.

“Selam,” dedi arkamdan yumuşak bir ses.

“Hoş geldin,” dedim, Sylvie kollarını omzuma dolayıp ensemi öperken arkamı dönmedim. Sonra elimi tuttu, minnetle sıktım.

“Şimdi ne olacak?” diye mırıldandım.

Sylvie yanıma gelirken çıplak omzu benimkine değdi. Manzarayı izliyordu. “Bilmiyorum.”

Fısıldayan cırcır böceklerini dinledik ve altımızda, esintide kafa sallayan gelincikleri izledik.

“Danny’yi oynamak için aşağıya götüreceğim,” dedi Sylvie.

“Ne söylemeliyim?”

“Ne istersen,” diye cevapladı yumuşak bir sesle.

İleri gidip Daniel’i gıdıkladı, elinden tuttu ve önümdeki vadiye doğru yokuş aşağı koştular.

Düzgün ama dik bir yamaçtı, banka oturup alacalı yeşilin muazzam genişliği içinde kır çiçekleriyle oynamalarını izledim.

Ultrason görüntüsünü vadinin üstündeki banka getirmiştim. Belki aptalca ya da fazla duygusaldı ama veda etmek için buraya gelmek istedim, o kadar da dağılmış olmadığını, bir geleceğim olduğunu, belki bir gün ailem olacağını ve belki korkmayacağımı fark etmeme yardım eden bir insanın düşüncesine veda edecek olsam bile.

Sanırım sonunda olanları atlatacağıma dair romantik fikirlerim vardı, vakitlice, Hollywood tarzı, tam da bebeğin doğması gereken günde, mezarlıktaki banka yaslayıp bırakarak kendimi geçmiş hatalarımdan özgür kılacaktım. Ama yapamıyordum. Orada oturduğum süre boyunca cebimde duran ultrason çıktısı sadece çimene bakıyordu.

Bazen iki benliğim olduğunu hissediyordum: Biri temiz, kusursuz bir resim, diğeri kusurlu ve kırık; biri erkek, biri kız; biri yüksek sesle konuşurken diğeri kulağıma fısıldıyordu; birinin sorunlarını herkes biliyordu ama iyileşme sürecindeydi, diğeri gizlice bir şey kaybetti, masumiyetle alakalı ve bir şey kazandı, bilgi ve yetişkinliğe dair bir şey, asla geri dönüşü olmayan bir şey. Bazen bir şeylerin beni iki ayrı yöne çektiğini, yan yana gelişen iki düşünce dizisi olduğunu hissediyordum. Ama sonra bir bütün olduğumu fark ediyordum, o her ne demekse ve ne demek değilse, eklemelere ve değişikliklere ihtiyaç duymadan bir bütündüm.

“Güzel yer,” diye mırıldandı Sylvie ve gelip yanıma oturdu.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedim, kolumu ona dolayıp sıcaklığını hissettim. Yumuşak tenini parmaklarımla okşadım ve ikimiz de vadiye baktık. “Tuhaf olduğunu biliyorum,” dedim.

Sylvie başını omzuma yasladı. “Hayır, değil.”

Teşekkürler

Öncelikle kitabı okuduğunuz için size teşekkürler. Hayatta çok şanslı oldum ve özellikle şanslı olduğum alan zeki, sıcak, tutkulu insanlarla çevrili olmamdı. Bu insanlardan özellikle birkaçına, Max'in hikâyesini anlatma yolunda destekçim oldukları için burada teşekkür etmek istiyorum. Bu insanlar:

Bu kitabı yazmam için bana burs sağlayan Yazarlar Derneği ve K Blundell Vakfı ve yıllar içinde verdikleri çeşitli burslar için Brocklesby Vakfı'na teşekkür ederim. Maddi desteğin kendini bulmaya ya da bu durumda sesini bulmaya çalışan biri için yarattığı fark azımsanamaz.

Muhteşem editörüm ve yayıncım Arzu Tahsin'e, sorumluluk alıp tanınmayan, yarı zamanlı bir yazarı bir romancıya dönüştürdüğü için minnettarım. Bu, hayatımı değiştirdi ve ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Ayrıca Weidenfeld & Nicolson-Orion'daki herkese teşekkür ederim, *Altın Çocuk*'un düzeltisinde ve kapagında çıkardıkları harika işten dolayı teşekkürler, özellikle Sophie Buchan'a bütün emekleri ve zekice düşünceleri için, ayrıca Mark Streatfeild'e ve Jennifer Kerslake'e teşekkürlerimi sunuyorum. Önümüzdeki yıllarda ve kitaplarda sizlerle çalışmayı dört gözle bekliyorum.

Sevgili yayınevim Conville & Walsh'taki herkese teşekkürler. Harika temsilcim Jo Unwin'e, ilk taslağımı kitap dosyaları yığı-

nından kurtardığı için minnet borçluyum. Jo, destekçim ve takım arkadaşım olduğun için teşekkürler, her zaman inandığın için ve *Altın Çocuk*'la LBF 2012'de yaşadığımız bütün eğlence için. Benim için büyük zevkti ve bir zevk olmaya devam edeceğini de biliyorum. Ayrıca büyük bir teşekkür Carrie Plitt'e, Jake Smith-Bosanquet'e, Alexandra McNicoll'e, Henna Silvennoinen'e, Alex Christofi'ye, Patrick Walsh'e ve ekibin geri kalanına gidiyor.

Her zamanki gibi, inanılmaz aileme ve arkadaşlarıma sahip olunabilecek en mükemmel aile ve arkadaşlar oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Dünya üzerinde en mükemmel aile ve arkadaşlar. Tüm zamanların en iyisi. Beni ben yaparkenki örneğiniz, teşvikiniz ve sevginize önem veriyorum. Özellikle teşekkür etmek istediklerim: Andy Squires, bu kitap (ve bütün aptalca fikirlerim) konusunda en başından beri hevesli olduğun için, Rosie Canon, bu kitap gibi bir şey yazmamı önerdiğin için, sevgileri ve cömertlikleri için Karina Cornell'a, Coralie Colmez'e, Becky Preston'a, Melissa Hollis'e, Coco Quinn'e, Carla Evans'a, Sarah Mosses'a, Liv ve Tim'e, Rhys ve Sarah'ya, Richie B.'ye, Tom ve Tam'e, David ve Kit'e, Joyce Walker'a, Kate'e, Brian'a, John'a, DJ'e, Bridge'e, Neil'a, Billy'ye, Lucy'ye, Luke'a, Geri'ye, Georgie'ye, Ben'e, Lottie'ye, Spesh'e, Andrew Walker'a, Kate Squires'a, O. ve Stan'e, Nan D.'ye, ilham verici Michael Reeve'e, dâhi grafik sanatçısı Cassie Leedham'a, Phoenix editörü ve arkadaşım Hannah Kane'e ve İngilizce öğretmenim Garrath Ellershaw'a. Çok, çok önemli olarak, sevgili Chris Goldberg'e teşekkür etmek istiyorum, onun desteği, inancı, sarsılmaz güveni ve zekice notları olmadan bu kitap son halini alamazdı.

Son olarak bu kitabın adandığı anne babama teşekkür etmek istiyorum, çok, çok harika oldukları için.

ABIGAIL TARTTELIN, *Altın Çocuk*'u
yirmi beş yaşında yazdı ve 2013 yılında
Booklist'in yılın en iyi on romanı
seçkisine girdi. 2014 yılında ise
Amerikan Kütüphaneler Derneği'nin
verdiği Alex Ödülü ve *School Library*
Journal Yılın Roman Ödülü'ne layık
görüldü. Aynı yıl LAMBDA En iyi ilk LGBT
Roman Ödülü finalistlerinden biri oldu.
Tarttelin hâlâ doğup büyüdüğü Londra'da
yaşamakta ve yeni romanlar yazmaya
devam etmektedir.

ALTIN ÇOCUK

daha önce hiç karşılaşmadığınız
türden bir büyüme hikâyesi.

*Abim Max derslerinden hep A alır ve genelde herkese
iyi davranır. İkimiz arasında kusursuz olan odur.
Ailem ne zaman gazeteye çıksa, abimin fotoğraflarını
koyarlar. Genelde beni keserler. Annem hep onun
melek gibi görüldüğünü, benimse küçük bir şeytan
gibi olduğumu söyler.*

*Ağzımı açtım ama söyleyebileceğim hiçbir şey
yoktu. Yatakta hafifçe geri gitti, bana gitmemi hangi
kelimelerle söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu, o an
ne yaptığımı fark ettim. Ona söylemiştim. Biliyordu.
Biliyordu ve geri çekildi, ayağa kalktı, söyleyecek
bir şey bulmaya çabaladı. Okulda beni insanlara
anlatacaktı ve herkes öğrenecekti.*

ROMAN

Yetişkin Okurlar İçin

